

בעזרי

תק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbook

ע"י חיים תשס"ז

פרי העץ ומנחת יחיאל

חלק שני

על הלכות אבר מן החי בשר שנתעלם מן
העין חלב דם מליחה.

אשר חברתי בעזרי אני הצעיר אלמר יחיאל ראב"ד דק"ק
סמאניסלאב די יונגה עליו.

הועתק והוכנס לאינטרנט
בעל המחבר ספר פרי העץ ומנחת יחיאל חלק ראשון
www.hebrewbooks.org
על הלכות שחיטה בסוף הדם טריפות טהנות כהונה.
ע"י חיים תשס"ז

נדפס בהשתדלות בני האברך הדיין מו"ה
משה צבי נעבענצאהל נ"י

Verlag von
Alter Nebenzahl, Rabbinats-Assesor.
Stanislaw, (Galizien).

הוסיאטין.
בדפוס של ס' קאוואלעק.
בשנת תרס"ד לס"ק.

Druck von F. Kawalek Husiatyn 1904.

אלה המה הסכמות מהרבנים הגאונים וצדיקים המפורסמים שלימ"א אשר כבר באו ברפוס בחלק ראשון פרי העץ ומנחת יחיאל.

ב"ה **ה"ה** **ה"ה**
ה"ה הרב גדול המדון ובני נ"ו
אלטר יחיאל נעבנצאהל
 כ"י רח"ק וישינצא י"ו צא לפי
 וחלמודו בידו הוא קטרו אשר פ"ו
 יקצנו "פרי העץ" עזוב ומוסכל
 לבדל דבני השיע י"ד והנה לא
 נחנכי הזמן לשיין הרבה כי ערדתי
 רבו לאעלה ונחש ולכן לא
 הסגנונתי ב"אך עזיר פס עזיר פס
 אחנכס ומהקלח אשר רלתי והועז
 צעירי נוכחתי לדעא אשר להמחבר
 דרך כנון וישר לפלפל ולקלסל
 צהור"ק כחמד החיה המונחמס
 והמלק יעיד על הכלל לזלח גם
 ידי חנון עזו כי רלתי הדברים
 להחגדני בעלמל ולקוח י"ו י"ו
 לרית נחמו ללמודי חוק"ק וישמחו
 על עזבו וסי י"ס קרן החוסיק
 וקנן לומדי בעמיתם הכוהים:

לכוב ג' ה' דחוכס חכ"ע לפ"ק

יצחק שמעלקושי
אברסקי הגל והגלי

בראשון כך עשיתי עזב בחוקס אונג
 כפלאים ונדבני גדולי לחכונים ובהכרעה ע"זה
 הכיל מוכיע עפ"י דעת חורג ולומדי חורג
 דבני הכוחז לומען כבוד החוסיק ולומדי
 חג בונה ירושלים לפ"ק: **הק' שלמה האברערשטאם**

החוסיק באבאב י"א.

ה"ה **ה"ה** **ה"ה**
ה"ה הרב גדול המדון ובני נ"ו
אלטר יחיאל נעבנצאהל
 כ"י רח"ק וישינצא י"ו צא לפי
 וחלמודו בידו הוא קטרו אשר פ"ו
 יקצנו "פרי העץ" עזוב ומוסכל
 לבדל דבני השיע י"ד והנה לא
 נחנכי הזמן לשיין הרבה כי ערדתי
 רבו לאעלה ונחש ולכן לא
 הסגנונתי ב"אך עזיר פס עזיר פס
 אחנכס ומהקלח אשר רלתי והועז
 צעירי נוכחתי לדעא אשר להמחבר
 דרך כנון וישר לפלפל ולקלסל
 צהור"ק כחמד החיה המונחמס
 והמלק יעיד על הכלל לזלח גם
 ידי חנון עזו כי רלתי הדברים
 להחגדני בעלמל ולקוח י"ו י"ו
 לרית נחמו ללמודי חוק"ק וישמחו
 על עזבו וסי י"ס קרן החוסיק
 וקנן לומדי בעמיתם הכוהים:

וע"י צלתי עתה יוס' א' כיג מנחם
 חג חכ"ע ברעזאן:

הק' שלום נדבני בהגן
אברסקי הגל.

צ"ה **צ"ה** **צ"ה**
צ"ה הרב גדול המדון ובני נ"ו
אלטר יחיאל נעבנצאהל
 כ"י רח"ק וישינצא י"ו צא לפי
 וחלמודו בידו הוא קטרו אשר פ"ו
 יקצנו "פרי העץ" עזוב ומוסכל
 לבדל דבני השיע י"ד והנה לא
 נחנכי הזמן לשיין הרבה כי ערדתי
 רבו לאעלה ונחש ולכן לא
 הסגנונתי ב"אך עזיר פס עזיר פס
 אחנכס ומהקלח אשר רלתי והועז
 צעירי נוכחתי לדעא אשר להמחבר
 דרך כנון וישר לפלפל ולקלסל
 צהור"ק כחמד החיה המונחמס
 והמלק יעיד על הכלל לזלח גם
 ידי חנון עזו כי רלתי הדברים
 להחגדני בעלמל ולקוח י"ו י"ו
 לרית נחמו ללמודי חוק"ק וישמחו
 על עזבו וסי י"ס קרן החוסיק
 וקנן לומדי בעמיתם הכוהים:

צ"ה **צ"ה** **צ"ה**
צ"ה הרב גדול המדון ובני נ"ו
אלטר יחיאל נעבנצאהל
 כ"י רח"ק וישינצא י"ו צא לפי
 וחלמודו בידו הוא קטרו אשר פ"ו
 יקצנו "פרי העץ" עזוב ומוסכל
 לבדל דבני השיע י"ד והנה לא
 נחנכי הזמן לשיין הרבה כי ערדתי
 רבו לאעלה ונחש ולכן לא
 הסגנונתי ב"אך עזיר פס עזיר פס
 אחנכס ומהקלח אשר רלתי והועז
 צעירי נוכחתי לדעא אשר להמחבר
 דרך כנון וישר לפלפל ולקלסל
 צהור"ק כחמד החיה המונחמס
 והמלק יעיד על הכלל לזלח גם
 ידי חנון עזו כי רלתי הדברים
 להחגדני בעלמל ולקוח י"ו י"ו
 לרית נחמו ללמודי חוק"ק וישמחו
 על עזבו וסי י"ס קרן החוסיק
 וקנן לומדי בעמיתם הכוהים:

ורדיו רב לו לרדה לעסס הפלפול כחמד
 ופולך להציא קטרו היקר לביח"ד כי ברבה
 נקמס ההסכמה וחסולתי שגורא אשר י"ו
 חיקסס וכפס ידיו דור"ס הכוחז בחסמי
 ומהלח ליסועה ד':

הק' אברהם בנימין קלוגער בהגאון מודרשי"ק יצ"ל.

א"ה **א"ה** **א"ה**
א"ה הרב גדול המדון ובני נ"ו
אלטר יחיאל נעבנצאהל
 כ"י רח"ק וישינצא י"ו צא לפי
 וחלמודו בידו הוא קטרו אשר פ"ו
 יקצנו "פרי העץ" עזוב ומוסכל
 לבדל דבני השיע י"ד והנה לא
 נחנכי הזמן לשיין הרבה כי ערדתי
 רבו לאעלה ונחש ולכן לא
 הסגנונתי ב"אך עזיר פס עזיר פס
 אחנכס ומהקלח אשר רלתי והועז
 צעירי נוכחתי לדעא אשר להמחבר
 דרך כנון וישר לפלפל ולקלסל
 צהור"ק כחמד החיה המונחמס
 והמלק יעיד על הכלל לזלח גם
 ידי חנון עזו כי רלתי הדברים
 להחגדני בעלמל ולקוח י"ו י"ו
 לרית נחמו ללמודי חוק"ק וישמחו
 על עזבו וסי י"ס קרן החוסיק
 וקנן לומדי בעמיתם הכוהים:

הק' אריה ליבש הלוי איש
הורוויץ אברסקי הגל והגלי י"א.

צ"ה יוס' צ' לקרד חסותן אחרי פטר
 פס סטאניסלאב.

ה"ה **ה"ה** **ה"ה**
ה"ה הרב גדול המדון ובני נ"ו
אלטר יחיאל נעבנצאהל
 כ"י רח"ק וישינצא י"ו צא לפי
 וחלמודו בידו הוא קטרו אשר פ"ו
 יקצנו "פרי העץ" עזוב ומוסכל
 לבדל דבני השיע י"ד והנה לא
 נחנכי הזמן לשיין הרבה כי ערדתי
 רבו לאעלה ונחש ולכן לא
 הסגנונתי ב"אך עזיר פס עזיר פס
 אחנכס ומהקלח אשר רלתי והועז
 צעירי נוכחתי לדעא אשר להמחבר
 דרך כנון וישר לפלפל ולקלסל
 צהור"ק כחמד החיה המונחמס
 והמלק יעיד על הכלל לזלח גם
 ידי חנון עזו כי רלתי הדברים
 להחגדני בעלמל ולקוח י"ו י"ו
 לרית נחמו ללמודי חוק"ק וישמחו
 על עזבו וסי י"ס קרן החוסיק
 וקנן לומדי בעמיתם הכוהים:

צעסי"ח יוס' צ' ויח"י סנה חר"ק לפ"ק
סטאניסלאב. הג' יצחק הלוי איש
הורוויץ:

וארה מוסיף ער הסכמות הראשונים.

ונכתב ונחתיך סגדול עופה הדור ומלאך פגאון
סאמית' ער סהורק' בכך ישאל' ומרשו עמוד לנכ
עמו צמורו ולדקתו נדכנח' סלסולת' דיוסא
כקסית מוסיף אר' ליבש הלוי איש הדרוויץ שליט'א
בנדיק סמניסלאב והגליל יליו:

בעזרי

סמרי בלוצנע ווערעם לחדש זין סהרס'.

יטפות ה' סלוס לכבוד ידידי סרצ סגדול סרץ
ונקי צמדיק' ירוש מוסיף אלטר יחיא נעבענצהל
כיי דומיל דיק סמניסלאב יליו:

לנכון

הגעניי יקרחו בלינדק גליונות אחרים מציבור
סנקוצ צסס ונחת יחיל סלק סני וסנה
סערכות סרצות אסר אכני נלחז עחה צצכן
סנינו צקוב אסעסיותי סלעניר עין צקורח על סני
ססיצור סולו רק אסס קלסו רלית' וסלסל צו דצריס
סוציס וסכוחיס וסח זך ויסר וסספסו לסחיר ססיסות
ולססור סלסול קסוק אסר סלסוריס נצוכו צסס
וצירכס ולצנס צססכל ודעס צלן סססל וסננעס יסי
ס' עמו ויסכסו ללמוד וללמד לסמור ולעסוק ויסילו
עסיסוסי סולס כסססו וססס יליו סכוסצ לכבוד
ססורס ולוועדיה:

דקי אר' ליבש הלוי איש הדרוויץ
אברסק' וסצ'ס בק' סמניסלאב והגליל סניא.

צ'ס ליד למצ' סקיד' לס'ק באבאב.
לכבוד ידידי סרצ סגדול סמורקס סרץ ונק'
וסיק וססיר יכא וסלס כסית מוסיף אלטר יחיא
כיי נלצ' דקי סמניסלאב יע'א:

הגעניי ונכתבו עס סעלס סנדססיס סלק סני
וססרו סכצד ונחת יחיל וססיותי וסל
נלסוסי אסר כ'ס וססלסן לסוליא ללור כל ססרו
סכצד אסר וסורד צסרד כלס סדוסי דיניס ססיליא
וססרי סגדוליס סדסיס וסס יססיס וסכל ססוקסיס
ווססנצ ססורס וסלסוי יסכלל וסס וסגדולי דורסו
ס' וסלסס צילור רסצ על סרע וסרע וסלסל סרין
ווסקורו וססעסות נכורס וססלסול יקר כוועססו נלססן
כך וועססו צסני וססני וסכרס ס'סס לסוליא ללור סס
סלר סלקיס אסר צכסוציס אסו כלססר רלית' לללו על
כל סלק יו'ד ויססכלו דצרי' צין כל לוועדי סורס ווסכ
לסרצין סורס צ'סכרל ויסכרד צכל עור כססס יליו
סדוסיס צל'ס צסססל רס:

דקי שלמה האלבערשטאם.

ב'ה

הקדמה.

אמר הוואסך וסססנצ אסר צלצ נסצד וסדנר מוסיף סרסי נכס' לסלסנז סל סורס ד' נכסס
וכלסס נססי צעיון נולד וססרי סוקסיס סדסיס גס יססיס אסר כססוסיס וססז וסססיוסיס יקסיס
ווססרסי אסכסס וס'ס כסוקס מוסיף וסוקל סכלי וססוסיס עכ'ז לא סדלתי וסססוץ דצדני ססוקסיס
ונכססיוסיס וס'סי סוסס צלסל אס כל דצריסס וססיוסיס וס'סיוסיס ס' י' ליסוועס וססוסיס ד' עלי סולסלי
ללור ססרי סלק רלסון ס'סס וסססס לסלסל וססיוסיס וקוסיסי לסיליא ללור סלק סני
ול יססיוסיס וס'סיין סכורסס לסורסס סלכס למעסס וססר ססרי צלתי סלסל י' וססל וסססיוסיס דנעסי
לא ניסל ל' ליסנצ לקצולי' עלי קיוס דלססיוסיס ס' לא עיניך וסלס וס סכסצ אוריוסו וססיוסיס זליל
צס'ס סוקס ד' כ' וס'ל וססורסס סללו אסון סמיוין סלכס וססר וס'ס ליכס יודעיס עסס סענין
כל דצד אס לא ידקדוק וסססיוסיס צדנר וססר סלסול י' לססור וס'י ידעתי מיעוע עכ'י סלל צכ'י וס אסלס
יגול לססוק עסססי סלכוס אסר גס וסל סלסול י' לססור וס'י ידעתי מיעוע עכ'י סלל צכ'י וס אסלס
כ' י' ידעתי וס'ס ססססס על ככס צכ'י צססססס סלק רלסון וסס ככס סכ'י לססור סלל יססוק סרין
ווססיוסיס סן לסקל סן לסססיוסיס א' אס ילמוד וססר סדנרס צססיס וס'ס וססוקסיס וסל אס סכסעסי י'ס
צעיוסי לא צי סול וססולס ססורי ככר כססס' צססססס לסלק רלסון וס'ן וס'סורד לסכסיל סדנרס כ'י
נלסל לכל עסיין וסוקס צעס' ס'סי' ססרי לסוועל לסלססיס כעכ'י א' לססור וס'סס לסכסיל סדנרס כ'י
סולסל על עכ' וססססל על לסלס כס יסן וס' יוקי' לי ד' יסועסו וסססו לסוליא ללור אס'י ססוקסיס
אסר וסל כל וססס' לססליר אס'י צכסס לסיוס לזכרון לסני ד' ססורי וססס כל ססוקסיס אסר ידעתי
צססססס לסנין דצריסס יעמוד לי סלל יססס סורס סקדוסס וס'י וס'י זועי עד עולס אסן:

מודעה רב'ה.

כיו אסר סולס סולס צסס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס
עכדו לכויס וס'ס לא ס'י וס'סיוסיס לא כן סלסוסיס אסר אססוסיס ססססס ססססס ססססס ססססס
עלססס אס' וס'סיוסיס וססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס

פתחא זעירא

אמר ר' יהושע בן לוי מאי דכתיב עומדות ס"י רגלינו כעשרין ירושלים מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה
 שערי ירושלים שחיו עוקקים בחורב [עכות דף י'] אשר אמו אס אין גדיים אין חישים אס אין
 חישים אין לאן כי כך אס אין קטנים אין גדולים כו' [ירושלמי פ"י קטדרין] חורב הקדושה הכתובה
 לנו אחר אלפים שנה חסו וצחו ועלינו להאמין בדבר ד' אס לא בריתי יומם ולילה חקיה שמים וארץ לא
 שומתי וחורב הכותש לנו כח לעמוד על רגלינו בקשרי מלחמה סילר כמאמר ר' יהושע בן לוי מי גרם
 לרגלינו שיעמדו במלחמה חורב מלחמה ילמיר ע"י שפוקקים בחורב כי חורב הקדושה הוא חבלין כמאמר
 חז"ל ברכתי ילמיר בראשי חבלין זו חורב: אך פלחו קל אמו הוא ילמיר שאמו אס אס וכולה להחנכר
 עליו להמתיא ולחפילו לבור שמת רגלינו להקטיר שערי ירושלים זה בית המדרש כדי קלל יוכל אדם לעמוד
 על רגליו ויסי' נוס לפיו לכנסו וללכדו במי יקוט וכו' ליון חקרים שלועדים חורב בילדון ישאל אוחס
 ילמיר מודע מהרסם בא היום [פסוק ז'] סן עוד יוס גדול מלא מקודם כריקך בימי במרוחק שמכמות
 וידיעה זמנייה ועל למוד חסירה עוד חזון למועד ואס חשנע לדבריו חיו יחסיים עלחו אס אין קטנים
 אין גדולים. מודע אחת כסס דל בן המלך צבוק צבוק [שמואל ז' י"ג] ישאל ילמיר מודע אחת כסס דל
 בן המלך מאן מלכי רבנן אשר תענה נפשו בחגות בחירה יוס ולילה פרק עול חורב מעליך ופס' לבדך
 אל העמדי ב"א ומעלה העולם ויסי' לך עישר וכבוד וששון יסי' פניך צבוק צבוק אמנם חורב הקדושה
 במין חרונה ובכרמיות חתנה קולה בקרס חרס הטבעו זמית עולם זי כיעשו ואס לא אחרי הנביאים
 מקור שמים וארץ לא מחסיינים: מודע לא אכלחם אס חמטח במקום הקדש [ויקרא ו'] חטאחם חורב
 הקדושה מודע לא אכלחם מקשבת וליווי לבצבס פנעים אשר חמס חטאח ילמיר מודע לא הלכחם להשקיט
 אוחס במקום הקדש הוא בית מדרש שערי ירושלים כמאמר ז"ל אס פגע בך מנוול זה עושכח לבית
 המדרש וכמאמר ר' יהושע בן לוי מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה סילר שערי ירושלים מאור כל לילמיר
 וכן דילי מודע באחם אלי ואחם שגחמים אחי [בראשית כ"ו] ווי ישמע לעלה איזיב העצק רעמו
 להטרידו מנולס סון ועולם שגא טלום העמיה כאשר חזיר אס אס למוד חורב אשר צוות קדשו
 ויוכי וילמיר יתמוד דברי לבך שגור מלחית ומי החורב שמי דברי הש"י יתמוד לבך כי לב אדם סס
 חמיים וחורב חסוק לבך וחסן לך חיים וחשניור מלחית ומי כי דברי חרס חיוכים אס כל העולם כמו
 שנאמר אס לא בריתי יומם ולילה חקיה שמים וארץ לא שומתי וא"ך לא חסתי מלשכים וחמוכים אס אס
 עלמו שפוקק נח [עין נחיה החורב פ"א] ונוודק רבם זשה"כ לריח שגניך עינים רבנן אמרו במחש
 דברים נעלה חורב כו' בשמן מין שנאמר שגן חורב שגן מה שמן הזה חמילתו ונר וקופו מחוק כך
 הס דברי חרס אס מלענע נחם בחמילה ועושה נחם אחרי עושה שנאמר וי' באשיתך מלענע וגוי
 מה שמן הזה מציא חיים לעולם אף דברי חורב חיים לעולם ומה שמן הזה חורב לעולם אף דברי
 חורב חורב לעולם כו' הרמב"ם ז"ל למודו צביאור הסבות המוכעים למוד שחמה חשמה עווק המושב
 קולר חשגי ואורך הלעות ובקשה הלכיכס לוכי חיים ורוע החכונה מחשבת המונו וסורו לנו ברוחיתו
 בעלי מדרש אס הישראלי אשר זכה לאור חורב כל אלו הדברים יקלו מאוד אללו כי קנולס החורב
 משלימותה סקיע אוחו לקלל חוסילה ולסכים כל אלו המכשולות ומגיו [עין בליע עח דודים מ"ד] ואחור
 שמושלם חירס לשמן ומה שמן נטבעו חמילתו ונר וקופו מחוק כך דברי חורב הקדושה אף שחמילתו
 קשה מחמה עומק המושב וקולר חשגי ואורך הלעות אכל קופו יקלו הדברים מאד אללך ואין נחם מקוסי
 כלל כי קנולס החורב כך הוא שחסייע על ידך ויסי' החן דודים לך וחעסע עלמה כוסח ונקלה ללמוד
 וכנר חמניעה ובקשה לוכי חיים אמרו מה שמן מציא חיים לעולם שצרכה מלויים צו כנו בשמן אלישע
 ושמן חרכה ובצרכה שברך יעקב לאשר כחיד ועוצל בשמן רגליו [עין מנחם פ"ה] אף חורב כן הוא
 שכל מי שפוקק בחורב יחברכו כל מעשי ידיו וכל שמוקבל עליו עול חורב מעצדין מענו עול דרך ארץ
 [אבות פ"ג] ואחור אורך ימים בימיים ובשנאלם עושר וכבוד וכנר רוע וששבת הסוחר סנוקס אל חליות
 אמרו מה שמן חורב לעולם כך דברי חורב חורב לעולם כמאמר ז"ל הנאמר שנה מוסיר למועצ ונאמר
 ששבת הסוחר להכניחו אל מועלות השלימות והש"י צרו רחמי ומקדיו יליר עיניו בחורבתי ויקור מעלינו
 כל הסבות המונעים אוחנו מעצדותו ומחורבתי הקדושה וסעסורם ויוכנו מדרכיו אמן קלה:

פרי העץ

ס"ב דיני אבר מן החי ובו י" סעיפים

(ב) **אבל** וכו' צעור כבוד שאלין כבוד צעמאים
והקסור עליו למה הביא דין זה הא שין
דרכו להביא רק עם שפירא צמון הזה ויש כיו
לחיקור והישר וזהא שין כיו דכלאו סמי אקור
עמוס עמאם ותרלו הדוים וביח דמיי דמוח
ליסן לביי וליכו עיבר על לפני עור ולדוכי
הסבסן סדולל סחם עיבסם הא ציכ ומוחך על
העמאם סכדורים ובסמן סחום סחולל סחיו

במעין הוא אל חיצוני
[יש להעיר עליו מוסר]
העיר הזה בסקר היה יחסי
על אחיזה במחול יעים ובעיקר הדבר דאמריכי
בסער אסיר משום עומאה יש לי מקום עיון קלה

[illegible][illegible]

משום אמה"ח אך שאבר שיש בו עצם אינו חייב עליו עד שיפריש האבר ככרייתו ובאבר שאין בו עצם אפילו לא חתך רק מקצתו חייב משום אבר:

ג) בשר הפורש מן החי בין שחתך בשר שבתוך הבהמה אף שנשארה החתיכה בתוכה עד לאחר ששחטה ובין שחתך בשר מבחוץ בלא אבר אסור ולוקה משום בשר בשרה טרפה (ה) וגם בן נח מותר על לאו זה.

ד) אמה"ח לוקה עליו בבזית בין שאכל כל האבר ובין שלא אבל רק מקצת אבר כל שיש בו בשר בצירוף גידין ועצמות לוקה ואם חלם לזית קדום שיתן לתוך פיו אינו לוקה דאין מצטרף אכילתו עד שיתן לתוך פיו זית שלם בידה כיון דבבול איסורים אין גידין ועצמות מצטרפין רק באמה"ח ע"כ בעינן דומא שיתן לפיו זית שלם אבל בבשר מחי דאין מצטרף גידין ועצמות ואין לוקה רק אם אבל בזית בשר דוקא לכן מצטרף בו היות שאכל בצירוף דכדי אכילת פרס כמו בכל אסורי תורה דשני חצאי זיתים מצטרפין בשיעור דא"ס ואם אכל מהם בין מאבר מן החי ובין בשר מן החי חצי זית בשר אף שאינו לוקה אבל אסור מן התורה. אף

שכתב שם במלתי צ"ל על ענין אחר יע"ש ולי"ע ועיין מה שכתבתי מה סי' פ"א לוח א' וד"ק.

ה) בשר הפורש וכו' ש"ע שם (ה) וגם וכו' מנואל. במש"ז לוח א' (ו) כן הוא שיעור סמ"ע'ס ונחמק' י"ט להם שיעור אסרת נענין חלקם נחמק' ועיין. צמ"ס לוח א' ד"ס ודע ובלוח ג' ד"ס עוד וסבן ולענין מה שכתבתי דלצד מן סמי לריך כוונת י"ט לי להעיר בקונו"א נענין זה ע"כ מוכח א"י להלריך קלח.

א) גרסינן. במילין דף ק"ב אחר רב אבא מן סמי לריך כוונת מ"ע אכילה כתיב צ"י וכו' כדלמך ר"י במשכו בשר גידין ועצמות וכו' ופ"ק'ש' א"ע"י דחיי קרלי כתיב' מד ללצד מן סמי ומד לבשר מן סמי לל היטא דלית'ר'י אבד אף דל'ין צו שיעור אלא וודלי י"ט צו שיעור נענין דל'ין אכילה פחות מכזית וכו' ועל משכו בשר גידין ועצמות פ"ק'ש' דלפני פלגיוסור קלח ללצד מן סמי ובשר מן סמי דמחיי' ללצד א"ע"י דל'ין צו שיעור בשר וללצד אף דל'ין צו שיעור אבד יע"ש וסמ"ע כפי הסברה דר"י' צל ליתן טעם מה קמ"ל רב דנענין כוונת סמי פטורא דכל איקור צעי שיעור לוח פירס דק"ל' כיון דחיי קרלי כתיב' מד ללצד ומד לבשר סמי בלצד חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת וסמי דפלגיוסור לחיי קרלי דמחיי' אלא א"ע"י דל'ין צו שיעור בשר רק בלירוף גידין ועצמות כיון

דסוי אבד שלם חייב אבד על בשר מן סמי אינו לא מ"ק'ש' דק"ל' כיון דלצד מן סמי חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת סמי פטורא דכל איקור צעי שיעור לוח פירס דק"ל' כיון דחיי קרלי כתיב' מד ללצד ומד לבשר סמי בלצד חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת וסמי דפלגיוסור לחיי קרלי דמחיי' אלא א"ע"י דל'ין צו שיעור בשר רק בלירוף גידין ועצמות כיון דסוי אבד שלם חייב אבד על בשר מן סמי אינו לא מ"ק'ש' דק"ל' כיון דלצד מן סמי חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת סמי פטורא דכל איקור צעי שיעור לוח פירס דק"ל' כיון דחיי קרלי כתיב' מד ללצד ומד לבשר סמי בלצד חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת וסמי דפלגיוסור לחיי קרלי דמחיי' אלא א"ע"י דל'ין צו שיעור בשר רק בלירוף גידין ועצמות כיון דסוי אבד שלם חייב אבד על בשר מן סמי אינו לא מ"ק'ש' דק"ל' כיון דלצד מן סמי חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת סמי פטורא דכל איקור צעי שיעור לוח פירס דק"ל' כיון דחיי קרלי כתיב' מד ללצד ומד לבשר סמי בלצד חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת וסמי דפלגיוסור לחיי קרלי דמחיי' אלא א"ע"י דל'ין צו שיעור בשר רק בלירוף גידין ועצמות כיון

ב) ובעיקר. הסילוק שכתבו נחמק' צין גיד ללצד אין זה מוקדם דרבינו גדול בספר סי' מ"א כתב דלס סתך כוונת בשר גידין ועצמות מלצד ש"ס צו כמ"ס ז"ח"ס חייב על כוונת ממוני א"כ קמ"ס פחות' מלי סנא אבד מן סמי מוגד חסמ"ס דלף דכתיב אכילה מוקמינן בקרל על מוקמ"ס גיד אבד נשלים דסוי כוונת חייב אף צ"כ' ג"י אבד כמי כיומל סבי ולמה אחר דלף אבד שלם כמי נענין כוונת סמי חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת וסמי דפלגיוסור לחיי קרלי דמחיי' אלא א"ע"י דל'ין צו שיעור בשר רק בלירוף גידין ועצמות כיון דסוי אבד שלם חייב אבד על בשר מן סמי אינו לא מ"ק'ש' דק"ל' כיון דלצד מן סמי חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת סמי פטורא דכל איקור צעי שיעור לוח פירס דק"ל' כיון דחיי קרלי כתיב' מד ללצד ומד לבשר סמי בלצד חייב צ"כ' לוח קמ"ל רב דנענין כוונת וסמי דפלגיוסור לחיי קרלי דמחיי' אלא א"ע"י דל'ין צו שיעור בשר רק בלירוף גידין ועצמות כיון

שפלתו לעיל דבזבז בניה לא לריך רב להשמיצין
 דבעין כיה כיון דאבר יללו בניה הוא וזבז
 יחייצב לי מה שחמה בחור יחייצב בחמה שחמה
 מיל על הכתובים ודעיה צפונות המעשרות שחמה
 למיד אבריו מן החי לריך בזה ומהם עליהם לעם
 כהנו למיד דמטע דעם מי שפליג על רב וסא
 ליכא מיד דפליג על רב בזה ולפי מה שכתבתי
 ח"ש למיד לאצרים עומדת ח"ש הוי בניה וחייב
 אף בשמות חכמה כמו בביד ופליג על רב וזה
 נכון מאוד ולפי ז"ל דקושיה הגמרא מפלוגתא
 דרבי וריא ד"ש על רב הוא מרבי דקורב לאו
 לאצרים עומדת וקורב דחייב בנ"ש אף דלא הוי
 בניה אצל מריא דנ"ש לא קשה מידי דהוורס רב
 למיד לאצרים עומדת דחייב בנ"ש משום בניה
ג' גרסינן עוד שם אצל אבר מן החי מן
 הכריתים ר"י אהר מייב שתיים ור"ל
 אהר לינו חייב אלא אחת וכו' בזהמה אחת בזה
 פליגי אהר אביי ביון שטרפס עם יליא רבנא
 מ"ס בזהמה נח" לאצרים עומדת ואיקור אבר ואיקור
 טרפה בסודי קאמי וער קבר בזהמה נח" לאו
 לאצרים עומדת ולא אחי איקור אבר מ"ל על
 איקור טרפה יע"ש ומחש"ש ז"ל סקשה לתם להו
 לציל לרבנן קרא דלין איקור אבר מן החי נוסב
 בעומדה בין לי כאמר דלאצרים עומדת ובין חס
 כאמר לאו לאצרים עומדת איקור עומדה קדס
 שכל נמעי אמו ואין איקור אבר מן החי שכל
 אחי"כ חל עליו ולפע"ד נראה ליעב דמילטריך קרא
 למעט דלף איקורא ליכא דלי מוסר אהר"ע
 אפילו הכי איכא כרי איקורים לקיבנו בין נשעים
 גמורים כמו שמואל ביצמות דף ל"ב ע"כ ממעט
 קרא דמי שצטרו מותר דבנתיאם ליכא רק איקור
 עומד אלא למד אצל איקור אבר ליכא כלל ואין לקבנו
 בין נשעים גמורים אצל לעבין חלקות בזהמה ח"ל
 קרא כיון דלין איקור חל על איקור ועוד יש
 לומר דהכא החוקי לעיל ד"ס גלין כהנו דלס
 אין בזה רק משום צד וגידן ועלמות השלימים
 לבניה אז אף לגלי חייב מוסר אבר מן החי כיון
 דליכא רק מ"ש מטרפה ועל מ"ש סל איקור אבר
 יע"ש ע"כ ח"ש דאלטריך קרא למעט טעמה היכי
 דליכא רק משום צד וגידן ועלמות דלא אי
 מוסר אהר"ע הוי חייב משום אבר מן החי כיון
 דליכא חלקות על איקור טעמה וקמ"ל דכל
 שצטרו אקור לא מותר כלל על אבר מן החי ח"צ
ובזה יחייצב לי מה שסקשו אחרונים לר"י דליף
 איקור צד מן החי מקרא דבשר בשדים טריפה
 ח"כ יח"י טובא בעמלים דזה ליכא קרא למעט
 בשלמא לר"י דליף צד מן החי מקרא דלא חאכל
 כנפש ח"כ על צד מן החי דרשין נמי מי
 שצטרו מותר אצל לר"י קשה דליכא מיעוט
 לעמלים וצנתיצב מבורר דנס צד מן החי לינו
 נוהג בעמלים ולפי הפל ח"ש דבשלמא על אבר
 לריך מיעוט דמשכחה לס שיהול על טעמים במטהו
 צד גידן ועלמות דליכא חלקות על טעמה וק"ד
 דחל איקור אבר מן החי ולריך קרא למעט אצל
 צד מן החי דבעין כיה צד ח"כ לא לריך
 קרא למעט דכלאו סבי אין איקור חל על איקור
 ואף אם נאמר כמו שכתבתי מ"ש דליכא בזהמה
 נח"י למחבת צד עומדת אפילו סבי איקור
 עומדת קודמת כמו שסקסו צנתיצב ח"כ עדיין ל"ע

לשיטת סמ"ג דמסק איקור חל על ע"י עוקף
 ומוסק כמי דבשר ממי אקור לריך ח"כ בעומדה
 יחיל איקור צד מן החי כיון דדמי אקור עוקף
 לריך וליכא קרא למעט ולי"ע ולעבין מה שכתבתי
 צפונות המעשרות שחמה למיד אבריו מן החי
 צד מן החי לריך בזה ומהם עליהם לעם
 כהנו למיד דמטע דעם מי שפליג על רב וסא
 ליכא מיד דפליג על רב בזה ולפי מה שכתבתי
 ח"ש למיד לאצרים עומדת ח"ש הוי בניה וחייב
 אף בשמות חכמה כמו בביד ופליג על רב וזה
 נכון מאוד ולפי ז"ל דקושיה הגמרא מפלוגתא
 דרבי וריא ד"ש על רב הוא מרבי דקורב לאו
 לאצרים עומדת וקורב דחייב בנ"ש אף דלא הוי
 בניה אצל מריא דנ"ש לא קשה מידי דהוורס רב
 למיד לאצרים עומדת דחייב בנ"ש משום בניה
ג' גרסינן עוד שם אצל אבר מן החי מן
 הכריתים ר"י אהר מייב שתיים ור"ל
 אהר לינו חייב אלא אחת וכו' בזהמה אחת בזה
 פליגי אהר אביי ביון שטרפס עם יליא רבנא
 מ"ס בזהמה נח" לאצרים עומדת ואיקור אבר ואיקור
 טרפה בסודי קאמי וער קבר בזהמה נח" לאו
 לאצרים עומדת ולא אחי איקור אבר מ"ל על
 איקור טרפה יע"ש ומחש"ש ז"ל סקשה לתם להו
 לציל לרבנן קרא דלין איקור אבר מן החי נוסב
 בעומדה בין לי כאמר דלאצרים עומדת ובין חס
 כאמר לאו לאצרים עומדת איקור עומדת קדס
 שכל נמעי אמו ואין איקור אבר מן החי שכל
 אחי"כ חל עליו ולפע"ד נראה ליעב דמילטריך קרא
 למעט דלף איקורא ליכא דלי מוסר אהר"ע
 אפילו הכי איכא כרי איקורים לקיבנו בין נשעים
 גמורים כמו שמואל ביצמות דף ל"ב ע"כ ממעט
 קרא דמי שצטרו מותר דבנתיאם ליכא רק איקור
 עומד אלא למד אצל איקור אבר ליכא כלל ואין לקבנו
 בין נשעים גמורים אצל לעבין חלקות בזהמה ח"ל
 קרא כיון דלין איקור חל על איקור ועוד יש
 לומר דהכא החוקי לעיל ד"ס גלין כהנו דלס
 אין בזה רק משום צד וגידן ועלמות השלימים
 לבניה אז אף לגלי חייב מוסר אבר מן החי כיון
 דליכא רק מ"ש מטרפה ועל מ"ש סל איקור אבר
 יע"ש ע"כ ח"ש דאלטריך קרא למעט טעמה היכי
 דליכא רק משום צד וגידן ועלמות דלא אי
 מוסר אהר"ע הוי חייב משום אבר מן החי כיון
 דליכא חלקות על איקור טעמה וקמ"ל דכל
 שצטרו אקור לא מותר כלל על אבר מן החי ח"צ
ובזה יחייצב לי מה שסקשו אחרונים לר"י דליף
 איקור צד מן החי מקרא דבשר בשדים טריפה
 ח"כ יח"י טובא בעמלים דזה ליכא קרא למעט
 בשלמא לר"י דליף צד מן החי מקרא דלא חאכל
 כנפש ח"כ על צד מן החי דרשין נמי מי
 שצטרו מותר אצל לר"י קשה דליכא מיעוט
 לעמלים וצנתיצב מבורר דנס צד מן החי לינו
 נוהג בעמלים ולפי הפל ח"ש דבשלמא על אבר
 לריך מיעוט דמשכחה לס שיהול על טעמים במטהו
 צד גידן ועלמות דליכא חלקות על טעמה וק"ד
 דחל איקור אבר מן החי ולריך קרא למעט אצל
 צד מן החי דבעין כיה צד ח"כ לא לריך
 קרא למעט דכלאו סבי אין איקור חל על איקור
 ואף אם נאמר כמו שכתבתי מ"ש דליכא בזהמה
 נח"י למחבת צד עומדת אפילו סבי איקור
 עומדת קודמת כמו שסקסו צנתיצב ח"כ עדיין ל"ע

ובשיעור אוחה שחיים מלערפין עכ"ל: איברא
לדריך להצין חכ"ל לרש"י ז"ל למען כן הא לכאורה
ומלשון הגמרא מוכח דכלל הפסוק אייריין דאמריין
בטעמא דר"ע לחומרא משום דמשכח אכילתו חייב
א"כ נראה דלא הפסוק כלל אלא אכל מעט מעט
בקליה לך מלערפין ורצון מליגי עליו גם כזה
דבעינן שלא יפסה מחסילת אכילתו ועד סוף אלא
כדי א"ס ואפשר דבפסוק גם ר"ע מודה דלא
מלערפין שחיים גדולה כ"כ דאכילה קליה:

אמנם

נראה דרש"י הוכיח זאת מלשון המשנה
דקמיין כמה יפסה באוכלין כאילו אוכל
קליה ומשמע דעל מחסין דלעיל קאי דקמיין
לעיל אכל חלי ית וחזר ואכל חלי ית חייב וע"ז
פואל סתמא כמה יפסה באוכלין וילערפו השני
הלא יזיח וע"ז אחר ר"ע כאילו אוכל קליה
ורצון מליגי עליו ואומרים דדוקא בכדי אכילה
פרק וע"כ דפלוגמחין הוא אכילו אס הפסוק והא
דאמריין בגמרא בטעמא דר"ע משום דמשכח
אכילתו הוכיח כיון דמשכח אכילתו עם הפסוק
כ"כ כאילו אוכל כזה קליה מעט מעט ודוק.
העולה מזה דלרש"י לר"ע אין בפסוק וצ"ל לא
הפסוק אלא שאכל מעט מעט לעולם הו"ו שיעורי
כאילו אוכל קליה פשוט שיעור גדול ולרצון הו"
השיעור דאכילה פרק:

אבר

דו אבר ר"ע נענוערה יס לו דרך אחר כזה
סכת כזה יפסה באוכלין לאוכל שחי
הלא יזיח דאמריין מלערפין כאילו אוכל קליה
דואין אחרו כאילו נחמדרו למדריין דקין בקליה
ואיכ"ל אחת אחת בקוץ ז"ל וזהו משעריין אס
אכל חלי ית ופוסק ולחזר שש אכל חלי ית
אחר אס שס מחסילת ועד סוף כדי אכילה קליה
מלערפין אכל אס לא פוסק אלא שס בצליעתו
וצליעתו אכילו כל היום כולם מלערפין הו"ל ולא
פוסק לדברי ר"ע וה"כ עד שישס מחסילת ועד
סוף כא"ס כלומר אכילו לא פוסק אלא שס
בצליעה שחי הלא יזיח כדי אכ"ס מחסילת אכילה
עד סוף צליעת מלערפין יוחר מ"כ"א אין מלערפין
ונראה מדברי דאלי"ו דרצון מפרש נמי כמו
שפירוש רש"י דאין חילוק כלל בין הפסוק או לא
הפסוק לעולם באכילה פרק מלערפין אכל יוחר
מ"כ"א אין מלערפין אכל לר"ע מפריש דלא כרש"י רק
דשיעור קליה הוא דדוקא אס הפסוק אכל אס
שס כל היום בצליעתו מלערפין ושיעור דתן ר"ע
לאכילה קליה הוא דדוקא אס הפסוק ויס לחומה
עליו חכ"ל למען כן לר"ע ועד דא"כ אף לרצון
נמי איכא למלך בכך דע"כ לא מליגי אלא בשיעור
דקליה דתן ר"ע אכל אלא הפסוק דלא אייכו
ר"ע כלל בשיעור רק דזהו קוצר דליכא שיעור
כלל ולעולם מלערפין כיון דלא הפסוק מליג דרצון
מליגי עליו גם ועד דסא שמשע בגמרא דאס א"ס
לחיות שלא יפסק כלל וישס יוחר מאכילה קליה
דאס הוא שיעור היות האחרון שיוכל לנשוק אכילתו
בלא הפסוק וסוף הדבר שפירשו של ר"ע דלך
עיון גדול אל"ו כע"ז:

אמנם

אדונינו הנסד הגדול הרמ"ב ז"ל
בפירוש המשנה יס לו פירוש אחר
לר"ע סכת שס ו"ל לפי שאמר בחלכה שלפני זה
אכל חלי ית וחזר ואכל חלי ית מלערפין אחר
כאן כמה יפסה באוכלין ר"ל כמה שיעור הו"ו
שהאוכל זו כזה חלץ בפעמים רבות וילערפין

קלח לקלחו ויהי חייב אחר ר"ע כשאנו שוה צין
אכילת חלץ וחלץ אלא שאוכל חלק קטן אחר קטן
כמו שאוכל קליה דרך מלך גרגר אחר גרגר
ומאריך בצליעתו וצליעתו דאכילו שסא באכילה
כזה כל היום חייב מואל שלא פסק מלאכול
וחכ"א שאכילו לא פסק מלאכול לא יחייב אלא
א"כ אכל כזה בכדי אכילה פרק מאכילה ציטוי
ואז מלערפין קלח לקלח אכל ציור זה לא
מחסיין ע"כ נראה מדברי סקובר ג"כ אלי"ו
דחכ"א אין חילוק בין פסק וצין לא פסק
מדאמר שס וחכ"א שאכילו לא פסק שמשע דאס בפסוק
כן הוא וז"ל אכל אכילה דר"ע שמשע דדוקא בלא
הפסוק איידי אכל אס הפסוק לא איידי ר"ע כלל
וכן נראה באמת פשוט ששס דעמא דר"ע
משום דמשכח אכילתו אכנס יס לדעת לפ"י לר"ע
אזא שיעור קוצר שלערפין אס פסקין ואין לוחר
דזהו באמת לר"ע אין מלערפין כלל דז"א דא"כ
למה אמריין בגמרא דר"ע לחומרא ורצון לקולא
הא לר"ע נמי איכא קולא יוחר פסקין דאס
הפסוק לר"ע אין מלערפין כלל ולי"ל דבפסוקין לא
מליגי כלל ומודה ר"ע לרצון דהו"ו שיעור אכילה
פרק רק דעיקר המחלוקת הוא בלא הפסוק אף
עדיין לך להצין מואל ל"י לרמ"ב ז"ל אלי"ו
דרצון דאף בפסוק הו"ו שיעור דכא"ס כמו
בנראה שס מדברי ציטוי המשנה וכן פסק
דא"ס כמו שהעתיקו לעיל דלמא בפסוק דלא
איידי ר"ע גם רצון לא איידי מזה ולדברי שניסס
בפסוקין אין מלערפין כלל:

א' איברא

דלכאורה אפשר ליישב דאס ילא לו
לרמ"ב מדאמריין בנשנה שס דבשס
רביעית יין באכ"ס מלערפין ופליג ר"א דאס פסק
אין מלערפין ש"י לרצון אכילו פסק מלערפין אף
המעין בקוגיא יראה ש"י דאפשר לוחר דפלוגמחין
ברביעית יין הוא אכילו בלא הפסוק רק דשס
בשתיים הרביעית בא"ס בלא הפסוק דלמא אינו
חייב רק שס בזה אחת אכל אס לא שס בזה
אחת אף דלא הפסוק ג"כ לא הו"ו דרך שכוח
יע"ש ודוק. וזה סתמא למעיד דין זס ילא
לרמ"ב ז"ל מוסקפא מ"ו דתומוה דחניא שס
אכל וחזר ואכל אס יס מחסילת ועד סוף כא"ס
מלערפין ואס לאו אין מלערפין שס וחזר ושס
אס יס מחסילת שחי ועד סוף שחי כדי
רביעית מלערפין וקא"ס ל"י לרמ"ב ז"ל למה חניא
סכא בשחי שיעור שחיים רביעית סא צומחין
חנן כדי א"ס אף בשחי ויחא ל"י דודא' הווסקפא
איידי בפסוקין לך יס למלך אכילה לשחי אכל
במחסיין דאיידי בלא הפסוק כניל איכא אין למלך בין
אכילה לשחי והווסקפא א"חי כד"ס דאס בפסוקין
לא מליגי כלל ר"ע ורצון דשיעור הפסוק הוא
כא"ס ובשחי"ו הוא שיעור רביעית ודוק כי זס
נראה כזו.

אמנם

ע"ס מדרי"ס למה בלא הפסוק
אין חילוק בין שחי לאכילה בין
לר"ע ובין לרצון כמו דתן צומחין אכל בפסוקין
יס חילוק כמו דחניא בחוסקפא נראה לפסוקין
על כיון ש"י סכת מה"י קאדקס פ"ד
בכ"י מ"ו דתומוה דאס דיקיל דמלערפין כדי א"ס
משום דער שיעור זס נמשך עוד ע"ס מחסילת
בסוף מ"ו אכל יוחר שיעור זס לא ובשס נמשך
במ"ו טעם בשיעור רביעית לך יוחר שיעור זס לא
מלערפין

מלטרק יע"ש מעשה יובן לן היעוצ דעצמי של
העירק לא שידק רק בפסקין אצל לס לא הפסקין
אין שום קשר להלך צענין העצבה הטעם בין
לכול למשקם דמא לא הפסקין רק שפסה צנליעסמו
וצליעמו ע"כ נמשקם דליריין דלא הפסקין לא
מחלקין בין לכול למשקם וצנליעסמו שיעור הפסק
הוא כל"ס וא"ש פסקא של הרמ"ם ז"ל על
כחן דבכל העקרונות הכול במחלק הרמ"ם בין
לכול למשקם נשיעור שהיה חייבו בפסקין אצל
בפ"ס מלכות העומה שפיהל שם הדין של משנה
דכריתות הכול דליריין בלא הפסקין ע"כ אין מחלק
כלל בין אכילה לשמים ושיעור שהיה כל"ס ודו"ק
בזה כי חיל הדבר נכון מאוד בישוב דעה
בצ"ו ז"ל:

(א) ובוה נח"ש עוד מה ש"ס לחומם על
הרמ"ם ז"ל מה דלמך ר"י צע"ו דק
ק"ז כל בטעמו ומחן חסור ולוקין עליו זה
כזה ככ"ס ופירוש ד"ס הכס אצל אי לא היו
במעצבות כזה כל"ס הכול ופסה בלילה כזה
יותר מל"ס היו כשהי אכילות של צ" ימים ולא
מלטרק ודין זה פסק הרמ"ם בפניו מחלכות ו"א
ולמה לא חילק הכס בין אובלין למשקין ולא
עוד אלא שפירוש ו"א מפי הרמ"ם ז"ל דא"כ
נמשקין כמי שיעור חלוקה הוא כל"ס עיין בפירוש
המשנה דאלו עוצרין בפ"ד פסקמים וכן פסק בפ"א
מחן ומל"ס יע"ש וכן הדברים קרי"ה ומה
הכי דלכל בלא העצבות או שפה בלא העצבות
יש חילוק דמשקין אין מלטרק רק בשיעור שהיה
דנשיעמו כ"ס אס הוא בהעצבות אין דין של
לטרק ביוצר מרביעית דמא חזין דבצ"י העצבות
סקלין ועירין בפסקים דק מ"ד אי מהני חלוקה
דכ"ס ובלא העצבות דבר בטעם צנליעסמו
דמהני והמפורסם הרמ"ם שם בפסקים בזה ותרלו
לפך מחשקם שם אב"י א"כ דמבואר בנשנה דכריתות
לירוק דלכילה פרס הוא מן החורה מצום דלפטר
לומר דע"כ ק"ל ע"י ע"ש בפ"י ו"א קס"ס לזה
לפי שהיה מחמירין ע"י ע"ה דמא שלא ע"ה
לא מהני לירוק נמשקם ביוצר מרביעית וע"ה
מלטרק כל"ס שהוא שיעור שהיה יותר ונוראות
כפולחני על המפורסם שלא הרמ"ם מזה על
הרמ"ם ז"ל א"כ לפי האומר א"ש דמא א"כ שהוא
בהעצבות ע"כ אס אכל כל"ס ים בכל משך
אכילתו או שחייבו כ"ס מלטרק ולא הפסקין כלל
בזה מורה הרמ"ם דאין חילוק בין לכול למשקם
כמו שכתבתי לעל אלא דהוי ק"ד בפסקים
דמעצבות גרע משום דשיד ביטול יע"ש ודו"ק
כי ז"ל:

(ב) ובמברא זו ים לייצב ג"כ מה דקס"ס
לכאורה וכבר הרמ"ם בחוקי מה
בפ"ק דכריתות ד"ס מחמיר ועד ק"ק וכוונתם
שם למה אס אכל בלא מעצבות הוי שיעור שהיה
כל"ס היינו שכל אכילה לא יושך יותר מחמירה
ועד ק"ק רק כל"ס אצל אכל בהעצבות מוכה
בפסקים דלס כהן כזה חומם בבל"ס דחולין
ואכל זלח לוקה וא"כ דזה נוסף הוא על כל"ס
וא"כ שם מו"ל יו"ר מחמיר אכילה ועד ק"ק
מכ"ס יע"ש בחוקי ודו"ק ולפי מה שכתבתי א"ש
מאוד דעיקר הטעם דלכילה פרס הוא כדי שישבור
הטעם בקצרה מהר"ק הכול א"כ ק"ס להו
למחיל דלס ה"א בהעצבות כמשך הטעם יותר

ר"י אצל אקור מ"ה כיון דהו' לא לערופי חיבורא קא חביל ריש לקיש אצל מוחל מן הסורה חבילה אצל רחמנא וליכא חיובי ר"י לר"ל אין לי אלא כל שישנו צעונס יסכו צלזורה כיו ופלי שיעור סחילי ואינו צעונס יסכו אינו צלזורה ח"ל כל סנז מדרבנן וקדא סמנכחא בעלמא עכ"ל הגמרא ובחוקי סקסו למס אצל ר"י העעס דהו' וכו' אחלי לא קאשר וכל חלב דהא ידע ר"י מצינחא דבסמון ומיכלו דעעמא דהו' לא לערופי קצרה הוא מהא טעמא קדא דרשס גמרה הוא לחלי שיעור ולא סמנכחא יע"ש וזס יונח לן מה דאמר ר"של אכילה אצל רחמנא וליכא דלכאורה עס טעונס הוא זו דלף ר"י כמי ידע דאכילה כחיב רק דמצינן עכל חלב לא חקורא אף לפי קצרה החוקי א"ס דלי לא טעעמא דהו' לא לערופי הו' מודה ר"י דכל חלב לא הו' רק סמנכחא לח"ס מועס דאכילה אצל רחמנא וליכא חלא וועוס ד"ס קצרה דהו' לא לערופי ולזס אסדר לוי ר"של דזס אינו קצרה ומיכלא דכל חלב סמנכחא הוא וזה פסוק אונס צעירק הקצרה דהו' לא לערופי כזר העיר זס הכזה בספר ארי' דבי עילאי להגאון הקידוש אצ"ק ויסיכלא זלז"סס צלויה ס"י ח' וכחז קצרה ככונס מלד והוא משוס דקיי"ל אין סיחר מלערק לא חקור בכל חקורי חורה מן חקור כזר ולי כ"ע דחלי שיעור מוחר האיד מלערק א"ס"כ מה סאורל חס"ס סויה למח סאכל מקודס ס"י סיחר וע"כ דחלי שיעור סאכל מקודס כמי הו' חקור צ"כ מלערק א"ס"כ לעונס יע"ש וזס לחי' צספר צ"ח ילסק למגאון הגדול אצ"ק לבזב סלי"עס צויד ח"א ס"י פ"ו סכחז גיב קצרה זו חלא ססוקי' עוד דזס הוא כשיטח ר"אס דמח סמעינן דקסס אכילה כז"ס ורק דהסורה גזרה דלז חייב ע"י עד א"ס"כ סיגמר השיעור דמי' אכל כל הו' צלחוק ופסיר חייב יע"ש ססארי' ומסרן כמי עס דאסדר ר"של אכילה אצל רחמנא וליכא דרי"ל ע"כ קוצר אכילה הוא כז"ס כשיטח הסע"ס ופליגי ר"י ור"של בקצרה ר"אס ור"ס"כ יע"ש כי דצרי חוקי' מדסס ור"ס"כ:

י"ג ור"י קצרה הגאון צ"ח ילסק סכיל כדאס לפעיד לייסב שיטח ר"י יקר מוצא צסוקי' ע"י דף ק"ח דלף דקוצר ר"ש כ"ס למלקות א"ס"ס חילערי' עשרה על סיחר מלערק לא חקור כגון צחלי ז"ח יין סכנלע צחלי ז"ח פח. דמורה ר"ס דח"ס ע"י סענצורה אין זו מלקות לכך לרי' לירוק יע"ש וסמחו כל החסרונים על זס עסא דסנצווח דף כ"א דלמירין הסס א"ציעא למו ר"ע בכל הסורה כ"ס קצירה לוי דמחי' צספס דחכ"א ר"ס אומר כ"ס למלקות לא אחרו כויה חלא לקצנן וכו' ח"ס ר"ע אומר כזר שססה פחו ציין ו"ס זה כדי ללרף כויה ח"ס וא"י כ"ס קצירה ל"י למח ל"י לירוק וא"י קיד בעלמא כ"ס קצירה ל"י למח ל"י לירוק וכו' ולפי שיטת ר"י קסס סא מודה ר"ס דצענין לירוק כיון דהו' ע"י וכזר כחזו כז"סס אחרונים כל אסד לחרן כזי דכזי ולפ"ד כדאס לייסב לפי דרך סכחז סגאון סכ"ל ד"י יוסנן קוצר קצרה ר"אס ור"של קוצר שיטח הסע"ס ידוע מה סכחזו כל אחרונים דקצרה ר"י יקר ה"א משוס דעעמא דר"ס דסי' מלקות צח"ס מועס דלסס"כ כמי סכחז ר"ס דצרי' וצ"כ"כ מועס כזכוח וכו' דהו' ע"י לא שייך חסע"כ לאכילה חקור דהא הו' כמי סענצורה על סיחר וקצרה ר"י סכ"ל כדאס לפעיד דלז שייך

רק אס נאמר דקסס אכילה הוא כז"ס כקצרה סרס"כ א"ס פליגי רבנן ור"ס בקצרה חסע"כ דרבנן קצרי דלז אצרינן לחסע"כ מוילל ליכא צח"ס ר"ס חקור כלל דהא קסס אכילה ה"א כז"ס אכל ר"ס קוצר חסע"כ לח"ס כיון דאכל צמיר וססי' ס"ס כמי אכילה אכל לקצרה ר"אס דלסון אכילה הו' כ"ס דכל מה סאכל ה"י אכילה משוס ופסיר סכי פסירו רבנן מוילקוח דה"כחא אסיקתי' לבויה וא"כ מ"י דר"ס דליכא למירא קצרה ר"י מועס חסע"כ דהא צללו חכי נחשז ח"ס לאכילה משוס נק דהלכחא אסיקתי' ולי' דקוצר ר"ס דהלכח לא אסיקתי' רק לקצנן ולא למלקות דכן נאונס סלכה כמו פסירוס ר"י צמלקות סס ומוילל דלף ע"י מחייב ר"י דלפי קצרה זו אין מלקות צין ע"י זס שלז ע"י זה ככין לפעיד מוילל לר"ש דכצח"כ דקוצר דקסס אכילה הוא כז"ס יס ליוור קצרה ר"י יקר אכל ל"י יוסנן דקוצר קצרה כד"ס דקסס אכילה ה"א צכל ססוא מודה ר"י יקר דלף ע"י מחייב ר"ס כצנולר ו"י יקר לא כחז סחורו סס נק לר"ש ומוילל א"ס קוצר דסנצווח חלי' ד"י כהס דלף ע"י מחייב ר"ס וסנן אף זס דחוק ד"י יקר לא כחז קצרה נק לר"ש ע"כ כדאס לפעיד לחרן ע"י דרך זה רק צלזין אצל קלח ויחי"סב כמי קושי' פועלס ססמנחי' מק"ס

י"ד הנה ר"ס קוצר כ"ס למלקות ורבנן פליגי עליו וקצרי דלז הו' רק חקור למוד ור"י קצרי חקור חורה ור"של קוצר דלז הו' רק חקור דרבנן וסא דקוצר ר"ס כ"ס למלקות פליגי רבננינו צע"י חוקי' דשיטת רבניו יקר דע"י מודה ר"ס דפטור ושיטת רבניו פכן דלף ע"י כמי חייב כצנולר צחוקי' צע"י דף ק"ג יע"ש וסמנחי' מק"ס"ס למח חייב על חלי שיער לר"ס סא הו' הסלחא סקס סוא ילכל עוד סיחר כזרי אכילה פסן דהו' סמנחי' דאכילה אסח דמו ולשיטת ר"י מודה ר"ס דע"י פטור א"ס לעולם הו' הסלחא סקס וכדאס לפעיד לחרן וקדקס מוסחילס לחרן מה סמנחי' כל האחרונים על ר"י סדציו סמח נגד ס"ס מוענצווח דף כ"א דחנן כהס סנצווח סלז חולל ואכל כ"ס חייב דצרי ר"ע אמרו לו סאיד מלינו צלזכל כ"ס ססוא חייב סזה חייב ונגוולל א"ציעא לפו ר"ע צכל הסורה כ"ס קצירה ל"י דמחי' כ"ס זר דלמח בעלמא כרבנן קצירה ל"י וסכא הינו טעמא דחי' האיל וספס"ס חייב כהס כמי חייב ח"ס ר"ע אומר כזר שססה פחו ציין ו"ס זה כדי ללרף כויה ח"ס וא"י כ"ס קצירה ל"י למח ל"י לירוק סא צ"ס למוד חייב ולשיטת ר"י קסס סא ל"ס כמי לרי' לירוק דהו' ע"י כצנולר דצרי' סס וא"כ אכ"י סוא ר"ע כ"ס קצרי ל"י חס מויה מלד?

י"ז ונראה לפע"ד לייסב דהס דעעמא דר"ס דקוצר כ"ס למלקות נחלקו אצורה סעולס ח"ס ר"י ז"ל כזכוח דף י"ד כחז דך כאמח סלכס למנחי' דר"ס למלקות ולא לקצנן וסחי"כ"כ ה"א צסס רבניו מלי' ז"ל דכיון דלסס"כ לאכילה דאכיל צמיר אכל לענין קצנן דהו' סובג לא שייך חסע"כ יע"ש ולפי' נאמר דסי' יקר קוצר בעעמא דר"ס כ"מי לכן קוצר ע"י פטור דלז שייך חסע"כ אכל ר"ס קוצר כ"ס"כ א"כ לף ע"י חייב וכמזכורה סכן כלחי' צח"ס עוד כדאס לפעיד דקצרה ר"י ור"י חלי' כמלונחא סל סכ"י ור"י חלי' סכ"י צח"כ פ"א דחור"י דהסס לרי' לסנין צמח פליגי ר"ס

ר"ע ורצון ויגיע דרבנן דפטרנו בחלי שיעור ונכאס
דכח ר"י קיצר לרבנן מ"ס חסיד ונאדונינו
הרשב"א ז"ל בהשגחה ק"י חליט אקצר לן דכל מקום
דכחז אכילה צעין אכילה מחוץ והוא כוח אף
דמרבין וכל חז על ח"ס ופאטר שריצה סחוב
ומיעוט אערינן ע"ס ריבה לאקור וע"ס מיעוט לשלכות
ע"ין כספק משכס ומליט נפיש דמ"ע אומס סכא"ס
ז"ל י"ס לו שיעט אחרת בזה וז"ל לפטרנו על חליט
ורחלי לרא"ס ז"ל בחיטותיו על ספיטת חיל האוכל
חזן כ"ס וכו' פנאטר לא חסכל ספן ואכילה כ"ס
משמע ואע"ג שאינו חייב כח וקצרן על ח"ס שאני
הסם להלכתא אפיקתים לקרא ממשמעותי אבל לענין
איסור כדקא קאי והא דמארינן משום דמז לאלטרופי
הכי פירשו מ"ע לא מארינן להלכתא אפיקתים לקרא
לגמרי אפילו לענין איסור על ז"ס מארינן משום ד"ס
סבא גדולה דמז לאלטרופי ע"ס ועולה לקצרה
לדוניו סכא"ס ז"ל לשון אכילה משמע אפילו כ"ס
ולכ"פ צ"ל לשון אכילה היא דוקא כוח ולפי דבריהם
הקדושים ח"י אומר ל"י דקוצר אליניהו דרבנן דמ"ס
אקור מן החיה ולפיטת הרשב"א וכסף משנה
פליגי ר"ס ורבנן בזה דל"ס אף לשון אכילה הוא
כוח דוקא אפילו הכי א"ס אכל צמוד לחשבי
לאכילה איסור ורבנן פליגי עליו בקצרה זו וקוצר
רבנן דמ"ס דמרבין מקרא דכל חז לאקור אבל
לא למלקות ולקצרה ר"ס א"ס לומר בעצמה ד"ס
משום לחשבי"ס הא חריצה סתם אכילה היא כ"ס אלא
דלכתא אפיקתים לקרא ולקו"י על כוח אי"ס וז"ל
ומסי לן ז"ס לחשבי"ס וע"כ ל"ד לומר טעמה ד"ס
בקצרה ר"י ד"ד כחמה סלכא לענין קצרן ל"ד
כוח אכל למלקות כדקא קאי ורבנן פליגי על ר"ס
בזה וקוצרים אף לענין מלקות אפיקתים הלכס
ולקו"י על כוח וקרא דכל חז ומרבין רק איסור
לחור כחלא דלפיטת הרשב"א וכסף משנה אליגי
ד"י אפטר לומר קצרה ספיטת צ"ל וי"א אליגי ד"ס
אכל לפיטת ר"ס אליגי ד"י ע"כ ל"ד לומר
טעמה ד"ס אליגי ד"ס וד"ק [ומה י"ס ר"י
לז"ס שכתבתי בקפרי ח"ס ק"י כי"ס א"י א"י ח"ס
דאף בסלכא למימס מליטו ומחלוקת אי כחמה כ"ס
או לא] כחלא לפ"י לפיטת ר"ס אליגי ד"ס ולפיטת
ר"ס לזקו שיעט ר"ס דאף ע"ס נמי חייב דמ"ס
חילוק י"ס צ"ן ע"ס או שלא ע"ס אכל לפיטת רבנא
וכ"ס וי"א אליגי ד"ס שפיר י"ס לפלג צ"ן ע"ס
או שלא ע"ס כחמולר והוא שיעט ר"י יקר סכ"ל?
ב"י ור"ה המליט נפיש ומשבות חז"ס על ר"ס

לדקצרה דכל אכילה הוא כ"ס דק
דלכתא אפיקתים על כוח אי"ס כנסצט שלא יאכל
אח"י לא יע"ס אפילו על כל שמו דמ"ס סתם
אכילה הוא כ"ס והוא כחמולר כ"ס יע"ס צמליט
ולפ"י נכאס דמאטר לומר ד"ע ורבנן פליגי
בקצרה זו דרבנן קצרים כקצרה הרשב"א וכ"ס סכ"ל
דקסם אכילה הוא פז"ס ע"כ כנסצט שלא יאכל
דמ"ס על כוח והוא כחמולר כ"ס לשון אכילה הוא
קצרה ר"ס והוא כחמולר כ"ס לשון אכילה הוא
כ"ס וסבן ולפ"י אי נאמר ד"ע בכל סחור כ"ס
קצרה ל"י אכל ע"כ ל"ד לומר דקוצר קצרה ר"ס
וכ"ס כחמולר לקצרה ר"ס ע"כ ל"ד לומר קצרה
ר"ס בעצמה ד"ס ד"ד כחמה סלכא ולקצרה ר"ס
ע"כ ל"ד לומר שיעט ר"ס דאין חילוק צ"ן ע"ס
או שלא ע"ס דכ"ס כחמולר דשיטת ר"י הוא דוקא
לפיטת ר"ס בעצמה ד"ס דהוא משום לחשבי"ס ל"ד

י"ח) **איברא** דנתיב קצרה סכחז ר"ע משום
לחשבי"ס י"ס לדקק לכלורה ולדכ"ס
כחמולר דלכ"ס אכל רק ח"י שיעור משום שלא יעשה
איסור ולא לחשבי"ס לאקור דהא י"ס לו חזקה כשרות
ורח"י סכחז סעי' הכי דכלאו סכ"ס אקור וליחמ"ס חזקה
ד"ס לומר כ"ן דכלאו סכ"ס אקור וליחמ"ס חזקה
כשרות שלו לכ"ס מארינן לחשבי"ס ולקסם ל"ס אף
ז"ס כחמולר ל"י אכל ל"ס צ"ל דקוצר דמ"ס לרבנן לא
הוי רק איסור דרבנן לא קצרי קצרה לחשבי"ס א"כ
קסם ל"ס מ"ס אלא לן לומר דלחשבי"ס לאקור דלחמ"ס
לדכ"ס לא לחשבי"ס כדי שלא יעבור רק איסור דרבנן
דמ"ס י"ס לו חזקה כשרות אומס לפי מה שכתב
הגאון בעל פני ז"ל בקבולר דמ"ס יחמס דכ"ן
דעבר איסור דרבנן ליחמ"ס חזקה כשרות אף על
איסור חורס א"ס מ"ס מ"ס וסבן?

י"ט) **עוד** צלומן אחר נכאס לפ"י ל"ס שיעט
ר"י יקר ודקדק חס"ס לז"ס נקט ר"י יקר
דמאכחז לה ח"י ז"ס י"ן שנגלע בח"י ז"ס סח
לז"ס נקט דוקא צמחלס על מ"סלס ונכאס לפ"י
דקוצר ר"י דמ"סלס לא מארינן רק צלומן דכלע
ה"ן צמח וקוצר דע"ין מערבות אחר מ"סלס
כשיטת החוקי' ס"ס ועוד קוצר ר"י יקר דאף מ"ן
צמחי' מ"ן בטל צרוז משום דעל טעם כע"ק
לא לקי וגם לא מארינן חמ"סלס כ"ן דליכא רוב
סיחז כחמולר בח"י [וע"ין צמחי' פ"ס מ"סלס וז"ס
סכחז דעמ"ס סח"ס] וקוצר נמי ר"י סיחז דליכא
רוב י"ן ומיעוט סח לא ל"ד קרא דמאכחז דלע"ין
מקרא דמארי' דכ"ס להטות דמיעוט נעשם כמו הירוב
דאף צמחי' מארינן כספד כ"ס צמח"ס דגם סרוז
נחן טעם כחמולר וספד סמיעוט סיחז לאקור
ונעשם כולו איסור ע"כ לא מושכחז דל"ד קרא
דמאכחז על חמ"סלס רק צלומן דהוא מ"סלס על חמ"סלס?
ב"י **איברא** דע"ין מושכחז לה סמ"סלס צרוז י"ן
סנגלע צמיעוט סח ואפילו הכי אי לאו

קרא דמאכחז לא הוי מארינן כספד ספס לאקור
משום מארי' דכ"ס להטות דעבר סיחז לא בטל וספס
סיחז וא"ס לומר דבטל ספס צ"ן לכן ל"ד קרא
דמאכחז אף נכאס דקוצר ר"י דמ"סלס צמחי' מערבות
מ"ס כמו סכחמולר י"ל ואף דכ"ס סיחז כ"כ ספס ולא
עוד אלא שפאטר להפריד מאקור ולקסות ס"ן
מספס

מצות

(בא) **ובמקום** כ"י עיין לעיל מה שהבאנו שם ל"ט דלף כנמאל ערפס חסור ל"חן האבר לבי
מל"ח אחיכ בהשקטות נתיק י"ח צדק הליכות ערפס שכתב וז"ל רל"ח צבמר מחורש
הנקרה ל"ט ילל לדון דבדב חש וכו' ופסוק אללו ה"כ דכשכר צמקוס שפושט ערפס וכו' חסור לחמו
לבן נח מדינא וכו' לבן ל"ד המורה ליחזר גזס וכו' ומעולם לא רל"ח כהנס חף מגדולי המורים
ובדולי מהבן כל ישראל תורה הלא וכו' ואומר איכ בעת שזין דבדב זה פוס דכדור איכר וצמקוס
שפושט ערפס מותר למזור האבר ל"ח נח בלי פוס חש וכו' ואבר ובשר המדולגלים הלא וכו' וכתבו
דבמר גזסם ערפס לו י"ח לדעת המ"מ בשיעת המ"מס דהוי דרשע גמורס רק דלון לזין עליו מ"מ
לחמר חסר תורה לישראל באחרת דוקא ולא לבן נח ואיכ מל"ח הכנ"ס לאסור לביכ גזס יוחר מוקדס
מתן תורה כשתקע הדבר ולא כאחר ובס מחמת גזס דבבן א"ן לאסור אחרי שלל מל"סו שגזרו חכמי
דבדב א"ן לנו לדעות מצותם מלכדו וכו' והכס מדכן למחלל קמ"חא לדעת המ"מ בשיעת המ"מס דהוי
לאוי"חא בלי פסק שמוחר וכו' אחרי שלל מל"סו מצות מל"ל גזס אך חף לדעת השוקקים דהוי גזס

סי' ס"ג

דין בשור הנמצא ולא נודע מה וכו' ה' סעיפים.

א (א) בשור הנמצא מושלך בשוק הלך אחר רוב דכל

דרכן סי'נו במקום שאנו אוקרים שאנו מוסר
אבר ממי דים לגורם מקום לשול לענין אכילה כן
לענין חטאת לבני כפי ים לגזור משאלי במקום
טעמיה בלאו סי'נו מקום שהסבירה עושם
וכו' אכל הישמה לבד לא עלינו אוקר איב סדנר
פסוק שאין לאקור כו' במקום שנעשה טעם וכו'

למען דעת כי מנהג ישראל חרפה הוא עכ"ל ויש לומר דענתו דלא נכשר במקום שאין עושם טעם
אך כענין העוף או הנחש צלחה מערפיה אחרת דלא ים לומר דכל הסבירה על אבר קודם שנתקף
ואקור. לבני אף בטעם ולבאורה נראה כן מדבריו ואפשר אף שנתקף מקודם ים לאקור מוסר לא
פליג דכל שאין הערפיה צלחה הסבירה אקור אף לדעת נמוקי יו"ט וליע כל זה לסלח?

סי' ס"ד

א (א) הנמלא מושלך וכו' מחמת שם לי מקום עיין בדברים אלו אחרתי להרחיב הדברים בזה
להעיר קלה נשים ופוקקים וכנאל מקודם קוגיה השיט חולין דף ל"ה?

אמר רב בשור כיון שהנמלא מן פנין אקור מיתני ר' אומר עוקלין ועטין ישראל צדק הנמלא
ציד עכ"ס מותר נמלא ציד עכ"ס שאני מירוש ד"ש נמלא ציד עכ"ס שאני עכ"ס
במקום שהנמלא וסוף לא טעם וטעם לא מכוין לו לעכרה כאן אכל צדק המונה שמה עורבים
למנוח יע"ש ולדין להבין סוף לצד אין שום סיחור לאכול בשור רק דחפץ ומיד בטעם שנטעם לא עלים
עין מיתני כמו לחמירין בנמלא לקמן ע"כ וזה דבר צדור דעכ"ס לא שער זאת ונדולי דחפץ זמן רב
אשר הנשר מונה אכלו עלים סוף עין מיתני ואשרי מותר בנמלא ציד עכ"ס ומה שפירוש ר"ש דסוף
במקום שנטעם חרפה חרפה ים בזה ואלדנא לבאורה נראה מלך הקבנר דהוי במקום שלא שער אף הנשר
ונדולי סוף עלים עין מיתני כיון שאין דרך העולם לשמור אף הנשר שלא יעלים עיניו זמן מה ולבד
אפילו נמלא במקום שהביתו כיון דעלים עיניו אקור ואיך אפשר להחזיר לקנות מיד עכ"ס ולקמוד
עליו אפילו אשר לבד שלא עלים עיניו סוף חן נאמנה לעכ"ס ובפרט שכלה מלשון דלף שלא אשר
כלום הוי במקום שנטעם וקשה אשרי ונאמנה צדק יוקף שהעיר בזה חולין ואין לאקור הנשר שמה
העכ"ס העלים מונה סוף עיניו דבשר שמה"ש הוי חומרה צלמא ודי לבד צדור נחמלם ולא נפקס
לחזירין לקולא עכ"ל יע"ש ועדיין לא נח דעתי בדבריו הקדושים להפגיר אין זה נחשד לקסד רק
נדולי עלים עין סוף ונדולי לא כיון שעכ"ס לשמור שלא יעלים עיניו סוף ונראה לפגיר דהא
לחמירין בנמלא ציד עכ"ס הכונה שנטעם צידו וישראל נחמל מנה שנקם עיניו סוף צידו חס
סדיק ר"ש בלשון סחב אכל בשור המונה שמה עורבים מלפניה וכוונתו דדוקא אף הוא ציד עכ"ס
דהוי במקום שנטעם צידו אכל אף מונה אכל עכ"ס אף דעכ"ס אשר שלא עלים עיניו לא מיתני
ואקור ונאמנה אף לא אשר כלום רק נמלא מונה אכלו צדור קבנר רב דאקור לקנות מיד וסוף?

ב **עוד** גם בנמלא שם חשע סחיות כולם מיתני בשור נכלה ולקח מלחמה מן ואינו יודע אפירה
מחן לקח ספקו אקור ובנמלא הלך אשר רוב סחא נמי בנמלא ציד עכ"ס ולפי מה שכתבתי
בא"ק א' דלחיי בנמלא צידו ונחמל השכל מנה שנקם עיניו סוף צידו קשה דהא צדור ד"ה סחא
נמי כהני לחלק צדק דפסקים להאכ דהא חייב סלח ואינו סלקת מחשבתו ולא כילד לן פסק
במקום הקציעות ע"כ לחמירין כל דפנים מרובא פירש ובפסקים חייב בנמלא הקבנר במקום הקציעות
לכן לחמירין כל קציע בנמלא על מחלה דמי יע"ש וא"כ דלחיי צלח ואינו סלקת קשה נדולי עלים
עכ"ס עין מיתני כמו שכתבתי לעיל ויש לומר דלחיי סלקתו יולא מן הסחיות והנשר צידו ולא
לחיו מלחיה לקח נאמן סלח כילד הקבנר במקום הקציעות וידענו שלא ה' הנשר סוף מונה ועדיין
הוא צידו כמו סלקת וסוף כל מה שכתבתי בזה א' ודי צ' דהא רק צדור אפער לפי קוגיה השיט
אך הסי' שם ד"ה רבי כהנא בפירוש דלף בנמלא אכלו בנמלא מותר וליע?

ג **ובתוס'** שם הקשו עוד לזה לא גזירין שמה יקח מן הקציעות כמו בגזירין בפרק שהעורבות
וחילו כיון דהא האקור כיכר וידוע במקומו לא שייך הגזירה יע"ש והצ"ל עוד בשם

ר"ת סה" מותר צדורק שנטעם וטעם כל דפנים ונחמל ע"כ ואין נראה אלא דוקא כשהאקור
ידוע יע"ש ובפרט ב"י כי כהנא דים חקפה אפילו לודאי דדוקא שנטעם צלחיות דכנפיהו וכיניו
וכל דפנים מרובא פירש וכולם מותרים מן משכס לחמירין וצ"י מהם עליו מנה שכתבו חוקי ונאמנה
בקבוצה זו דכל דלא ידוע האקור במקומו גזירין שמה יקח מהקבוצה וכן פסק סטור בעליו ב"י ק"י
דהא דגזירין כשהפירש אחד מן הרוב דוקא דמיה דחשע חיות שהאקור ידוע במקומו אכל בע"כ
ובא"כ דברים חסודים שנטעם צלחיות שאלין בטלים אפילו פירש אחד מרוב אקור כיון שאין האקור
כיכר במקומו חיישין שמה יקח מקבוצה ונראה לפגיר ליישע ונעתיק הנמלא בנמלא דף ע"כ דהא חס
כל הנחשים שנטעם צלחיות הנחמה וכו' ולבטל בנמלא צלחיות לא צלח ונכנשניהו דלחיי
וינחם כל דפנים מרובא פירש מנה שמה יקח מן הקבוצה ובה לבאורה ים להקשות מה מלשון
וכנשניהו וכו' הא חן ענלין אקור לכתחלה איננה לבאורה ים לומר דדוקא לערב אקור צלחיות
הא דאקור לבטל אכל לעשות שטלה לומר כל דפנים אפשר דמיה חסודים ים דענולר צלחיות צלחיות
דמעלה ובשער החלף פג"י מיהל דלף בזה לחמירין חמלא יע"ש בזה שחילק על הא דלחמירין בנמלא
לא אחרת מנה סלח לחלק ודוק ונראה ליישע דהא הטעם דלחין מנעלין אקור לבחלה חס מוסר
ד"ש לגזור שמה יאכל האקור צלח צדור כמו שכתב הלבו"ש א"כ ים לומר שמה בנמלא חסודים הנמלא
שנחמל מנה גזירין שמה יקח מקבוצה ונאמנה חס א"כ שצדיין ים להקשות לטעם ר"י ונאמנה וטור דלחמירין אקור
לבחלה וכיון דנחמל מיהל מותר ואשרי אקירין כאן בפירש מיהל אף דים לחלק דהא כיון
דכנר

עליהם ופולחן ומקחין על הכל מפני ישראל פירש
אחד מהם לחלל אחרת ונפלה עליהם מפולחן ומקחין
עליו שמה זה שפירש ישראל הוא ונפלה עליהם
עבדים נעקרו כולם ומחלל זה לילך לחלל אחרת
ובעת עקירתם פירש אחד מהם ונכנס לחלל אחרת
ונפלה עליו מפולחן ואין ידוע מי הוא אלא ויחזק
עליו כיון שנעקרו כולם אין באלו ישראל וכל שפירש
מהם כולם מהלכים הרי הוא בחזקת שפירש מרוב
עבד' ונכח הרוב המגיד חזל ובגמרא אחר שמואל
לא הלכו בפי' בזה רוב וספקו ההם הרי דמי
וכו' דליכא חשש עבדים וישראל אחד פירש
דהי' לי קצוב וכו' לא לריכא דפירש חד מיניהו
לחלל אחרת מה דמחלל כל דפירש מרובא פירש
קמיל דלין הולכים בפיקוח כפש בזה רוב וספקו
וסא אחר ר"י טי' עבדים וישראל אחד בחזקתו פלג
ומקחין בחלל אחרת אין ומקחין לא קשיל סא
דפירשו כולשו סא דפירשו מקלחין ונראה לי שדעת
רבינו לפירש דפירשו כולשו ובעת פירשתו צעידון
מהלכין נכנס אחד מהם לחלל אחרת בכהאי גוונא
אין ומקחין וזו מיוחדת דלי' פירש צעידון
סא דפירשו מקלחין ונפלוהו סא אחרים במקומו וסוף
מקלח שפירשו נכנסו לחלל אחרת בין שהיו מקלחין
רוב מהם או אחד מהם ומקחין עליו וזו מיוחדת
דמחלל ואי' אחי' פירש דהרי זה כחשש חזיון
מוכרח בשר שמיש ואחש בשר ככלל ולקח מהלח
מהם ואין ידוע מזהה ספיקו אקור מדין קצוב
יעש פירש כיון דלחלל פירש לפיכך הו' כמו שלקח
מקצוב כמו שכתבנו בחוק' בקוביא יעש ולפע"ד
נראה לייבז קושיות דהנה סתין בחולין דף ל"א
כחז ולי' נראה דכל שלל לקח מקצוב אף קצוב
שפירש לפיכך חזיון סא מזהריות' לא הו' קצוב
רק מירצנן גזר על זה שמה יקח מן הקצוב יעש
ולפי' אפשר דגם הרמב"ם קונן כן ושפיר אחר
שמואל דאף באקוריס כה"ג חזיון בזה רוב
וגדלויות'א בפי' ילפינן מקלח דלא חזיון כה"ג
בזה רוב וזה פשוט:

אך בדרך פלפול אמרתי לייבז שיעת רבינו
אף סא נאמר דקידר כשיטת צעל הסחומות
וחוק' דמזהריות'א לא חזיון בזה רוב סא פירש
לפירשו חזיון סא ה' י' לייבז קשית סרס המגיד
ודרך אגב אמרתי לייבז נמי קושית סרס צעל
פשוט' בפתחים להלכות הערובות שהקשה סס סרס
ז"ל מנ"ל לומר דחד בזה צעל סא לא דמי לסנהדרין
דאף דאמירא חורס אחרי רבים לסתות סהס סאלי
דשנים מוכים ואחד מחייב צעלו דעת המחייב מה
סאלין כן סי' סאול כל שללס מחיכות דודאי'
אובל גס האקור ויניה דלס פירש אחד חזיון
כל דפירש מרובא פירש נראה דזס שפיר י' לילך
מחלל רבים אכל הכי דאובל סאלי מותר
ומנ"ל זה דהא לא דמי לקרל דמחיר רבים יעש
וירא לפע"ד לייבז דהנה לכאורה י' להקשות
על סא דאמירין בחולין דרובא דליחא קתן
ילפינן מקלח דמחיר רבים להטות למח לן קרל
על רובא דליחא קתן סא כיון דמחמיר סלכס
למחיר דחזיון בזה רוב חזיון דרובא דליחא קתן
עין בקוביא סס אף על זס אפשר לומר דאין
למיר קרית ונהלכס חלל אי קשיל סא קשיל סא
ומדאמירא חורס קצוב כוונתי' נכחונ' מהם דכל
דפירש ולא הו' קצוב חזיון בזה רוב וקירל דמחיר
רבים למח אחרס אפשר לומר דהנה לכאורה לריך
לסבין

דכבר נחצטל האקור וחזילא לא טיך הגזירה
שמה יאכל מאקור דהא כבר נחצטל ונעשה
סחיר אכל הכא לאחר שפירש מן הקצוב נפטר
עדיין האקור קצוב במקומו וטיך הגזירה שמה
יקח מן הקצוב:

אך עדיין י' להקשות לפי מה שכתב החסיד
הציור ביה יוסף בפי' פיר דבספק אקור
מותר לצטל לכהלסל א"כ למח גזירין שמה יקח
מן הקצוב סא בסקס אקור לא גזירין ומחיר
לצטל לכהלסל ולא גזירין שמה יאכל האקור וסדרי
קושית הגזירה לרובא ונכחשניהו דניידו וינאכל כל
דפירש מרובא פירש דלא טיך לגזיר שמה יקח מן
הקצוב דהא אף טיך ומקצוב לא י' רק ספק
אקור דהא קצוב הו' כוונתי' אף אפשר לייבז
דגזירין שמה יקח כל הסחומות וזה ה' ודאי
אקור ליבזל דעדיין קסס מה ספקס הגלון
רע"א זללסס' לשיטת החסיד' דלא אין כיונח
לצטל מחר א"כ מה מחללין בגמרא צעלי חיים
לא צעלי וישחט חורס ויצטלו לאחר שמיטת ולין
לומר דמחלל סא אין כיונח לצטל רק לשחוט
אף לפע"ד נראה דגם זה אפשר לייבז לפי מה
שכתב בפי' ס' כיו' ציר' קמל דמחלל הסחומות
לכ"ע אקור אף סא אין כיונח לצטל יעש ונראה
לכוננו כיון דעשה מעשה בגוף האקור ומצטלו
אף דלין כיונח על הצטול חזיון סאלי סאלי א"כ
מחלל סאלי נמי כיון דלס ישחט סא כולם יעשה
מעשה בגוף האקור ואקור אף דעיקר כוונתו רק
לשחוט ואף דישחט רק אחת ויבאר כל הקציות
עדיין טיך הגזירה שמה יקח מן הקצוב היינו
כל הסחומות וזה יעש מעשה בגוף האקור
והנה וס נראה סי' ד'ס לגזיר דיעשה מעשה בגוף
האקור אכל צודאי' דרוסס סנהערב כיון דאפשר
לומר דלאו ערפס הו' דהא לשיטת סטור מחיר
צדיקס לודאי' דרוסס א"כ אף דמחלל דכלל צדיקס
לודאי' אקור יחשבו חזיון סאלי כיון דעבדס אפשר
דלין כאלו אקור ע"כ כחז סטור דמותר ע"י
נכחשניהו דניידו ולא טיך הגזירה שמה יקח מן
הקצוב דאף שישחט כל הקציות עדיין אפשר
דלין כאלו אקור ואף לכהלסל אקור לשחוט כלס
מחיר דלין ומצטלין אקור לכהלסל ואף דבספק
אקור מותר לצטל לשיטת חסיד' הכא דדרוסס
לודאי' אקור נכחש לענין זה והגם דאף צודאי'
אקור כיון דלין כיונח לצטל מחר מותר לצטל סא
כיון דעושה מעשה בגוף האקור ושחטו ומצטלו
אקור ע"כ שפיר כחז סטור דאקור לשחוט כולם
רק נכחשניהו דניידו וכל דפירש מרובא פירש
ושנים אחרות אקוריס ואף הגזירה קשמה יקח
כל הקציות קונן סטור דלא גזירין סאלי ואף
דבס"ס חזיון גורס כחז יקח מן הקצוב סאלי
הסס דלס ישחט כל הקציות יצטל סאלי אקור
צודאי' ויעשה מעשה בגוף האקור שלקור צודאי'
אכל דרוסס כיון קדיל עפי' דהא אפשר דלין כאלו
אקור דלא דק צוקיס האקור וכדומה דהא עדיין
מחיר צדיקס א"כ קיל עפי' נמי לענין זה דלא
גזירין שמה יאכל כל הסחומות וד"ק כל זה נראה
לייבז שיעת סטור בדרך פלפול אכל להלכה עין
בס' ק"י:

ה' הרמב"ם ז"ל בפי' מהלכות שנה פסק
חז"ל ביהמס חלל שיש בה עבדים
וישראלים חזיון ישרלל אחד ואף עבדים ונפלה

לחצין למה לחצין כל דברים מרובא פנים כיון
 דקצוה הוי כמעשה מוילא בפי חיות וכו' הוי
 כמו מעשה במקום הקצוה וליך שייך לומר כל
 דברים מרובא פנים הא אין כאן רוב במקומו
 ולאפשר לזה לריך קרא לאחרי רבים לומר דלף
 שנתקומו הוי קצוה דהיי כמו מעשה אבל אם פנים
 לחצין מרובא פנים חף אם נשאר מקצוה
 במקומו ליכא דעדיין קשה הא גם על זה לריך
 קרא דהא מקנהדרין ילפינן לה כוונתה פנים ריש
 הא מקנהדרין הוי קצוה ולזה אוליין בחר רוב
 וחינך דדבור נייד הוי כמו פנים וא"כ שמעינן
 מזה חף דהקצוה במקומו אפילו הכי לחצין כל
 דברים מרובא פנים ליכא דבאמת אפשר לומר דעל
 זה לריך קרא לאחרי רבים דאוליין בנקשהדרין בחר
 רוב ואי לא קרא לא הוי ידענו דאוליין בחר רוב
 בנקשהדרין אלא ש"מ דהא ילפינן מקרא דענין
 ופסטי העדה וחילו העדה וא"כ ע"כ בנקשהדרין
 ליכא מחיצין ומזוין ואוליין בחר רוב דלף דהוי
 במקומו קצוה מעט דדבור הוי פנים וא"כ קרא
 לאחרי רבים להטות דילפינן מזה בגמרא דאוליין
 בחר רוב ביוצא דליהא קמן הא בלאו קרא הוי
 ידענו שפיר [ועיין גרס בנקשהדרין לא כהטיחך
 לנכות סטיחך לנעה אך בזה הוי קרי קרא דלא
 מהי אחרי כו' ודו"ק] ואפשר לומר דלריך קרא
 ביגש דחד בחיני בעל דלא הוי ילפינן מקנהדרין
 כמו שפסקו בפ"מ לן בל לן קרא דלף כה"ג
 והכי רוב ויחיד קצוה הרב בעל פ"מ ופ"י זה
 הא דלחצין כל דברים מרובא פנים ילפינן
 מקנהדרין דלף דהוי קצוה במקומו אפילו הכי
 כיון דדבור פנים מהני רוב מעשה יש להקשות
 הא מהם הוי פנים בפניו ואפילו הכי אוליין בחר
 רוב ולזה בפי חיות כחז בעל ההקשות דלא
 מהני רוב מדלוריהא בלאו לשיטת הר"ן ח"ש
 דלא הוי רק גורם שגא יקח ון קצוה אבל
 לשיטת הסוגרים דהיי מדלוריהא קשה לכן נראה
 לפעמי' דאפשר לומר דלף המיקים הסוגרים דהוי
 מדלוריהא עיקר הענין מהם גורם שגא יקח ון
 הקצוה אבל אי לרו' מהם גורם הוי לחצין כל
 דברים מרוב פנים כמו בנקשהדרין דלא שייך הגורם
 חף בפנים בפניו לחצין מרובא פנים ויכולא
 בזה כחז ס"ז צ"ד ק"י קט"ז דלף המיקים
 הסוגרים דאקור לענין סקורה בנ"מ מדלוריהא
 הפעם הוא משום גורם ויכולא בזה כחז הלבוש
 הפעם דאין מנעילין חסור לכחלם הוא ופ"ס
 גורם יע"ש ונראה דלף המיקים הסוגרים דאקור
 לבטל חסור לכחלם הוי ון החסור קצרים ג"כ
 טעם זה ופ"ס גורם מוילא חף אלו נאמר דלף
 סנעיה חסור קצרים שפיר דעיקר האקור דפריש
 לפניו הוי משום גורם רק דקורב דגורם זו הוי ון
 החסור ומוילא דלף בנקשהדרין דלא שייך הגורם מוחך
 אפילו בפנים לפניו וא"כ דפ"כ חף בפנים לפניו
 אי לא קרא הוי לחצין כל דברים מרובא פנים
 ואין מפקחין ולאטריך קרא דלא לחצין בפ"כ כל
 דברים רק לחצין כיון דמקומו הוי קצוה והוי
 מעשה חף וס' שפיר חף שפיר מלא בפניו נחשב
 כמו שפיר מעשה ולא מרוב אלא אם לא נשאר
 כלל הקצוה במקומו אז אוליין בחר רוב וא"כ
 פסקא של רבינו על כן ודו"ק.

ידענו אי חזן או מלא חיינו חש חיות דקיי"ל
 כל קצוה כמעשה ופסקא לחומלל פירוש ר"ש
 לענין בדיקס איירי ובחוקי בם קשור על ר"ש
 לענין בדיקס חף בלא בעלו דהוי פסקא דלוריהא
 אפילו הכי הא יש להצית חוקה דקור ולא דמי
 לחש חיות יע"ש ורוב בעל פ"מ ז"ל כתב
 דליחש חוקה חיות בזה שכתב עכ"ל לחיות עם
 הככר הוילי והככר אקור ון החיות ופ"ס קצוה
 יע"ש וכבר כתבתי קלה בענין חוקה דליחש ח"ה
 ק"י כי ועתה באסי לסתור דבור דבדרי הקדושים
 דסנה הפיני בגיטין דף כ"ח כתב ח"ל והקטע
 בחוקי וכו' וא"כ מלאי טענה לא יוכל להקטע
 חיותה על חיותה דלעולם חיותה לך דחוקה ח"ס
 לא הוי חוקה ומש"כ בלחש ח"ה זה ב"ר שעה
 אמת קוור לתייה אקור ללחלל בחיותה ח"ד והחיל
 דנה ישראל הנשאל לכן דלחלל בחיותה משום
 דליכא חוקה לחיותה דלשם בחוקה היתר ללחלל
 חיותה עומדת ומפקס אין אלו יכולין לאקנה דלא
 ליחש ח"ס חוקה כלל וחוקה היתר כי חסור
 ודלי חוקה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 זה ב"ר שעה אמת וכו' לא שייך חוקה חסור של
 חלש שפיר ליחש חוקה היתר שעה ע"י וס'
 שלפניו הא למה זה דומה לקסס קורב לו קסס
 קורב לה בין בגיטין ובין בקדושין דלא אוליין
 בחר חוקה וכו' ופ"י שפסק ח"ה בקדושין עלום
 שייבדע חוקה קמ"ח כמו שכתב בס"י בזהבנות
 דף כ"ג ג"מ חזויה וכו' וכן מוכח להדיא בפרק
 חש דהא אמת חש ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 לן אוליין לא מקוין אמת על חוקה פ"י ח"ה
 כיון שזה קדש ליחש לגמרי חוקה פ"י ודו"ק
 שלפ"ד ר"י ברורה דלוריהא ליחש חוקה
 ודח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 היזה על קברא ז' א"ל ח"ה דכתבו בחוקי חולין
 דף ח' ג"י ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 בחוקי דלחש דחוק חוקה דלא ליחש ונחלל דכנע
 כו' ליחש חוקה יע"ש ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 ומהני חוקה דליחש ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 לענין ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 שיוודע לך בזה נשחט נשחט בחוקה חסור
 עומדת עד שיוודע לך בזה נשחט ואליך דליחש
 זה ריחוש וכו' ג"י ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 בחוקה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 לגבי קדשים אבל לחולין לכי' חסור חוקה חסור
 של אשם חף דליחש עשה לפניו יע"ש ועיין
 בחוקי ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 דמחולל בפי פ"ה לפי ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 כנעלח ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 היתר ואחריין סתחא ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 חוקה ליכא דלחש ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 דהם לכו ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 רק ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 כמו שכתב ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 כנע ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 דליחש ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 לאו ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 ע"כ לריך לומר דמורה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 וחוקה דלחש ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 בלחש ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 מקומו סתחא ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
 היחוש

א בפסחים דף ט' חש לבדור מלא ולבדור
 אחד חזן וא"כ עכ"ל וקל ולא

כ"ז אומר להם אחד ראיתי עומאס כמורק צינכס וצחוקי מולין ע' כחצו דהא דפניהם טעוריס הוא מועטס חזקס והאס ליחנע חזקסס ואפילו הכי מחני חזקס בשלמא לדעת הח"ש א"ש כל הכ"ל מ"שס דהוי חזקס חצורתא אצל לדעת הפנ"י קסא ולע"ז:

(ט) ומה שפצח הפנ"י רל"י לקצרתו מהא דכחצו דכחצו סס צחוקי דנזק לס קדושין ליחנע חזקס פניה יס לומר דללו רל"י היא דהא כבר כחצתי לעיל דכל היכי דכתיב עמי לאיסור צוידלי דלא מחני חזקס כמו שכתבו צחוקי יצומה ל"א וחולין מ"ב א"כ ה"ל דלס דזק לס קדושין סכיס עמי להוסי קרוב לס דהא כל עיקר הוריקס ה"י מחכיון סיה"י קרוב לס חלו דעל דעת כן דזק לס ורוב פנעיס הוא כן ע"כ לא מחני צום חזקס כ"ן דכתיב עמי אצל כספק הסקיל אפטר דמחני חזקס וצום אי"ש נמי ויה שכתבו צחוקי צריש כדס וצחולין דף ע"י דצקטס ליכא חזקס טכרה כיון דליחנע חזקסס וקסא סא כבר הוכחתי לעיל דע"ה חסוקי הוא אף דליחנע חזקס מחני ול"ל דצקטס כיון דק כס לס וקסתרס ש"ח עמי לאיסור וליסתר לכך שפיר כחצו דלא מחני לס חזקס אף רל"י כהציל הגלון מאשח חסס דקיצר ר"א דמייצס עליה אשס חלוי לכאורה הוא רח"י גדולה אף חסר עון כר"א לפע"ד לייסב דלכאורה לרי"ד להפין דלס חלול דלף לרי"א ריעותא מחני חזקס עסיכי ילפינן זלח דהא חסוקי צמ"ן הסקו וני"ל כל היכי דליכא ריעותא דמחני חזקס ותיצלו דליפינן מונע דגס שס איכא ריעותא יע"ש וכבר כתבתי דמונע לא ילפינן רק סי"י דלנו מקיפיקס על הריעותא מחני נעסס ושפיר מועינן דחלינן צליחור חזון דחזקס דועיקרל עדיפא אצל אס חנו מקיפיקס על גוף הריעותא ויה הוא עמה זס ח"א ליוליף מונע דמחני חזקס א"כ קסא מני"ל דמחני צום חזקס ויר"א לומר דבאחא מנ"ן דיליף חזקס מונע קוצר דכתיב לא מחני חזקס יידי ככצרה הפנ"י אף זלח סוד דוקא לר"י דיליף מונע אצל ריח צר יעקב דלא יליף חסס מונע וקוצר דהוי הלע"הק אפטר לומר דהלכס כך ה"י אף דליכא ריעותא והוא קסמ הסקיל מחני חזקסס להכניע אס הריעותא ככצרה הח"ש הכ"ל ודלכא כפ"י ע"כ אפטר לומר דרצנן ור"א דפליגי באשח חסס אי חייצס עליה אשס חלוי פליגי בפלוגהא דר"י אהא צר יעקב ור"י יוכנן דו"ק. וצום יחייש צן מה ש"ס נדקדק סס צחולין דף ח' דאומינן חני"י דלא כר"א צר יעקב ואחאי לא ויחצין חיונחא לר"א צר יעקב ולפי הכ"ל א"ש דבאחא ח"ן כאן חיונחא דלף דחני"י צנתיחא דלא כר"א צ"י סא רצנן דפטריו מאשח צלשח חסס קוצרים כוח"י וחנא דצנתיחא אפטר דקיצר כר"א דפליג על רצנן ע"כ ח"ן כאן קושיא על ר"א צ"י לכן לא אומר צום דק מני"ל דלא כר"א צ"י וצום יס לייצב כמי קושיא הפנ"י על ר"ש בפקחים דף י" דאמרינן סס ליצור אחד של חנן ושני צחיס בדוקיס ואחא עכבר וס"ק"ל ולא ידענו לאיזה ציה ככסס היינו שני שצ"ן וכו' ופ"י רש"י וכו' כיון דצדיקת חנן דרצנן אס צאל לכאול צפני ענלס ח"ן לרי"ד לצדוק כל אחד מהס דמוקמינן על חזקס צדוק וקסס לי להצר בעל פ"י למס כחצ רש"י כיון דצדיקת חנן דרצנן סא אפילו אי הוי

דלדורייחא

הריעותא צליחור חזון כל מה דאפטר גס מה דאמר ר"ה כפטיס צחוקס סיחך עומדה וכו' כיון דליחילד ריעותא ללחך שמינע חלינן דנעסס צליחור חזון והיינו ללחך ספטיסס ולא מוקדס דחזקס דועיקרל עדיפס מחזקסס דספחל אף כוונה ספ"י צכל ריעותא דלנו מקיפיקסס עליה מה הוא אס יל"א עמה מחזקס מכה זס או לא צום לא מחני חזקסס כלום לסכריע ולומר מכה חזקס דלא נסחנה מ"ס ספ"י מוקדס כיון דיש סיני וריעותא לפיניו יל"א מחזקסס דו"ק:

(ח) ובהא עלאחי לו חצר שפגלון בעל ח"ס בסי כ"ע ככצ ח"ל ונלפע"ד דיפה כיון ויח"א צין צדיקא וצין צצליחורי דודלי לא דמי חזקס סיחך דמיס צמוח וכדומס לו לשלך חזקס וכו' אצל צריעותא מחיס כגון מ"ס צמוח דליחנע רוצא דכתיב אמרינן ד"ס כחצו ציוס רוב נשים צחולין נכאורה וס להן קול וחלי מוליה לס קול ליחנע לס רוצא וס"י צנ"ד רוב צהומה כסיות סס וח"ן להס מ"ס צמוח ורל"י מוליה לס מ"ס ליחנע לס רוב ור"לס מרוב צהומה כסיות וא"ע"ז דסקקין ציו"ד ס"י פ"א גבי צניות דלף דיל"א הצהומה מרוב דהא כוללח טכרה אפ"ה מחינן סבציות ומוקמינן הצהומה על חזקס דועיקרל היינו חזקס דלחי מכה רוב לא דמי כלל דחסס אמרינן הסחל הוא דליחנע אצל מוקדס לכן צטעה עשיות סבציות ה"י מן הרוב דהא מוקדס לכן לא ליחנע מרוב ולא חזקסס אצל צנ"ד דלנו מקיפיקסס על טעה חריעותא טעה ליחנע מרוב וחזקס דלחי מכה רוב ור"לס מחזקס ז' דהוי חזקס סלין עומס טענה וצחאי כ"ע מוריס דלחן כלל לא רוב ולא חזקס ולא דמי לקספ דרוקס וליצב קין צוושע דכחצו צחוקי דמחני צס חזקס אי לא דשכיה עמי לאיסור מליסתר חסס איכא חזקס חצורתא דמטעה סכולד לא היסס דרוקס ולא קרן צוושע והוי חזקס חצורתא ור"כ אף שליחנע ומוקמינן על החזקס מושל"כ בחזקס דלחי מכה רוב לא אמרינן צהרס אלא היכי דלא טולד לן שום ריעותא יע"ש, נחלל דח"ש קוצר כפניי צחלל סיניו בחזקס דלחי מכה רוב ופליג עליו צחלל בחזקס חצורתא דלע"ה הפנ"י ח"ן ח"לוק צין חזקס מכה רוב לו חזקס חצורתא כל היכי דליחנע לא אמרינן צהרס ולע"ה ח"ש הוא דווקא בחזקס דלחי מכה רוב אצל חזקס חצורתא אף דליחנע מחני ולפ"ע צרלס רליוס לקצרה חת"ש ח' וסא דחולין דף ח' צהומס צחי"י בחזקס ליסור עומדה וכל סקמ צמיטסס מוקמינן על חזקס ולדעת ספ"י ח"ן כאן חזקס דהא ליחנע דנעסס לפיניו ואף דחסס הוא לחומהא סא לדעת ספ"י ח"ן כאן חזקס מן החורס כיון דליחנע אי"כ אף להיחלל לא ה"י חזקס זס מכה מכוונס מוקמינן על חזקסס וסוקסיס דכל סקמ צמיטסס מוקמינן על חזקס אף דליחנע דהא שטט נפריני. צ"י וסא דכחצו צחוקי צחולין דף פ"ו על סא דלסיר למחנע ח"כ אסר שמינע ספ"י"ק דלא ס"י"ד לומר אוקמי"י על חזקס שליחנע זציהס מ"סס דהוי סקמ צמילוח יע"ש חרי דלי לא דהוי סקמ צמילוח סוי מוקמינן על חזקס שליחנע זציהס אף לקולל ואף דליחנע חזקס ליכא זציהס דהא שטט לפריני. ג"י וסא דכחצו צחוקי יצומה דף ל"א חולין דף מ"ב ציב לו קרן צוושע וצקספ דרוקס דלי הוי סקמ סקול אף דליחנע מחזקס מחני יע"ש. ד"י וסא דאמרינן צחור דף

שכחנו חסיד' כאן בסולין ל"ס לחלק בין לקח בסכנו
יע"ש בחסיד' ולפטר שקטיל צוח דהיינו חשע הכוח
דכ"ן שלקח בסכנו כיון כמו שלקח בעלמו מקצוע
זה כיון וזכיר:

(א) גרסינן דף י"ג אור"י ילחם אור
ר"י יוחנן סאמור לשלמו לא וקדש לי
אשה קסם אקור בכל נשים שבעולם יע"ש וראשונים
קסמו למען כ"ע מותרים לישא אשה פנה חלפה
זו נחקדשה בשליש יע"ש ונחסי' טס הקשו יוסר
דאס חוי קצוע וחילול דכ"ן דלא כיכר האקור
לא חוי קצוע דאורייתא ע"כ אין אקור צום רק
למשלח מעטס קנס דרצנן אכל כל העולם מותרים
דלזלינן צחר רוב יע"ש ובניטין דף ק"ד חילול
בסם ר"ח דכ"ע מותרים לישא אשה דאס איהא
דנחקדשם לא פיהם חזרה ומתקדשה אכל המעלה
אקור שמה יקדש אשה ומקדושים יע"ש והקשו
עליו א"כ קטנים האקור לכל אדם שמה קבל זה
אזים קדושתן ומה והוא לא ידעם יע"ש ובמז"ד
י"ב וזכ"ן טס ונראה לפעיד ליישב דהנה לכאורה
לדין לסבין עוד קצרה ר"ח דקוצר דאקור לקדש
ע"פ דין ולא מעטס קנס וקשה אוראי לא אולין
צחר רוב וקצוע לא חוי דאס לא כיכר האקור
כמו שכחנו בחסיד' וזכיר' גם ר"ח לא ילחם על
קצרה זו דא"כ קסם עוד קושים החסיד' בחולין
ל"ס דאס קיי"ל מד צחרי צטל אוראי הא חוי
קצוע ונחנו ג"כ דכ"ן דלא כיכר האקור לא חוי
קצוע יע"ש ונראה ליישב דהנה דאורייתא דלא פני
בקי' כ"ע הקשה על קצרה חסיד' שכחנו דלא חוי
קצוע כיון דלא כיכר ולא ידענו מ' האשה שנתקדשה
לשליש דאס מצינר ציצצא דהיינו דידוע לאחד
בעולם א"כ דאין לא ידענו חוי קצוע וז"ל הכא
כמי' האשה בעלמה יודעת שנתקדשה יע"ש ולפטר
ליוור דאס היא קצרה ר"ח ומחשך זאח לקצוע
ולא מהני חרוב מדון חורם ולא מעטס קנס לכך
לדין לחזק דכל העולם מותרים לישא דכ"ן דידוע
בעלמה שנתקדשה לא פיהם חזרה ומתקדשה ולש"י
א"ש דקטנה שלא ידעם וזכ"ר מה אכל וליכא טוס איהא
סידוע מזה וזכיר' שלעדים נשבה הדבר ג"כ או
שמה דא"כ צוראי חוי מנידים לז"ז שלא יכטלו
זה צמיא והזן א"כ צור מותרים מעטס רוב ויחזיק
כל אדם מותר לישא אשה שאס יודעת שנתקדשה
והוי קצוע איכא טוב הטעם שאינם מחרים ומתקדשת
ואס אינה יודעת אולין ספיר צחר רוב ודוק:

(ב) בתוס' סנהדרין דף מ' ספדו לריש דקוצר
דבעינן עד שיתכ"ן לו ויליף מקל
דוארצ לו וכו' א"כ מנא לו דקצוע חוי כמעט
יע"ש ולפעיד כנראה ליישב דהנה צמיא
דספק מותר הקשה למען לן קרל על קצוע הא
לא משכחה דספק מותר פיה' ספק השקול רק
ע"י קצוע שהוא כמעט כמו שכחה דהנה טס
א"כ מצינר ידענו דקצוע חוי כמעט דא"כ קרל
להחיר ספק מותר למען יע"ש בקידושין דף ע"ב
ובכחצות דף ט"ז ונראה לפעיד ליישב דהנה
ראשונים הקשו על הנוצרים דקוצר ספיקא
דאורייתא מן החורה לקולא א"כ למען לן קרל על
ספק מותר דמותר הא כל הספיקות מותרין וסדרן
בצד ששעמחא דלילךרד היכי שנתעורר דהוי אקור
אקורא דמורה הנוצרים בכל ספק אקור דאקור
ובספק מותר הכירה חורה אפילו באקור ולש"י
לא קסם קושים הפני' דאס משכחה ע"י מעוררות

דאורייתא נמי מהני חזקה יע"ש ולפי הנ"ל א"ש
כיון דש' כאן ריעוהא ל"כ חלי' בפלוגתא דרי"א
ורצנן ספיקא ח"ס א"י מהני חזקה לכך פירש דכ"ן
דחוי דרצנן ולפי מהני חזקה ודוק:

(ג) עוד צאנן אחר נכרם ליישב מהא דאשה חרם
דחנה לפימה סנה"צס דקוצר ספיקא
דאורייתא וא"כ דליתילד ריעוהא דספק השקול
אולין לקולא מן החורה מצינר כל היכי דאולין
צחר חזקה צוראלי א"כ דליתילד ריעוהא מהני
סמךס א"כ לפימה סנה"צס וקיעוהו דספק אקור
מן החורה אפטר לומר הא דגלי לן חורה דאולין
צחר חזקה היינו דוקא היכי דליכא ריעוהא אכל
היכי דליכא ריעוהא לא אפני חזקה דאס ל"ס
לן לימוד על זה כמו שכחנו לעיל וידוע מה
שכחנו ונוצרים צמי' ק"י א"י דאס חוי פלוגתא
בגמירא דמאן דקוצר דבעינן מחיבה מהני מחיבה
צאנן חלוי קצר דספיקא דאורייתא וזן החורה
לקולא ונאמן דמחייב א"ש חלוי צמחיתס אשה
קוצר דספק דאורייתא למותרא ולש"י א"ש הא
דמחייב ר"ח א"ש חלוי צאנן חרם ולא מהני
החזקה כיון דליתירע אכל לירצנן מהני החזקה א"כ
דליתירע ודוק:

ובעיקר קצרה חסיד' בחזקה מצינר אע"י
דליתירע כיון דהוי ספק השקול מהני
חזקה כזר הבאחי רח"י לזכריו א"כ מה שחירש
לן החסיד' בחזקה דלית' מזה רוצה דאס כנאל
ריעוהא א"כ דהוי ספק השקול לא מהני רוב כיון
דלא מרוב רוב אין להם ריעוהא והוציא רח"י
נריש פ"ב דכחצות י"ס להעיר על רח"י זו דהנה
כיון דלין לה קול צוראלי ילאה מרוב דאס רוב
דא"ן להם קול לא צולות כיחא אכל הכא צמי' צמי'
נריש רוב ד"ס להם מ"ס צומח כשרות היום א"כ
עדין א"כא רוב א"כ ד"ס להם ריעוהא עדין איכא
להעמיד על חזקה דלית' מזה רוב וז"ל. טוב
רח"י צח"ד ק"י י' שדגנים דסמירת רח"י זו
יע"ש ולפעיד י"ס עוד להעיר על מיעוט החסיד' מהא
דהנה דכחצות דף ז' דג טמא שצטל דג טהור
מורה באכילה דג טהור שצטל דג טמא אקור
באכילה ודמירין בנראה טעמא דמירין דצטל אכל
לא חזיק וכו' צור ר"ח רוב דגים צמי' משרי' י"ס
ובמו שצטל לפיכך דמי יע"ש חרי דא"כ שילא זה
הדג מרוב דאס ר"ב דגים לא כנאל צמח דג טמא
והוי כמו ח"ס כנאל צומח אפילו ח"י אחרין
כיון דרוב דגים צמי' משרי' י"ס מורה דא"כ
דלית' ריעוהא מתיים וילא מרוב אפילו הכי דספק
השקול אולין לקולא ודוק ועיין לעיל בסי' י'
ול"ע כל זה וכחצתי רק להעיר לצ המעין עוד
כזה טס צמי' דלית' אולין צחר חזקה דליתירע
היינו היכי דחזקה הימר ח"ס ציף הדבר ממש
אכל הא' דכתיב ליכא חזקה רק צמי' יע"ש
אורכס לפי מה שכחה צמי' לעינן החלב ובצית
דא"כ דליתירע חזקה דהנהא אפילו הכי מוקמינן
החלב על חזקה הימר א"כ דליתילד ריעוהא דחזקה
דהנהא והנהא אקורא אפילו הכי החלב מותר
ועיין מה שהלכתי צום צמי' י' א"ש כמי' קצרה
החוק' כאן ועיין צום שהלכתי עוד בקצרה זו
בסי' א' צמח ר"צס יע"ש וסנן. ועוד הקשה טס
במאן צעל פני' ז"ל על החוק' שכחנו צמח ר"י
דליתירע לעינן אכילה כזר א"כ מה קמיל פשעא
דהיינו חשע הכוח יע"ש ולפעיד י"ס ליישב צמח

דכל דפריש מרובא פריש (א) ואע"פ שרוב
עמ"ס רובו מבחי עמ"ס אך במקום המציאה רוב
המצויים שם המה ישראלים תלינן דמרובו ישראלים
המצויים שם נבל ומותר ולא חיישנן נמי שמא
עוף או שרץ הביאו בשד נבלה מרוב העולם
ההשליכו לכהן דמלחא דלא שכיחא הוא ולא
חיישנן לזה כי אם הוכי ראביא ריעותא ורגלים
דלבר כמבאר לקמן בסעי' ה' (א) ובענין גמיר דוקא
שיהיה ישראלים במקום המציאה רובא דמבנר
כל כך שאפילו אם נצרך מיעוט מה שישראלים
קונינן בשד מרפה לעבדים ושפחות ע"ד רוב
שבעין שקונינן בשד מרפה יהי' במקום המציאה
רובא דמבנר מבשר כשר דא זולת וגם בענין
שלא נמצא הבשר באשפה או שאר מקומות
שדרך אותו מקום להשליך שמה בשד נבלה
וטרפה דאם נמצא במקומות ההם נגלים לדבר
שהוא נגמ' ואסור אבל במקום שאין דרך להשליך
שמה נגמ' ומצא ברוכ ישראל כמבאר הבשר
מותר דאולינן בתר רוב ולענין הלכה עיין סעי' ד'
ב (א) אחד שמצא סכנינן ברהוב היהודים ומצוי
לצאת נכרים ברהוב זה כי אחד מקום מעביר
לרבים יש מי שאסר הכסנינן (א) ויש מי שמתיר
אותם (א) ולהלכה יש לאסור אותם (א) ואם כל
ימי השבוע נגלים שם דוקא יהודים אך ביום
השוק יש שם רוב עמ"ס ונמצא שם בשאר ימי
השבוע יש להסתפק או אולינן בתר רוב עמ"ס
שהיו שם ביום השוק או אולינן בתר השתא (א)
וסכין חרוצי חלב היו סימן לחתי' אך במקום רוב
עמ"ס אך נראה לי דאם אפשר להגעילו יגעילו
ואם א"א להגעילו אין להשתמש בו רק אחד מעל:
(ט) י

חד צמד אחתס המליצ קוצר דסיכי שחנעצכו צלחח
 חלף כסמק מוצח חקור דהא חיקבע חיקורח וחין זס
 סקסמ סקול דהוי כמו חסחז חיקורח דלף צמחור
 חיקור וח"כ לא מעכסת סקס מוצח להחיר רק סס
 קצובע סחור כמע"י כמו סכחז סכ"כ"כ וח"כ סס
 חקיסח סכ"י סכ"י לחס לן קרל על קציע חך
 ככחס לפע"ד קצבנר זו דפליגי סחליח וס"ס חלוי
 צפלונוחל סצין חמ"סס וסלר סוסקיס דלס כלח
 סכעיס חמ"סס דספיקח דלוחיסח לקולח ח"כ
 עכ"כ חל דחכיס חקיס סקס מוצח סיינו ח"כ
 דחיקבע חקיס כחענעצו חד צמד ככצנח סס"ס
 חל"כ קרל לחס חלן לסיח קצובכיס דכל סקס
 חלסר ען חסחוס ח"כ סה דחסיח חוכס סקס
 מוצח די לן לומר ס"כ דלח חיקבע חיקורח חל
 ס"כ דכחענעצו דהוי חיקבע חיקורח חקור חך
 כסמק מוצח ככצנח חמ"י ולידיה לא מעכסת
 סקס מוצח להחיר דח ע"י קצוב ולפ"י ח"י"ס
 חכל על ככין דלועי חס סכחז מר"עס דמחלח
 ח"י סקיקח דלוחיסח חקיס ח"י חסחוס ח"י מוצח
 חלי צפלונוחל דפליגי צמחל ח"י צעין חח"כ
 מוכי חחיסח מעחס חלסר לומר חל דליכין
 צמחל חקל דחלצ לן וכו' דכל קצוב ח"י כמע"י
 חול לחל דקוצר כ"ד לקולח ח"כ סקס מוצח
 מוצח ס"כ דכחענעצו חד צמד דחיקבע חיקורח
 ולס סעעין מחס דקצוב ח"י כמע"י דס מעכסת
 סקס מוצח חף צלל קצוב חלן חלל קרל על קצוב
 ולס סס חקיס סכ"י סכ"י לזר חל"ד צמחל
 חל צעין סחיס מוכי סחיסח ח"כ קוצר דקיסל
 לחמוחל וסמק מוצח דחסיח חוכס חול דוק ע"י
 קצוב וחחילח לא לזר קרל על קצוב קקיסח
 סכ"י דס חזחסיח חוכס סקס מוצח סעעין
 דקצוב חול מע"י ח"כ חלסר דקוצר י"ס כן וח"י"ס
 לא קס חקיס חסוקי לר"ס דלף דליח לן קרל

לֹא קָדַם קִיּוּמָהּ הַחוּץ לְרֵשׁ דֹּחֶף לֵיתֵי קֶדֶם וְאֵדָּה לוֹ עַל קִצְעוֹ קִצְרָה סְפִיר דִּקְצוֹת הוּי כְּמַעֲמֵי דִילִיף מִסְמַק מִנְחָה כְּמוֹ שֶׁהִסְקָה צִמְחֵי וְדוּמִיָּה:

[illegible]

גדולי מורים המבוארים בסעי' ג' אבל אם) לקח בשר כשר והניחו בביתו והעלים עינו ממנו ובא ומצאו במקום שהניחו המנהג להחזיר אפילו בעיר שרוב עכרים וגם שבחי עכרים כיון שמצאו במקום שהניחו ואין כאן שום ריעותא ממקינן על הפוסקים שמתירין בשר שנתעלם מן העין. וזו ואם נמצא אחיז בביתו שלא במקום שהניחו כגון שנמצא בארץ או בשאר מקומות שאין דרך של בני אדם להניח שמה ששר או שהי' החרד מנו או שידוע ההולקין בבית ואחרים שלא טלמלוהו או שנאבד ממקומו ואפילו החזיר אחיז למקומו ואין סבירא לתלות בבני ביתו בכל אלו רגלים לדבר שע"י רשעים או עופות נשלטל או שנמצא מונח במקום רשעיות רשעים טובא בכל אלו אופנים אף לשיטות המתירים בשר שנתעלם מן עין המבוארים בסעי' א' אפילו הכי כיון דיש ריעותא ורגלים לדבר מורים דרבנן אסור אפילו במקום דיש רוב כשר כשר בעיר ואפילו אחיזה גדולה או בחמה שליטה כל שאפשר לרשעים ליטלו אסור דהוי כמו נמצא בפ"י ענף שנתבאר לקמן סעי' ז' דאף להמתירים בשר שנתעלם מן העין אסור דחשישין שטא הביא העוף או שרץ טרובא דעלמא שהוא אסור כיון דיש ריעותא ואין במה לתלות א"ל תלינן בשרצים (כל זה מובאר בת"ש ובש"ח):

ו (י) ואם הניח בשר בביתו ואח"כ שכח באיזה מקום הניחו ואינו יודע אם מצאו במקום שהניחו או לא לא מבעיא אם יש רוב בשר כשר בעיר דמותר אלא אפילו רוב טרפות בעיר נזהגין להחריב כיון דמנחם בביתו במקום של ישראל ולכא ריעותא ורעולם לא חיישינן בהונח בכיתו של ישראל אלא איש איכא ריעותא כמבואר בסעי' הקודם (י) ויש חולקין על זה וסוברים דרוב טרפות בעיר אפילו הונח בביתו של ישראל בעינן דוקא שידע במה שמצאו במקום שהניחו אבל אם יש ספק אם מצאו במקום שהניחו וכ"ש אם בודאי לא מצאו במקום שהניחו רק שיש תלכות באדם אחד מבני ביתו ששלטלוו לשם אסור דחיישינן שטא שרצים הביאו לכאן מטרפות שבעיר:

ז וְאֵם נָמְלוּ עִירָה או שרץ בפנינו וחורו
והביאו לפנינו אסור אפילו אם יש רוב
בשר בשר בעיד הכין דנעלם מעיני חיישין שמא
בשר זה שהחזירו הביאו ממנו אחד מטרפות
הנמצא שם וכן אם הניחו בשוק של גרים אפילו
מצאו במקומו אסור עד "שהי' בו סי' או מצע'
דהיישין להחליטו נוי (עינין) כשיהיה באחד ואופן
יש להדריך בהו):

ד (טו) הא דנתבאר לעיל דמהני סי' יש להסתפק
אי לא מהני רק דוקא סימן מובהק ביותר
אן

העיר בפרטים אלו מוכרזת אני להאריך קלה:

לכתה הי' וז"ל הקימונים המונחנים קומיני עניהם
המדה לו עסקל או המיני או מקום אנדה קימונים

כ"ד קיננים דאורייתא וצמיא סוף צאלי מליחות

[illegible]

כתב ה"ה לא נחזיון נכאן אלא קימרים שמואלין

ב. ג"כ עם תנאים המבוססים על

צוים ונכלם כוונה הכז סגיד דיש אסרוים דעקס
 כליי אף נל לגמיר רק באופן זם דמלאם צמקס
 סמיסה גזה סקסו כוונה אכל צלל מלאם צמקס
 סמיסה סקסו כרז לאקור גזר סמחלס מן עין
 וסמסר לוער דנמלאם סמיסה סמיר מיקרי מלאו
 צמקס סמירי מן לילכא ירוחא אצל גנודל
 דרז לאקמס מיר דמיר ירוחא מיקרי מלאו מלא
 צמקס סמיסה וכעין מילוק זם ענודל גמיס
 דמלאם סמיסה כחז דרז צלל גמס ימירי אצל
 גמירי יעיתא סמיסה צמקס אסר אוקר וכמו
 סמחתי גמירס ולדקו דגרי לחיי ודירק כחיר
 לגמיר דגירי דעקס לאקור אף צמלאו צמקס
 סמירי ואף צמקס סמלאם גיר ערוים מעס
 סמחתי לעיל וסרז סגיד כחז סקסר דגירי על
 סירטולוי צמנודל סס דקסי יס לחיס סמלאם גיר
 ערוים אצל כמחירוי יעיש אף לעיל דעקס הלכס
 כמיס גמיר גדי ירוחלי וזמס סקס דגירי ירוחלי
 גדי גמיריני וכז העיר צום גמירי יעיש

(יב) **לכח** כו' בן מצואר צרימא וכל קעיף זה מוסכם צ"ן המוסקים אחרונים במחירים

בְּשֵׁר פִּמְיֹת וְכֵן מֵלֵךְ בְּשִׁמְיָהּ (י) וְאֵם הַכִּית כִּי
בִּה דִּמְיָה לְהִנֹּחַ וְשִׁמְיָהּ וְדִמְיָה מֵלֵךְ בְּשִׁמְיָהּ

זה לעת הצלות ופתיחת דלת וזו סוף כ"ט תשרי
הקודם דתת אתם דחזיקין ביעוהא רק דיש לחלוח

צבאי ציחו חליין כ"ט כאן דלס ריזין ריעותא כלל
דום ליור דמוות דעמות חברים צדל' דמוות

ע"ן צה"ט (יד) ו"ס וכ"י ט"ך כו"מ וח"א ופסוק

דײַם חולקײַם אלז פליגײַ על ספיִף הקודם דאָס
סונדעריק גלײַך לזאָם צום וועגן זאָן באָן צום

כי עושה רק מונח במקום שהיה בניכוח ועיין בס"ד

סם דחף צמלחו של צמקס שהניחו חס הוא
צרוצ נצמי ישראל ויש צעיר רונל בשנות 70 בזה

מוסקים להחיר יע"ש באריכות אך הח"ש קוצר

דאס צודלי איבער ריעותא אפילו צרוב צער כער
צויר ים לאסיר במו סהנאחי צפנים יע"ס (מו)

ואם כן, ונחזור במוקדים ובשמות (מה) הא דנחנחל

כ"י תשנ"ח מכל סמוקסין דאף נמוקסין דיש
ליסור ממש ודלינא אפ"ו סבי מהני קימנים

ולבאורם הא קי"ל סימנים דרצון ולא

מסכי רק צחצחה ולא צחיקור ויש כוונת לחייל
סכי צקיון מוצחק לו כיכי ללא הוי סחיקור רק

מדרבנן [עין במה"ג שמואלר סס בלח"ס חופן
לח"ס שמואלר וזאת חזקו לא ר"י רב חזקו

נחמך מלחור ייחם וצחית חוסן נחם הוי נק מוסר
77. יע"ש צק"י זס ועיין צשח"ח סוף ס' זס

[וּסְתָן] מַהֲכִי אֶפְלִיו קִמֹּן אֲחֻעֵי דַחַא צִיאִקֹר
דְּבִנֹן מַחֲנֵי קִמֹּן דְּבִנֹן לוֹ דַּחַא לִיזֹר דְּבִנֹן מַחֲנֵי

סימן אומלעי אף צסקס איקור חורב כיון דליכא

חוקת איסור אך יש לומר דכאן איכל חזקה איסור
דברות דמיינת דחזקה איסור ונומדת במצולח סגולה

זו צחוק' נדס 77 י"ח ח"כ צודלי' ד"ס לומר דלא

מחרי קימן חטעני נחיקוג תורם היינו נחופן
חמלל צרנז נצחני נרם לו נמי עוף ונרנז ללן

סוי קטיקא לאורייתא כמו פכתא בומס"ז לוי אי

(א) רחב סומ'צם צפ"ג מהלכות גולה ואגדה וצעינן דוקא סימן מ"זבס ביוחר ומחמת ס"ס

וְדִכְיָן עַל פִּסְסָא בְּכָל מְקוֹם דִּין חוּרָא

מוצמקים הן עכ"ל וכחז הרצ המגיד פסק רצ"י
וסוצל סרנ ז"ל דלעח רנח דאער חת"ל דלוח

עליו נבקש חסדה וזיל וקשה נצטרך י"ג חסד

עלֵיֶם חֲדָם חֲעַמ"כ חֵין חֲעִידִין עֲלֵיֶם זִכָּאן וְכִ

... ..

1000

כאן מצינים עליהם וא"כ הרי ככתב שקימים
לאנשינו לן בנמחל חס הם לאורייתא ליעה רבינו
לא מרי חס אשמינו מבוטל דלא לאורייתא כינהו
ובאן כתב שמוקד כמיד דקימנים לאורייתא וא"כ
הוי ל' למישרי חס אשמינו וכו' יע"ש ונראה
לפנינו ליישב דהנה בנמחל צ"ע דף כ"ז אצט"ל
לן קימנים חס לאורייתא לו דרובן ק"מ לאהדורי
גט אשה בקימנים חס קימנים לאורייתא באצט"ל
אף גט אשה מהדרינן וחי דרובן לא עבדו רבנן
הקנהא רק בנמחן חבל לא באיכסול ויט לחמוס
דאף חס נאמר קימנים לאורייתא דילפינן משמול
דכתיב באצט"ל חיינו דוקא באצט"ל דלא הוי נגד
חוקה ולא נגד רוב כנפולא בחוקי דמי שחלל
אצט"ל חס לן חס חוקה ממון דהא חסו שלו לכן
מהני קימנים חבל באצט"ל דהוי נגד חוקה מכל
דמהני קימנים דהא מאצט"ל חס למילך דנודלי
לך חס נאמר קימנים לאורייתא לא הוי יוחד
רק כמו רוב דהא צוודלי יט מיעוט בעולם דיש
ביי כהה קימנים חסו ואף דמן הסודות רובא
וחוקה רובא עדיף ולא אמרינן קידך מיעוט לחוקה
רק מהדרינן הכא אשכח אף מדלאורייתא לא מהני
הרוב נגד החוקה דרוב דקימנים חסו רוב גרוע
וכן באמת מצוה בחסין צמולין דף ל"ו דאף
למייד קימנים לאורייתא לא מהני נגד החוקה יע"ש
וא"כ קשה למה מהדרינן גט בקימנים חסו הוי
נגד החוקה?

ב) ור"איתא צמ"י בנחמיות דגס באצט"ל חס
נגד רוב דהנה קשיא ל' למה לן
קרא לאהדורי אצט"ל בקימנים חס צ"י ושחל צ"י
עדיף ואש"ל לא אחר קימנים רק אחר צ"י שחל צ"י
צמ"י נמי מהינן דהא חסו חסו מיעוט שחל ואף
למייד דלא אמרינן צ"י עדיף חסו נגד חוקה ממון
חבל חסו לייבא למחל חוקה ממון כמו שכתבו
החוקי ק"מ דמליעא וחינן דמלא חסו למייד
דלא חסו חסו כפל רק מרובא דמלא חסו
היי צ"י נגד רוב ולא מהני יע"ש ולפי דבריו
לא קשיא נמי מה שכתבתי צמ"י חסו דילפינן
מאצט"ל דמהני קימנים נגד רוב חסו וכו"ש לענין
חוקה לכך שפיר מהדרינן גט אשה בקימנים חסו
החוקי צמולין דף ל"ו שכתבתי לעיל מהדרינן
לכבודו דבפירוש כתבו דנגד חוקה לא מהני קימנים
ומייד דנגד הרוב דלא מהני וינך הקבוצה
שכתב הרב ז"ל דבאצט"ל לייבא רוב מההנהגה להצרי
אחר בקשה מחילה אלא פעמים מהגהין בעל פני
ז"ל יט להפיר צמ"י דאף שכתבו בחוקי ק"מ חסו
דמליעא דהיי דמלא אצט"ל בנמחן חסו רוב עכ"ל
ומיעוט יסבאלים אמרינן דודלי מרוב עכ"ל כפל
כמו שכתבתי פני חסו לקב"ה חסו יע"ש ועבר חסו
חסו כפח רבניו ולפנינו נראה דלא דמי דהתם
עדיין לייבא חסו שחל חסו על אצט"ל ונתן קימנים
ע"כ הליכין שודלי חסו מרוב חסו כאלו כיון שחל
האחר ומחזיר אחר אצט"ל ונתן קימנים אמרינן
שאלו שכתב מרובא חסו האחר חסו אצט"ל ג"כ
מרוב ואף דליכא רוב כתיב גמ"ז לא מיקרי
רוב דרוב זה אימכר דרוב כתיב בעלי אצט"ל ומחזיר
אחר אצט"ל וכו"ן דהנה חסו חסו מחזיר אצט"ל
רוב צמ"י כמו לאמרינן צ"י פ"ב דכחונות חסו
נשים צמולות שחל חסו חסו חסו יט למס חסו
חו הו"ל חסו חסו חסו חסו חסו חסו חסו חסו
וכיון דהוכחתי דהא לא הוי נגד הרוב חסו עלינו

הכל למה מחזירין נט אשם בסימנים הא אינו דומה
נט אשם לשאר אצדנות דלין קום חזקה ונכד
לסימנים לכן אחרים חרוב דמהי סימנים אצל נט
אשם דהיינו בחזקה אשם איש אשכר דלא ומהי
סימנים:

(ד) ונראה ליישב כיון דבעת שמחזירים את הבט
עדיין לא היו נכד חזקה אשם איש
ואף דאח"כ נבטש אוחס בנט זה לא אכפת לן
וכונו בכתבו בחוקי צחולין דף ל"ו דומה שמחזירין
בער למלוה לא היו נכד החזקה אף טאח"כ יבטש
צו אלוה יע"ש וזה דומה מונס למה שכתב ר"ף
בפרק החולין ג"י ואשמועינוהו דלמחי דהיינו
הוא יע"ש דכיון דבאחריו זמן לא נבטש ההיח
לא היו רק גלוי מילתא בעלמא ובמקום אשר
האכרתי בזה הכנה והקפדתי על זה ויהי פ"ק
דיעין דנאשטין שם לבני חרי להעיד על נט שכתב
למה כיון דהיו נכד חזקה איש וע"א לא משיעין
סיני דהיו נכד החזקה ואף דהתם עדיין לא נבטש
ההיח ועד אינו מעיד רק בנט זה כשר הוא ודומה
מוס להא דר"ף ובתנאי דקדושת הגויה הכה הוא
למ"ד דגם בלשמוענוהו כמי ענין שני עדים
בסימנים דלמנוחם איש בזה בסימנים יע"ש אצל
הכלה הוא כח"ד דומה לא היו נכד חזקה ודו"ק
אונס קסא דלחזירין בנמלא חיש לין מעידים וכו'
אע"פ שיש סימנים בנפשו וכו' סימנים אלו
דלחזיריה וקסא דהא אף אי סימנים דלחזיריה
באצדנה אפילו הכי אחי שפיר הא דלין מעידין
מוס דהיי נכד חזקה מי אף הדבר כיון דהא וזה
לפניו ואף שאלו מוקדשים מי היא זה ועכ"פ
איכא מד דומה איכא חזקה מי של זה שאלו דין
עליו איתרע ולא ומהי כל"ס אלא בעדיין קסא אף
דחזקה מי איתרע אצל עדיין איכא חזקה איש
דלא איתרע כנפולר ביי"ש דהכא נחשב שני
חזקות ואיכא איש דלא ומהי סימנים כיון דהיו
נכד חזקה איש אכן יש לווי כיון דחזקה איש כלומה
עחוקה מי ולי איתרע חזקה מי נט חזקה איש
נחשב כאיתרע ולא ומהי מיד אולס לפי מה
שנזכר בנכד בור בסיק דחולין קכ"א וז' ליתא
דקסא שם על היס"ב"א וכו' שכתב להטריף אם
בשר אף וקסא אח"כ וקסא לאמר בחיטה והמה
הא חסם ומהי חסל והנפיוה למפרע דלחזירין
השחל היא דעניפה רנע קמוד לשח"ט ואח"כ
לא לחזירין בזה השחל היא דנשבר לאמר שח"ט
וכחל לי דחזקה העוף ובהמה דלחזירי לא ומהי
מיד אצל חזקה חסל לא איתרע וכתב דלף
דחזקה חסל כלומה וחלו בחזקה הבהמה ואפילו
סיני יש לווי בהמה איתרע חזקה חסל לא איתרע
יע"ש וכן כמי הכל לפי קצרה ו דחזקה איש דומה
מוס לחזקה חסל וחזקה מי דומה מוס לחזקה
בהמה דלחזירין אכן דלחזירי חזקה הבהמה אפילו
הכי 'חזקה חסל לא איתרע כן כמי יש לווי אף
דלחזירי חזקה מי חזקה איש עדיין נשאר אף
דכלומה חזקה מי וסנן וכלה ליישב דהנה בנכד
קור קסא שם עור על חס"ב"א ומה דלחזירין
ביצמות דף ל"א אש ו דחזקה סיחור לשוק עומדה
אל תאקדנא מוסק סיני דלף דוק נט לערוה קסא
קדוש לו קסא קדוש לא ואיתרע חזקה איש של
ערוה בסקא חסול ואפילו הכי ומהי חזקה יע"ש
וככלם ליישב דחוקי שם ביצמות קסא הא ביי"ש
ולבסוף כנן מעולם לא היתה הלכה בחזקה סיחור

לשוק ומילוי דמוקדשין את הערוה בחזקה איש
ומעולם דלרס מותרת לשוק יע"ש אף חס"ב"א
בחיבורי חורן דלחיי בביס ולבסוף גירס דמי
ללרס חזקה סיחור לשוק קודם שטולד הקסא בגירסין
יע"ש ולכלומר למה לא חורן בחוקי דמוקדשין
הערוה על חזקה אף זה כיון דח"ב"א אולי
בשיעטו דכל חזקה דלח"ט לא ומהי מיד איכ
לי אשכר למחץ מוס חזקה הערוה דהא איתרע
חזקה כמי שחקסא בנכד קור לכן חורן דלחיי
בכנס לבסוף גירס דמי ללרס חזקה סיחור לשוק
וחזקה זו לא איתרע ואף דכלומה מחזקה איש
דערוה אפילו הכי חזקה הערוה דלחזירי איתרע
וחזקה לרס דלא איתרע לא איתרע כמי שכתב
בנכד קור לעין חסל ונפיוה ודו"ק כי זה כיון
ובכור דענה חס"ב"א כשמש בלחורים:

א (ה) כל זה הוא לפי אוקדש דרנע שם
ביצמות אצל לפי אוקדש דלחיי ורנע
שם לא ומהי חזקה מיד [ועין בשי"י י"ד סי' כ']
שם ווס שמתחן כס על סי"י ודו"ק] וכלה טעמם
דכיון דחזקה ערוה איתרע מעולם אף בכנס ולבסוף
גירס כמי דמי ללרס חזקה סיחור לשוק קודם שטולד
היערוה וחזקה הלרס לא איתרע דהא ריעותא
טולד רק על חזקה איש דערוה אפילו הכי כיון
דחזקה סיחור לשוק כל הלרס כלומה מחזקה איש
כל ערוה ע"כ נכרנה אחריה דלס איתרע חזקה
איש של ערוה גס חזקה סיחור לשוק כל הלרס
גיב איתרע כיון דכלומה ונקשרות הכי מחזקה
ז' צו מעולם בנכד כמי אס נמלא ווס ואיתרע
חזקה מי שלו שפיר יש לווי דלא ומהי גס חזקה
איש מיד כיון דחזקה ז' כלומה ונקשר בחזקה מי
ודומה מוס לחזקה סיחור לשוק של לרס ועתה
איש הא דלחזירין בנמלא חיש מוס דחנן לין
מעדיין וכו' דכיון דלא ומהי סימנים סיני דקדושים
דרנכן דלי חיו דלחזיריה בלחזרה גס הכל בעלמא
ווס ומכיר בסימנים כמי כיו ומהי ערוה לפסיר
אוחס דהא חזקה מי איתרע ומעולם דומ חזקה
איש כמי איתרע דהא כלומה ונקשרת בחזקה מי
של סנעל ולא היו הכל נכד החזקה ודומה מוס
ללחזרה וסימנים הש"ס ע"כ אלו הכל אלי"ב דלחיי
ורנע דקדושי קננה וז' ביצמות אצל לרס דקדוש
ההס דמהי חזקה הלרס אף דכלומה ונקשרת
בחזקה איש וחזקה איש איתרע דהא זק לא נט
ו"פילו הכי לחזירין ג"י לרס אשם וז' בחזקה סיחור
לשוק עומדה כיון דכנס ולבסוף טולד היערוה וסי'
ללרס חזקה סיחור לשוק מקודם ואף עכ"פ לא
איתרע רק חזקה סיחור איש אצל לא חזקה הלרס
ואף דנקשרת ז' צו כמי שכתבתי לעיל דעה
חס"ב"א מעולם אשכר לווי דלף אי סימנים
דלחזיריה בלחזרה אצל בעלמא ווס לין מעידים
בסימנים כיון דהיו נכד חזקה איש אף דחזקה
מי איתרע אצל חזקה אשם איש לא איתרע כיון
דלא נמלא ריעותא בחזקה ז' ואף דחזקה איש
כלומה ונקשרת בחזקה מי אפילו הכי לחזירין
חזקה מי איתרע חזקה איש לא איתרע כמי שכתב
רנע דלף דחזקה איש איתרע אפילו הכי חזקה
סיחור לשוק חלרס לא איתרע אף שכלומה מחזקה
איש דערוה וכו' שכתב בנכד קור דענה רנ"ב
וכי דלף דלחזירי חזקה סנפוס אצל חזקה סיחור
דחל לא איתרע ואף שכלומה ונקשרת בחזקה
סיחור דכסמס וסנן ומעולם איש דלף דלחזיריה
מוס

וסקק בלדגה קימיס דלורייתא אפילו הכי סוקק
 דלין מעידים על קימיס פגומים כיון דהוי נגד
 חזקה אלא וסוקק כקצתה רבם ביצמות דלף דליחנע
 חזקה מי אפילו הכי אמרינן חזקה מי דליחנע
 ליחנע וחזקה אלא דלף ליחנע לא ליחנע ודויק;
 אף עדיין יש לחמוס על רבינו דלס נאמר
 כמו שכתב הסיו דקיב קימיס דלורייתא
 איב למה פסק בפ"ג מגירוסין אס אבד הגט וכו'
 אס הי וכו' קימן מוצקת כגון שאמרו נקב יש
 בלל אוח פלוני הכי זס מוצקתו והתגרס בו וזה
 תימה דהא בגיטין דף כ"ז אמר ר"א כגון
 דאמר נקב יש בלל אוח פלוני דהוי ל"י קימן
 מוצקת וכו' אצל נקב צעלמל לא עסקקא ל"י
 קימיס אי דלורייתא או דרבנן לכן לא עמיני בגט
 רק ק"י מוצקת ביוח דזס הי מולורייתא לכ"ע
 יע"ש וזי קיד דרבינו פסק דקימיס דלורייתא
 איב הי לו להבטיח אף ב"י בינוני להחזיר הגט
 דהא כבד הוכחתי דגט הכי כזו אבדס דלא הי
 נגד החזקה וכבד העיר ב"מ פ"ג פ"ד וזו וסמי
 ב"מ וכלהא להמליץ קלח בעד רבינו והי' משוס
 דלחסיכ מציא פס בגמרא ברייתא ח"ר איזור פלא
 לאלתר וכו' ואפילו בלל ויש בו קימיס מעידים
 עליו דלעני נקב יש בלל אוח פלוני ואין מעידים
 על קימיני ה"ק דלמדי דלריך וגוף פירוש ר"ש
 קימיס מוצקתים מעידים עליו קימיס אלו להבטיחו
 ואין מעידים על קימיני גיטו של גט כגון אריך
 וגין שאין אלו כלום פ"ס כללס חיצה יע"ש וקסס
 לכאורה דהא מוצקל בש"ס ופוקקיס ד"ס שלמס
 מיני קימיס א' קימיס מוצקתים ביוח דזס לכ"ע
 מולורייתא ב' קימיס גירוש ביוח דזה לכ"ע לאו
 כלום הוא וקימיני אצלעיס [והי' ע"ס קורא איהס
 קסס מוצקתים ע"ן בהס"י וכי' ותבין] וזה
 מתקפוקי להו בש"ס אי דלורייתא או דרבנן וק"ר
 למה לא נקטו בבדייתא רק שחי חלוקות ולא
 פירשו לנו מדין חילוק אצלעיס היינו דלמדי קימן
 יש נקב אוח פלוני וכדי הצוחר מקודס ביוחמל
 דכ"ס פ"י זס קימן מוצקת בש"ס ד"מ דף כ"ז וביצמות
 וגין וב"י כהנזכר בש"ס ד"מ דף כ"ז וביצמות
 דף ק"כ הכי זס קימיס גירוש ביוח וכזו
 שפירש ר"ש כאן ולמה לא אמר חנל דברייתא
 מדין דקימיס אצלעיס ואפילו אס נאמר דהוא
 גיב סקוק עסקקא ל"י אי דלורייתא או דרבנן
 מלבד שזס דוחק דהא בש"ס לא מוכס כן דיהי'
 דבר זס פסק לתנאים רק אמוראי הוא דמסקקו
 להו בזה יע"ש בביע וביצמות ודויק אף אף אס
 נקבל דוחק זס גיב קסס הי' לבדייתא לומר דלף
 בקימיס אצלעיס [הסמס נקדלו בלשון הרע"ס
 מוצקתים] גיב אין מעידים משוס פסק שמה קימיס
 אלו לאו דלורייתא ולמה שביק חנל דברייתא
 קימיס אלו ולא אמר רק גירוש ביוח היינו
 אריך וגין הוא דלין מחזירין איב קשיא דיש
 לקיפא דמנישא משמע דוקא מוצקתים ביוח הוא
 דמחזירין אצל אצלעיס לא ובקיפא משמע דוקא
 בגירוש ביוח הוא דלין מחזירין אצל בקימיס
 אצלעיס מחזירין ולריך לומר דקובר חנל דקימן
 נקב בלל אוח פלוני לא הי רק קימן מוצקת
 היינו אצלעיס ולא קימן מוצקת ביוח וקובר קימיס
 דלורייתא ולא צעין מוצקתים ביוח וללא כזו
 כזו סקובר ר"א מקודס דזס הי מוצקת ביוח
 ועפ"י כח כהניס קימן יש בלל אוח פלוני

ונקטו לשון סבדייתא וזס לא הי רק מוצקת קסס היינו
 אצלעיס ל"י דרך חנל דברייתא ולא קימן מוצקת ביוח
 וקובר קימיס דלורייתא לכן מהי קימן אצלעיס וע"ן
 ב"מ פ"ג דף כ"ז פ"ד פ"ד פ"ד פ"ד פ"ד פ"ד פ"ד
 קימן דקב בלל אוח פלוני לאו דהי' אס דויק פ"ד
 (ו) הערה מכל הנ"ל ד"ס פ"ס לרבי דהי' דעמ
 רבינו דלפסק לומר דקיב קימיס הי
 מולורייתא ואפילו הכי שפיר פסק דלין מעידין על
 קימיס בגטו דלין דקימיס מוצקתים היינו שאינו
 מוצקתים ביוח רק אצלעיס לא הי רק כזו רוב ולא
 מהי נגד חזקה אלא אף דלדגה וגט מחזירין בקימיס
 הסס לא הי נגד החזקה ואס כ"ס אכחזו בזה מה מולד
 נעיס ומחוק לבזו הוצג של רבינו פ"ד מנחלת פסח
 אכל אס הי לו קימיס מוצקתים בגטו וכו' אס
 לבד זכרו אס"כ יורדין לנחלה בעדות זו
 אע"פ שאין משיאין את אשה שאי אומר שלא
 החזירו דבגדים אלא מפני איסור כרת וכו' יע"ש
 וסנה בזה דכח שאין משיאין את אשה בקימיס
 מוצקתין כבד דכוננו קימיס אצלעיס ורבנן
 קרא אוחס מוצקתין אכל מוצקתין ביוח גס
 רבינו קיב דמשיאין אלא דקשי' לטורו שכתב שלא
 החזירו דבגדים אלו אלא מפני איסור כרת משמע
 דמולורייתא אף קימיס אצלעיס מהי רק מוצקתין
 הוא דלא קימיס וזה דבר תימא דהא מוכס בש"ס
 דאי קימיס דלורייתא שפיר יש לקמור על קימיס
 כזו דלמדין פ"ס ח"ש אין מעידין וכו' ש"ע
 קימיס דרבנן ול"י מה דדסיק פ"ס דליי' בלריך
 וגין דזס הי קימיס גירוש ביוח אכל אצלעיס
 מהי ונעידין משוס דקימיס דלורייתא איב מוכס
 בש"ס דאי הי קימיס דלורייתא לא החזירו כלל
 בזה רק קימיס על קימיס אף מוצקתין רק אי
 קימיס דרבנן לא רלו נבנ להקל רק במוח ולא
 בליי' עכ"ס ול"י שיעת אצלעיס ו"ל נראה דלמדי
 קימיס דלורייתא רק דרבנן החזירו שלא נקמור
 בליי' כרת על קימיס וזה דבר תימא וכבד
 הרבינו הפיקקיס בזה אכן לפי מה שדברתי איש
 עמד דקוביות פ"ס סמס אלו בזה לנ"ל דליחנע
 אף חזקה אלא הכי הי קימיס דלורייתא הי
 מהי להעיד בקימיס פגומים אכל כהניס דקובר
 כ"י דלף דליחנע חזקה מי אפילו הכי חזקה
 אלא לא ליחנע עיב קיב אף דקימיס דלורייתא
 אפילו הכי איש מחזירין דלין מעידין על קימיס
 פגומים כפס"י ולא כלעך לומר דליי' בלריך
 וגין רק אפילו במוצקתין היינו קימיני בינונים
 ואפילו הכי אין מעידים משוס דהוי נגד חזקה
 אשה איש וקימיס לא הי רק כזו רוב עיב
 אמרינן בזה חזקה מיעוט להקס וכבד ידוע מה
 שכתבו ראשונים בכמה דוכתא דקמור מיעוט
 להקס לא הי רק מוצקתין דרובא וחזקה רובא
 עדיף מן סחורה עיב שפיר כתב רבינו שסחמור
 שלא נקמור בליי' כרת כיון דבאמת מן סחורה
 רובא עיב איב אף נגד חזקה מהי קימיס
 רק מוצקתין הוא דלא קימיס ומה שאמר משוס
 איסור כרת קסס לכאורה הא בלל איסור אמרינן
 קמור יש לומר דקובר רבינו כשיעור הקוברים דלא
 אמרינן קמור רק ל"י מלל לנבנ אף מוצקתין
 לא אמרינן קמור וקובר רבינו דעכ"ס בליי' בלריך
 כרת קוברים נבנ קמור מיעוט להקס מוצקתין
 דלא כשיעור סחור' פקובים אליבא דרבנן לעולם
 בלל איסור אמרינן קמור ודויק;

קק לאלין נחך רוב ואמרינן שזדלי כיון דש
 זו קמינא אלו הכי הוא זה חליש אשר אלו
 דבין עליו ספי' לו קמינא אלו חלש אס' און
 קמינא נגדו רב בכליו דליכא נמי שקס שאל
 שאלים האם בידו מאלס אחר וזה הוי שקס
 השקול איב בחטורף המיעוט מקמינא לחשש שקס
 שאל שאלים האם הוי רוב למימנא דהוי קיס
 שאל אין זה האיס שאלו דבין עליו אף דליא
 נמלגוסיו קמינא הללו אפטר חמא ממיעוט דדמיא
 קמינאס ואימל דמלגוסים הללו סמס שאלו מכירי
 אוחס מליש זה שאלו דבין עליו שאל שאל אוחס
 מידו והליש זה לינו הוא שאלו דבין עליו ואף
 דהוי שקס אחר נגד רוב ושקס אחר נגד חוקס
 הוי שפיר קיס למימנא כמו שכתב הפני' נכחזוח
 דף ט' לדמוה קצרה סמוק' שס דכתבו כיון דשקס
 לוגס הוי נגד רוב לינו ממערף לקיס וכחז ספני
 דזיל דשפיר הוי קיס מטעם רוב כיון דמיעוט
 אונס ממערף לפלגא דלינא חסחיו כמאל דש רוב
 להיחר אף דגס שקס לינא חסחיו הוי נגד חוקס
 סנוק אפילו הכי שפיר הוי קיס דהא הוי רוב
 לדדי היחר יעיש ואף סהכז בעל פני' לא העלה
 זלח עוד לדבר צדור כי לא וולאו לצו לדמות
 קצרה סמוק' אכל צשס סניא כן צשס רייצס
 שכתב צמירוס כן שאל כקצרה סמוק' ועוד נכחז
 לי דלף סמוק' לא כחזו קצרהס דלא הוי קיס
 כסבי רב לקולא כמזכור שס אכל צד' דהוי קיס
 למימנא אפטר דגס סמוק' מוריס דחשש לקיס
 אף ששקס אחר הוי נגד רוב ושקס אחר נגד
 חוקס כיון דעייב יס רוב לדדיס לליקור ושפיר
 אמרינן נמנא דמיישינ' לבא' מטעם דהוי קיס
 צדור לדדי ליקור והנן חלשס זה דיוקא אס נאאר
 דקיס הוי מטעם רוב כקצרה הרש' צל זיל אכל
 לשיטת הרמ' צס דקינר קסיקא דאורייתא לקולא
 וון הסורה איב טעם דלנו מהיריס קיס כול
 מטעם דקסס רלשון מחר וון הסורה ושקס צ'
 הוי קסיקא דרצנן וולא מטעם רוב ולמי דצדו
 לא מהני קיס רב לקולא וולא למימנא כמזכור
 קצרה זו כספר גנת ורדיס איב בודאי דלא מיישינ'
 לשאלס דהא קיס למימנא לא אמרינן איב מהני
 קמינאס מטעם רוב ולשאלס לא מיישינ' דמוקמינ'
 על סמוקא דכל מה שיש סמח יד אדס הוא שלו
 ובודאי הצנדיס האם של סמח וידוע מה שכתב
 מהרי"מ צמ' קי' אי דדבר זה אי קסיקא
 דאורייתא וון הסורה למימנא דעת הרש' צל או
 כדעת הרמ' צס דמלאורייתא לקולא זה הוא ממלוקס
 צש'ס דפליגי בצריחת יד צענין סמיכס ממי
 סמיכות איב אפטר הא דאמרינן מהחילה
 הטעם דאין מעידין על קמי' כליו מטעם דמיישינ'
 לשאלס קינר דקסיקא דאורייתא וון הסורה למימנא
 וקינר קצרה הרש' צל דקיס מהני מטעם רוב
 מליא דוהכי קיס למימנא וסא דאמרינן ולי
 צמ' אימא כליו דמורי וסמוק' ומימנא דלא
 מיישינ' לשאלס הטעם מטעם דקינר כדעת הרמ' צס
 וולא מהני קיס למימנא ומעתה אף אס כמזכור דמזכ'ס
 פ'סס אף צמאל מה דממי קמינאס וון הסורה
 אפילו הכי עייב לשיטתו לדיק לפסיק כמזכור
 כליו דמורי וסמוק' וולא מיישינ' לשאלס לכן שפיר
 פוסק דמורי צמינא מנדעת ממורינן דלא מיישינ'
 לשאלס אף דליכא קיס המהננר לצעל אבידס
 סמוק' קמינאס נמנאס אפילו סמי ממורינן לו אף
 סמוק'

ח) והנה נמנא אמרינן ח'ס' אין מעידין וכו'
 גופו דלדיק וגוף כליו דמיישינ' לשאלס
 ומקסינ אי מיישינ' לשאלס סמוק' צמינא אונס
 סיכ' מהדרינן ומקסינ אונס לא שאלו איכסי
 דמקסינ לי' למימנא וכו' יעיש והנח סמוק' צ'ל
 צמ'יד מהלכות גולה ואבידס כחז חיל כממלה
 בכלל אבידס סמוק' סמח וכן סמוק' וסמוק' וסמוק'
 ולמה פקט סמוק' סמוק' לסמ'ידו צמינא מנדעת
 אצמ' סקי' צדכר סמפל לו סימורי והנאון צעל
 כריצ סמוק' קמא אש'עו קי' ליצ הקסס עליו
 למס סמליק סמוק' צס אונס נמנאס דהא סמס
 גדול יס צמינאס דהא נמנאס מקסינ סמוק' צמינא
 אונס סיכ' ממדרינן נמס לשאלס ומקסינ אונס לא
 שאלו איכסי איב דיוקא אונס אכל נמנאס דליכא
 חשש שאלס לא מהדרינן ואיב למס סמק רבינו
 דלף נמנאס ממדרינן אמאי לא מייש לשאלס ומה
 סוכיס הנאון דקינר סמוק' צמינאס דרצנן וקינר
 צמ'ית סמלי' ומכאן דלס כמזכור קמינאס דרצנן
 לו ליכא סוכיס מממ'יתין דליכא למימנא לשאלס
 עייב לא מיישינ' צמ'ית לשאלס יעיש ולפי' צד'ס
 דלף דקינר סמוק' צמינאס דאורייתא כוון סמח
 סמ'מ' לדעתו אפילו סמי שפיר פוסק סמוק' צמינאס
 דלא מיישינ' לשאלס אף דממנאס נכחז דלעון
 דקינר קמינאס דאורייתא איכא לקסיקא אי מיישינ'
 לשאלס או לא דהא קסס אמאי לא מהני קמינא
 כליו ואמרי צמ' טעם או מטעם דמיישינ' לשאלס
 או דאורי' צמורי וסמוק' דהוי קמינאס גרועים וולא
 אפטר סדכר נמנאס אי מיישינ' לשאלס או לא
 כל זס הוא לשיטת סמי דכאן דליכא כאן חוקס
 איב ולי קמינאס דאורייתא צמ'ית גס צמאל מה
 מהני קמינאס כמו צמ'ית אכל לפי שיטת הרמ' צס
 דלף אי קמינאס דאורייתא אפילו הכי אין מעידין
 על קמינאס כמו סמ'ית דעתו לעיל איב ומימנא
 לא קסס למס מהני קמינאס כליו כמו למי' נמנאס
 דקמינאס דרצנן קינר מהיכל דלי' אונסותא זו לא
 מיישינ' לשאלס כן הוא נמי לדעת רבינו אף למי'
 דקמינאס צמ'ית דאורייתא כיון דקינר דנגד חוקס
 איב לא מהני קמינאס איב איס הא דלי' מעידין
 וכו' אף דלא מיישינ' לשאלס עייב פ'סס דלא
 מיישינ' לשאלס והנן:

ט) ערך נכחז לפי' צד' לומר דלף אי הוי קינר
 סמוק' צלף צמ'ית הוי מהני קמינאס
 אפילו סמי פוסק שפיר דלא מיישינ' לשאלס והוא
 דלכאורה לדיק לסנין צמ' צמ' דמזין דמיס ומקסינ
 לסו אי הטעם הא דהנן צמ'יתין אין מעידין על
 קמינאס סמכליו הוי הטעם מטעם דמיישינ' לשאלס
 או דלא מיישינ' לשאלס כק דאורי' צמורי וסמוק'
 דהוי קמינאס גרועים סא לכאורה צד'ידו הטעם
 מטעם דהוי קמינאס גרועים וולא מטעם חשש שאלס
 דלמה נמס לשאלס הא חוקס כל' מה סמח יד
 אדס הוי שלו וכבר סמ'ידו סמוק' צס ומה
 סמחזו ומהני חוקס זו כיון דש כאן חוקס
 איב צכר כחזיה לעיל דליכא אי כמזכור דממי
 קמינאס צמאל מה ליכא כאן חוקס מי וולא חוקס
 איב כיון דלימנאס כמו סמ'ית דליכא לעיל צמ'ית
 איב למס נמנאס לשאלס כמזכור חוקס כל' מה סמח
 יד אדס הוא שלו ובודאי אס לוצס צנדיס אלו
 הוי שלו וולא סמליס אף סדכר ככון דכבר כמזכור
 דקמינאס לא הוי קב רוב איב איכא מיעוט צנדיס
 צעלמא דדמיא למי' דש צמ' קמינאס אלו רב

(יא) **אך** כל זם לרשע הסייב דלחייבס טוקס
 דלח' מייסיקן כחלם אונזם געויה הדינס
 ק ק ספר אנזי בעלז'ס כחז' לוחיס דשע'ס סייס
 דהייסיקן לעלס יע'ס וליי ד'ו' לייך לומר דלח' ק
 ונרדע'ס לא שילי' אינ'ס דעקסו'ס לחמ'ס כזו
 חלופ'ס וליי' זכר' אינ'ס י' ל' ד'ך י' ש' ש'ט
 סייס'ס סעכאז'י גלח'ס י' וליה'ל' דלח'ס חקוש'ס סייס'
 סעכאז'י גלח'ס י' ד'ס לומר דלח'ס דמוק'ס גאז'ר'ס
 סייס'ס דלח'ייט'ס אפ'לו ס'י טוק'ס ספ'ר דלח'ן
 מעיד'ן על סייס' סנוק' כחמ'סן דיינ'ס וספ'ס
 עקוב'ס על ד'ך ג'ון מלוד' סיס'ס גלח'ר'ס קס'
 ס'ס'ס על סל' דלח'ר'ן כ'ס' גלג'ט'ס לל'דור'ס סייס'ס
 ווא' עדי'ן י'ס דל'סס'ר' גאקור'ס מע'ס עדי'ס סייס'
 סככ'ר' העיר' י'ס גע'י' וס'י'ן מע'ס ד'ס סייס'
 וועל'ס'ס סייס'י' ג'ס וג'ס כ'י' יוסק' ג'ן סע'ן ל'ס
 ל'ס'ס ונולד'י' דל'י' סייס'ס דלח'ייט'ס גע'ון ח'ס
 גל'ס לא סע'ר'ו גע'ן א'ל' י' סייס'ס לל'ד'ר'ס
 ווא' ק'ס ד'ר'ס'ס א'ל'ס דל'ס'ס'ס'ס לא סייס'ס
 וליס'ס כלל' אי'ס לא כחל' גע'ו' ד'ס ח'ס וועל'ס'ס
 יי'ר' ד'ס'י' יוסק' ג'ן סע'ון לא סייס'ס וס'ס דל'ס'ס
 דל'ס'ס'ס לא מייסיקן ל'ס'י' יוסק' ג'ן סע'ון א'ל'
 ג'ן סע'ר'ו ע'ל'ס גע'ר'ס גע'ר'ס וס'ס'ס
 זכ'ר' דל'ס'י' ע'ס עקוב'ס בע'ל'ס מ'ס ל'ס'י' וס'ס'ן
 יי'ס'ס ל'י' דל'ס'ס כד' אי'ס חמ'ס לע'ו'ס'ס סייס'
 יוסק' וס'ס'י' כל'י' א'ך ל'ס'י' ק'ס' ל'י' מ'ס דל'ס'ל'ן
 י'ס'ס לל'ד'ך וג'ן ע'ס עקוב'ס ע'ז' כל'י' ס'ס א'ס
 י'ס'ס כחל'ס דל'ס'ן מייסיקן לעל'ס אפ'לו ס'י' א'ס
 א'ס'ן מעיד'ן על סייס' כל'י' מלוד' ל'י'ס'ס א'ס
 דל'ס לע'ו'ס'ס וס'י'ן גע'י' ונל'ס'ס לע'ד' דל'ס'ס
 גע'ר'ס ס'ס'ס כ'ך דל'ך דל'ס'ס לא קס'ס א'ז'י' ל'ס
 ס'ס'ס סייס'ס גל'ס מלוד' כחל'ס'ס א'ך סקייט'ס ח'ס
 י'ן דס'ן גע'ס'ס'ס א'ן מעיד'ן על סייס'ס ג'ון
 וכל'י'

חלה לעולם רק חסוק מלכודת ואיכא חסוק נד
חוקה והוי ספק השקול יעיש ודוק ולפי מה
שכתבו אחרונים דכל היכי דהוי חסוק נד חסוק
מודם נמיצם דספיקא למחלל מן החסוק דהוי
כמו חתיכה עשוי חתיכות דליקצט איקורא ח"כ
נשומע מזה דע"א כאלון היכי דליקצט איקורא וזנה
עמוצין נמי מה שספיקא אחרונים לשיטת פרימ"צ
למה לן קרא דוספרס לס הא בללו היכי ספיקא
לקולא מן הדורה ולפי מה שכתבתי דנדה הוי
חסוק נד חסוק והוי כמו איקצט איקורא דמודם
נמיצם דליקור מן החסוק ח"כ וזמן לך לשיטת
הסו"ק דנמירין מודם לטון הס"ס דחוק קלם
דחמי קבאל הוא נשומע דלין לדין שום קרא על
זס ואפשר דיש לייצב דס בנחמ לך דמי נמירין
להא דנדה נלמנה דהתם לא הוי רק חסוק נד
חסוק וסכא הוי חתיכה עשוי חתיכות רק דע"ס
מלך הקבאל מודם זמא אחרדי ע"כ שפיר אער
זנה קבאל הוא ודוק:

(יג) **ואמרינן** עוד שם צ"ד דמי חסוק לא ליחמק
ליקצט הכל ליחמק איקורא דלי"א
ואין דבר שצרכים פחות משנים ולפי מה שכתבתי
לעיל דלי"א בחתיכה עשוי חתיכות לכאורה נס
זס ליחמק איקורא ויסקי דסא מוצא בשר ד"ד
ס"י ק"י אס נחערב איקור דרצנ חד כסד אע"פ
שלינו דבר חסוד ואח"כ נאכד אחד מזה מן
העולם ולא נודע ליה כיין פתחוק איקור עשוי
חתיכות אין לימרים זנה ספיקא דרצנ לקולא
דהוי סק דרצנ נד חסוק איקור יעיש אומם
בספר חורת סלעלים דבונטרס ספיקות ח"י ל"ז
חולק עליו דזס לא הוי חסוק איקור דכעו דליחמק
כאן חתיכה אחת של איקור כן נמי ליחמק כאן
חתיכה אחת חסוד יעיש ומזה מוכח קבאל חורת
סלעלים דסכא לא הוי חסוק איקור ח"כ ח"כ
לשם חז"י לא הוי רק איקצט איקורא וספיר
נקשין מי דמי חסוק לא ליחמק וכו' איכא דיש
לייצב שיטת הס"ד למי מה שכתב דש"ס שפיעח
ז' סק שביעי דלך דלין ע"א כאלון נד חסוק
אשילו הכי נד רוב כאלון דלף דליכא עני חתיכות
איקור וחתיכה אחת היחיד ולא נודע ליחיד האיקור
וליחיד היחיד כאלון סעד לומר שזה הוא היחיד
ואף דרובא עדיף וחוקה ואס אינו כאלון נד
חסוק כ"ס דלינו כאלון נד רוב אש"ס כיין
דלינו נכחיש אח רוב רק שסוף עכר המיעוט
מן סרוב כאלון יעיש וכו' כאן דלף דליחמק
חתיכה אחת חלב כיין דלין כאן רק חסודות
סד כסד בודלי דנלמן לכבוד סהיח מן האיקור
וספיר נקשין מי דמי ח"כ לשיטת סקנרס דלף
נד רוב לא מסימן ע"א לכבוד מנילל אס כאלון
בספרת הס"ד חתיכה עשוי חתיכות ויסקי ליחמק
קשה מזה דאמרינן סכא בנמלל מי דמי חסוק לא
ליחמק וכו' הא בחתיכה עשוי חתיכות נמי ויסקי
ליחמק וסכא ע"כ אי"י בחתיכה עשוי חתיכות
דליכא בללו הכי לא דמי דחתיכה אחת הוי רק
איקור דרצנ לשיטת פרימ"צ כנבולר ולי"ל קבאל
סוד סלעלים דלף דחייב בלשם חז"י אשילו הכי
לא ויסקי ליחמק דליקצט לא הוי כמו חסוק
ודוק וזנה יי"צ ל"י לשיטת פרימ"צ וסוק
ע"א כאלון מן החסוד צעדות אשם וקשה אמאי
סא הוי נד חסוק איא ובנמלל מסיקין אחר כ"י
וחיך חומר שפיעח עליה בסיפא סקלת עליה
נחלס

וכליו נשומע מזה דכחלל מחמא נשחטוהו וכו' ו
דסימני כליו בודלי אי"י בסימנים אומלים כמו
דקיד דע"ס דלף מנכח סימנים גרועים בכליו
ומנילל דנס בנפול ג"כ לא אי"י בל"ך גרוע
רק בסימנים אומלים ועל זס ספיר מחללין כליו
דחייסין לשלם פירוש לעולם אי"י בסימנים
אומלים בין בנפול ובין בכליו רק כיין דכליו
חייסין לשלם ח"כ לא נפאל רק סימני גרוע
לחוד ועל חלל למעליהם ככר ידענו שאין לקמוד
עליהם עכ"פ מדרבנן משום חומרא דלי"א אף
דסימנים הנם דמלורייתא כנבולר בסימני ומה
מלך מדויק לטון הסוד של רבינו בפרק ז' ונחללות
דכחלל לעיל שכתב משום חומרא דלי"א החמירו
שלא נקמוד על סימנים וסוף אשר דרצנו וכל זס
אס כאלון כדעת אש"י מלואים היכי דהרמ"צ
פוסק דחייסין לשלם דלי לא חייסין לשלם עדיין
סי' לדין לפסוק דמעידין על סימני גרוע וכליו כיין
דליכא חמא למעליהם וזנה אף בלי"א לא החמירו

בספרת ספיק ודוק כי זס דבר נכון:
ובעיקר הדבר שסלחתי לעיל אי ויסקי בלי"א
נד חסוק נכאס לי להעיר עוד ואס
סכנר הלכו נמוסות בענינים אלו עכ"ל אין צ"ח
מדכס בלל חידוש ואף שאין כאן מקומו לסלחך
רק דרך אוב אעתיק מה שכתבתי זנה:

(יב) **גרסינן** ביצמות דף פ"ז מדרסני קיפא
נפאל מלל בנפול וכו' ש"י דע"א
כאלון מלורייתא מנא לן וסקלין ועינין סהם
ואמרינן קבאל סוף מידי דהוי אסתיכס סקס של
חלב סקס של שומן ואח"כ ע"א ואחר צדי לי דשומן
סוף דמעיין פירוש ר"ש וסא ודלי פשע"א לן
דקסנין עלי כל זמן שלא נחשד דלי ללו הכי
אין לך אדס אוכל משל חסודו ואין לך אדס קומך
על צ"ב ולכאורה אס כאלון דספיקא דלורייתא מן
סחורם לקולא ח"כ מה רלי מחתיכה סקס חלב
סקס שומן סהם מן סחורם לקולא ואין כאן חלל
איקור דרצנ וספיקא כאלון ע"א אכל נד חסוק
איקור דליקור מן סחורם מנא לן דמעיין ומה קיד
דע"ס לשיטת מוסכ דע"א כאלון בליקור דלורייתא
וכן מה שאלס איכל משל חסודו סוף ג"כ מועם
דלף דהוי סקס איקור אין כאן רק איקור דרצנ
והס אמרו לקמוד זנה על חסודו או על צ"ב אכל
בליקור דלורייתא מנא לן ומה נכאס דקובר רישי
כשיטת סחולקים על הרמ"צ וקוברים דספיקא
דלורייתא סוף למחלל מן סחורם אומם סרמ"צ
ז"ל מפרס דלי"א הס"ס בחתיכה עשוי חתיכות
דליקצט איקורא דמודם זנה פרימ"צ דהוי איקור
חורם וספיר דהיחלל מנא חתיכה דליקורא כן נמי
נלמן להעיר בכל סקס איקור חרס אף דלדין
לדעת דכאורה נס זמא מנא לן דנלמן ומזה שכתב
ר"ש דלי ללו הכי אין לך אדס אוכל משל חסודו
לדעת הרמ"צ אין רלי דהתם לא הוי איקצט
איקורא ולא הוי רק איקור דרצנ ולי"ל דמפרס
כמו ספירסו סחוקי דנמירין זמא מודם דלמחלל
חורם וספרס לס איכדל דעדיין מנא לן היכי
דליקצט איקורא ונכאס לי דהתם סחוקי סקסו
ול"א אשילו ליחמק איקורא נמי ומיללו ב"ס ר"י
דכדס כסי דעכסיו רלמס מ"מ לא ליחמק איקורא
שפיעח לעולם יעיש ונכאס כונחם דכמו ססוף
נחוקה שפיעח נלמח כן סוף נמי בנחוקה שלל

במחלה לא ליחמיר ולא ליקיל מקום צינורא חקילו
 זה רבנן ומוכח נמי מזה דלא הוי רק דרבנן
 וכבר העירו עליו בזה אמנם לפי הכיל איס דהא
 כל השקלא ועריא צמחא חוץ דאם לא הוי נגד
 חזק פשיטא דעיא כלאון רק בעדות אשה ק"ד
 דלא מהימן ומדאורייתא כיון דהוי נגד פזקס
 כמבואר ולפי עסקתה ר"ז פתוך פומא שסממנה
 עליה וכו' ופירש"י דהאשקא דייקא ומינסבא יעיש
 ועיין ברי"ש צמחתיין ובהוסף דף פ"ח ע"ב ד"ס
 והבא עליה כהנו דעה דאשקא דייקא מנגע לחזקא
 ועיש כנאלא לפי שמשקלא צוודא דלאון מדאורייתא
 אך צנוצ קמא בליהנו ק"י כ"ז כהנא לדסוח
 קבאל וז דהכא פסיר מיקרי ליחסוין דייקא
 וועיל כ"כ פ"א י"י חייב מטאח אלל אכתי בלשם
 חלוי קלי ומיקרי ליחסוין איסורא פסירי אין חיוצ
 אשם חלוי רק היכי דליחסוין איסור יעיש בנסה
 אכן לפי מה שכתבתי דע"כ לשיטה סתומה הא
 דאמרינן כהן מיד דהוא אחריכא פסק כל חלצ
 פסק כל שומן סיירו צמחתיא מוכי מחיכות דהוי
 איקבע איסורא ואפילו הכי פשיטא לן דעיא
 כלאון בזה ועל זה דמינן מי דעי הסם לא
 ליחסוין וכחצו דלף דליקבע איסורא וחיב
 בלשם חלוי ואפילו הכי לא מקרי ליחסוין כמו
 שכתב בחומה הסגולה ופסיר מיקרי ר"ז דבאשה
 ג"כ לא מיקרי ליחסוין כיון דדייקא ומינסבא מנגע
 לחזקא ולא כשאר רק חיוצ אשם חלוי דהוי איקבע
 איסורא ובזה כבר פשיטא לן דעיא כלאון מן החורה
 צמחתיא מוכי מחיכות אף דליכא חיוצ אשם חלוי
 דליקבע איסורא לא דף ליחסוין איסורא ופסיר
 מפרט הרמ"ב סיכורו של ר"ז דכיוצו דמחסי
 מדאורייתא מקום חומר שסממנה עליה בקיפס
 מנילא שכלה עליה במחלה מקום דעי חומר
 צמחתיא עליה דייקא ומינסבא ולא הוי כלאונה
 נגד חזקא רק נגד איקבע ומה שאמר ר"ז
 מקום צינורא חקילו זה רבנן סיירו לפי מה
 שפסקו עליו לא ליחמיר ולא ליקיל קלא לא יחמירו
 עליה ממילא דלא חידוק וסוי כלאונה עד נגד
 חזקא אלא ולא י"י מהימן ולזה מתוך מקום
 צינורא חקילו זה רבנן והחמירו עליה בפקוק ועכו
 חקנה פס"י ליחמיר חזקא א"א וי"י העד כלאון
 מן סתירה ודווקא כי זה נכון מאלד?

ובזה ש"ס דהתוס' כהנו דל"ן ע"א כלאון רק
 מדרבנן מוכח דהנהא לשיטתא חלו
 דפסיקא מן החורא פסיר ויחמיר סקוניא מיד
 דסוי אחריכא פסק חלצ פסק שומן צמחתיא אשם
 אלל בליקבע איסורא הוי כמו ליחסוין איסורא
 דל"ן ע"א מהימן א"כ אף דלשם דייקא ומינסבא
 ומנגע לחזקא א"א אלל עדיין כשאר איקבע
 איסורא דהא חייב"ס בלשם חלוי לכן אין ע"א
 כלאון רק מקום ענוה הקילו זה רבנן וכחצו
 דל"ן זה נחשב עוקר דבר מן החורה כיון דיש
 קלה בעש וקעך ודווקא הדבר הנון להאמין מקום
 חזקא דדייקא ומינסבא יעיש ושיטה רש"י הוא
 מקום דאפקעינהו רבנן לקידושין מנייה עיין
 ברי"ש בנשנה דף קמ"ה ומיטו א"כ בל צעלה
 אסיכ חייב צקרבן והולד ממזר מן השני מן
 החורה כמבואר בנשנה ובפ"ק ר"ס אשם רב
 ולכאורה לשיטה רש"י כיון דאפקעינהו לקידושין
 הוי פסירא למפרע ול"ל כיון דבל צעלה לא
 אפקעינהו כמבואר במתירי' אף עדיין קשה

דליכ עוקר דבר מן החורה וכבר העיר בקוס'א
 זו ברי"ס צינורות ר"ס אשם רבם אף לפע"ד יש
 לומר כיון דעיקר דסימניו רבנן לע"א הוי מקום
 דדייקא אף כיון דלף דייקא לא מוכי מן החורה
 ע"א ע"כ אפקעינהו כדי שכל יתעקר דבר מן
 הסורא אף א"ס בלשם לא דייקא לא אפקעינהו
 וכיון דבל צעלה אמרינן דבולא לא דייקא
 ומנילא לא אפקעינהו עיין ברי"ש במשנה ר"ס
 אשם רבם ודווקא כי קלמ"י בזה ממזר לקצרה
 פני' זל"ל שפחלתי בלוי י"א דלף בליקור דרבנן
 ג"כ לא מוכי קימני' רק צמחתיא למעליהא אלל
 צמחתיא למעליהא כיון דרבנן סתמירי ללסיר לא
 מוכי קימני' והנה מקוניא דצמחתיא דף קמ"ו
 מתוך' ס"ס מוכח כן וכלית' בשיטת פ"י י"ז
 שכתב דלף דקימני' דרבנן ולא מוכי בליקור
 דאורייתא אלל בליקור דרבנן מוכי קימני' והב"י
 כ"א לדבריו מקוניא דחולין כיל דמחסי קימני'
 בנשך שנתעלם מעין ואף א"ס שכלה ע"י עכו"ם
 מוכי קימני' יעיש אף סתומ' בליש מהא שכתב
 בחוקי צנועה דכ"י ח"ס צינורות דף קמ"ו
 דל"י בקימני' מונקס' דליכ לא מוכי כיון
 דקימני' לאו דאורייתא הא האס ליכ' צניס
 שאין להם ק"ף דלא הוי רק בליקור דרבנן ולמה
 לא מוכי אף קימני' אשליש ועד מה שכתבתי
 לעיל בשם פני' במידותיו שכתב דלף דלא הוי
 רק חשש דרבנן לא מוכי קימני' ועיין בחומ"ס
 ק"י פ"ה ועיין בשיטת הכי בנשים חכ"כ ק"י
 להב' הגאון הגדול אג"ד קמ"י ע"י ע"א שפסק
 ס"ס בזה ועיין בנש"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 במלכו במקום שסמ"ו או לא ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 דרבנן אלל א"ס מלכו במקום שסמ"ו רבנן עכו"ם
 או שכללו בפי עוף וסמ"ו ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 יעיש ולפי זה ל"ע דע"א דכחצו פוקקס דכל
 עובדא דש"ס הסם ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 ס"י אמרינן הסם דמחסי קימני' יעיש ול"ל
 דל"י בקימני' מונקס' או דלשם כיון דעכו"ם
 לא ליחסוין איסורא מוכי אף קימני' אשליש
 ול"ע ש"ב בלשתי צמחתיא שכלה לבבאון מוכי' ע"א
 זל"ל בפי' זה ש"י פשיטא אלל דכל היכי דהוי
 חשש פסק איסור חורא כיון צמחתיא לא
 מוכי רק קימני' מונקס' צמחתיא ויכ' דלא אפקעינן
 רק מוכי חומל צמחתיא ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 יעיש וכה דלית' צמחתיא קדושים ק"י זה שם ה"א
 כהנא כן יעיש ודוק?

ובתשובה חסם ל"ז ז"ל ק"י ל"ע צמחתיא
 דשור שמי' מקור' בלל חסד
 והקל"ב עכו"ם מתוך השור לשרי' ופשוט' חסד
 שמי' בנ"ע שמי' חלקים שור חסד חס ועוד
 שמי' מחליפות והכשרי' והנה בפי' ק"א קמ"י ע"י
 פני' ג"כ המתכר לקצור על קימני' מחליפות
 לעיין א"ס כמל"א ח"ס צמחתיא ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 יעיש ובפס"י ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 אף חסם ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א ח"א
 ללחך התעורבות דלא הוי רק פסק דרבנן כמו
 פליינתי ס"ס בנ"י לעיין בנש"א שכתב כן ופ"כ
 קמ"ס דבריו של ח"ל סמ"ל דסוי פסק איסור חורה
 ל"ס קמ"ד על קימני' דמחליפות אף כלאס דס"י
 מחליפות מוכי אף בליקור דאורייתא כמבואר
 בפי' פ"ג רק במל"א ח"ס צמחתיא זה לא הוי
 קימני' מונקס' לכן לא מוכי רק דרבנן וכלו ס"י ח"א
 דכיון

דכיון דבשר שנתעלם מן העין לא הוי רק איסור דרבנן ודלי דעסקי קימו מחלישות אף דמשמע סס דאף דליכא ספק טעם סחליף גיב עסקי קימו זס עיב לדיך לומר כמו שכתבתי דמחלישות עסקי אף בליסור דלדוריהם כמבואר בקי' סי' יע"ש וכל מ"ס שכתבתי ל"ע כעת וי"ו והא וכו' עבואר עתמי' ועיין ט"ז א"ו א"ו דלכך עסקי ט"ע אף לגם הארץ כיון דלא הוי רק איסור דרבנן יע"ש ועיין בנקודות הספק שכתב דכל איסורים אין מילוק בין ח"ס לגימ' לעכר ט"ע ודוקא צממון סול דאין ט"ס כמון בטי"ע יע"ש ובמ"ו סול א"י וכל

או אף סימן אמצעי מהני וי"ו והא דמבואר דמהני ט"ע אין להאמין לקמן בטי"ע אבל ע"ה נאמן בטי"ע באיסורים ואשה היכי דצריך ט"ע מדינא אינה נאמנת כיון דרעתן קלות אומרת בדימי אבל היכי דאין צריך ט"ע שלה רק מחמת חומרא נאמנת. ט"ע לא מהני רק בחתיכה ששבעתה עין היטב מקורם ודוקק בראייתו דאם לא כן יש לחוש לטועה והעין משקל לו וסובר שהוא זה ובאמת אינו זה:

סי' ס"ד

מ"ס שכתבתי בקט"ו זס סול ע"ש דעת הס"מ יע"ש ולי צעיקן ט"ע גמור או אף ט"ע כל דהו כזר העירו מחורבם קיין בכר"ס ק"י זס ובמ"ו ובעני דעס ק"י זס ולהלכה ככתבתי בפנים כדעת הס"מ לסתמי' מחמת טחליה סהכ"ס בקי' ק"י זס האריך צעיקן רוב וקורב אומתי גס אכ"י לילך בעקבותיו להעיר קלה בקוביא צעיקי' והסס הס"ס א"י כזב ח"ל הפ"ח וכו' הגדיל לטחום וכו' מ"ס דפסק לא יפסיר דרוב וקורב אוליין אחר רוב וכזב סרג"ס זס סהכ"ס וכו' יע"ש ומחמת פ"ס לי צעיקי' להעיר קלה בקוביא אומתי לסתמי' הדבור זס:

א) גריסין צניצ דף כ"ב אחר כ"י מניכא רוב וקורב סולכין אחר רוב ולי"ע דרובא דלדוריהם וקורבא דלדוריהם אפילו הכי רובא עדיף ובחוקי' סס סקסו מ"י קמ"ל מחניקן סול כחצות דף ט"ו ט"י סחיות כולס מוכרות בשר שחיטה וחסת מוכרות בשר כזלס וכו' ובמנלל סלך אחר רוב טעמא אפילו כולל קרוב לחמת המוכרת כזלס יע"ש ולכאורה אפשר לוונר דקמ"ל אפילו רובא דליחא קמ דרבנן מרובא דליחא קיין אפילו הכי רובא עדיף דלי מחניקן ס"ל דוקא רובא דליחא קמן עדיף סול דלזליין בחרס אפילו כזב קורבא אכל דרובא דליחא קמן לא קמ"ל ר"ח דאפילו הכי רובא עדיף ובראס לפע"ד סס סול כוונת ר"י דכתב דקמ"ל ר"ח אף בקורבא דמוכס אזליין בחר רוב דלי מחניקן ס"ל דוקא בקורבא ללא עיכס קמ"ל ר"ח אף בקורבא דניכס כמי אזליין בחר רוב יע"ש וכל ס"י דהוי רובא דליחא קמן הוי קורבא ללא סול דסס סול ס"ל לפסיר ואלפסיר דסס מרוב וסקורבא לא מוכס מידי לומר דיוחר כזלס דסס וקורבא וכל מרוב כיון דסס סול לפסיר אכל סיכי דרוב לינו לפסיר וקורבא סול לפסיר הוי קורבא דמוכס דסס מקורב כיון דרוב לינו לפסיר ד"ס קמ"ל אף בלובא דליחא קמן דהוי קורבא דמוכס אפילו הכי אזליין בחר רוב אף לי"ע לפסיר סס סכחנו בפנדיקס סל עולס הוי קורבא דמוכס כיון דלשכתס בפנדיקס גופיה וכחנו עוד דססס ס"י קורבא דמוכס דסס סחירס ולגניס ס"י סס ומוכס דליכסו כינכו יע"ש ולס"י מה שכתבתי בל"ו ס"י הוי קורבא דמוכס כיון דרובא דליחא קמן ס"ל אפילו סס כולל רק קרוב ללוחו מקיס דפנדיקס וכל בפנדיקס גופיה אפילו הכי הוי קורבא דמיכס ואלפסיר דסס לינר דאפילו ס"י ססס רובא דליחא קמן אפילו ס"י כיון דלשכתס בפנדיקס גופיה הוי קרוב קורבא דמוכס אכל צניצ דליחא קמן ופולס הוי קורבא דמוכס וד"ס. כולל ד"ס דלומר דלזליין בחר רוב וכל בחר קרוב סול אף בקורבא דליחא קמן וכן מוכס כל סק"ל יע"ש:

ב) ואמרין בגמרא אחר א"י אף אכן כמי מניכא דס סכמלל בפנודור סקיקו עמל שזקתו מן סחוקר ולי"ע דליכא עלי' דמקרבא א"ל רבא רוב ולי"ע קס אומתי רוב ולי"ע ליכא לי"ע דח"י כ"י ס"ל דס סכמלל בפנודור ס"ינן עלי' על ביחס מקדס וס"ינן עלי' סול סכמלל רוב ולי"ע רבא טעם מינח מד"י ס"ל סלח וכו' וס"י דרובא דלדוריהם וכו' וס"ל רבא סול דקלמנר רוב ולי"ע ליכא לי"ע דר"י רבא וס"ל דר"י סס וס"ינן סס ד"ס דח"י סקסו סיכי מי"ח וסכס דרוב ולי"ע סול דילמל ללו מוסס דרוב ולי"ע סול דקלמנר כ"י ס"ל דס"ינן עלי' סול סכמלל אכל עסס דרוב וקורב סלך אחר רוב כר"ס יע"ש ועיד קסס סל דלמנר רבא ס"ינן רובא דלדוריהם וכו' מי לא ידע זלח וסכמללס וסמורלס ככוס דוכחי דכלל גדול סול בחרס וכללס לפע"ד לי"ע דססס לכאורה דסס סכמלל בפנודור למס לא כ"ל בחר קרוב אף לר"ס דסס סחוקס מקי"ע לקרוב דלסס בחרס ס"סס עומדס ולר"ע הוי סלגס וסלגס דסס קורב סקוד מי"עו לסזקס ולף לרבנן ללא אומינן סקוד רק מרבנן לסמחיר וכל מלדוריהם לסקל אף עכ"ס סיכי דקורב מקי"ע לסזקס למס לא כ"לס אף לרבנן סקוד מן סמורס וס"י עכ"ס סקס וכל וד"י אף אפסיר לוונר דכחוס לא ס"י רק סקס עמלס דסס דחנן וס"ינן עמל אפסיר לפס"ס דהוי סקס עמל וס"ינן ס"י ספ"ר סוכ"ס א"י דרוב וקורב אזליין בחר רוב כר"ס דל"כ רק ככל מקיס קרוב עדיף דסס סכס סחוקס מקי"ע קרוב וליכ ליכס לסיח עסורס וד"י אכל עיכ דרוב עדיף ככל מקיס אזליין בחר רוב וכל בחר קרוב עיכ סכס כיון דסזקס מקי"ע לקרוב הוי סקס ועל זס אחר רבא דלמל ככל מקיס קרוב עדיף וס"ל סכס דרוב ולי"ע ס"י סול מדיח"י כ"י ס"ל דס"ינן על ביחס מקדס וס"ינן סל סכמללס א"כ הוי וד"י עמל וס"ל דלף א"י כ"לס דרוב עדיף ככל מקיס מקורב ס"י סכס ליכס כמי סזקס עסורס ולר"ס לסיח עכ"ס סקס וכל וד"י ועיכ דה"ינן עמלס מוסס דהוי רוב ולי"ע וד"י עמלס עסורס עסורס וקורב וסוד דר"י רבא וס"ינן אחר ס"י רובא דלדוריהם ס"ינן אפילו כזב סזקס לרבנן ד"ס לא אומינן סקוד ולף דהוי קרוב וסזקס לא אומינן אזליין בחר רוב כמו שכתב בלחוס כר"ס ק"י זס לסוכ"ס וסכ"ס דלף כזב סזקס וסס קרוב רובא עדיף יע"ש וס"י כ"י זס כולל ולהלכה סול כל סקוקיס דלסוכ"ס וסכ"ס דרובא עדיף אפילו מקורבא דמוכס וס"ינן רובא דליחא קמן כמי עמלס מכל סקוקי' וכו"ס כזב דלף דסזקס מקי"ע לקרוב לא מוכי כמי עמלס מוסס סכמלל בפנודור יע"ש ו"פ להעיר למס לא כ"לס סקוד ולי"ע:

סי' ס"ד.

(ג) חלב

[illegible]

הפרים ע"ג קרקע חלבו אסור מדאורייתא ולהלכה יש להחמיר בדעת י"א (ה) וי"א דאף לדעת האוסרים אין אסור רק כמות החלב שהי' בשעת שחיטה אבל אם נתגדל אח"כ הולד וחלבו גדול כמות זה אינו אסור לכן אם נפל לקדירה לא משערינן לאסור רק כבוד שהי' בשעת שחיטה ולא כפי שהוא לפנינו ויש חולקין על זה ואוסרים אף מה שנתגדל אח"כ ולהלכה יש להחמיר בדעת החולקין:

ה' (ט) אם הושיט ידו למעי בחמה ותלש חלב מכן ט' הי' הוציאו קודם שחיטה חייב כרת אם אכלו אבל אם הניח החתיכה בתוכה ולא הוציאה עד לאחר שחיטה י"א דאף לפי דעת הי"א שבסעי' ד' נותר כאן בשחיטה האם ויותר באכילה וי"א דאף בזה אסור משום חלב ולהלכה יש להקל בזה בהפסד:

(י) קרום

אפילו הכי כיון דלא לזכיר לאחר שחיטה ליכא איסור חלב יע"ש ומה לעשה שלא זכיתי להנין דכתיב הקדושים לזכור דמיו קוצר דשמיטה אינה עומדת אף גוף העיבר אי"כ עדיין קשה למה נחמיר כמעטא נח ליטוס שמה נח לאחר שמיטה ואין שמיטה עומדת איתו וגוף סולד לכ"ע אסור צין לר"י וצין לר"ל אליבא דרמ"א אף שלא ילא מי ועוד יש לסתירה הא בקוף דכתיב נחב צעלמו ח'ל חלל ודאי כל אחד ואחד מזה דכתיב אליבא דכ"ע חס המוס דמא כזר כחב דכ"ע ע"כ ק"צ כר"ל יע"ש ולע"ז אחר זמן רב שכתבתי חס כל זה מלאחי בקסמי דעם קדושים ק"י קיד כצנר העיר כנחם דכתיב שכתבתי יע"ש ודו"ק. ועיין לקמן ק"י ק"ס א"ו כיא שעתקתי קלח מדכתיב דעם קדושים מה שכתב בקסמי נח חל"כ וגם בקסמי צן מ' יע"ש ולענין הלכה הש"ך טוקס כע"מ הרמ"ב שחול דעם שכי' שצ"ע ופיה הכריע כדע"ה ראשונה ודעה כו"פ נראה שחוכך להחמיר וכ"כ במעדני

י"ש צמולין דאף שכתב"י כתב דשיקר כדעת רוב ראשונים להקל דלא כנכונים אפילו הכי הציא צ"ע דעם הרמ"ב וכתב לדכתיב משום מיור דאיסור כרת אך זה דוקא צמולין מי אצל ונלאו מה לכ"ע מותר יע"ש וצמולין ל"י צ"י ד' ופס"ד ל"י ד' כתב דהלכס כדע"ה ראשונה להקל יע"ש ולפס"ד ראו להחמיר בליקור כרת ולמסר על דעת הרמ"ב כנוי שכתב במעדני י"ש אך נראה דבספק צן מ' יש להקל אם האומדנא נוטה שלא כלו מדשיו ואף דהוי ספק ולדעת הרמ"ב מי ספיקא לדאורייתא כיון דרוב טוקסים עתירים אף צודלי צן מ' אי"כ הוי ק"ס שמה אינו צן מ' וחס"ל דהוי צן מ' שמה אף צן מ' מותר ונכ"ש אם נחבצר ע"י הסקנים שצדין אינו צן מ' צודלי דמותר דאף דזה פשוט לדעת הרמ"ב לא מהני קימנים צום להולילו מליקור חלב כיון דהוי ספק דלדרייתא וקימנים לא מהני מדאורייתא דאף דאין קמכין על קימנים להחיר קסם ודל שילד וקסם ל"י הוי צן שומה ימים ל"י לא קמכין על היכרים הנודע לנפילים שפוא צן מ' ימים חסם סיניו עע"ה דמן הסוכס מותר אפילו חוד מ' ימים דרוב אינן נופילות אך סמנים הסמנים צום שלא כקצק על סוכס נ"ו אצל דהוי אסור לדאורייתא לא מהני אפילו אם יש ליזם קימנים הנכרים לנפילים דלא הוי צן מ' אם לא דהוי קימנים מוצהקים ביותר דמהני אף צדאורייתא אך כל זם סוא לדעת הרמ"בם אצל לדיון אף דסייעין לדעת הרמ"בם להחמיר אצל קימנים צודלי מהני וכבר כתבתי דאף צלל קימנים יש להחיר בקסמי אם האומדנא נוטה שלא כלו מדשיו ואף דרוב אינן נופילות סיניו אם כולל כדכך הנולדים אצל צמולין צומי אמו ליכא רוב כמבואר במ"ק ק"י וק"י ע"י מילל חבל כיון דמלא צומי אמו וליכא רוב ולא הוי רק ספק צן מ' לכן יש להחיר נכ"ש ק"ס אך כ"ז סוא דוקא לענין חלב אצל לענין ביד ל"ע אם להקל בקסמי ועיין לקמן ק"י ק"ס. ק"י רמ"י צדעת קדושים ק"י ק"י שכתב דאם האומדנא נוטה ש"י צן מ' יש להקל צמולין אצל לא צדיד יע"ש ומדי שמי' עיוני צום כל"ה להקפיק צולד הנולד ולר"ד להמחין מ' ימים ויש ספק ל"י סוא לאחר מ' ימים או צורך מ' ימים דכתבתי צמולין ק"י ע"י דמהני קימנים כיון דמדאורייתא אוליין צתו רוב ומותר מיד רק דצדין מייסרין שוא נפל סוא ולר"ד להמחין מ' ולענין דצדין מהני קימנים ויש להקפיק אם ה"י סולד חולס קלח דצום לא הוי רוב ויש חש"י נפל מדאורייתא כמו שכתבתי במ"ק ק"י ע"י א"ו ל"י א"י מהני צום קימנים שחול לאחר שומה ימים ויאל מהשק נפל ונראה צדור דלא קמכין כה"ג על קימנים דקימנים דצדין ולא מהני נכד ספק לדאורייתא ודכך אצב אכתיב צכאן עם סהעיר אוחי צן גיסי סכסור סחיק וצקי חו"ש כמר צ"י צלאמעפלד כ"י צדנר עם שכתבתי בקסמי ח"א ק"י ע"י א"ו ל"י א"י ק"י ד' ציצור דכתיב הי"ש צ"ס וכתבתי דקרא ציום סחויני והלאה אי"י אף צמולין דלא ליכא רוב ועל זה כתב לי צ"ב כ"י דע"כ קרא לאו צמולין אי"י דאם חולס סקיל להקצרה והשכתי לו ד"ש חרי גרינל חילה דלא פקלס הורס חולס להקצרה רק כשהוא חולס כ"כ שהוא רועד מפני חליו וכשנלון כמו כמבואר צמולין צמ"י הלכות ציח מוקדס הי"צ וכן מבואר צמולין צמ"י ד"ק ק"י ד"ש חולס סחיל ככר להקציר ויש חילס סחול ע"ש חס צדור דלין מילוק צשיצור דמולס צין ח"ס סקקציר וצין צמולס הנקצרה כמו נפקול מחמה זקסו כמבואר צמולין צמ"י איסורי מוצס סלכס ו' יע"ש וכן כל חולס שכתב רבינו שכתב להקציר מוסס שלא צא לצבול שכתב רבינו כן צמולין כשהם להקצרה עכ"פ מדאורייתא וצום יחיש צ"י לחם לן קרא לפקול ערפס להקצרה כמבואר צמולין ד"ק ק"י ד"ס חלל ומולס סכי פקול מוסס חולס דכל סענדפס מולס סוי כמו שכתבתי צמולין צמ"י ד"ק ק"י חלל ומולס דפקול להקצרה ילפ"ן מוקדס דמן הללן כמבואר צמולין צמ"י ויש שכתבתי סדנר כמן דאף דכל ערפס סוי חולס קלח אצל עדיין לא סניע לצבול שכתב רבינו שהוא רועד מחמה חליו וכשנלון כמו ע"כ לר"ד קרא לפקול מחמה ערפס אצל לענין מה שכתבתי צמ"י ע"י דכל שהוא חולס יולל מכלל דרוב ולדות צודלי אף שהוא רק קלח חולס ילא מן סוכס מדאורייתא וחס"ל הכי להקצרה ככר ודו"ק (ה) וי"א דלין כ"י כן כתב צמולין ולא מלאחי לו סכר צכנלל ו' וצמולין א"ו צ"י כתב עליו שאין נראה כן יע"ש (ט) אם כן מותר צ"ע ולענין אם הוליו לאחר שמיטה סאס אם מ' שחש

כיון דמן החורה אדם לא יס' ז' לטוואה כי אם
 מדיק יס' ז' לטוואה ואם לטוואה מן החורה
 עיב מ' סחול א' לטוואה מדיק והוא אם נטווא
 בלחץ הטוואה הסמיכו זו כשל חורה דכנגדו נטוואה
 דלוי טווא מן החורה אצל ז' לטוואה דמן החורה
 ליכא קמי לטוואה אדם לא הסמיכו זו וכו' יע"ש
 איכ' מהיט' נמי כהמים דאם היו בהרבה היו טוואה
 מן החורה איכ' בלא בהרבה הסמיכו זה כשל חורה
 והנן. ומהם לא נטוואה בזמן הזה טווא סירד לעצול
 סיס' ספיקו טווא לכך לא הביא מרן בשלחנו רק
 הרישא לטוואה חמורה דבזמן הזה כל העצלים בן
 טוואה חמורה ואף לריי ספיקו טווא ובהיות בן
 יחייב לן דברי העיון במה שפירשונו עליו לעיל
 ספיקו דמסיכ' כח המהמר טווא במזקתו וטווא
 דקאי נמי על טוואה דרצון וכבר כתב עליו הווליו
 דפלא בהשגחה כתב בן דהא הכא דוקא נטוואה
 דלורייתא ליירין אף לפי' א"ש דהא בודאי המהמר
 גם על כהמים קאי דהא הוא לא עסק בש"ע על
 טוואות דחקן במהמירין דהא לא כהו עתה בזה
 רק על טוואה הנדה לו כהם ודוק. איברא הריש
 ורייבס ור"ש ספיקו על הרישא הטעם וטווא חזקה
 טוואה א"א לומר בכוונתו דלכך לריד חזקה טוואה
 אף דבלא חזקה היו ספיקו דלוי וטווא דליירין נמי
 בלחות מדיק יס' ז' דהא אף אבות מדיק היו ספק
 טווא אף בלא חזקה טוואה דאף ליטווא ולטווא
 טווא כמחול במהמירין דלגנוי עשו אותם בלחות
 דלוי ונבי' לריד לומר כמו שכתב הס"ק וטווא דאי
 לא הבי' היו ספק ברייבס ככיל ואף מדלורייתא טווא
 אונסם על המהמר אפשר לומר כמו שכתב העיון
 דהא לא קאי רק על טוואה נדה ובתם הכתוב
 בזמן הזה ולי לאו וטווא חזקה טוואה היו ספק
 כהם טווא אף מה שנקיים העיון דבן מוכח בהדי'
 צפ"ב דדקוואות דס"ל לריי בן דברים אלו אינם
 מובנים דהא לפי מה שביארונו א"א אף לריי בן הוא
 ועוד הו' לא פסקין כריי וגם מה שכתבתי דהמהמר
 דוקא על עצילה נדה קאי הכא וטווא דשאר טוואות
 אינם כהמים בזמן הזה ג"כ דוקא דהא הביא שם
 ג"כ דין מקום שנעמד וכו' בן דרייבס וכו' טווא וכו' זה
 בודאי לא קאי רק על טוואות כמו שכתב הרייבס
 ד'ענין נדה אין להקל בן דרייבס לכהי' ע"כ נראה
 עיקר דהמהמר לא הביא הסיפא וטווא דבאונה אין כ"ו
 לענין דינא דזהו ככיל אף הריבא כתב בלשון המהמר
 וכלשון כרייבס וכל המוקדים וקאי לענין טוואות
 סגס דמהם אין כ"ו וטווא דעכ"פ כ"ו לענין נדה
 ובתם וזה דכח טוואה במזקתו אף שיעקר הדבר
 הוא לענין טוואות איכ' בן אבות דלוי ובין אבות
 דיק ספק טווא אף בלא חזקה הוא כמו שכתב הס"ק
 וטווא דרייבס וכו' שכתב הריש והרייבס ור"ש על
 הרישא דמהמירין ככיל ודברי העיון לעי' עכ"פ עילה
 מזה דמהמירין פוקק כריי וגם הרייבס הכיל שפיקו
 לענין אבות טוואה מדיק נראה עיכ"פ דפיקו כריי
 גם סיס' ונצטרירה פוקק כריי וגם המהמר הוכחתי
 לעיל שלשון הרייבס קצת צ"ע להלכה וכו' וגם
 הס"ק ז"ל דהליך ליישב דברי המהמר במה שכתב
 ועם שטווא במזקתו וטווא דרייבס לבאורם נראה
 מונו דפסק כריי דדוקא נטוואה חמורה ספקו
 לחמורה אצל נטוואה קלה אף אם הי' חזקה לטווא
 טווא וכן העלה הרב בעל עלי' יע"ש;

ב) אמנם הס"ק בודאי ק"י ספיקו כתב ספק
 דרצון שיש לו חזקה איסור אחריו בפי'

כל ועצבין דלזלין לחמורה דפסקין כריי יוס' יע"ש
 וס"ב בעל פיה שם מצינו דאין פסקין כריי וזו
 הלכה העלה שם בדברים שאין להם עיקר בחורה
 כמו בדיקת אף בחמורא היו ספקו לקולא אצל דברים
 שיש להם עיקר בחורה אי לא לחמורא היו לקולא
 ואי לחמורא אזלין לחמורא יע"ש שכתב זאת עיני
 שיטה הס"ק ז"ל דמדיק איסור לטוואה והרב בעל
 שער המלך חתם עליו בפסקי דקוואות דהאין
 אחר נטוואה קלה היו אין לו עיקר מן החורה הא
 בגמרא ומחלוקין דריי יוס' איכ' יוס' דמיקל בעירוב
 ומחמיר נטוואה קלה ומהלכין שאלו טוואה האין
 ויש לו עיקר מן החורה הרי נטוואה קלה עיקר
 מן החורה וקרי יע"ש אונסם לפעני' אפשר דהפיק
 קוצר דדוקא לריי דלא מחלק בין טוואה קלה
 לחמורה קוצר כל טוואה היו עיקר מן החורה אצל
 כריי דמחלק בין טוואה חמורה אף דלא היו אלא
 טוואה דרצון ספיקו לחמורא אצל טוואה קלה
 ספקו לקולא ככיל וכמו שפסקו לן בטעם הדבר
 הרב בעל עלי' ולייבס נטוואה חמורה א"א לרייבס
 דמדיק קלה לא וקרי עיקר בחורה ודומה לבייבס
 עכ"פ כמו שכתב הס"ק אצל בליקור דרצון שיש לו
 עיקר בחורה דומה ללחות נטוואה דרצון דמהמיר
 כריי כל זה נראה ליישב דעת הפיה ולהליל אותו
 וקושיא המהמר שהקשה עליו השער המלך אונסם
 עדין קשה דאם נראה לדמות איסור לטוואה בכל
 הפרייט א"א לריד לומר כמו נטוואה דלחות
 דרצון דומה לגמרי ללחות דלוי דלורייתא ככיל ואף
 ליטווא ולטווא טווא א"א גם איסור דרצון יס' דומה
 לגמרי לאיסור דלורייתא ויס' ספק איסור דרצון אם
 יש לו עיקר מן החורה אף בלא לחמורא איסורא
 ספקו איסור כמו בליקור דלורייתא ולייבס ובסוף
 הדברים העלה בלחות דלוי ללמוד איסור נטוואה
 רק בליקור כל ספק דרצון לקולא יע"ש והקשה
 עליו הרב בעל שער המלך מה מקשינן בזה על
 כריי דלוי ספק עירוב כשר דריי דאחר נטוואה
 קלה ספק טווא אצלי לריי מוכי' דליקור נטוואה
 לא ילפינן נראה לפעני' דייקא דהרב בעל פיה לא
 קאמר רק חליצא דריי דמיקל בלחות נטוואה קלה
 רק בלחות נטוואה דרצון מחמיר א"א אין ללמוד
 איסור נטוואה דבאבות נטוואה דרצון מחמירין
 ועשוהו כמו אבות דלורייתא ואף ספק ליטווא ולטווא
 טווא אף דיש כלן חזקה טוואה טווא כמו נטוואה
 דלורייתא דרייבס לא מהני חזקה וברייבס אם יש
 כלן חזקה טווא טווא א"א בודאי אין ללמוד איסור
 נטוואה דהא בליקור בודאי דאף בלא חזקה מותר
 וכשייבס חליצא חזקה להחיר ומהליל דיש להחיר
 נמי אף במזקת חזקה אף אם יש לו עיקר מן
 החורה כמו נטוואה קלה וכל זה לריי אצל לריי
 דמדיק אף נטוואה קלה וטווא חזקה טוואה וקוצר
 דליטווא ולטווא טווא אף בדיק וטווא חזקה א"א
 דומה לגמרי לאיסור לכן ספיקו פסקין לריי ומהמיר
 על טוואה דלריי דומה איסור לטוואה ודוק;

ג) עוד כתב שם בעשר המלך חז"ל ונצטרך הדין
 שדמה דברי הרשיבא והס"ק מהלכה שכתבו
 דקיי"ל כריי מזה שפסק דריי כריי אומר אי
 דריי הס"ק עיקר דקיי"ל כריי ודריי דריי יס' וזה
 הוא בדבר ומצינו לה מהא דאמרנו בספר כריי דף
 ל"ד ואחר כבא אומר לו שים לא ועכ"פ עליו וכו'
 סריס קרי עירוב כתבו בחוקי חז"ל פירש בקונטרס
 דכבא איירי בעירובי חמורים וכו' ואע"פ דפסק
 מהשם

השכם אין מערבין וכו' דיעבד כשר דק"ל כרי דקסק
עירוב כשר וקסא לרשיבא דרי"ל לא מכשיר סהם חלל ומסוס
חזקה כמו דהרי"א סהם צדדיא כלל לאמר כ"י סקם עירוב כשר
כגון עירוב צדדיא כ"י חלל עירוב צדדיא סקם עירוב
סקם עירוב אין זה סקם עירוב כשר חלל סקם
כי הלא שתיים בין השתתות או כאלל לא מכשיר
ופירוש ר"ת דהבא אידי צדדיא מלכות יע"ש גם
הכ"ס ור"ן ורמב"ם ורש"י דמו פירוש רש"י מכה
קופיא זו והנה לעין הקורא דברים מן המהומות
דל"ך דמו פירוש רש"י מכה הא דרי"ל דק"ל כיון דל"ן
כאן חזקה לא אמרין סקם עירוב כשר הא דרי"ל לא
קאמר הכי חלל עירוב דק"ל כל איקור דרבנן
באחזקה אוליין להחמיר אצל לרי"מ דק"ל כוה"מ
דל"ך אם אחמיר איקורא אוליין לקי"ל מהפסג
מימלא דרבא כפסגא חליבא דהלכתא דק"ל גבי
עירוב כרי דקסק כשר מוסס חמומין דרבנן וק"ל
כרי דקסק דרבנן לקולא א"כ באחמיר איקורא וע"כ
מוכנה הדבר לומר דק"ל להכי פוסקים דק"ל בסקם
דרבנן כרי"ל דכל היכי דאחמיר איקורא אוליין
לחומרא וא"כ מלחר סהרשיבא ורי"מ ורי"א ורש"י
ורמב"ם ור"ן ועור בל"ח ק"י סל"ד וק"י ח"ט וסב"י צ"ב
ק"ל דהלכה כרי"ל פשיטא ודאי דכוותיהו קטריין
ורבין ורש"י ז"ל פסיקס מימלא דרבא צ"ח נראה
משום דלש"מיהו אלו דקסקין כרי"מ לכך א"כ בלא
חזקה נמי סקם עירוב כשר עכ"ל הוצ"ע יע"ש ואחר
בסקם מחל"ס מבדלו כי רב הוא נראה לפע"ד
לייבש טיעה הפ"ה ולפ"ס דעה כל הפוסקים שלא
יחלקו על דביו דקסק כרי"מ וכיון דלא מלינו בפירוש
ע"כ הפוסקים חולקים על הרמב"ם בזה רק מכה
קושיא דקסא ל"י לרבי עולם דודאי פליגי
על הרמב"ם יוחר נוח לנו שלא לעשות מחלוקה בין
סבי פוסקים כדעה הפ"ה וזה סקסססססססססססס
שער הולך ז"ל עליהם אם אמנם סהר קופיא
גדולה א"כ לפע"ד לא ידעתי הוכחה וזה דהא א"כ
סלאור פוסקים כרי"ל דכל סקם דרבנן נגד חזקה
אוליין לחומרא אפילו הכי קשה עדיין למה ל"י לרי"מ
חזקה צדדיא הא א"כ בסקם עירוב וסקם עירוב
דליבא חזקה כשר אצל כיון דליבא נמי חזקה איקור
אי"כ למה לא נחשיר כרי"ל הא בכל סקם השקול
מורה כרי"ל דקסק דרבנן לקולא ועד כאן לא פליגי
כרי"מ ורי"ל רק היכי דהוי חזקה לאיקור אצל לכ"ע
לא צעירין חזקה לסחיר רק באיקור דאורייתא אצל
לא באיקור דרבנן ולרי"ך לומר בכוונתו כיון דיש
חזקה חמוס צדדיא כמו שכתב רש"י שם בכוונתו ע"כ
לרי"ך צדדיא ג"כ חזקה עירוב ומוקמין חזקה נגד
חזקה והוי סקם השקול ואוליין לקולא משום דהוי
סקם דרבנן אצל צדדיא צדדיא סקם עירוב סקם
עירוב דל"ן כאן חזקה לעירוב אצל לחמוס צדדיא י"ס
כאן חזקה אי"כ הוי סקם דרבנן נגד חזקה לרי"ל לא
אוליין לקולא אצל לרי"מ דקרבן סקם דרבנן לקולא
א"כ נגד חזקה אי"כ א"כ צדדיא צדדיא סקם עירוב
סקם עירוב קנה עירוב א"כ דהוי נגד חזקה חמוס
צדדיא אי"כ בך הא סקם דרבנן לקולא א"כ נגד
חזקה אי"כ שפיר הוכיח השער הולך דכל הפוסקים
המלכיים צדדיא חזקה כשר ק"ל דהלכה כרי"מ
ופליגי על הרמב"ם דקסק כרי"מ וסב"ן א"כ עדיין לא
זכיתי להבין הוכחה זו סא טיעות דכוותיהו בעלי
החוק' שצדדיא נמי וטעם הרמב"ם שם דחזקה
חמוס צדדיא לא חסד חזקה יע"ש צדדיא טעם
הדבר אי"כ א"כ לומר בכוונה החוק' ורמב"ם דמלכיים

ד) **איברא** ד"ש להקשות לטעם הפוסקים
סבובים דחזקה חמוס צדדיא חזקה

והוי חזקה עירוב נגד חזקה חמוס צדדיא וסלאר סקם
השקול כמו שכתב רש"י שם אי"כ יחשיר קופיא
פ"ל הא הוי חזקה דקדמי אחריו ולמה אחר
סקם עירוב כשר ולרי"ך לומר דלידור דל"ך דחזקה
חמוס צדדיא הוי חזקה אצל עירוב חזקה עירוב
חזקה עירוב יוחר מחזקה חמוס צדדיא דהא לטעם
החוק' ורמב"ם חזקה חמוס צדדיא לא הוי חזקה
כלל וטעם המבואר צדדיא יע"ש אי"כ א"כ דהנה
סבובי למו דהוי חזקה אצל עירוב חזקה עירוב
חזקה גרוע ממש המבואר צדדיא ומוקמין עירוב
הוי חזקה עירוב אי"כ אוליין צדדיא חזקה עירוב ומוקמין
לא יקרי חזקה דקדמי אחריו המבואר בשער
הולך ומסוס דאוליין צדדיא חזקה עירוב ודוק?

ד) **ובמה** שכתבתי יתבאר לן דל"ן סוס מילוק
לענין עירוב צדדיא אי"כ פסקין סקם דרבנן

לקולא א"כ נגד חזקה כרי"מ ור"ן אי"כ פסקין כרי"מ
דקסק

דסקק דרנבן אקור סיכי דהוי נגד חזקה אפילו הכי צעין צעירוב חזקה אצל - צעירוב צמחיה סקק טהורה סקק עמאל או צעירוב צין השמעות דליכא חזקה לא קנה העירוב ולהפסקים הקוצרים דחזקה חסום צירו מוי חזקה איכא נשאר על חזקה חסום צירו ולא אזלין לקולא לקנות ללד העירוב אף לר"ע דקוצר בכל מקום אזלין לקולא דסקק דרנבן אף נגד חזקה אפילו הכי כאלו צעירוב לא אזלין לקולא דכיון דקולות סחרי אהדדי איכא יש לנו יותר לזול לקולא עישאר צמחיהו צמקום חסום צירו דהא החזקה חסייע ללד זה אצל לא כזול לקולא לקנות צמחיהו צמקום עירוב מה שיהא נגד חזקה ולפיטע הפוסקים דחזקה חסום צירו לא מיקרי חזקה א"כ אין לן חזקה לשום דל וסוי חתי קולות דסחרי אהדדי ואזלין צמחיהם למחזקת ואקור צין צמקום צירו וצין צמקום עירובו כמו צמחי קדמות המחזקת צמ"י א"כ אצל אם איכא חזקה עירוב חזקה זו מכרעה יותר מחזקה חסום צירו ואזלין לקולא ללד עירוב ויונה לן עוד דזה מה שהקשה בצער המלך על סד המגיד דמשמע מדגריו דלוי עירוב כלל ויותר צמחיהו צירו והקשה עליו אנוכי הא לריך להיוה חזק גזל יע"ש ולפ"י א"ש דהא חסמי חזקה חסום צירו צמ"י מותר צמקום צירו מזה ספקא דרנבן ולפיטע הפוסקים דחזקה חסום צירו לא חיי חזקה צמחיה סחרי דהוי פער גזל דהא הספקות סחרי אהדדי ודוק:

ו' ועדיין פס גזל לייש טעם הרמב"ם שסקק צעירוב צמחיהו סקק עמאל סקק טהורה אינו עירוב נמאל דסקק עירוב אינו כשר רק אם הי' לו טעם הכושר וסקק כדכא צמק צמ"י דעירוב צין השמעות הי' עירוב אף צעירובי חסומים והקשו עליו אנוכי פסק כדכא הא צין השמעות לא הי' לו טעם הכושר וליכא חזקה עירוב וחיך הרב המגיד דקוצר הרמב"ם דלא צעין חזקה כושר אף צעירוב צמחיהו סקק עמאל סקק טהורה היינו טעמו דפוסק משום דאין כאן קעודה דלוי יע"ש ועיין בצער המלך וזה שהאריך בצמחיהו זה אונס צירושלמי מוצא צמחיהו טעם חזקה כושר יע"ש כמו שכתבו טעם זה כל הפוסקים וכל"ה לייש טעם דכיון כך דהנה לכאורה יש לדקדק אנוכי נקט דכא הדין צמחיהו ולמה לא אמר דינו אף צעירוב צמחיהו וכבר העיר צמ הגאון צעל פנ"י ז"ל שם אונס לפע"ד נראה דחשבר דמורה דכא צעירוב צמחיהו דלוי עירוב משום דאין כאן חזקה נמאל דהי' מותר גזל דהא הקולות סחרי אהדדי כמו צמחיהו לעיל אף אם עירוב עיי' שלים קוצר דכא דע"כ קנה עירוב דלא כחזק דלא קנה נמאל דהוי מותר גזל והפסקי' אף אלפים מלד צירו ומחילא דהצטל השלימות משום דאמר ל"י להקוי סדרתך ולא לעוותי ואם נחצטל השלימות נמאל דיש לו אלפים ללד צירו ולא הפסקי' דלם ואם נאמר כן נמאל דלא עוון לו השלימות נחצטל השלימות וא"כ ע"כ לריך לפיטע סקק עירוב חסמי הלדים וסוי מותר גזל דאין אלו יכולים להחיר לו שני הלדים דהא הי' סקק עירוב ואין אלו יכולים לאקור לו שני הלדים כמו שאלו אוקרים צמחי קדירות דהא יכול לומר לשלוח סדרתך ולא לעוותי וע"כ אלו לריכס להחיר לו דל חסד ע"כ יותר כיון לפנינו לצמחיהו להקל לו דל העירוב ולומר על דל זה סקק דרנבן להקל כיון דכלל זה צמחיהו לו ורלה לקנות

ז' ודע דלוי צמקום עירוב שח"י מ"י חזקה סככת וז"ל צעירובין דף ל"ה צמירוב דש"י שם מוצא דלם נסדק פערוב כיון דלוי צמחיהו לא שייך עוד להעמידו על החזקה שח"י ק"ס צין השמעות יע"ש ולפע"ד אף דפסעות לשון רש"י משמע כמו סככת הגזלן צעל המחבר הבי"ל אף א"כ לומר כן צמחיהו דש"י דהא צמירוב אומרינו דלא אמר ר"י סקק עירוב ככר רק משום חזקה וכמו שהבאנו לעיל דמה כל הפוסקים וכן מוצא בדריא צירושלמי ועיין צמ"י ז"ל צמחיהו דש"י דכיון דסקק הי' חזקה גרוע כיון שצ"י צמחיהו לכן א"כ לריך נסדק מותר לכן חסן נסדק דאף דהיי חזקה גרוע אפילו הכי מסיי חזקה וכן לריך לפסות צירושלמי שם צמק הקוצר ועיין צמקין אהרן כס ודוק. עוד רלח"י להעיר צמחיהו סככת צמחיהו יוסף צמחיהו צמחיהו דרוב דריו לא אולי צמח חזקה יע"ש ויש להעיר מוקבא זו דמורה צמחיהו דמחיה חזקה לר"י יע"ש צמחיהו ועיין מה שכתבתי מזה צמחיהו כ"י ט"ז א"י ט"ז וז"ל. נחזיר לעינינו דלפסד להמליץ צמחיהו ולייבש השגה שחסינו עליו ששער המלך דכיון דהרמב"ם ור"ד ור"ע ור"י פסקים כ"י ואם לנו לומר דכל הכי פסקים שחסינו צמחיהו המלך אף דמחיריו חזקה צעירוב אפילו הכי אפסד דצמחיהו פסקים כ"י וכמו שביארתי לעיל יותר טה ללו להסות דעמם וצמחיהו דלם קוחמים דצמחיהו ולא צמחיהו כן ורנבן צעל מל"י וכו"פ ג"כ פסקו כ"י יע"ש אונס לטעם כיון דהנולכים מדריכים אלו עם אלו מ"י יוצא להכריע צמחיהו צמחיהו להקל:

ח' מבורר צמ"י א"כ כ"י ש"ד צמ"י א"י סקק עירוב כגון סקק אם הי' ק"ס צין השמעות אם לאו מותר וסוף ש"י" לו סוקק כושר כגון שהיניו שם ואירע צו סקק אצל אם לא הי' לו חזקה כושר כגון סקק אם היינו שם או לא עכ"ל והקשו המ"א וז"ל מ"י מוצאות דהא הכא היינו צעירובי חלירות וכבר פסקו דצעירובי חלירות לא צעין חזקה כושר ואף צין השמעות מותר להניח והירלו דסקק הינה גרוע ט"י והרנבן צעל מל"י יוצא יותר דלא אומרינו סקק דרנבן לקולא אלא הינו שנטעה דבר המחיר אלא שצ"י אלו ודע"כ אם נעשה צמחיהו חסד או דבר סחרי או פסקו לקולא אצל אם אונסו וסקקום על עיקר סדכא אם נעשה דבר המחיר צמחיהו צמחיהו א"כ לא אזלין לקולא יע"ש ורנבן צעל שער המלך ז"ל הקשה עליו ונאל

יט) **נחזור** לעניינינו דקמק דרובן נגד חזקה יס
לחלכה מלובתא בין חמוקסיס ובניד יס
לומר ק"ס למוורא שזא ספא דרבנן נגד החזקה
אקור ואח"ל דמורא שזא עיקר כשיעור החמוקסיס
דמועין הוי א"ר חזקה ובדלורייטא לכיט למוורא
אזנאס יס לומר דהכא לא מייקרי נגד החמוק דמועין
בצמול כיון דאפטר נקנן לא מייקרי חזקה א"קור
במוורא צ"ש שזעזא ג' פרק ז' יע"ש אזנאס כח
החולקים על ה"יז ב"י ק"ע זאשא אפסמא אס
עלמא קיבדים דזה מייקרי חזקה א"קור וקובדים נמי
דקמקא אס נעמא מעמא הנכסיר לכיט אוליין
למוורא

יך (ה) אין מולחץ חלבים עם בשר ולא מדיחין
עמו וכלי שמדיחין בו חלבים אין מדיחין בו
בשר סבין שחתכו בו חלבים אין לחתוך בו בשר
אפילו משהו כלי אחד ונזרד לחלבים תחילה
לא מהני אבל נהגו מנקרי בשר לנקר בסבין אחד
מפני שנותנים בנר על הירכים וכל שנוגע בחלב
מקנהו חייבך ונכון לאדם שלמד את בני ביתו
לשפסח הכשר הויב בנים ואין פורשין הכסלים
ע"י בשר בעוד שלא צמטין חלב שעליהם ממני
שנבלע בבשר (לא) וכן יש לנקר הכשר תוך שלשה
ימים כדי שלא יתקשה חלב בהבשר ואע"פ שמדיחין
את הכשר תוך ג' ימים לא מהני לגידי וקרומי
חלב:

טו (כג) אין מלחין הבשר קודם שיסירו החושים והקרונים האסורים משום חלב וכן גיד הנשה (ל) ובדיעבד אם נמלח כך סני בקליפה משום דכל הקרונים לא הוי רק חלב כחוש א"כ ליתא לגורו אטו שמן ורוקא במקום הפסד אבל באם אין הפסד יש להצריך ששים במליחה ויראה לי דזה דומא באותן קרונים שאין אסורים רק מדרבנן אבל אותן האסורים מדאורייתא יש להצריך ששים וגם קליפה אפילו בהימין כמו בכל שאר איסורים שאנו במליחה כבשים וקליפה אפילו באיסור כחוש (לז) ואם נתבשל עמם הקרונים והחושים אף אלו שאינו אסורים רק מדרבנן צריך ששים נגדם וגם אמרין בהו חתיכה נעשה נבלה כמו בכל איסורים:

מז (ה) טחול שנמלח בלא ניקורו לא אמרינן
מסתמא יש ששים נגד קרום האסור לכן
אם הוא לפנינו ואין המורה יכול לשער לא נחשב
לספק משום דהוי ספק חסרון חכמה אבל אם
נאמר מה שניקר אח"כ דאז לא הוי ספק חסרון
חכמה או הטחול אסור משום דהוי ספק דאורייתא
אבל בשר שנמלח עמו יש להחיר ע"י קליפה
במקום שנגע בטחול דעם הבשר בוראי יש ששים
רק שנמסר לוטר ח"כ ואיסור רבוב להצריך ששים
נגד כל הטחול זה לא אמרינן דהא יש ספק שמא
היה בטחול עצמה ששים נגד הקרויים וכו' דיש
נחמה פוסקים דלא אמרינן כ"נ בטלחיה ויש כמה
פוסקים דמליה אינה אוסרת אף בשמן רק כדי
קליפה גמלי יש אומרים כיון דודאי יש בבשר נ"כ
שמונחיה והוי מין במינו עם קרומי חלב ובטל
דאורייתא ברוב לכן כהצטרף על צדדי היתר
אין לאסור מבשר רק כדי קליפה אבל הטחול
נשאר כאיסור משום דרךך למלות כל חתיכה לבדה
ואז באותו רגע נאסר הטחול ולא היתה בצירוף
דהוי ספק ששים וי"א דאף דירעד במח נבלא
הקרויים ונאסרה דלכבי טחול לחוד כפר בטאר
אף רגע אחת לבד מבשר אפילו הכי אסורה משום
איסור רבוב דלכבי הטחול לחוד אמרינן דממחר
לבלות ואין העולה באוכל אבל שאר בשר מותר
בקליפה:

DN

(ול) אֵין מוֹלֵחִין וכו' וּמִזְבֵּחַ בְּשָׁעָה (ולא) וכן כו'
 בְּיָמֵהּ כַּחַד דִּישׁ לִבְקָר חוֹד ג' יָמִים שֶׁלֹּא
 יִתְקַשֶּׁה מִלֵּב שֶׁנֶּה וּבְדִישֶׁבֶד מִקְדוֹר אֶחָד וְכִי וְעִינִן
 בְּנִחְלָה לְבִי אִלּוּ ז' שְׁפִירָה כְּמוֹ שֶׁכִּתְּבֵנִי בְּפָסִים וְעִינִן
 מִקְדוֹר כִּי שִׁעָה זֶה שֶׁכִּתְּבֵנִי (לֵב) אִין כִּי
 מִזְבֵּחַ בְּשָׁעָה (לֵב) וְדִישֶׁבֶד כִּי הֵכֵם מִתְּחִלָּה הִכְרִיעַ
 לִמְסַל כְּדִי קְלִיפָה בְּמִקְדוֹר הַפֶּסֶד קָלָה וּבִסְפֵר בִּית
 סִילָל כַּחַד דְּרִמְיָא בְּקִי קִים קוֹחֵר לִמֵּשׁ שֶׁכִּתְּבֵנִי כֹאֵן
 דְּלִקְוִין כַּחַד לִהְלֵל דְּרוּקָא בְּסִפְיָהּ וּבִסְפֵר שְׁעִירִי דַּעַם
 דְּהִיבִיל בְּהַפְסֵד קָלָה וְזֵה שֶׁכִּתְּבֵנִי בְּקִי קִים יִ"א
 דְּבִהַפְסֵד מִזְבֵּחַ וְכו' הוּא עֵינִן בְּפָסִי עֲלֹמוֹ וְלֹא
 קָדָי שֶׁסֶּעַל קְרוֹמִים יַעֲשֶׂה שְׁפִירָה לִבְנֵי הַעֲשִׂירָה בְּשָׁעָה
 וְכֹאֵן לִמְסַל אֵף בְּהַפְסֵד קָלָה וְאִין כֹּאֵן מִזְבֵּחַ כִּלְלִי
 וְדִישֶׁבֶד לְדָקוֹר מִחַד אֵךְ מֵשׁ שִׁעָה לְעִינִן אִין לִלְכַּחוּרָה
 וְשִׁמְשִׁיעַ מִתְּחִלָּה לִהְלֵל קְלִיפָה בְּכָל הַקְרוֹמִים שֶׁכִּתְּבֵנִי
 בְּפָסִי זֶה שֶׁהֵמָּה אֶקְרִים וְאֵף לִחוֹת הַמִּקְדָּשִׁים וְהַלְלוּמִיתָא
 כְּמוֹ שֶׁכִּתְּבֵנִי לְעִינִן דְּדִישֶׁבֶד אֶמְנֵם הַמַּעֲשִׂין בְּחִי"ח
 כִּלְלִי לִיחַ וְחִי"ח שֶׁסֶּעַל אִין יִ"ד יִבְלֵם דְּרוּקָא בְּקְרוֹמִים
 שֶׁהֵמָּה אֶקְרִים כֹּךְ מִדְּדִישֶׁבֶד הוּא דִישׁ לִהְלֵל בְּקְלִיפָה
 אֲבָל לִחוֹת שֶׁאֶקְרִים וְהַלְלוּמִיתָא אִין לִהְלֵל רַק בְּשָׁפִירָה
 וְלֹא יִדְמִי לִמֵּשׁ לֹא הִעִירוֹ זֶה מִפְּסֵי שִׁעָה לִמְסַל
 בְּיָדִין קְרוֹמִי לְהַלְלוּמִיתָא לְרַבְּנֵן שֶׁזֶה מִלְּחִי בְּבִיתֵהּ אִדְם
 כִּלְלִי כִי"ח אִין כִּי"א שֶׁפְּסִירָה זֶה יַעֲשֶׂה אֵךְ זֶה שֶׁכִּתְּבֵנִי
 בְּפָסִים הִיטֵר אִם כִּי כִי"ח הִלֵּב עַד מִקְדוֹר גִּיבִי כַּחַד
 דְּקְרוֹר הַעֲמוּל גּוֹפֵר אִינוֹ אִוֹכֵר רַק וְנִחַם שִׁעָה עֲלִיוֹ
 מִפְּסֵי יַעֲשֶׂה לְעִינִי מִשְׁמַעוֹת הַמִּקְדָּשִׁים וְשִׁעָה בְּחִי"ח
 דְּקְרוֹר עֲלֵמוֹ שֶׁלֵּל הַעֲמוּל בְּמִקְדוֹר שֶׁכִּתְּבֵנִי אֶקְרוֹר
 וְהַלְלוּמִיתָא וְהַפְסֵד דְּבִי"ח הַכִּי"ם בְּחִי"ח כִּלְלִי
 בְּמִקְדוֹר כִּי"ן דְּבִדְרִי אִין בְּמִקְדוֹר כִּי"ח וְעִינִן עוֹד מִזְבֵּחַ
 שֶׁכִּתְּבֵנִי אִם בְּבִיתֵהּ אִדְם בְּשָׁפִירָה הַכֶּסֶף מִתְּחִלָּה וְעַל פִּי
 הֵמָּה קִים שֶׁסֶּעַל בִּיבֵל דְּרוּקָא בְּנִחְלָה הַעֲמוּל עַם הַחִלְבִּי
 שֶׁעַל הַקְרוֹר הִי"ד דְּרִי אִוֹכֵר חוֹרֵה וְכֹן כַּחַד שֶׁסֶּעַל
 בְּחִי"ח וְשִׁמְשִׁיעַ מִדְּדִישֶׁבֶד בְּקְרוֹר לִחוֹד כִּי"ח בְּקְרוֹר
 הַמִּקְדָּשִׁים לִי לִהְלֵל קְלִיפָה וְהַפְסֵד עִיקֵר כְּמוֹ שֶׁכִּתְּבֵנִי
 לְהַחֲמִיר בְּקְרוֹר הַעֲמוּל בְּשָׁפִירָה דְּקְרוֹר לִחוֹד גִּי"ב
 אֶקְרוֹר וְהַלְלוּמִיתָא אֶחָד שֶׁכִּתְּבֵנִי זֶה מִלְּחִי בְּחִדְרֵי
 בִּית מִחִיר הַכֶּדֶסֶף בְּגִלְיוֹן יוֹדִי דְּמוֹס וְיִלְחֵם שֶׁכִּתְּבֵנִי
 בְּמִקְדוֹר כִּי דְּרִמְיָא לֹא אִי"ר בְּקְרוֹר וְהַלְלוּמִיתָא יַעֲשֶׂה
 מִזְבֵּחַ לְכִי"ח בְּחִי"ח כִּלְלִי לִיחַ שֶׁכִּתְּבֵנִי עֲנֵלְמוֹ שֶׁסֶּעַל בְּחִי"ח
 כִּי"ח הַעֲמוּל שֶׁנִּחְלָה כִּלְלִי כִי"ד לִי"ד כִּי נִגַּד הַקְרוֹר
 וְכִלְלִין בְּחִי"ח מִדְּדִישֶׁבֶד לִלְלֵן עֵינִין כִּי רַק נִגַּד הַחִלְבִּי
 אִי"א אִי"א דֶּשֶׁס לֹא כַּחַד בְּמִקְדוֹר נִגַּד הַקְרוֹר וְהַפְסֵד
 דְּבִהַפְסֵד גִּי"ב נִגַּד שֶׁחִלְבֵּן שֶׁדְּרוּקָא בְּקְרוֹר אֵךְ מִזְבֵּחַ
 דְּבִהַפְסֵד שֶׁסֶּעַל אִין לִיחַן שֶׁסֶּעַל וְכִלְלִי לְהַפְסֵד
 שֶׁכִּתְּבֵנִי בְּחִי"ח וְהַפְסֵד מִזְבֵּחַ כְּמוֹכֵן אִי"א דְּמִלְּשׁוֹן
 הַבְּרָיָה בְּקִי עִ"ד אִין אִין מִשְׁמַע דְּקָדָי רַק עַל מִלְּב
 הַעֲמוּל יַעֲשֶׂה אֵךְ בְּחִי"ח דְּקָדָה לְקְרוֹר הַעֲמוּל שֶׁסֶּעַל
 הַעֲמוּל דְּהַקְרוֹר אֶקְרוֹר וְשִׁמְשִׁיעַ מִזְבֵּחַ וְעִינִן בְּשָׁפִירָה בְּקִי
 עִ"ד אִין אִין שֶׁכִּתְּבֵנִי וְהַפְסֵד לְשׁוֹן שִׁפְטִי וְהַקְדָּמָה יֵשׁ
 בְּמִקְדוֹר כִּי נִגַּד הַקְרוֹר וְכו' יַעֲשֶׂה מִשְׁמַעוֹת דְּדִישֶׁבֶד
 לְהַלְלוּמִיתָא טְחִי"ח לִי"ד שְׁפִירָה וְעַל לִי"ד לִחוֹת מִזְבֵּחַ
 דְּהִי"ח אִוֹכֵר לְהַלְלוּמִיתָא וְיִבְלֵם לִי"ד הַלְלוּמִיתָא בְּמִקְדוֹר
 הַכֶּסֶף אֶקְ

[illegible]

ין (ה) אם נמלח ריש מעי ולא הסירו הקרום שעליו
יש לאסור אם אין במעי ששים נגד הקרום
ואם נמלח כל הדרי דכנתא בלא ניקור כלל צריך
לשער שידי בהדרי דכנתא ששים נגד הקרום
ממקום האחר של ריש מעי באמתא אבל לא נגד
שני המקומות שנתבאר לעיל סעי' י"ג דהא מצינן
אין כאן איסור רק מאתא אחת ובראה לי דאף
דאיבא ששים צריך קליפא ג"כ משני המקומות
כמו דקיייל בכל מליחת איסור דהיתר:

סי' ס"ה

חומין האסורים משום דם ומשום חלב ודיני ניד
הנשה וכו' ח' סעיפים.

א (א) יש חומין שאסורים משום דם שבהם כגון
חומין שביד ושבתא ושבלתי התחתן שבצד
הלשון מכאן ומכאן ובלשון ובצואר חומי חלב וחומי
הרקין שהם בתוך שומן הרקין כמו בית עכביש מסובכין
זה

ספק אי אית צ"י ששים חזי הטמול חסור כולו חבל
נער סתמא עמו קני בקליפה נמקס פתוח חבל
טמול ולא חמירין בשאר חסורים חסרי חבל חסרי
חסיר חבל לא נפקא ועוד דמליחא חסרי לא חזי
רק מועדא בעלמא ולא נהגו חלא חסרי חסיר ולא
נפקא חסיר עכ"ל וכתב עליו צ"י שם בזה ד'
דלמי דעת סט"ז חזי חסרי חסיר וכלא לא חמירין
ספק כיון דחזי חסירין ידעם וליע יע"ש ונחשבו
כמי מלדד לענין פלך נער וציד חסרים ק"י זה חסיר
ח' ס"י והצ"ח עוד בשם שםם לדקא והעלה לחסור
גם פלך חסיר כיון דקרום מלד חסר טמול חזי
חסיר דחורייתא יע"ש אך דעת סט"ז נראה שחסרים
להצ"ח דלין לחסור פלך חסיר רק בחסרי דליחא
טמול וא"ל לשער דלח"כ חזי ספק חסירין ידעם כמי
סכתא צ"י יע"ש צ"י ע"ד בחסרי חזי ח' אך קשיא
לי למה חסר חסיר חזי טמול כיון דנמלח עם
צד חזי ח' ולא חמירין פלך חסרי חסירין חסיר
צדק וחמירין דגזס חזי ספק חסיר חסיר דלין העלה
בארכאן יע"ש ובספר יד יד"ס דחסי' פתיח ע"ש

דדך למלח כל חסירם לבד איכ נאקר הטמול חסיר
וסמך גם כן חסירם להחיר צדק סתמא צדק דעת
באופן דלא חזי חסירין ידעם ועיין מה סכתא לקמן
אך בחסירין ידעם ועיין צ"י חסירין ידעם גם כן
דלדעת סט"ז חזי חסירין ידעם חסירין ידעם
חזי ח' ומה יחזקא חסירין ידעם חסירין ידעם
צ"י ח' ויחזקא חסירין ידעם חסירין ידעם
דנכנסתא חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
דלא חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
גם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
הקרום ששאר חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
קליפה חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
גם בחסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
לומר שחם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
והכוליא וכן בחסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
נראה לכוונת חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
לא חזי חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
אך שחם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
לחל חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
ק"י חזי חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
ואף דחזי חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
דליכא חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
בכנסתא דחזי חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
אך דלחך קליפה חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
ע"ש כן ע"ש לא כתבתי חסירין ידעם חסירין ידעם
בספר דעת קדושים ק"י ס"ד ק"י חסירין ידעם חסירין ידעם
העוונות וקריין לא חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
וחמולת חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
וקריין לא חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
שם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
סכתא ד' חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
ע"י חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
חזי חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם

סי' ס"ה

(א) חומין חזי חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
נמך חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
והחסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
דחסי' חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
יע"ש חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם
יפה חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם חסירין ידעם

זה בזה (ב) ונחגין להסיר ג"כ חושי אורך אצל
החזה מבפנים וכן נוטלין חושי אחורי אזנים וזה
רק חוטרא:

ב (י) חושני אלו צריך לכתחלה לנקים היטב מן הבשר קודם מליחה וצליה (ז) ואפילו שחט הורדין לפי שאין אלו החושני נגדנין אתר הורדין אבל שאר החושני שבקוף נשפכין דרך ורידין לכן אם שחט הורדין יוצא הדם שבהם דרך הורדין: **ג** (י) בדיעבד אם לא נקר החושני או שהוא באופן שאי אפשר לו לנשלל מחני גמי שיחבתם קודם מליחה ויניח התתך לתחת כדי שיזוב הדם דרך שמה ולצלי אם המה מובלין פני החושני על פני האש איצ' שיחבתם אבל אם הם מובלין על בתוך הבשר אין האש שואב מהם אחי' יתחכם בזמן כמליחה (י) ואם לא אתך אותם ופלחם אז יצאם מעיקר הדין מחני אם הסיר אותם אחי' ולא נאמר הבשר דרכים אך להורטא צריך לקלף סביב החושני ואם הסיר החושני ולא קלף הבשר סביבם יבשל כך איצ' ששים נגד הקליפה (י) וי"א דאיצ' יבשל לקלף אתר הכישול כדי שלא יבוא לפשות ולגור דאף אם נתבשל עם החושני די בקליפה נאמת אם נתבשל עם החושני צריך ששים נגדם (י) וגירי צואר לא מחני בהו אם תחכם רק שיתחך אתר המספרת לשנים (י) גם חושני הדקין שהם בתוך שומן הדקין כמו בית עכשיל לא מחני בהם תחיבה אלא ניקור (י) הרוצה לצאת ידי תחיבת חושני אלו שמהני בהם תחיבה לא יסמוך על תחיבת הבשר לחוד רק יתחך הבשר עם העצם לשנים (י) כי המה סמוכים לעצם ואינם נחתכים בחתיכת בשר לבד:

דאס' מילויס' גיט' צעלן פנים וועסן דס וואס ווער
 מחיבה וועלכע לא סלן פארווייט עור כחז דעמער
 וועקט'ן זיי איי כעש' או כעוועס סלן צוויי קיין
 חצי נדיי חלז וואן צוידר דס וועס צעכט דעמחיה
 ווער זאל אלס אלס' וואן וואס וועקן ווער
 לענגן איז ווער יענע ווי כחל דעס זייט צעלי
 סלן כלו דעס' דאן לכ'ע אין צו וועס איז
 סלן או אף צו צוויי מי דעס' איי צעש' צוויי קיין
 דעמחיה צעש'עט און וואן סלן ווער צו אלס וועס
 איז לייך נעקט דעס כוונע צעלי כוונע צוויי קיין
 וועלכע צעלי אף סלן כלו דעס' לייך נעקט כל
 ווער דס אלס לא ווער חלז וועמער דעמקט'ן זיי
 צווער עוקן פקט דעמחיה כעש' צוויי קיין דעס
 וועס' חלז וועלכע דאס ווער מחיבה וועלכע אף
 ווער וועלכע וועלכע דעלי איז לייך ווער פועל
 לכן פקט כלו צוויי קיין דעמחיה דעמחיה וועס דס
 צעש'עט דעמחיה וועלכע דעלי לייך נעקט אף ווער
 עוקן כן כחל לעש' וועס דעמחיה על דעמחיה
 דעמחיה צעכט דעמחיה צעס' דעמחיה ווער איז
 וועס דעמחיה זייט' :

(ב) ויורהנן כו' ויחזק. בדימוא ועיין צמח' שו"א סכתה וזיל דנמנאל לא החזק כ"א חמשה חוטי ויחסי'ה חוטי'ן וסמל' חזק'ה אינן אלל ויחזק ואס' לא נעלן וצמח' וסמל' שמים יציע ולא זכתי להצין דבריו דאס' לפי טעם זה אף חסוטי'ן סכתהו דרמז'ם ועי'ו'ו אומ'י אסיר'ס מדינ'ה הא צמנאל לא סחכ'ו רק חמשה ואין צהס רק חמ'י וטוס' דמי דיל' ודליו' וכבר הפקדה צזה דרמ'ם על הפיו' וכח' דכל הכי דחשבו דרמז'ם ועי'ו'ו כעל'ס צה'ני חמ'י סחכ'ו צמנאל א"כ למה כח'ה חכ' דלכך ס'ני חמ'י דכח' ריח'ו לא ס'ו ח'ו

מוחלל ומסור ללא נזכרו בגמרא הא אפשר דגם הכללים צבתי חרתי שחורכו בגמרא אך צלחם שפיר
כחז יצא ללא הוי רק מוחלל ומסור דהני שזכר רמ"א אין להם שייכות עם הני שחורכו בגמרא אבל
מה שחשבו סמ"ב"ס ותי"מ י"ט להם שייכות עם הני שחורכו בגמרא כחז"ל כס דר"מ ועי' בהנחות
היב"א ואפשר שפ"מ ותי"מ כיון לאו אלא שקילר חכרז דר"מ. (ג) חתי"ן כ"ו כן כחז דר"מ דלחנה גמ"ן
לעול בוירין בולם ון הפער ואין לקומו על חכרז לבד יע"ש ולא ידעתי למה לא כחז ונחש ז"ה צ"ש
וגם לחכרזים לא העתיקו זאת אך רמ"א אפשר דמחז לן צ"ש צבתי"ן צ"י צמה שכתב ואם לא נעלן וכי'
משמע לבחמלה לריד לנעלן והסג וכן צבתי"ן א' כחז רמ"א ותיסגין להקיר כ"ו וכן ניעלן כ"ו צמ גלם
דעמו שלכחמלה לא מהני מחיבם ונליחם רק לריד להקיר לבחזי דר"מ. (ד) ואפילו מוחלל צבתי"ן א' א'
יע"ש (ה) ציעבד כ"ו ככר כחצני לעיל ק"י ז' דלם אפשר להקירם אין לקומו על מחיבה ונליחם
כחז"ל דר"מ וכחשמועתי רמ"א ח"י הכי דל"א להקירם דלא מהני מחיבה ונליחם ואפשר העטם
לבחמלה י"ט לחז שפ"א לא יכ"ס מחיבם לחז או שיהפך החזק ומה שכתבתי לל"י אם הו"ס מוגלן
כ"י המחזר הצ"ח דעם ראשונה לל"י לא ציעין מחיבם כלל אך י"א דוקא כ"ו שכתבתי צבתי"ן ורמ"א
משמע שהם שיעה זו ט"ל י"א עיקר ויבצח שם צבתי"ן כ"י צבתי"ן יע"ש ולדעם ראשונה לא
שכתבתי דין ז"ס צל"י עי"כ כחצני צבתי"ן כדעת רב"ן וכן פסק צבתי"ן יע"ש (ו) ואם וכי' כן מוחלל
צבתי"ן א' א' ונחשכס חכרזים ועי' צבתי"ן א' א' וירידין לריד נעליח צל"י ולא כ"י צבתי"ן יע"ש
העטם (ז) וי"א כ"י כ"כ צבתי"ן א' א' יע"ש (ח) וגידל כ"י מוחלל צבתי"ן ועי' צבתי"ן א' א' ד' דלם חזק
אזכר אכ"ר אף ללא חזק אז היירין אין אוקירם צבתי"ן רק לבחמלה לריד להקירם כ"ו כל החתי"ן אבל
ציעבד אין אוקיר יע"ש ונחשכס דין וירידין משפ"ל החתי"ן דלא מהני מחיבה רק לריד שיהפך
דין הצבתי"ן אזכר כ"ו שכתב רמ"א א"כ אכ"ר אז א"ל חכרזים חתי"ן וירידין רק לבחמלה
אבל ציעבד ח"ן חזק ועי' לעיל צבתי"ן כ"י כ"כ מירי וירידין כ"י שם וקמוס יע"ש (א) גם כן הפה המחזר
צבתי"ן א' כלל חתי"ן דקין עם שפ"ל חתי"ן ועל ז"ס כחז צבתי"ן צ' דלריכס מחיבה צבתי"ן משמע ומה
דגם חתי"ן דקין מחיב חכרז אף צבתי"ן ק"י יע"ש כחז העי"מ דבמוטין אלו לא מהני מחיבה אלא
אוקיר יע"ש שכן מוחלל צ' צבתי"ן א' א' וי"א שם צבתי"ן צ' צבתי"ן א' א' וי"א שם צבתי"ן צ' צבתי"ן א' א'
א"ש וירידין לומר חכ"ב שפ"סם נקט צבתי"ן דקין לא מהני מחיבה רק לריד לנקסין ולפסקים כחז"ל
צבתי"ן צבתי"ן א' א' לא שיהפך צבתי"ן צבתי"ן דקין לא מהני מחיבה רק לריד לנקסין ולפסקים כחז"ל
צבתי"ן צבתי"ן א' א' כ"י כ"י ח"א יד אכרסם ק"י ז"ס ודכריו ככרזים מאל ואל חתום דלם כלל
כ"י חתי"ן לומר וגם צ"כ שכתב הדין משפ"ל חתי"ן כ"ו שכתבתי לעיל א' א' מ' יע"ש אף צבתי"ן כחז דר"מ
לומר שכתבן ללא היירין ועי' צבתי"ן וצבתי"ן כלל ליד דר"מ. (י) הרולה כ"י מוחלל צבתי"ן א' א' כ"י כ"י
ועטם ז"ס כחז צבתי"ן כלל ליד וצבתי"ן צבתי"ן א' א' ודין מחיבה הקירם צבתי"ן א' א' מוחלל צבתי"ן א' א'
כחז"ל

תפסל לקמן בקי' ק"ה וק"י ע"א כל מעשה ודני
הכלם וקדומו (י) צילי כו מנחל נגנחל ונש"ב
אך נמחל איתל ציעי דנחל והסניס כחז גדי
אז טלס וכתז הס"מ וליטו ידע אס אלס דלזכיר
נגנחל גדי למעט נהמס גסה דלפילו דך ל' אסור
יע"ס ובש"ע כתז סתס צילי זכר מעטע דלף עוס
חילוק וכתז נדעמ קדושים דלסכר דחוקל נהמס
לחמי דין דקילוף ציליס אלל לא צנוף וכחז
לסחמיר גס צנוף יע"ס עאלדז נסמק לענף סחכ
וט' א' כו עזולר נס"ך (יד) והמחנכ עזולר ציחל
(טו) ומיחז כו מנחל נס"ך (טז) וכן כ' כן נסחמ
לעיל א' י"ב נסס דעמ קדושים ועין שד סס
נדעמ קדושים סכתז קרוס טעל ציליס כסד לענד
צניסול אסר לליס עכיל וי' זק כו סס"ך ססכס
לדעמ כח"א וכן הול ססכמס כל אסרויס וי' וסגו
כו כל ז' מנחל ציחל סס והדלס לדעמ כל
עניני ניקור יעין צעור וס ססעמיק נסס נעל
הענינור ונצ"י דוים נקי' ז' נחריסח יע"ס וי' וי'
גיד כו כל ז' מנחל נס"ע (כ) גיד ססכס כו
נסיכל פיס מסי' (כא) וסוס כו ססכס סניל
נכאל סני דיוס ננן ע' י' א' גיד ססכס נוסב
כמו סניל לעיל ק"י קיד גני סלז ויחלל כחז
כאן וסגנין לסחמיר כסנלס אסרויס ולין על קנלס
ר"י נן סניצ יע"ס ונצי סלז נקי' קיד לל
הניס כלס על ססכס וסעמס דמסכס למחנכ
ססניל דעס דלסכס נסכס מעטע דקיד כן
לסלל אף ננן ע' י' מי כלל ססכס וככז סכיר סס
נמסי' ק"י קיד א' ז' על סריחל נז' וככז דגיד
סונכ ריחל לסחמיר מוסס דלל כס"ב סור וכי'
ומחילל דלף נסליל דלל מיקי סור נוסב אסור
גיד יע"ס ומלד אספאל דלי מעטע סל סחמיר ריחל
א"כ ס' לו לסכני דלף ננן ס' על כל' מדסו
כוי נוסב אסור גיד וסלחמ סכז סול דעמ דסניכל
לחלל מעטע ז' נין סלז לגיד וסכר נגי' אף
כלל כלו מדסיו כמו ססכיל נניס יוסק נקי' קיד
יע"ס וא"כ נס ריחל ס' לו לסכס ולווד ק' ומלסין
ריחל סכתז וסגו לסחמיר כסנלס אסרויס מעטע
דדוקל ננן ע' י' כמו ססכיל ססכס כסנלס
אסרויס סכול דעמ ריחלס ולל דעמ נסיכל אסרויס
דנס על ריחל י' לסליל דלמס לין על ז' קנלס
ר"י נן סניצ סל סני סניל נסס ריכ"ה נקי' קיד
ססוסק כסניכל ללסיר אף כלל כלו מדסיו וסלחמ
לל סחמיר ריחל ק' נכלו מדסיו וס' ר' לייסכ
דדוקל דלחמ סונכ ריחל מעיקר סדין כדעמ דלסכס לסחיר אף ננן ע' י' ססכול דעמ דס' סיקס
כדעמ ססכס נין סלז ונין נגי' לכן לל הניס נקי' קיד כלס אף נגי' כיון ססכניכל דל אסור אף
כלל כלו מדסיו וסלל ס' נסני וסס"י נן סניצ ססכס עמו ע"כ דעמ ריחל דלף דלף לסקוס כדעמס כלל כלו מדסיו
לל כלל מדסיו וסלל ס' דלף לדעמ ססכס אסור ע"כ נוסגין נגי' כדעמ ססכס ללסכר נסכס ננן
ע' י' אלל כלל כלל לא חסכ לדעמ ססכס וסס"י נן סניצ כיון דלף לדעמ ססכס מוסכ כדעמ רוב
סוסקס כן נכלס לפע"ד לייכז קלס דעמ ריחל סור ריחל נסכס אסר עגלוי אונגלרין ססכרל דנני
יוסף סכתז נקי' קיד וי'ל נסכס ציח ילחמ כחז דעיקר כ"א ננן ע' י' אף עלל ססכס סלזו וגידו
אסור וסס סכתזי כסולל ילס סלזו מוסכ וגידו אסיר עמוס נסל דסוסק וסניין לל סיון יכ"ה כ' גידו
אסיר נכל סלל אף כלל כלל מדסיו וכי' אסירל דסס על ריחל קסס דכחז דמחנכ כסנלס אסרויס א"כ
לל אסור ק' ננן ע' י' וסל וסס"י נן סניצ אסור אף ננן ע' י' דלס כחז דמחנכ כסניכל וא"כ נכל
אוסניס אסור עכ"ל דנני יוסק וככז כסכני מה סיס לפכס דנני ריחל אף לסכס ככז כסכני נקי' קיד
לסחמיר ננן ע' י' אף נכלל וסכ"ס כחז נגי' אסכס כלל כלל מדסיו נכלל כחז מוסכ לניס סלל נגי' כיון
דריחל לין וסס"י נן סניצ וככז כסכני מה סיס לפכס דנני ריחל אף לסכס ככז כסכני נקי' קיד
ריחל מעטע סלל ססכני נן ננן ע' י' כסנלס כסניכל ססוסק כסניכל ללסיר אף כלל כלל מדסיו וסלחמ
נכלס לסחמיר כדעמ ססכס וסס"י נן סניצ דלסכס לומר וכן דעמ ריחל לסחמיר כוסס ונציכ למעסס
ע"כ כסכני נניס סני ססוסס היינו דעמ אסרויס ססניכל סכול דעמ אסרויס לסחמיר דוקל ננן ע' י' מי
וסככני ג"כ דעמ נסיכל וסס"י נן סניצ ללסיר אף כלל כלל מדסיו וסלל נגי' לסכניכל לסכס כ' לל
מלחמ

ך (יב) ביצי זכר אם הי' לו שלשים יום וגם יש
בהם חושן אדומים אסורים לקררה בלא
קליפה וצריך לקלוף את הקרורה קודם מליחה (יג) או
לחתכם קודם מליחה ולצלי מותר אף בלא חתיכה
כיון דמפושטים ועומדים פניהם על פני האש (יד)
והמנהג לנקר הביצים אף כשהם סחוחים משלשים
יום וכן להסיר משם גיד הגדול ולחתוך בהם הרבה
חתיכות (טו) ומיחו בסחוחים משלשים יום אם
נתבשרו בלא ניקור עם הקרורה והדירין ולא
נתחבו לא נאסרו דיעבד אפילו ליכא ששים דאין
מוחזקים בהם כ"כ כל שאין לו שלשים יום (טז) וכן
ביצי זכר של עופות נמי הדין כן כמו בבהמה:

ה' (יז) נף העוף כיד הבהמה והלכך צריך לחתוך
עצם האפסוס ולמלחם וכן עצם לחיים בעוף
כן סתם הבי' אבל אנו נהגין כרימא דא"צ ליטול
בעוף חושים אלו לפי שרקין הם הדורס יוצא משם
ע"י מליחה וכן המנהג שאין נוטלין מן העוף שום
חושין דק חושי צואר ובאותן יש לזהר ליטול משם
או יחתכם עם המפרקת לשנים ומיחו אם הוסר
רק הראש מן העוף סני דיעבד ונהגין לחתוך
בידיי העופות בפרק ארכובה התחתונה משום
שלפעמים נמצאים חושין אדומים ברנלי העופות
ואם לא עשה כן מותר דיעבד אפילו נתבשרו כך
אע"פ שנמצאו חושין אדומים שאינו אלא שומן
בעלמא (יח) ונהגו ליקח מן הכתף הבשר שקדין
דייזי משום מיאוס עוד נהגו בלונביל שקדין
לידיוויץ לצלותה ולא לבשרה ואין בו איסור ואף
לבתולה מותר וכן נהגין להסיר ולהשליך
הענינינא דודרא ולא לאכלה ואין איסור בדבר
וכן נהגו לחתוך בין הפרסות של דגלי הבהמה
ולחסיור משם בשד לכן ודק משום מיאוס ואם לא
עשה כן אין לחוש:

א' (יט) גיד הנשה נורה בבהמה וחיה וכן נהגו בבוי
אפילו אין כף שלהם עגול ונהגו בירך של
ימין ושל שמאל ואינו נורה בעוף מפני שאין כף
שלו עגול אבל אם בדרן ונמצא כף שלו עגול נורה
בו (כ) גיד הנשה של אדם לוקין עליו (כא) ונהגו
בשילוב כן מ' חי אף שלא הפרים ע"ב קרקע וי"א
דנהגו בכל שילוי אף בכ"ח שלא שלמו לו חדשיו
ואף ששמצאו מה אפילו הכי נהגו בו איסור גיד
הנשה:

שני

כי צר יחזק אחר שם להעלותו במחצית פליגי
ומוחק פלפולו עשה מחלוקת בזמן בין רבנן ורבני
לרבנן דקיינא דכל פגדין אפילו אם פירשו יעלו
קובצין גדיד הסכה אפילו מחובר לא יעלה ורבני
דקובצין בכל הגידין פירשו לא יעלו קיבץ גדיד
הסכה מחובר יעלה כמבואר למעין בקיבול שם
א"כ סקויה וסקיורא ליחזק דמקשה קיבץ כריס
ור"ה א"כ ליכא למ"ד דבמקדשין כוסא חסור גיד
לגבוה אלא אדרבה ל"ד להעלותו במחצית ואי
כשפירש דבזמן קובץ רבי דאקור להעלותו זאח לא
הוי נושא חסור גיד הכנסת רק בכל הגידין ועלמות
כן הוא לרבי וא"כ פסיר מקשה פשוטא דמחשם
דאקדשין פקע ל"י חסור מיינס וא"י דל"י לנבזם סא
באחז לנבזם אינו נובח אך כל זאח ה"א לקצרת
המקשה מקובץ כריס ור"ה אכל לר"י צר יחזק ולר"ה
לקמן דלרבנן אקור להעלות גיד הסכה אפילו במחצית
א"ש סא דתמן ונוהב במקדשין כשפשוט דנוהב חסור
גיד צעולה ואקור להעלות עם גיד הסכה וא"ל לכל
המקדשין דמקדשין שם במחצית לכן פירש דמחצית
המקשה לענין עולה דאקור פגיר הסכה לנבזם דהא
באחז פסקין כרבנן א"כ צר לר"י צר יחזק וכריס
דאק מחבר לא יעלה ור"ה:

ד' עור שם בגמרא ובי חמא ים בגידין צניע ואח"כ
אקור מוקדשין וחילי אקור גיד האי
מוקדשין נובח בגיד מנע"י ל"י אלא קצב אן בגידין
צניע ובמוקדשין אקור גיד איכא אקור מוקדשין
ליכא והנה מתבאר מקבולא דאק דאקור חל על
אקור אך כיון דאין בגידין צניע איא לחייבו מחשם
מוקדשין כיון דאין צו טעם והוי כעין צעלמא אך
על אקור גיד חייבו החומה ונוהב הבחור אף דאין
צו טעם אכל אקור אחר לא חל עליו והרמב"ם
בפ"ה מנח"ל הלכה ו' פוסק האוכל גיד הכנסת של
כזלה או של טרפה או של עולה חייב שתיים מחשם
דהוי אקור כולל והרמב"ם במשנה תמה עליו דהא
מבואר בגמ' פ' גיד השכה דלמ"ד אין בגידין צניע אין
אקור מוקדשין נובח והרמב"ם פסק דאין בגידין
צניע א"כ למח פסק דנוהב כזלה וערפא ועולה
והנה גדולי אחרונים טולם הסבירו צעמא של רבינו
משום דכיון דאחשבה חורה לאכילה לענין גיד אף
דאין צו טעם אפילו הכי חייב מנח"ל דגם על
אקור אחר כניחוסק עליו נמי כחשק אכילה וחייב
זו צעמא של רבינו והנה לכאורה יש להקשות על
קצבא זו שכתבו שחזק מעטא אחשבה דהא בשבועות
דף כ"ג על סא דמוקדשין שם שבעה טלא חורב
כזלות לכל שבועות על ס' שיעור וכחצו בחסין
דאף לר"י דח"ס אקור מן החורב אפילו הכי כיון
דליכא לאו או עשה אקור שבועה חל יע"ש וקשה
יחזק ב"כ אחשבה כיון דחייב על ח"י שיעור מחשם
שבועה יח"י חייב נמי מחשם כזלה דהא אחשבה
לאכילה כמו צד"א אף דלא ה"י אכילה אך כיון דחייב
על גיד חייב נמי מחשם כזלה איכא דלכאורה יש
לומר צעלמא צניע דאקור אחר חל עליו מחשם
כולל אך דא"ל לחייבו מחשם אקור כיון דאין צו
טעם ופסיר מנח"ל אחשבה מחשם דחייב על אכילה
גיד אכל חסם אס נאמר אחשבה מחשם שבועה
וחייב ע"י זה גם מחשם כזלה א"כ מנח"ל ח"ה
לשבועה לחול על לאו דכזלה ומנח"ל ה"י פטור
מאקור שבועה ואס נאמר דפטור מאקור שבועה
ומנח"ל דח"י פטור מחשם כזלה דלא שייך אחשבה
ואס יח"י פטור מחשם כזלה ומנח"ל דח"י חייב מחשם
שבועה

לגמ' סיד ד"ס צנידן צניע איכ צודא דלר"ד
להעלותו ע"י החומה דמנח"ל מוקדשין ה"הן הכל
מחצית יע"ש ולא ידעתי לקוף דעתו בזמן דהא
המקשה שהקשה מוקדשין פשוטא צודא מקשה אף
דאין צנידן צניע דהא אחר אכיל ובי חמא ים
צנידן צניע איכ מקדש הוי מקשה למ"ד אין צנידן
צניע א"כ דהוי קושא לזכורא דלמטר"ך לאשבעין
דאקור להעלותו למחצית ור"ה:

ב' וראיתי צניח יחזק להגאון הגדול אב"דק
לנבזם עלייהא צניח צניח ח"ה ק"י ל"ה שכתב
לחזק קושא זו שם מחצית חרצ הג' עלייהא ע"י
רש"י בנזכר דף ל"ה שכתב דל"י מ"י דתמן כי האי
לישנא מיידי בנקבות איכ במחצית דהכל דתמן כי
האי לישנא ובמוקדשין ואי"י בנקבות א"ה לפרט
דאי"י צעולה דהוי זכר יע"ש ולא הבנתי דברים
אלו דהא מוקדשין במחצית צבצור יע"ש וגם הגאון
צ"ח יחזק כתב צנלמו טלא נודע לו כיונה
רש"י לאחזי דהא גם בצריחם דף י"ב חנן שם
מוקדשין ואפילו הכי אי"י נמי צבצור ולפי"ד אפסר
לומר כזוונת רש"י כך דכל לשון מוקדשין אי"י גם
בנקבות וגם צבצור וא"י לא צ"ח רק לאסוקי דלשון
מוקדשין לא אי"י צבצור לחוד וצבצור לחוד שייך
לשון מוקדשין צניח שחזק לשון צניח וצניח אכל
לשון מוקדשין אף דאי"י בנקבות אכל אפסר דכולל
צנלמו זה גם זכריס ונקבות ורש"י צ"ח לחזק שם
דנכחא קחני שחזק א"ה חרצ וכו' דלשון זה הוא
רק לזכר ולא לנקבה ע"כ בקיפא דאי"י מנקבה
אי"ה לכתוב לשון זכר רק כחש שחזק א"ה המוקדשין
דלשון זה אי"י בנקבות אכל לא לומר דדוקא
בנקבות לחוד אי"י רק דלשון זה ה"א או לנקבות
לחוד או דכולל זכריס ונקבות אכל לשון זכר דרש"י
הוא רק לזכר לחיד לכך צ"ח שחזק א"ה לשון
בקיפא ור"ה כי זה צבצור וכו' כזוונת רש"י:

ג' אף מה שכתב לפי"ד בשיבו קושא זו ה"א
כל דהנה לקמן אחר כי ח"ה צר יוסף
לא צ"ח דהנה קדש"ם האכלין אכל קדש"ם ש"הן
האכלין אין אקור גיד נובח בהן ור"י אחר וכו'
אקור גיד נובח בהן אחר ר"ה ולא פליגי כאן
להקדוהו כאן להעלותו פירוש להקדוהו אס אכלו
דבזה אי"י ר"י ע"כ אחר דאקור גיד נובח בהן
וכאן להעלותו חייבו להקדוהו על המחצית דמחצית אי"י
כי ח"ה צר יוסף ע"כ אחר דאין אקור גיד נובח
דל"ך להקדוהו דמי כחצו ע"כ לא יאכל המחצית כמו
שחזק ר"ה לקמן ע"כ שמתחם על ר"ה שא"כ
להעלותו ואחר מ"י דכי מ"י כחצו ע"כ לא יאכל
המחצית ע"כ לא יאכלו צ"י כחצו יע"ש נחל"ל דדבר
זה ה"י פשוט מאד לר"ה ולר"ה דמוחק להעלות גיד
הסכה של עולה על המחצית ואין כאן טעם דר"ה
דאקורא ולא כלל ר"ה לומר דפליגי בזה כי ח"ה
צ"ח יוסף ור"י רק אדרבה אחר דלא פליגי כלל בזה
ור"י דאחר כוסב כוונתו להקדוהו אס אכלו והבנייהא
דפליגי רבנן ורבי נמי לא מפרש בסדיא דפליגי צניע
הסכה במחצית אי אקור להעלותו ואדרבה מפרש
בצנייהא דלרבנן מנח"ל מקדש דהקטיר וכו' אפילו
פירשו א"ה מקדשין וכו' במחצית וכו' וא"י א"ה
מחצית עיכולי גידן ועלמות וכו' קיבץ דעקרא מנח"ל
מחצית ומחצית פירשו נחל"ל דל"י פשוטא בצנייהא
לכ"ע מחצית יעלה כל עלמות וגידין ומשמע דאף
גיד הסכה כן וזה ה"י פשוט להם מאד עד שיהיה
מחצית על האקור מ"י כחצו לא יאכל המחצית אך

שצוה ע"כ אמרין דחייב משום שצוה ופטור משום ככלה אך דזיל כיון דהוי תמידי דקחיי לדיד להיות פטור לגמרי כיון דליא נסייבו משום שצוה דלס אחס' נסייבו משום שצוה ע"כ לדיד להיות חייב משום כצילא הדרינן לכללן דלין אחס' וכוון דחייב דחייב משום שצוה ופטור משום ככלה מוכרח דלא קצירה לן קצנה סרטיס דלחשנה אך הדבר כיון מאוד דעיקר קצנה סרטיס כחצו לחכמים דליא לומר סטי' נחשז אכילס לענין ביד אכל דאיקור אחר לא דהוי תמידי דקחיי אהדדי דכיון דגם בגיד כחצו לשון אכילה כמו כצלה ואם נחשז אכילה ביד אף דלין זו טעם נסייבו משום ביד ע"כ דגם לענין כצלה נחשז לאכילה אכל צמיס אמרין שכלמה לא הוי אכילה לענין כצלה כיון דלא הוי רק חלי שיעור אך לענין שהיו אורק על עלמו חייב אף דלא הוי אכילה דהוא צעלמו יכול לאקור עליו אף דלא הוי שיעור אכילה ומה שאקרה סחורה עליו לדיד סטי' זו שיעור דליא לא הוי אכילה וא"כ לא הוי תמידי דקחיי ודו"ק. אך ונקטיא דסבא הוי תיזחא דלא מצואר דלס אין בגידין כמותן טעם אין צמוקדשין רק איקור ביד לומר ולא אמרין קצנה אשכנזיה:

ד) ונראה לפעיד ליישז ונקדים ליישז קוטיא סחוקי דיה איקור ביד וכו' שספקו ולומר דקצנה ים בגידין צמיס ואפילו הכי צמוקדשין איקור ביד איכא איקור צמוקדשין ליכא דלא חל איקור צמוקדשין על איקור ביד אף דהוי כולל ונראה להדין דקצנה הנמחל דאף מאלן דליה לוי כולל ליה לוי איקור צמוקדשין דהל צמוקדשין על ביד היי איקור צמוקדשין דהל צמוקדשין איכא ללו דמעייל ומצואר דצמעייל אף פחות מזה מייז אי איכא שום פסיעה [ענין צמעייל צמיס דמעייל] והנה לפי דעה מהרש"ל שצוה דק כ"ג ומר"ב דלר"ש דקצנה דחייב צמיס קיצר כמי דשלא כדך אכילתן כמי חייב וממילא צמעייל דחייב על פחות מוכיעור חייב כמי שלא כדך אכילתן [ענין צמעייל צמיס מוסיף הלכה ח' וצמעייל צמיס מ"א להבאון הגדול אצדק קטריא פליג'א שפעלה סם דהוי מחלוקת בין אמוראים אי חייב צמעייל סלכיה] וממילא צמוקדשין על ביד הוי איקור צמוקדשין צוה דחייב על שלא כד"ל וצמיד צמיס דוקא כדך אכילתו דלא אכילה כחצו צ"י ע"כ לא אמרו בגמרא דקצנה ים בגידין צמיס ואפילו הכי צמוקדשין לא חל משום דליה לוי איקור חציא ע"י כולל ז"ל דלא הוי צמוקדשין ולזה אמר דקצנה אין בגידין צמיס ועל ביד נמי חייב שלא כדך אכילתו דלא חל אין זו טעם ולא היי דך אכילתו וממילא דלא הוי צמוקדשין רק כולל וקצנה הנמחל דלין איקור חל על איקור ע"י כולל ואין העעם צמוקדשין איקור ביד איכא צמוקדשין ליכא משום דלענין צמוקדשין לא נחשז אכילה כיון דלין זו טעם רק דלא חל איקור צמוקדשין דקצנה אין אחס'א ע"י כולל אך הרמ"ם ז"ל דפקק דאף ע"י כולל איקור חל על איקור ספיר טוקס דכצלה ונרמס וצמוקדשין חל על איקור ביד אף דפקק אין בגידין צמיס כיון דעכ"פ הוי כולל איצטל דזא אי אפסר לומר רק לפי מה שכתבתי דיו"כ על כצלה הוי איקור צמוקדשין משום דיו"כ אף שלא כדך אכילה אקור ומצינו דזא איקור צמוקדשין ענין צמסר כדך טעם שער הפולל כלל אי אמנם הרמ"ם ז"ל טוקס צמיס מציא דלין צמק וחלז חל על כצילה שאין כאן לא כולל ולא צמוקדשין ולא צ"ל יע"ש ואף דצמק וחלז אקור אף שלא כדך אכילה סטי

דקצנה דמה שאקור שלא כדך אכילה לא מיקרי איקור צמוקדשין וענין צמעייל ק"י ס"ז איכא לפי שיעור הרמ"ם אי"ל לפסס הסוגיא כמו שכתבתי דלי ים בגידין צמיס חל משום צמוקדשין ולכך אמר דקצנה אין בגידין צמיס וצמוקדשין לא חל דלא הוי צמוקדשין דלא נשיטת הרמ"ם אף דיש בגידין צמיס לא הוי צמוקדשין וע"כ לדיד לפסס דקצנה אין בגידין צמיס לכך איקור צמוקדשין ליכא כיון דלין זו טעם והדבר קאיא לדוכחא אמנם אפסר לומר דלא צמולין קריא פליגו י"א ור' אפי' צמולין חלז צמולן סד אמר לוקס וחד אמר אינו לוקס ולמד ליסנא סם פליגו אי איקור חל על איקור יע"ש ואפסר לומר דפליגו צמולן דזא דלמ"ד לוקס הוי צ"מ איקור צמוקדשין משום דלוקס דלא שלא כדך אכילה ולמ"ד אינו לוקס קוצר דלא מיקרי איקור צמוקדשין והרמ"ם אף דפקק כמאלן דאמר אינו לוקס אך אפסר דש"ס צמולן אולי כמ"ד דלוקס דהוי איקור צמוקדשין צמולן דלוקס אף שלא כדך אכילה ע"כ חלי ספיר כיון קוצר חנא דמחיתין ים בגידין צמיס איקור צמוקדשין חל על איקור ביד משום דהוי איקור צמוקדשין דלא צמוקדשין אף שלא כדך אכילה חייב ולכך אמרין דקצנה חנא דמחיתין אין בגידין צמיס וליכא צמוקדשין רק כולל וקיצר אין איקור חל על איקור ע"י כולל לכן צמוקדשין איקור ביד איכא איקור צמוקדשין ליכא אכל הרמ"ם דטוקס דע"י כולל נמי חל איקור על איקור ע"כ ספיר פסק דאף דלין בגידין צמיס ואפילו הכי כצלה ונרמס וצמוקדשין חל על איקור ביד ע"י כולל ואף דלין זו טעם אמרין אשכנזיה אין דחייבו חוכה על איקור ביד אף דלין זו טעם חייב נמי על איקור אחר דהל עליו ע"י כולל ודו"ק:

ו) ודע דמה שכתבתי צמולן הוי דלמ"ד אין בגידין צמיס ע"כ חל אס אכל כדך אכילה חייב דבר זה אינו מוכסס דהנה הפי"ג ק"י ס"ב צמעייל הוי אי כחצו וזיל דע דכל איקורין אין לוקסן עליהם שלא כדך אכילתן וסיה אכר מן סחי ולא חמ"א כיון דגידין וצמולין מלענין לכו"מ וליה צמו טעם הכי חייבו חוכה שלא כדך אכילה חל ליה דאף ביד הנשס דלין זו טעם אין לוקס רק דך אכילתו לאסוקי ע"כ לענא ורמס או אכלו מי עכ"ל אך צמור מרס פסקמ"ס דף כ"ד מצואר דסייב דזא אף שלא כדך אכילתן והסגנא כן הוי כיון דכלאו הכי אין זו טעם מה יגרע דזא אס אכל שלא כד"א וכו"ל שסנא צמעייל צמעייל מוכסס סכחז כל איקוריס אינו חייב עד שאכל כדך אכילתן מן מו"ם וכו"ל ולזה לא אמר חוץ מוצר מן סטי וגיד הנשס כלאה ליישז לפעיד דמחיתין לא צא לומר רק דהוי ס"ד דאינו חייב רק כדך אכילתן לזא קמ"ל כיון דלא כחצו דזא אכילה אף שלא כדך אכילתן חייב אכל אכר מן סחי וגיד כיון דכל איקור שלמס מצואר דהוי שלא כדך אכילה דלא חל ע"כ דזא טעם דבר פטור הוא דאף דע"כ דזא לענא ורמס דמ"ד ולא מולך דע"כ ז"ל לפסר זמא מרמס פטורו וז"ל וצמא יחייב נמי דלפי מה שכתבתי לעיל דמעייל כיון דחייב צמיס סייב נמי צמולן כדך הנכחן ולמה לא כחצו הר"ם מן מועייל ד"ל דלא חציב רק סטי דמהו כצוה ואפילו הכי חייב צמס שלא כדך אכילתן אכל מה שחול צמיס פטור הוא דאף סלכ"א סייב דלא נרמס ומצינו דמ"ד צמולן כמ"כ שיעור כמו שכתב מהרש"ל וצמולן איצטל דלכאורה קשה דלא בגיד אס אינו שלם צמיס כיון מוח משום דלכילה כחצו צ"י כצמולן צמולין

בשולין דף ל"ו וכן באבר מן הסי' עובד בנעלה דף ק"ב
לכך בזה ע"פ אכילה כחיו צ"י יע"ש ולפי
דעה מהרש"ל כ"ח כיון דאף שלא כדרך
אכילה אקור ולוקח ח"ס נמי אקור דהא לדעת
מהרש"ל ח"ס וסליכא שוין פעם אף ד"ח דהא
באמת כל מקום דכתיב אכילה לר"ה סי' ב"ח
דקח אכילה הוא בכוח וכן בענין סי' ד"ה
אכילתו כמובא בפסקים דף כ"ד דכל מקום דכתיב
אכילה בענין דייקא דרך אכילתו אמת צ"ד ובאבר
מן הסי' אף דכתיב בזה אכילה כיון דאין בהם טעם
א"כ בודאי דאף שלא כד"א חייב אכל כוח עדיין
בענין כיון דכתיב בהם אכילה דליכא להם כח
בזה אכילה ומהרש"ל לא כתב קננתו רק לר"ש דקורב
דאף דכתיב אכילה לאו דווקא חוץ ומ"כ אכילה
פחות מכלי אכילה והיא ח"ס וממילא דגם שלא
כדרך אכילה חייב כיון דאכילה לא קירש ר"ש אכל
לדין כיון דלשון אכילה משמע כוח ודרך אכילה
ממילא אף במקום דמ"כ שלא כדרך אכילה כמו
בז"ר סנה"ס ובאבר מן הסי' ד"כ שלא כדרך אכילה
כמי חייב כיון דאין בהם טעם אכל לענין כוח
דדלי שפיר דרשין לשון אכילה דבענין שיעור
אכילה ופוח כוח ולפי' ליחא להם שכתבתי בזה
ה' דממילא כיון דר"ש בפסוק מזה"ח אף שלא כדרך
אכילה חייב לדעת רש"ל ומהרש"ל ד"ח דהוא לא
כתב רק לר"ש טעם שכתבתי אכל לרצון דרש"ל
אכילה ובממילא כחיו לשון אכילה כמובא בנ"ח
בפי' דממילא אף דלית לן כוונ' דלא בענין כוח
רק שיה' שרועה כמובא בצ"ח ע"כ אכל להם לית
לן כוונ' הדין לרש"ה דקרא דכתיב אכילה ובענין
כדרך אכילה והנ"ל [ע"י חוק' בפסקים כ"ו שכתבתי
דממילא שלא כדרך הנ"ל מותר וע"י באור חס
ע"ס דהוי מחלוקת בין אמוראים וכן כתבתי לעיל
בס"ס ה' בפסוק ד"ר ח' חייב דממילא שלא
כדרך הנ"ל חוץ מחלוקת בס"ס יע"ש]:

ז' ובה' יחייב לי ע"פ קושיא מהרש"ל על
מהרש"ל ע"ס שכתבתי בזה דקשה ל'י
על קננתו ו' שכתב רש"ל ומהרש"ל ואמתיק לך
דברי רש"ל ומה שכתב עליו מהרש"ל והוא דברי
רש"ל שדין וקיימים דתנן ה"ס שבעות כ"ג שבעות
שלא אוכל ואכל כבילה ותרומה חייב ור"ש פ"ט
ובנעלה מקשינן ופ"ח אין שבעות חל על כ"ס דהא מוטב
ועומד הוא וזקי ל"ס כ"ל כ"ס דמס' נבלה ח"ס
מותר ע"כ י"ס מקום לבעות לחל ור"י וזקי לה
בכולל ואמרינן ע"ס בשלחא כ"י לא אחר כ"ל דמוקי
למחיתין כ"ה ובה"ס ע"ס ד"ס דמוקי כחצו דאף
לכ"י בלאו כ"י ח"א לומר דמחיתין אי"י צמיח
דא קורב דה"ס אקור מן החס ור"כ אין שבעות
חל אף על ח"ס וכתבו דע"כ מ"י לאוקמי' שלא
כדרך הנ"ל דלא אקור אף ל"י רק דרצון וי"ס
מקום לבעות לחל וקשה מהרש"ל א"כ דמחיתין
אי"י שלא כדרך אכילה חייב דר"ש דמוקי בשלחא
א' אי"י צמיח כ"ס דקורב כ"ס למחיתין לכן
אין שבעות חל על ח"ס אכל שלכ"ה להם מותר
י"ס וכתב דכיון דמחיתין צמיח ח"ס בשלכ"ה נמי
פ"י ואין שבעות חל דח"ס ושלכ"ה שוין פוח וקשה
עליו קרא ח"ל וקשה דמחיל למ"כ בכל איקוריס
בשלכ"ה לר"ש כמו צמיח וכן לר"ע בבעות כיון
ד"י גומ' מחיתין ע"י צמיח ושלכ"ה דח"ל שיעור
אקור מן החס ושלכ"ה אינו אקור רק דרצון ור"י
יע"ש אף לפי מה שכתבתי לעיל לא קשה ע"י

ח' ובע"כ קננת רש"ל נכ"ה ל' לומר דח"י
בשלחא דה"ס נעמאל דר"ש דקורב
כ"ס למחיתין כתב רש"י דסלמ"ס הוא דלקננת
בענין כוח ולמחיתין צמיח ובודאי לפי טעם
ז' מותר י"ס בשלכ"ה דמותר דכיון דלכ"ס
הוא רק על ח"ס ואין למידין שלכ"ה חס
אומם פ"ט ח"א ע"ס כתב בס"ס ל' למחיתין כיון
דאכל צמיד אשכנזי לחומר איקור למחיתין צמיח
אכל קננת שח"ה על אכילה צמיח צ"י כוח למחיתין
ולפי' טעם ז' גם בשלכ"ה י"ס לומר אשכנזי כיון
דר"ש נמי קורב לאכילה הוא בכוח ודעת לשון
אכילה דבענין אכילה משמע חס ומהרש"ל גם שלכ"ה י"כ
לא הוי אכילה משום רק דקורב צמיח דאשכנזי
לאכילה כיון דאכל צמיד נמי בשלכ"ה צ"י אשכנזי
ומ"כ מלקות ולא קננת כמו צמיח ופ"ס כ"ס אכ"ה
בזה נכ"ה עליה ע"כ כ"ס לייש' פ"ט ר"י אשכ
כ"ר מותר עליו כ"ס אכ"ה חס שכתבתי החוק

צמור

לִידֵי קֶדֶשׁ לִכְבוֹד עֵינֵי דֵּם קִבְּרָה לִוְדֵי דְכִוּן לִדְיוֹן
כַּפֹּן דֵּם חֵלִי יָנִים בְּחַטְוֹנוֹת בְּעַל הוּא אֲבָב הִיחֵב
אֲבָב לִכְבֹּד לְדִיּוֹנֵי בְּזוּיָה אִין קִבְּרָה לְחֻלָּה אִם הוּא
בְּעִין לוֹ עֵינֵי עֵיב קִרְל חֲסֵה עַל סִמְלֵיהּ יַעֲשֵׂה
בְּחֻק יִרְם לְהַחֲסֹד לְכַאוּרָה אֲחֵה אֲשֶׁרֶם נָא לְלִבֵּי
לִוְדֵי דְעִדְבִּין הֶמְלִיִּם וְאִף שְׂכַבְרֵי מַדְבִּין עַבְלֵי חֵלִי
זִם אִיב לֹא לִידֵי לִירוֹף סֵה אֲחֵה עֵינֵי לֹא חֵיב
בְּפִלִי זִה רַק עֵי לִיּוֹף כְּמוֹ שְׂכַבְרֵי כִי יִקֵּר אֲלִיבֵי
דְרֵיִם בְּאִיּוּרֵי נִזִּיר לְלִידֵי מִשְׁרָה עַל סִמְלֵיהּ לְלִידֵי
לִוְדֵי דְכִוֵּּי דְכִי לִידֵי לְפִטוֹת דְּוֹהֶה לִוְהֵה שְׂעֻרֵי
מַדְבִּין דְּכָל דֵּם דְּכִוֵּּי לִבֵּי סִי חֵיִם גְּעִין וְכִוֵּּי דְכִי
כָּל הוּא עֵינֵי אֲבָב רַק חֵלִי זִה וְלֹא זִם
סֵהִם עֵי הֶמְלִיִּם וְאֲשֶׁרֶם לְהַעֲוִיד וְאִף בְּכִינֹה הַחֻקִּי
וְדוּקֵי וְלִפְיֵי כִי לִוְדֵי קִבְּרָה יִי וְקִבְּרָה מְהִירָה
לִיּוֹרֵי אִקְרוּרֵי דְרֵיִם עֵינֵי לִיכֹא אִיִּקֵּר הוֹרֵם הוּא
מְחֹס דְּעַבְלֵי אֲבָב הִיחֵב אִף שְׁלִין צוֹ כְּדִי לְעַבְלֵי וְאִף
סִיכֵב אִיִּקֵּר כִּיּוֹן לִוְהֵה סִי מַחְבֵּרֶת אִיִּקֵּר כִּי כִּיּוֹן
לְיִכֹּא רַק חֵלִי שִׁעֻרֵּה כְּמוֹ שְׂכַבְרֵי בְּזוּיָה אִין לִבֵּי
כְּכִי יִתֵּךְ חֻקֵּה לְיִחֹלֶה לְקִבְּרָה זֹו וְלֹא אֲחֵיִן בְּעַל
אֲבָב הִיחֵב אֲבָב לִכְבֹּד עֵדִין נְשֹׂאֵר קִבְּרָה זֹו וְמַעֲשֵׂה
לְדִקוֹ קִבְּרָה יִי וְקִבְּרָה מְהִירָה אֲלִיבֵי דְכִבֵּה
דְּקִיִּל כֹּחֵיִי סֵה וְסֵה דְמוֹת בְּשִׁים בְּשׁוּבוֹת לִוְהֵה
רַקִּי וְבוּחוּלִין דִּלֵּל בְּחִמְסֵיהּ אֲשֶׁרֶם לִוְדֵי דְרֵיִם אֲחֵה
כֵּהִם לִבֵּי לִוְהֵה וְהֵסֵם כְּתֹב גִּנְתָּם אֲלִיבֵי דְלִהֲלֵה
דְּקִיִּיל כְּדִבֵּה וְדוּקֵי וְזֹהֵה כִי לִיִּשֶׁב מֵה דְקִשָּׁה
לְכַאוּרֵה עַל שִׁטָּה מְהִירָה מֵסֵה דְכִבֵּה בְּפִלִי
שְׂכַבְרֵיהּ לְעִיל מַדְבִּין מְכַל חֵלִי כְּמוֹ וְמוֹחִילֵי יִדְעוּ
דְרֵיִם אִיִּקֵּר דְכִוֵּּי לוֹ הוּי רַק חֵלִי וְלִשְׁמִיעַ מִשְׁפָּסֵה
סֵהִם אִם סִי עֵינֵי וְעִין בְּקִי סִיִּם מִיִּם מְכַתְּמֵי
סֵה וּלְפִי חֵיִל אִשֶּׁה דְעַעֲמוּ מִסֵּים דְּעַבְלֵי אֲבָב הִיחֵב
יִוְדֵה מֵה שְׂכַבְרֵי הַמַּדְבִּי דְכָל דִּבֵּה לְעוֹלָם עֵינֵי
לֹא בְּעַל אִיב כְּמוֹ דִּבֵּה לְעוֹלָם עֵינֵי מוֹדֵה מְהִירָה
דְּבַחְטוֹתֵיהּ כֹּחֵה מִסֵּם אִיִּקֵּר מִן הַחוּרֵה לִוְהֵה שִׁיִּךְ
לִוְדֵי דְעַבְלֵי אִיִּקֵּר אֲבָב הִיחֵב יִתֵּךְ!

ו) ובעיקר העתולוקה שהצבתי צבאו וי שחנקו
 רבנים אחרונים צביר השקט אם אכלו
 עכ"כ אם לוקה הואיל דגללו הכי א"ז בן עטס
 ואפילו הכי אקרו תורה יע"ש כוואל ל"י שז"ס ומהלוקה
 קדושה צ"ן המוקדם דנפ"ב מ"ח"א כחז מר"ח"ב
 אכל צבית עליהם אפילו כרומה הואיל ואכלה
 כולה לוקה וכחז ש"ס צמ"ח דל"י"י שאל כפסד
 מאוכל אדם יע"ש ופס"ה צ"י ק"ג חוקק דל"ק
 שנקדמה לגמרי לוקה צ"ן דמחוקים ונפגעים הוה
 ואפילו הכי אקרו מ"ח"ל דל"ק שנקדמה עוד יותר
 יע"ש והיה צביר דואבד מן סמי ע"אכל ע"ל דברך
 אכילה ח"י צבלוואח א"ז אומנם דלס נכמה הג"ד
 ובפסל לגמרי מחכ"ל י" לעי"ן דלפס"ה דל"ק מוחז
 דפעק ש"ס א"יורק ומחזי דכבילה ש"אין ראוי לגב לא
 סוי ככלל ואפשר דמעיכ"ה סוי ראוי אך דהוי עטס
 קלוג ודוי ע"ל דברך אכילה ומהז שנקסד לגמרי
 אפשר דפעק ש"ס א"יורק ועי"ן צבלתי ק"י ש"ז ועי"ן
 ק"י ק"י וק"י ק"י וק"י ק"י שנקבחה צ"ס פס"ה
 לחלק ש"ס עכ"כ"א ובין ככלה ש"אין ראוי לגב יע"ש
 וא"ס מאחר דכעת אחרונים צביר השקט ולב"ד א"ל
 סחי דל"ן דהם עטס ואפילו הכי אקדמה תורה אכל
 עכ"כ מוחז י" לפסוקת מ"ח"א דפסמ"ס כ"ז וס"י
 אב"ד מן סחי דכח"צ לא תאכל הכעס ע"ס הספד
 ותח"א מ"ח"ן ע"ל יע"ש א"ס אב"ד מן סחי ל"צ"י וכו'
 ס"א לכלב"ס ע"י ומה ק"י"ס"א לוקמי ס"ד דמשמע
 דמוחר צבנא"ס כגון דפסל מאוכל א"ס וס"י ע"ל

זודלי דנאמרו חסיעורין לצינ דהא לריל זודלי קסס
אכילה הוא נכזים דקצנא ראשי מור דוקא לריל
דקינר חיש לקור וון הסורה אכל ריל דקינר חיש
מוחר קוצר דאכילה הוא נכזים מוילא דגס לצינ
מור דוקא נכזים ואזלו קושא השקס סהס לריל
ולא קסא מיידי:

יב) אמרינן בגמרא חולין ע"ס דאיקור מוקדשין
הוא מטעם שטולד גיד הנשה נולד
לחייב ואפילו הכי חל איקור גיד על איקור מוקדשין
משום דהוי איקור חמיר לריל שכן נוסב דצינ ואיש
הא דתנן במהניחן וניהב צנוקדשין ומדמינן למוהס
ר"י דלענין אכילה מוקדשין דהוי באיקור כנה לא
הוי איקור גיד חמיר יע"ש בגמרא וסקסא דנאס
יוסף דהא קיייל אכלו כולו מה שכל ספק דלא הוי
בו כוזה לוקא משום דרים ומצולר בשבועות דף כ"ג
דשבועה חל על חלי שיעור דנכלה כיון דחיש ליכא
קא איקור למור וא"כ שפיר מלינן לאזקא מהניחן
דחל דתנן ונוסב צנוקדשין חייב דליכא כיון דהוי
קא חיש דמשום איקור מוקדשין ליכא דק חלי שיעור
ולין בו קא איקור למור ושפיר חל איקור גיד
הנשה דלגבי גיד חל בשום לוקא כיון דריה הוא
והניס בקושא יע"ש ונכלה לי ליישב דהנה כבד
המליטו כל גדולי אחרונים בעמאל סל סרמיס
דקוצר חל דלין בגידן צנוקדשין אפילו סבי אס הקדש
בהמור דחל איקור הקדש על איקור גיד משום כולל
ולוקא בגיד שחיס אסח משום גיד ואסח משום
הקדש חל דלין צו טעם וצן הוא אפילו הכי כיון
דמורה אסחצני אכילה וז לגבי איקור גיד חמיר
נמי אכילה לגבי הקדש וכבר הקשתי לעיל באיך
ד' מהא דשבועות למה חל איקור שבועה על סיס
דנכלה הא כיון דלין איקור חל על איקור קא משום
דלגבי איקור דנכלה ליכא קא חיש ולין בו קא
איקור למור לכך שבועה חל וקסא כיון דחל חל
השבועה ממילא יחסייב נמי על חיש משום נכלה
דחל אסחצני משום שבועה כנו צנוקדשין דחל על
גיד וכיון דחייב משום גיד חל דהוי שלל דכך
אכילה חייב נמי ונשום מוקדשין מטעם אסחצני כן
נמי חייב בשבועה דכיון דחייב צח"ס משום שבועה
יחסייב נמי משום נכלה וכיון דחייב עיי זה חייב
משום נכלה כמאל דיהי איקור חל על איקור ואכן
אחרינן עס בשבועה דלא חל על איקור נכלה היכי
דליכא שיעור שלם דחייב משום נכלה לא ולי שבועה
לחול איכ וס מהני חל דליכא דק חלי שיעור הא
אס יחול איקור שבועה יחייב נעשה כמו שיעור שלם
משום אסחצני וממילא איכא לשבועה לחול חל על
חיש דלין אסחצני אכנס כחצני לעיל ליישב דיעק
העניס דלחשצני נכלה מוקדשין דהוי משום חמיר
דחמיר דכיון דחייבו חורה משום גיד חל דעץ הוא
ואפילו סבי חמיר צו לשון אכילה איכ עיי לריך
לחיות נחשב כמו כן לענין מוקדשין נמי אכילה
ממילא חיש בשבועה דסס לא הוי חמיר דקחסי
דאכן אחרינן באמה חיש לא הוי בכלל לשון אכילה
קא דלס יכול לאקור על עמא חל דלא הוי בכלל
אכילה דקור וממילא לענין נכלה לא נחשב חיש
לאכילה וא"כ חל דחייב צח"ס משום שבועה אכל
משום נכלה לא חייב וליס' יחייב קושא סיל
דכיון דלס יחסייב משום גיד צח"ס עיי זה יחייב
מוכנס לחיות סייב גס משום מוקדשין צח"ס דלליכ
הוי חמיר דחמיר כמו שקוצר סרמיס דלס חל
איקור מוקדשין על גיד משום כולל חייב נמי משום
מוקדשין

כדיא ולפי מה שכתב צמ"ח דסי' דנפסל מאוכל
לסס והוי שלל דכך אכילה חל הנאה מותר דליקור
הנאה מאכילה נפסל וכיון דליכא איקור אכילה חל
איקור נכלה ליכא וממילא דמחר בהנאה לישראל
חל לצינ דאקור צח"ס דלא נאמרו שיעורין לצינ
סיה סלל דכך אכילה אקור כפי דעת רש"ל ומצינ"ל
שהנאח לעיל לכך איכא לפני עור ולסרמיס לא קייל
מי איכא מיידי דלישראל סרי ולכחי אקור וכבר
העיר צמ"ח צ"ח ילסח בקושא וז צו"ד חיש ק"י פ"ו
יע"ש ואפסר לומר לפי מה שכתבתי לעיל דמהר"ש
ומצינ"ל לא נחננו כן קא לריל אכל דלין חל דחיש
אקור מן הסורה אכל סלכא מותר ומהר"ם
סכתבתי לעיל והנה טעמו סל סרמיס סקוצר דלא
נאמרו שיעורין לצינ נכלה מוכס דלישראל חל לאיקור
חל דלין צו לא לאו ועסא קא איקור לצד וס
לישראל אכל צנן נח דכל סהרסן הוא במיהא ולין
חילוק צצינ צין איקור לאו חל איקור למור עיי
כל אקורס סל צ"ח הוי חל צח"ס לעונס וס דוקא
לחיש דלישראל לאיקור אכל סלכא דלא יחסייב
מותר חל לצינ וצוה יחייב נמי וס שסקסא סס
לנחא ליירי צח"ס דלכר וון חמיר מותר לישראל חיש
כיון דלא חזי להלכך דחילקן צמון פקור כמו סכתב
צמ"ח ולי חיש דחיש צכר אקור נמי וסס צכר
ון חמיר סל צכר וון חמיר מותר בהנאה חל לפי
קיד דהא כח"צ לכלב סמלינן אסח וויס קמיל
דלא יוסיט דחל לצינ חיש אקור ולפי מה סכתבתי
ניחא דכל דלא יחסייב לישראל וכל סלצ לאיקור
חל לצינ מותר דלין חילוק צצינ לישראל קא וס
לישראל אקור לצינ הוי צנוקס ממילא צאכר וון
סמיר דלא חזי לאליטורופי גס צצינ ליכא איקור ולפי
אייל לומר דחוקי צמולין דף ל"ג דיה צמד חילקס
על סרמיס קא דססס כיון דצאכר וון חמיר מיידי
וצוה גס סרמיס מורה דענין כוזה לצינ ודוק
צוה:

יא) וראיתי במש"ן ק"י ס"ב א"י א"י שסעלה סס
דכך ככון נכלה דעת סרמיס ודעת
סחוקי לפי שיעור דרמיס וסיק מחולקס צח"ס
צצינ דרמיס ככס בהלכות מליכס פיע היי דצינ
חייב צכ"ס שלל ניסן שיעורס חלל לישראל וכיו
לא ציכר חוקר לדין זה וככס סכר ז"ל דקוצר
הרמיס כריא מוצחי הציור צמ"ח צפ"ל וסח"מ
דכל אכילה הוא צכ"ס קא דלכחא אפיקי לבוזה
חל דוקא למלקוח אכל איקור מצינן מכל סלצ
דנשאר על משמעות סקרא דלא חלכל חל כ"ס
ולפי צצינ דיה לכו להכחא נשאר סקרא על
משמעותי חל לעונס אכל צחוקי חולין ל"ג משמע
דלף צינ צני שיעור כוזה משום דקוצר כדעת
הרמיס וכיו סססא עס צמ"ח דכל אכילה הוי דייקא
נכזיה קא דלכחא ככס לחיש לאיקור חל דייקא
לישראל אכל לצינ דלא נאמרה הלכה חיש מותר וון
הסורה יע"ש ולפי דכרי צודלי דקסא הוי צקשויה
ססנאחי צאח מ' חל לפי מה סכתבתי צכ"י ק"ב
דקצנא וז פליגי רבנן ודיע בשבועות דף כ"א יע"ש
איכ חיש דקשויה סנמאל הוא לכננן דלדידו סיס
וסלכא חמיר נמור סור לצינ וליכא לפני עור וצוה
יחייב נמי וס סקסא צמ"ח עס על ר"ח מוצחי
למחר ככס צמקמות צסיק דלכילה הוא
נכזיה יע"ש דיל דגס זה הוא דוקא לכננן ואפסר
דלייב לא אחר קא לריע וצוד אפסר ליישב לפי
דכר סל סכר צמ"ח סיל מורה סרמיס דלכ"ל

מוקדשין אף ללא היו כדרך אכילה דעץ הוא אך כיון דסיב טעמו ביד ע"כ עובדה לסיבה מייב טעמו מוקדשין דלכ"כ הו' חתי דקחתי כן נמי לר"ך לומר דבש' ולפי' אי' לר"ך לומר אף על פ"ס דמוקדשין דכיון דלר"ך כאלו קולל ולא מוקף ולא נח אשה רק שגאור כיון דחש' הוא ולא הו' בכלל אכילה דמוקדשין שפיר חל הגיד דלא חל דם על הגיד יחי' נחשט חש' לאכילה אף לענין מוקדשין דלכ"כ הו' חתי דפסח ויחי' לר"ך לומר קצרה לחשבי' ואם נחייבו דאמה טעמו מוקדשין כמלא דחי' איסור חל על איסור ויחי' חל ע"שור כמו שיעור שלם וכיון דקיי"ל דלר"ך איסור חל על איסור סי' לר"כ כולל או מוקף או נח אשה אי' ע"כ אי' לחייב על גיד של הקדש אף בשב' ופסח' אחרו בגמרא דכיון דאיסור מוקדשין קדמו אי' בשם אופן לחל איסור גיד על וולדות מוקדשין אף בגיד דלא הו' רק חש' פטור טעמו גיד דלא יחייב טעמו גיד יחייב נמי טעמו מוקדשין על פ"ס טעמו לחשבי' ואכן קיי"ל דלר"ך לחשבי' לכן אף על איסור גיד לא לוקט בשב' דווקא?

לענין לחשבי' ומוכח לשיעורו וקיי"ל דשנעוסי ה"ל דלא לחשבי' לחשבי' אך כנר כחשבי' לעיל דלפסח גם הרמ"ם קוצר דלכ"כ הוא כז"ל דלא כחשבי' יע"ש ע"כ עיקר דעת הרמ"ם כמו שכתבתי בזה"ל י"ב יע"ש דווקא?

יד) בתום שם ד"ה קדשים כתבו דמשמע דלפניו בשלמים לאח זריקה דשכי אף לזרזי צני' למיחר דלא חייל כלל איסור גיד ושרי באכילה אש"ב דלפסח זריקה פקע איסור קדשים וכו' ולכאורה מה שכתבו בחוקי דכיון דלא חל איסור גיד שרי באכילה קשה לפי מה שכתבו המפורשים דלף דלר"ך איסור חש"ב היינו דווקא למקוה אבל איסור בעלמא חל לקוצרו בין רשעים גמורים כדלמדין ציצות דף י"ג יע"ש ואי' למה כתבו בחוקי דכיון דלא חייל איסור גיד שרי באכילה אך כ"כ חל דווקא לר"י אש"ב שם שאלו דכ"ה לקוצרו בין רשעים גמורים הוא דקוצר אף דלר"ך חל איסור על איסור היינו דווקא למקוה אבל שרי איסורים אי' ולדיו' בזה"ל דקדשים לאסר זריקה אף דפקע איסור קדשים עדיין אסור באכילה טעמו דלף דלא חל לענין מלקוה אבל איסור גיד אי' וחוץ שכתבו דמי' באכילה סיני נפטר לזריקה דשם דלא קנינו להו כר"א יע"ש ציצות וסי' דהו' מלי לזריקה לר"י אש"ב דלפסח דפקע איסור קדשים אפילו הכי ליכא מלקוה על איסור גיד דלכ"כ דלמה לא נוקמין הו' דמקן וטובו במוקדשין לאסר זריקה דפקע איסור מוקדשין ואל איסור גיד אף למקוה כמו שהוכחתי למאן דקצר דווחר באכילה רק החוקי נקטו בכלל למאן דקוצר דווחר באכילה יע"ש וסבן וסבן בחוקי אחר' אחר' דאנו לא חל איסור גיד כיון דלר"ך כאלו איסור חל ע"ה דכבר פקע איסור וקא' וכו' וחייל דאיסור גיד צעין שיהיה נחש' דווחר דיעקב שנסה לו גידו ונחש' והוא במוקדשין כיון דלא חל נחש' טעמו איסור מוקדשין אין מלי לחל לאסר זריקה יע"ש ולכאורה לר"א דחל נחש' לענין איסור לקוצרו בין רשעים גמורים עדיין קשה כיון דפקע איסור מוקדשין אחר' לא נקט על איסור גיד כיון דכבר חל נחש' עכ"ל לענין איסור ור"א לוקמי נחש' דטובו במוקדשין וטובו טעמו איסור גיד ונכ"ה לפי מה שכתבו המפורשים דקצרה החוקי דצעין שיהיה נחש' הוא דווקא לרצון דר"י דלמנו צני' נאמר חלל שכתב בנזכר להודיע נאחזע טעם נאסר להם כמבואר בחולין דף ק"ב וקשה מה נפקא מינה בזה"ל טעם ז' ומה נשחטה מכל וכל' שכתבו דלא נחש' טעמו וכו' ל"ל דכ"ה צע"ס ז' דצעין שיהיה נחש' דווחר דיעקב עיין ב"ב אר"י ולפי' ע"כ לר"ך לומר אף דחל לענין איסור נחש' כיון דלר"ך מלקוה נחש' אף דפקע איסור הראשון לאסר שחטה' אין לחייבו על איסור גיד מלקוה כיון דלא הו' מייב נחש' דלכ"כ למה אמרם חו"ה דצעין שיהיה נחש' דהא לעולם לענין איסור חל נחש' ונשענו מזה דכיונה החורס הו' אף דחל לענין איסור כיון דלא חל לענין מלקוה נחש' גם לאסר שחטה' אי' לחייבו מלקוה אף דפקע איסור הראשון והנן אונס מה שכתבו דקצרה החוקי הו' רק לרצון לא נכ"ה בן דהא השתא לר"י אכן אוליין כמבואר בגמרא ע"כ נכ"ה ל"י דלף לר"י י' לומר קצרה החוקי טעמו דבם לר"י דקוצר נחש' יעקב נאסור גיד הנשענ' ב"כ קשה למה נחש' חורס העצם

יג) ובעיקר סקוסי' שהקשיתי לעיל בזה"ל ד' על שיטה הרמ"ם דקוצר בגיד של מוקדשין דחייב טעמו הקדש אף דלר"ך בגידין טעם טעמו לחשבי' אי' למה לא נאמר בשם דכ"ה ב"כ לחשבי' נכ"ה ל' עמה לומר דאופן אחר והוא דקצרה לחשבי' לא אוליין רק בשלכ"כ כמו בגיד אבל בשם מורה הרמ"ם דלא אחרין לחשבי' לכן אי' דהא דשנעוסי הכיל דהתם הוא רק לענין חש' ואף דלשיטת החוקי שם נחד חזיון הכוונה שם לר"י בשלכ"כ הרמ"ם אינו קוצר כן כמבואר לחדו' דרמ"ם צע"ס דשנעוסי חש' ז' דשנעוסי חל על חש' ונשענ' דלא אוליין לחשבי' בשם נכ"ה לפי מה שכתבתי לעיל בזה"ל י"א בשם פס"מ דרמ"ם קוצר דעתה דלכ"כ אכילה הוא צני' רק דהלכה נאמרה קלא יחייב בפתחו מנשיעור אי' שפיר י' לחלק דבשלתו צלכ"כ דלר"ך מונעטין וקרא' דכל סי' דכתיב אכילה לר"ך לסיבה כדרך שצני' ארס אובלין אי' שפיר כחצ הרמ"ם דלף דלר"ך בגידין צני' כיון דחייב טעמו גיד אף דלא הו' דרך אכילה חייב נמי טעמו מוקדשין לחשבי' אבל בשם דכלאו חל חש' הו' אכילה שטובה רק דהלכה למחש' הו' שכל יחייב רק בצדח אי' מה נחש' לחשבי' חל כלאו הכי הו' נחש' לאכילה רק דוועט מהלכה מווייל אף דחייב בשם דכ"ה טעמו שטובה אבל טעמו נכ"ה פטור טעמו בשם דלא ש"ך לחשבי' כמלא לפי סי' דנשענ' שכל לכלול ככלל בשלכ"כ לשיטת הרמ"ם לא חל השנעוסי דכיון דלא חל השנעוסי יחייב נמי טעמו אכילה אף שכל כדרך אכילה מנשענ' לחשבי' וזה היפך משיטת החוקי בחזיון שפיר שם שנעוסי דלשיטת על חל שיעור לא חל אלא על שיעור שלם שלכ"כ חל כיון דמוחר מן החורה ולשיטת הרמ"ם הוא להיפך דעל חש' חל אבל על שיעור שלם שלכ"כ לא חל ונשענ' חליל וצח' אפס' לומר הא דהרמ"ם מילק על הרמ"ם וקוצר כיון דלר"ך בגידין צני' פטור טעמו מוקדשין דהו' שלכ"כ ולא קוצר קצרה לחשבי' כמו שהביא הכ"ה צע"ס ולפי' מה שכתבתי הרמ"ם לשיעורו דלא קוצר קצרה חל"ה חליל רק דכל אכילה הוא צני' ומווייל אש' נאמר קצרה הרמ"ם דלחשבי' יקשה מהא דשנעוסי חל"ה דלשיטת הרמ"ם אין מילוק בין חש' לשלכ"כ

לא לפי קצת כ"ח צינורות ל"ב י"ט:

מזו בחורין דף ק"א בופא סאובל ביד הכסה
מחמה עמא רבי יהודה מחייב
סמ"ס ור"ס פיער ור"ס מה נפסך אי איקור חל
על איקור לחייב נמי משום ביד אי אין איקור חל
על איקור לחייב משום עומא דקדים ולי אין
בגידין בניה למייב משום ביד ע"כ ומשמע מזה
אי אין בגידין בניה וליא לחייבו משום עומא
כיון דעץ הוא ואין בו טעם חייב משום ביד דנחת
סכניו הוא אף דלן בו טעם חייב אבל משום
עומא לא וכן נשמע נמי בריש סבויא פ"ס
דחמירין ובי תימא קצב אין בגידין בניה ונעמא
נמי איקור ביד איא איקור עומא ליכא יע"ש
ומכלן חקשו על הנמ"צ ז"ל דפוק אין בגידין
בניה ואילו הכי פוק דנכלא ועולה חייב שמים
אחא משום ביד ואחא משום נכלא או משום עולם
מעט דחשבי' באכילתו לעבין ביד וממילא חייב
נמי לעבין איקור אחר דחל עליו ע"י כולל אף
דלן בו טעם וכבר דברתי לעיל ל"טז קושיא
מהא סבויא דמוקדשין אף עדיין קשה מכלן ונראה
לפע"ד דקוצר הנמ"צ דלף דל"פ ק"ד דשים באחא
כן הוא דחייב משום ביד ולא משום עומא ולא
לחייבין אחשבי' אף לפי מה שמתקן רבא לדברי
ר"ס ע"כ מוכרח קצת הנמ"צ דלחייבין פ"ס אחר
רבא לעולם קצב אין בגידין בניה וסאני סמ"ס
דאחר קרא ע"כ לא יאכלו בניה אח ביד הכסה וי
בגידו איקור ובגידו מותר ילא זה בגידו איקור
ובגידו איקור וקשה ל"י לנמ"צ ז"ל וי בחי בקרא
ביד איקור ובגידו מותר סבויא מזה דכל הכי
שבגידו איקור ליכא איקור ביד ע"כ מפני הנמ"צ
כך דקצב ר"ס אין בגידין בניה לכך איש דפיער
משום עומא דחא אין בו טעם ולי דאכתי יחסי
משום ביד דלף דלן בו טעם אקרי מותר ואחר דל"א
בפ"ס אופן לחייב על לאו דלן כל לא יאכלו בניה
ביד הכסה רק וי שבגידו מותר ובזה לחייבין שפיר
אף דען הוא אקרי החומר אבל ילא עומא שבגידו
איקור ובגידו איקור פירות ואם כלאר דחייב משום
ביד ובגידו סכניו וממילא יחי' חייב נמי משום
עומא מעט אחשבי' ויהי' חייב סמ"ס ור"ס קוצב
אין איקור חל על איקור וליא לחייבו משום ביד
כיון דחייב משום עומא והגם דאם כלאר דפיער
משום ביד יחי' פיער נמי משום עומא דחא אין
בו טעם ולא שייך ביכ אחשבי' כיון דפיער משום
ביד וממילא אם פיער משום עומא יס לחייבו
משום ביד דלא שייך אין איקור חל על איקור אף
כיון דאם נחייבו משום ביד ע"כ לרד לחייבו על
עומא משום אחשבי' ויפתר לן סכלל דקייאל אין
איקור חל על איקור לרש וממילא משום זה פיער
גם משום ביד זה עומא פ"ל ר"ס דפוער משמיה
וממילא נשמע דאם איקור חל על איקור חייב סמ"ס
אף דלן בו טעם משום אחשבי' לכן סמ"ס
דפוק דמי' כולל איקור מציא פוקס פיער דחייב
משום ביד ומשום נכלא דכיון דנכלא חל על ביד
משום כולל חייב על נכלא אף דלן בו טעם משום
דחייב על ביד לחייבין אחשבי' וזה דלא כמו סכניו
בבא ארי' דקוצב הנמ"צ דאם אין איקור חל על איקור
פיער ולא לחייבין אחשבי' כיון דאם כלאר אחשבי'
יהי' איקור מציא ולפע"ד אפשר לומר דאם כלאר
לדן איקור מציא ואין בגידין בניה פיער אף משום

פיער ע"כ לא יאכלו בניה ביד הכסה וזה
נפקי מזה בהודעת טעם זה אע"כ לילך דענין
דומיל דיעקב טעם לו גידו מציא ע"כ דענין
סימול מציא גם לעבין חלקה כמבואר לעיל דודיק
בזה:

מזו ור"ס קצת החוקי הכיל יובן לי טעם חדש
בהא דפסק הנמ"צ נכלא ועולה דחייב
משום ביד ומשום נכלא כיון דחל ע"י כולל ופסקו
עליו כיון דפסק אין בגידין בניה רק דען הוא
הוא וסמ"ס פיער עליו ולמה חייב משום נכלא
ועולה כיון דלן בו טעם ולפי' איש כיון דנכלא
מורה דענין דוקא סמ"ס חל מציא ואם כלאר
דבגיד ילא לחייבו לעולם רק משום ביד ולא משום
איקור אחר כיון דלן בו טעם איכא מה נפקי מזה
בהודעת טעם איקור אכילת ביד לילך דענין סמ"ס
חל מציא דחא לעולם חל מציא לעולם אינו חייב
בגיד רק משום איקור ביד ולא משום איקור אחר
כיון דלן בו טעם ולא משמחה כלל לומר בגיד
אין לחשבי' וע"כ שמינן בזה דלף דלן בו טעם
יס לחייבו משום איקור אכילת ביה הכי דל"א לחל
כמו בעולה ונכלא לחל דל"א ל"י כולל וסמ"ס
דגם בחלודת קדשים אף דלן איקור ביד מלי לחל
מציא על איקור מוקדשין אפילו הכי לאחר זריקת
דפסק איקור מוקדשין חל אז איקור ביד וקמ"ל
דלא כיון דענין סימול מציא אחשבי' כן יקשה על
פיער החוקי ד"ס איקור ביד שבוט קוצב"ס דלא
כנמ"צ אף אי אין בגידין בניה איקור ביד איכא
אבל איקור אחר ליכא כיון דלן בו טעם יע"ש
איכא קשה למי כחצו חורה בגיד טעם האיקור מה
נפקי מזה בהודעת טעם האיקור ומה נשחמה מזה
זו מכל מלות סכניו ולי להודיע לנו דענין
דומיל דיעקב דענין סמ"ס חל איקור מציא חל
נכלא הכי לעולם חל מציא דחא איקור אחר ליכא
בגיד דחא אין בו טעם ע"כ נראה דמלך דקוצב
אין בגידין בניה נכלא ולי הכי איש בהודעת טעם
האיקור כדי שלא יפלא לנו למה אקרי חורה ביד
הכסה חל אין בו טעם ולא אכרה חורה ע"כ לא
יאכלו בניה וזה אף הסבויא דחא דלזלו השחא
לחייב יס בגידין בניה כמבואר פ"ס א"כ קשה מה
כיון בהודעת טעם איקור ביד וע"כ לילך דענין
סימול מציא כיון דמשמחה סמ"ס בגיד איקור משום
איקור אחר ולפיכך אין להוכיח מזה פיער הנמ"צ
דלף לחייב אין בגידין בניה חייב משום איקור אחר
ולכך לומר דנמ"צ מלך סכניו הוא דכחז כן
ואין לו כלי' מקלד וטעמו משום אחשבי' כמבואר
לעיל עוד הקשו בחוקי פ"ס כיומא מ"ג
דלחוסף איקור ביד לבגיד דאקרי לפעולתו לחוסף
נמי להדיוע איקור אכילת ופסקו מציא חל
דלפי קצב דסמ"ס פ"י קדשים לאכילת להדיוע
פ"י נמי לבגיד דהיי' משמחה יפלא יע"ש ור"ס
בפסק סמ"ס ביה יפלא ייד להבאן הגדול אכילת
בגיד ע"כ חל ק"י יע"ש ור"ס ל"ס סמ"ס ואלו
על קושיא זו שפסקו מהנישא דחייב דלן איקור
חל על איקור זה דוקא ללקוח אבל איקור בעלמא
חל לקצבו בין נשעים בגוים וקוד לא הוי מושקע
יפלא ונענינו לא ידחי לקי' דעמו בגדולה דחא
בפירות כחצו החוקי דמותר באכילת יפלא אחר
זריקת וגם מהנישא מציא נלמדי מזה כיון דלפי
קצב דסמ"ס פ"י ביד קדשים לאכילת להדיוע יע"ש
וכבר נחמתי מזה לעיל אריק ייד דחייב אלו כאן

ששים לבטל פליטתן (בה) גיד הנשה ו"א שמותר
בהנאה ו"א שאסור בהנאה וטוב להחמיר כדעה
שניה אך בשומן וקנקנות ו"א דאף להאוסרים כדעה
הגיד בהנאה אפילו הכי שומן וקנקנות מותרים
בהנאה ו"א דאף שומן וקנקנות אסורים בהנאה
ו"א דקנקנות אסורים בהנאה אבל שומן מותר
בהנאה

גיד כדי קלא יסחיב נמי מוסס פומאס ודו"ק. (בר) גיד הנסס וכי כן סוא דפס רמ"גס צפיק חי מאלכות מ"א סלכס י"ד וסכס סמלסו"ס חסו עליו מוא דפסק"ס כ"א פ"ד ל"י אצוס דאמר לא יאכלו ליסור סמאס משמע וסרי גיד סנסס דמאמאס אר ע"כ לא יאכלו צ"י וכו' ומן סולא חס לעכו"ס וכו' וזכר ספס צבוס ומס"י סססואס ככל סוא ירד וזידס וססרס ומססין ס"ססא וכו' אלל למ"ד

[illegible]

८५

זמן שכתב ספרוֹ יצא ללילה צמיחה נפשו
 ללילה. קדש וכן באלה מורה לקון השם פטר לו
 שמואלה ועודנה איב לא בעד ולא נגע זאת בדיו
 דליו איקור חל על איקור דלף דבעלמא איקור חל
 על איקור הכא פטור שפין ז' קודם כמו דלדנין
 צמיח דלף דבחלצ ותחם איקור חל על איקור
 אפילו הכי בעלמא ליבא איקור צמיח דללו גדי הוא
 כן כמי' ההם דתרווחה עמלה וכן פטור תחם
 ללילה קודם ועיין צמ"ח שם ועיין פ"ק י"ק
 שהעיר בזה אך מה שכתבתי לי בזה בדעה רבי
 דבאמת דק"ד דקים דעמל דשמואל הוא תחם
 דלחשיבה ומה דקדאמר פטר לו שמואלה ועודנה
 יחייב כעמלם ולא תחם איקור דלף דבעלמא
 אכל קודם הוא ולפי מה דמשינין איבע
 בעלמא קצב שמואל לחשיבה ושאי הכא דכ' רבי
 דתחם גדי באלה טעמא דשמואל דתרווחה עמלה
 ללילה צמיחה תחם דלחשיבה אכל לפי מה דמשינין
 ודאיבעיא ליה חלצ בעלמא קצב שמואל לחשיבה ושאי
 תחם דמיעט דתחם ותחו ע"כ לנין לוור
 דבעלמא דשמואל ההם ללו תחם דלחשיבה רק תחם
 ללילה קדש והכוונה בזה דלמר דפטר לו שמואלה
 יחייב דפטר קדושה תחם תחם לענין ז' כיון
 דתחם ולא תחם תרווחה עמלה תחם צמיחה רק
 דתרווחה פ"ס דה קדושה יחסיב אכל לא בעלמא
 ולאו תחם דליו לחשיבה דלחשיב תחם דשמואל ליבא
 דבעלמא דצמיח דליו לחשיבה אכל לא יליף דתרווחה. עמלה
 דליו לחשיבה וכו' שמואל יליף צמיח דתחם על
 איקור ע"כ טעמא דתרווחה עמלה תחם ללילה
 קדש והכוונה דפוסק בליקור כולל דל על איקור
 והתם הו' איקור כולל ע"כ כה תחם תחם תחם ללילה
 קדש ע"כ דליו צמיח דתחם דתחם דתחם קלח
 מה יעש ודו"ק!

[illegible][illegible]

צמלתי דמייב שמים יעיש משום דקובץ דלוקין על
 על הנאה איכא זיוה איקור מוסק וכלית צמלתי
 אז ייב שהקשה על מיתון זה דליקור שפלה לא
 חשיב מוסק לדעת הרמב"ם כיון דלא לקה על
 הנאה הא עדיין מה יענו על איקור כולל הא איכא
 כאן כולל וננו דהל על חלב חל נמי על צמר ככלה
 וצפרע צפאל איקורים לא חזינו עעס נעיקר
 ובציוס חזירין ונחמ קוסים זו היכיט קצרתו דנבלם
 וחלב לא חל איקור ציוס חף דהוי מוסק וכולל
 דעל צמר שפלה הכי איקור לא כיונת חורה ואף
 החלב מותר ואין כאן כולל ומוסק יעיש אך כבר
 דמתי לעיל קצרה זו לדעת הרמב"ם שפסק דליקור
 בציוס לא כיון דמלא איקורא הוא איכא לא שייך לומר
 דעל צמר שפלה הכי איקור לא כיונת חורה יעיש
 ואיכא נשאר קוסית הפלתי הא מוי כולל חף לנשיא
 נבלה דלא קשה מדי דשפלה על איקור מוסק
 שפי' ים להקשות כיון דליחוסף איקור הנאה על
 חלב וחלב דכא מלא איקורא הוא איכא ים לומר
 וננו חף לענין אכילה ולידן למחן דליקור הנאה לא
 מיקרי מוסק חלב על כולל לא קשה כלל דננה
 חלומר וננו דהל איקור ציוס על חלב לחוד חל
 נמי על נבלה וחלב וכי משכחא בשום פעם איקור
 ציוס סתמי חל על חלב ולא על צמר הא כל
 עלמות איקור ציוס הוא שפסקו שניהם בדי וחלב
 דהא המצטל סלי זית צמר וחלי זית חלב לוקה כיון
 שכן אקרה חורה שניהם צימד שפסקו גוף איקור
 אחד ועיין בקוביא דגדי אקרה חורה ולא חלב
 בחולין דף ק"ח יעיש דעובדא דציוס לא משכחא
 עד שאקרו שניהם ציוס ולא משכחא לאקרי צמר
 לחוד או חלב לחוד רק שניהם צימד ומוחל איכא
 לומר צמל צמר וכלל דעל צמר לא חל איקור ציוס
 באכילה רק על חלב לחוד וכי משכחא ציוס לאקור
 חלב לחוד באכילה ולא הנשר ומוחל כיון דלא חל
 על חלב לחוד לענין איקור אכילה איכא שוב לומר
 וננו דהל על חלב חל נמי על נבלה הא חרצבה לא
 חל כלל על חלב ומוחל דלא חל על נבלה וליכא
 כולל ודוק כי זה צדור כשחם ועיין עוד בפלתי
 שפער דכיון דקיייל דליקור שפועם חל על חלי
 שיעור כמציאר בצנעוה דף כ"ב וקיייל דלוחל חלי
 זית צמר וחלי זית חלב לוקה ומוחל וליכא מה
 איקור חל על חלב שייך אם אובל רק חלי
 זית ונשר נבלה וחלי זית חלב הא חלי שיעור לא
 חזירין אין אחיעא וסוי לו לרמב"ם לבאר דכתיב
 לוקה ונשום ציוס רק דייקא אם חלב כזית שום
 מצטרף נבלה לחוד הוא דלינו לוקה יעיש ועיין
 במסכת נבלה עכבר גמא ורדים שום הוא העיר בזה ולא
 זכר שכתב קדמו צכרים ועיין בקשר כדור עעס
 שער הכולל דין צ' ד"ס דע דפפלי ק"י פ"ו וכו'
 שכתב שם חיצן כנון על זה ועי' שם צדן ח'
 שכתב לייצב למה לא חשיב ציוס איקור מוסק בזה
 שאקור חף שלם כדכר אכילה מה שאלן כן צמל
 ונבלה דנשיין דווקא דרך אכילה יעיש ודוק. נחור
 לענינינו דנשיע פסקין דביר הנסה מותר בהנאה
 ובצ"י כתב דעוב דצדנ ונשיע פסקין דביר הנסה
 משמע דקובץ נמי כן לחוש לדעת האורקים בהנאה
 ויחיהו כחז דשמונ לכ"ע מותר בהנאה ומשמע שם
 מדבריו דהסיד קטנות יעיש וכן סבין דבריו
 בשפ"ד ח' י"א חף שהציא שם סכס"ג בשם דומ"ס
 איקור חף שומן וקטנות בהנאה ודמה שם בשפ"ד
 דבריו וחל"י שהציא שם חף קיים דלא"י זו הוא
 מוכרחה

איקור אכילה דהא חף דליכא איקור ציוס באכילה
 אפילו הכי איכא איקור ציוס לא קשה קוסית
 הכינו הנבל לעם לוקה על אכילה ציוס הא אין
 עובדן מן סדן ואין לומר דקובץ כמו שכתבתי
 לעיל בשם פסיונך דליקור ציוס הוא משום איקור
 אכילה דזה נמי אינו כיון דמוסק דיש איקור על
 ציוס ולא על אכילה הכי דלא חלוי זצ"ו כמו
 שכתבתי לעיל ואפשר לומר דקובץ הרמב"ם דויד
 לוקה על ציוס ולא לוקה על אכילתו קובץ נמי
 דחלוי זה ציוס או כדעת הרמב"ם או כדעת פסיונך חף
 דקובץ דהא איכא לאיקור ציוס לכול על איקור חלב
 אפילו הכי לוקה על ציוס לא חף דעיקר האיקור
 דציוס הוא משום אכילה או אכילה משום ציוס
 חיינו נעיקר מליח איקור ציוס ואם לפעמים משכחא
 איקור ציוס בלא איקור אכילה אפילו הכי לא
 פליג החורם בזה דכיון דלדכר לאקור זה משום זה
 נשאר כן האיקור לעולם ואם איכא לאיקור אכילה
 לחוד נשאר אז איקור ציוס לחוד ודוק. ועיין בזה
 ילחם להבאין הגדול אצדק לצבז שליטת ח"צ מויד
 ק"י קומ"ס שהעיר בקוסית זו על הרמב"ם יעיש ועיין
 בליו צפ"ט מוידא הלכה ב' ודוק!
ד) ובעיקר הדיוס שפסקתי לעיל בשם הרמב"ם
 דהנשאל חלב ונחמ צמל דלין לוקה
 על אכילתו משום צמר וחלב דלין איקור חל על
 איקור כיון דליכא כאן לא כולל ולא מוסק כבר
 שפסקתי לעיל מה שהקשו למה לא חוי מוסק הא
 איקור הנאה חוי איקור מוסק וכבר יעב הרמב"ם
 בפרטיו נעיקר דעיקר על מודכה זו ולפי שני פירושים
 שכתבתי לעיל לפיכך דבריו שם לא יעלה חלוקה
 להרמב"ם ז"ל דכיון דמוסק דליכא לאו דלא חשב
 על איקור הנאה וגם מוסק דמייב על ציוס חף
 דליט סייב על אכילה איכא לא שייך מיתון חיל
 יעיש בזה ח' וא"י ב' ודוק!
וראיתי בליו צפ"ט מוידא הלכה ו' שהקשה כן
 על שיעור הרמב"ם למה אין כאן איקור
 מוסק והא איקור הנאה חוי איקור מוסק לשיטת
 הרמב"ם דפסק כן כמבואר בדבריו גבי הקדש דהל
 על חלב ונשום זה ותיבן דליקור הנאה ציוס אין
 כאן לאו ולא לקי עליה חללא איקורא צמלעא כיון
 דלמקא נחמא צמל אין ענין ואיכא לא חזירין
 וננו דליחוסף ציוס איקור הנאה חוסף עליו איקור
 אכילה דצ"ח דהוי לאו גמור ואיכא חלקית וקובץ
 כציוס דלין לנו להציא צאיקור מוסק חללא איקור
 חלל דוידא דליקור חוסף חללא סתמי חמור
 סבבה מוננו לא וכיון דצאיקור חוסף ליכא חלקית
 ומוחל קל לא מייחית לאליקור אכילה דצ"ח עכ"ל
 ולפי מה שכתבתי לעיל דחף דלין איקור חל על
 איקור סיינו דווקא לענין שני חלקות או חלקית
 חללא שני איקורים איכא איכא ים להקציר הדבר
 יומר דליקור הנאה דליה צמ חלקות לא חוי מוסק
 רק לומר כיון דליחוסף איקור הנאה איחוסף נמי
 איקור אכילה לענין איקור לחוד והא חללא הכי
 איקור לחוד חללא חלקות חל ולא לדיך לומר בזה
 וננו ודוק. ועיין בליו הלכות יקודי החורם
 שהחריך מלוד למה אין לוקין על הכחות ציוס
 ושוב הציא רח"י לשיטת הרמב"ם דלין לוקין דלליכ
 יכ"י ציוס איקור מוסק וחללא חללא חללא חללא
 הקובצים דלוקין על הנאה למה לא יחייב שפסק
 חלב שפסק חלב שמים משום איקור מוסק יעיש
 ואפשר לומר דמשמע זה פסק הרמב"ם הציאו

כחוצים ממלה והקסל יע"ש ולפי מה שכתבתי ח"ס
מחל דהא כחצתי לר"י נשים חייבות בליילת וכלאים
בליילת לקור כמו שכתבתי סייע ע"פ דברי חוקי
יצונו ח"כ ים לתקשות מה מקשי בגמרא לר"י לילך
משני כחוצים דנשים חייבות צריע שזמן גמולא סא
גם לפטור ים שני כחוצים קוכס וכלייה כחצוה
סם בגמרא ויורח ים ללמוד מהני שני כחוצים קוכס
ורלייה דהני מלך לריכי ועל שני כחוצים סל
חיוב לא מלך לריכי כמו דלמדין סם בגמרא
ויורח מקחצר ללמוד משני כחוצים דלריכי מזהני
דלא לריכי אך ככר חילול הכאסורים דקיסית הגמרא
דיוור מקחצר ללמוד לחייב מלפטור חכן לפי מה
שכתבתי סדרי קיסית לזכוחה דהא חף אי ילמין
לחיוצ נלוח מזה קילא דהא לפי לא נלך קמויין
לחייב נשים בליילת דהא בללו הכי חייבין דכל מ"ע
שזמן גמולא נשים חייבין וממילא דים לדכוס קמויין
לחציר כל"ס בליילת וילמין בכל חצורה מזה
דעשה דליח ח"כ יורח רחוי לילך משני כחוצים
דמלך לריכי לפטור נשים מ"ע ד"ג וילוח מזה
דמוחל דכלאים בליילת יח"י חקור ועשה לא ידעה
ליח ח"כ מה מקשי בגמרא לר"י לילך משני כחוצים
דמלה והקסל לחיוצ כיון דים סכר יורח לילך
משני כחוצים דמלך לריכי אך לך לזכר דשקלא
וערילי החס בליילת למיד דליילת הוי מ"ע שאין
הזון גמולא נשים חייבות בליילת ח"כ בלא קמויין נשים
שייכות ח"כ חף דהוי יליך משני כחוצים לפטור הוי
כלאים בליילת מוחר דלא הוי מלי לדכוס קמויין
לאקור דח"כ קרד קמויין למה כמו שהיכלו בחי
וח"כ לא הוי נלוח סוס מוחל מזה ופסיר מקשיין
דיוור רחוי ללמוד משני כחוצים לחיוצ כיון דהוי
מוחל ולא ילוח סוס קולא דבין אי הוי חמדין
דחייבות צריע ד"ג ובין אי פטורות היא דכלאים
בליילת מוחר כיון דלמיד בליילת הוי מ"ע סל
הזון גמולא נשים חייבות בליילת חף בלא קמויין
ועיב מהחלין דהיי שלסם כחוצים שמה ומה
וסקסל ואין מלמדן וחיוצ זה לא נלך רק למיד דליילת
הוי מ"ע סל הזון גמולא חל אצי קוצר דליילת
הוי מ"ע ש"ג אין חלו לריכי לחיוצ זה דהוי
שלסם כחוצים דלך לזון לו רק שני כחוצים יורח
רחוי ללמוד משני כחוצים לפטור כיון דהני מלך
לריכי ולי משוס דהוי לקולא ה' נלוח מזה גיכ
מוחל לאקור כלאים בליילת כמו שכתבתי ודוק;

(ו) **ובזה** נפתח לן שערי בינה ליישע שיטת הס"ד
צו"ד ק"י צמיו שכתב סם ליישע שיטת
סמ"ע"ס שפסק בפ"י וכלאים מוכרי כקות מוכיין
כדכין וכללד סלל יחבון וכללכס י"ח סקל לא
ילבם חרס על עשה גנדים כלאים לגזוז חס המכס
חע"ס שאין נכסה בלביסם ואס לגס לוקס והכס
הכלים ומנצ"ס כחצו דהחל ללא ילבם פליג על
חנל דמוכרי כקות ורבינו סקל לחווייהו חס חצויה
עיין בסקל משכס סם וכחצ סקל ליישע כיון ללזכר
בכונה לגזוז המכס ח"כ הוי דכר המוכיין דעיקר
כוונתו הוי שישיי דכך מלזכר כדי לפטור מן המכס
יע"ש והנה חמרוים חצויה על דברים סללו סזה נכר
השיס צ"ק דק קייג דלמדין החס חנן לא ילבם חרס
עשס גנדים וכו' בסלמל לפנין כלאים גמל פליגי
דמיס דעלמי מוחר ומיס דכר שאין מוכיין חקור
ח"כ מנולר בסד"ל דזה חלוי בסלונחל סל דכר שאין
מוכיין דלא כשיך בשיטת סמ"ע"ס ח"כ לפי מה שכתבתי
אסכר ליישע דכרי סלל כעלס חיו מעיניו סקדוסיס
והטעוים ס"ס סכיל אך סול מנכר דכרי סק"ס
כן דהנס סכס הוי צלוח דכר סמחכין כמו סכת
סק"ד אך דעכ"ס הוי לא אסכר דסל כולס סלל
לסכסד המכס חס היח הוי כמו דלמדין סם דמוכס
הוי גזון וכולס סללל מידו וככר כחצתי נסס החוקי
דלך סכסד מוחן הוי לא אסכר וגם ככר כחצתי
דמלן דקוצר לא אסכר וקא מוכין סרי החס סס"ד
בכלאים דכרי וחיכ לפי סלל דלוחר אצי החס
בסכס"ס דמלן דקוצר דעלמי מוחר סיכר לא אסכר
וקא מוכין חקור ומוחל דקוצר חלל דלכיר ומוחן
דקוצר בעלמל דעלמי חקור קוצר דלא אסכר וקא
מוכין סרי כמו סלמל אצי סם ומוחל דקוצר סכס דכרי
וה

כחוצים ממלה והקסל יע"ש ולפי מה שכתבתי ח"ס
מחל דהא כחצתי לר"י נשים חייבות בליילת וכלאים
בליילת לקור כמו שכתבתי סייע ע"פ דברי חוקי
יצונו ח"כ ים לתקשות מה מקשי בגמרא לר"י לילך
משני כחוצים דנשים חייבות צריע שזמן גמולא סא
גם לפטור ים שני כחוצים קוכס וכלייה כחצוה
סם בגמרא ויורח ים ללמוד מהני שני כחוצים קוכס
ורלייה דהני מלך לריכי ועל שני כחוצים סל
חיוב לא מלך לריכי כמו דלמדין סם בגמרא
ויורח מקחצר ללמוד משני כחוצים דלריכי מזהני
דלא לריכי אך ככר חילול הכאסורים דקיסית הגמרא
דיוור מקחצר ללמוד לחייב מלפטור חכן לפי מה
שכתבתי סדרי קיסית לזכוחה דהא חף אי ילמין
לחיוצ נלוח מזה קילא דהא לפי לא נלך קמויין
לחייב נשים בליילת דהא בללו הכי חייבין דכל מ"ע
שזמן גמולא נשים חייבין וממילא דים לדכוס קמויין
לחציר כל"ס בליילת וילמין בכל חצורה מזה
דעשה דליח ח"כ יורח רחוי לילך משני כחוצים
דמלך לריכי לפטור נשים מ"ע ד"ג וילוח מזה
דמוחל דכלאים בליילת יח"י חקור ועשה לא ידעה
ליח ח"כ מה מקשי בגמרא לר"י לילך משני כחוצים
דמלה והקסל לחיוצ כיון דים סכר יורח לילך
משני כחוצים דמלך לריכי אך לך לזכר דשקלא
וערילי החס בליילת למיד דליילת הוי מ"ע שאין
הזון גמולא נשים חייבות בליילת ח"כ בלא קמויין נשים
שייכות ח"כ חף דהוי יליך משני כחוצים לפטור הוי
כלאים בליילת מוחר דלא הוי מלי לדכוס קמויין
לאקור דח"כ קרד קמויין למה כמו שהיכלו בחי
וח"כ לא הוי נלוח סוס מוחל מזה ופסיר מקשיין
דיוור רחוי ללמוד משני כחוצים לחיוצ כיון דהוי
מוחל ולא ילוח סוס קולא דבין אי הוי חמדין
דחייבות צריע ד"ג ובין אי פטורות היא דכלאים
בליילת מוחר כיון דלמיד בליילת הוי מ"ע סל
הזון גמולא נשים חייבות בליילת חף בלא קמויין
ועיב מהחלין דהיי שלסם כחוצים שמה ומה
וסקסל ואין מלמדן וחיוצ זה לא נלך רק למיד דליילת
הוי מ"ע סל הזון גמולא חל אצי קוצר דליילת
הוי מ"ע ש"ג אין חלו לריכי לחיוצ זה דהוי
שלסם כחוצים דלך לזון לו רק שני כחוצים יורח
רחוי ללמוד משני כחוצים לפטור כיון דהני מלך
לריכי ולי משוס דהוי לקולא ה' נלוח מזה גיכ
מוחל לאקור כלאים בליילת כמו שכתבתי ודוק;

(ז) **עוד** באופן אחר נכחם לפעיד ליישע קיסית
החוקי בצנחות דק מ"י על רס"י ולכאורה
ים לתקשות לאצי דקוצר צ"כ דסכס"ס דלא אסכר
וקא מוכין סרי לר"י ולר"ס חקור ח"כ לר"י למה לן
קמויין לחציר כלאים בליילת הא בללו הכי מוחר
משוס דלא אסכר לקיים מלוח בלא חקור וכללכס
דמה בסכסד מוחן הוי לא אסכר כמו שכתבתי סם
בחוקי ק"ס לסכסד מלוח בלל דעיקר לא אסכר
אך לפי מה שכתבתי בפ"י סם דלא סרי כ"י לא
אסכר רק צכר ועל עשה יע"ש ח"כ בכלל"ס
בליילת דכר ע"י מעשה היא דלכיר חמס ז"ל
דהא לקמן בקיוב"ס סם כחצ הפכ"י דכ"י לילך לחציר
לא אסכר וקא מוכין מקרד דיוול צכר מללחו
דילמין מזה בפרק ר"ח דלמ"ס ס"ס סכסה יקון
יע"ש ובמילל בלונתה חקור צקס ועשה חס היס
מזה סכסה בעלמל סם מקדוים הוי דלא סרי רק
צכר ואל מעשה חף חס העיון דכרי מלוח עייניו
סכ"י כחוצים מחל וככ"י מולק"ס דהנס סכס"כ

כ"ח כח"י לקצרה הסמיג נשיעת כל"ו וסרי אלו
 רח"ס דמ"ג וורה לשיטת כל"ו אף בעשה
 דחצתה בעיני דוקא כח"י איכ קשה קושיטו ונ"ל
 דחצתה נכלה לכהניס דלמא איכ קש"ס ללכל
 ונ"ל ק. ח"ס דוק"ס העשה בח"ס לשיטת רח"ס
 אכל על ח"ס ליכא עשה דחצתה אף לשיטת הסמיג
 וכ"ס דליכא לאו דכלה אלא ע"כ ל"ך לומר כיון
 דעכ"ס ח"ס אקור מן החורה איכ חצתה נכלה
 עכ"ס בח"ס ואף דאפשר דלא ע"ך חצתה"י לקצרה
 כל"ס כיון דכלה לקיים רק העשה כמו שכתב כיח
 הא כבר סוכחתי לו לשיטת רח"ס לא ל"ך לקצרה
 ח"ל כ"י ואף דלא חצתה"י ג"כ אקור חו"ס לקצרה
 הס"ל ע"פ"י טעם חס"ב וכו"ו דה"ו מנעם חצתה"י
 איכ אס נאמר דלא כפי"ג רק אף בעשה דחצתה
 אינו ע"כ בח"ס רק לאקור בעלמא כמו נכלה
 דכלה איכ יקשה לכאורה ונ"ל דחצתה"י ע"כ
 לכהניס דלמא אינו קש"ס ללכל רק ח"ס וכיון
 דאכל"ס רק לקיים המולה לא ע"ך חצתה"י וליכא
 אקור דכלה ולא אקור ע"כ דחצתה ונ"ל
 ל"ך לומר לשיטת חס"ב בקצרה הסמיג דליכא
 אקור עשה דחצתה אף בלא חצתה"י וספרי טעמינן
 דחצתה נכלה לכהניס דהא אף בח"ס איכא עשה
 דחצתה כמו סוכחתי כ"ח אף ד"ה דהא לשיטת
 חס"ב וכו"ו ולקון חצתה היא בזכ"ה איכ לא
 קיים מולה אכילה קדשים רק בזכ"ה ומוחלל דחצתה
 נכלה אף בזכ"ה ובין כך ובין כך נסמך סוכחתי
 על כ"ח והבן?

(ט) ור"פ מ"ס סוכחתי לשיטת סמיג הוא רק
 לקצרה חס"ב וכו"ו אכל לקצרה רח"ס
 וורה הסמיג דאף בעשה דחצתה אינו עובר בח"ס
 כמו סוכחתי לו לעיל בפרק טעם ודעה יח"ס לן
 קושי"ת סקחתי עליו בפרק ט"י א' וס"ל דמוכס
 בעצמותה ל"ל דל ח"ס דכלה חל הסכומה ה"י
 דליכא עשה דחצתה בח"ס וכבר האריך כ"ח ב"ש
 קושי"א זו חו"ס לפי דבריו עשה אפשר ליישב
 ונאמר דכ"י ור"ל פליגי בקצרה חס"ב ורח"ס
 דכ"י קוצר דח"ס אקור מן החורה קוצר קצרה
 חס"ב דקשה דכלה חצתה וכו"ו דאקור הוא
 רק ונ"ס דחצתה"י וקצר נמי לפי קצרה הסמיג
 דעשה דחצתה סו"ל דלא כח"י אכילה עובר אף
 בח"ס אכל ר"ל קוצר בקצרה רח"ס דקשה אכילה
 הוא בח"ס וסוכחתי אפיקחא לכח"י ע"כ קוצר דח"ס
 מותר לגמרי מן החורה דלא ע"ך לאקור עו"ס
 חס"ב"י כיון דכלה ח"י ח"ס ה"י אכילה חס"ב רק
 דסוכחתי אפיקח"י א"כ מוחלל לא נשאר טעם ע"ס
 לאקור ח"ס מן החורה לכן קוצר דח"ס ה"י רק
 אקור דבכ"י ומוחלל לפי קדמו אף עשה דחצתה
 ליכא בח"ס כמו סוכחתי לעיל דוורה הסמיג דלקצרה
 זו אין חילוק בין לאו דכלה לעשה דחצתה איכ לא קשה
 עליו מ"ס וזו דקוצר ר"ל דל הסכומה על ח"ס
 דכלה וס"ג. אף עדיין י"ס לרמח דליכא מ"ס חס"ב
 בגמרא כ"י ח"ס זו חו"ס כ"ל ועיין בחוקי ט"ס
 ודוק. ובספרי [ח"ס ט"י ס"ב] הנאמרי בשם הגאון
 הגדול ח"ב דק לנבז שטי"ל סכתה בקצרו סוכחתי
 ב"ח יתח דכ"י ור"ל פליגי בקצרה חס"ב ורח"ס
 אלא סכתה ט"ס לסיך מ"ס סכתה"י כן וס"ל
 כתב דכ"י קוצר קצרה רח"ס ור"ל קוצר קצרה
 חס"ב ונ"ל הארכתי ט"ס סכתה בעיני ז"ס וכתב
 יתח דק"ל:

(י) ומה סמיג ע"כ כ"י בשם הגאון בעל ספר
 נ"י

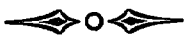
ז"ס סמיג של הגמרא כן צ"ק דפליגי בדבר א"י
 מחכין ח"י מ"ן דכ"י בעלמא אקור כן דסכת
 ה"י דבר סמיג כמו סכתה חס"ב אכל מ"ן דקוצר
 בעלמא דח"ס אקור קוצר כן דחצתה עו"ס דה"י
 לא אפשר וא"ס פסקא על דבריו לפי דבריו של חס"ב
 דכיון דפוסק דבר דבר מ"ן מחכין מותר ומוחלל
 דפוסק לא אפשר וק"ל מחכין אקור ע"כ ספרי פוסק
 לא יצ"ס א"ס דאף דה"י לא אפשר הא לא אפשר
 ומחכין אקור ודוק נסכתה ק"ל מנ"י לענין
 דכ"ס על חורה ועשה נכונה לענינו:

(ז) מה סמיג ע"כ רח"י לקצרה הסמיג דאקור
 ס"ל ה"י ח"ס מ"ס מ"ס דלכאורה קשה א"י
 מוכח מנ"י דחצתה נכלה דה"י י"ס לומר דלא
 חצתה ע"כ רק ח"ס לפי מ"ס ספרי חס"ב
 לשיטת רח"י דוק"ס עשה בח"ס א"כ יוכל לקיים
 עשה דאכילה קדשים בח"ס ולא יעבור על אקור
 נכלה אף דח"ס אקור מן החורה ס"ל ונואל בח"ל
 דה"י מנעם חצתה"י וס"ל לא ע"ך חצתה"י דה"י
 דולח רק לקיים המולה כן הוא ח"י ונ"ל חו"ס
 ע"כ חס"ב א"י רכ"י דה"י חס"ב דוק"ס חס"ב
 בח"י ע"כ לשיטת רח"ס הוא ונ"ס דקוצר דכל
 לקון אכילה ה"י מנעם חס"ב אף כ"ס רק דלענין
 אקור הלכא אפיקח"י על שיעור שלם אכל לענין
 מ"ע דליכא הלכא חס"ב אף בח"ס דה"י לקון
 אכילה מנעם אף כ"ס כן הוא דעה רח"י כמו
 סמיג בעל"י כפ"ל דח"י וסוכחתי טעמות י"ס
 ולפי דבריו ס"ל דח"י ע"כ אקור מן החורה לא
 ה"י הטעם עו"ס דחצתה"י כמו סכתה בח"ל דה"י
 בלא ח"י ח"ס ה"י אכילה חס"ב רק דח"י הלכא
 ואפיקח"י לקח מנעם חס"ב וסמיג ונ"ל כ"ח וז"ס
 דוקא לעו"ס אכל לאקור כדק"י ק"י וס"ל דחצת
 קצרה דח"ס אקור עו"ס חס"ב"י הוא רק לקצרה
 חס"י ורס"ב דכל לקון אכילה הוא בזכ"ה דבעינן
 אכילה חס"ב ונ"ל שיעור הוא רק אקור לחוד על
 ז"ס כתב דהטעם הוא מ"ס חס"ב"י אכל לקצרה
 רח"י א"ל לטעם ז"ס כעו"ס חס"ב לענין דבריהם
 איכ א"ס נאמר כדעה רח"י דוק"ס עשה בח"ס
 ומוחלל דח"ס אקור אף דלא ע"ך חס"ב"י א"כ
 חצתה נכלה לגבי כן עכ"ס בח"י ע"כ אקור
 מן החורה וא"ס נאמר כדעה חס"ב וכו"ו דכל
 לקון אכילה הוא בזכ"ה דבעינן אכילה חס"ב
 ומוחלל דח"ס דאקור מן החורה ע"כ הטעם כמו
 סכתה בח"ל מ"ס דחצתה"י איכ לידה"י לא קיים
 המולה בח"י ע"כ אקור דחצתה נכלה לכו"ן אף
 בשיעור שלם והבן?

(ח) ע"כ ונ"ל חס"י להעמיד על האמת דעה
 סכתה הסמיג דעשה דחצתה ה"י אף בח"ס
 הוא דוקא לקצרה חס"ב"י וכו"ו דכל לקון אכילה
 הוא בזכ"ה וא"י עובר על לאו ועשה רק בזכ"ה
 שלם מ"ס דחצתה אכילה ועל ז"ס כתב הסמיג
 דאכלתה דחצתה בעשה דחצתה דח"י לא מניעה ולא
 ב"י לקון ז"ס אינו מנעם אכילה כ"ח כיון דא"י רק
 אכילה דק"י י"ס אכל לדעה רח"י דכל לקון אכילה
 הוא מנעם אף כ"ס רק דסוכחתי אפיקח"י לכ"ח
 איכ נוד"ל דוורה הסמיג דל"ן חילוק בין לאו
 דכלה ובין עשה דחצתה ובחכ"י ליכא בח"ס רק
 אקור לחוד ולא לאו ועשה דכיון דסוכחתי אפיקח"י
 לכ"ח מ"ס י"ס אכל דכלה מ"ס עשה דחצתה דכל אכילה
 אקור הלכא אפיקח"י וסמיג על כ"ח ונ"ס ליכא
 רק אקור לחוד וז"ס כעו"ס בלח"ס איכ א"י מ"ס

צריח אברהם שחקקה איך קייד דנבלה וווארט לכהיס
איב אומי יאמרה ווארט ליתן צאלם לעבויס ווא לנג
אומי לא אהנס ווארט ליסהם לכהיס ווסיך כיה
צוואנט הווארט ליהסעו דויד הנסע וווארט
צוואנט ווא ללא הי צעווע אלס הי ווארט הווארט ליסהם
לכהיס דאס גייד אקור לכהיס וואלריך עס צעלילוי
העניס לייצט צוה קושיט אור מושע הייל וואן אקסר
הי' אלס הי' אשכר ליני מושע קושיט הגלון זי'
הוא כך דאס נבלה וווארט לכהס לא אהנס ווארט
ליסהם לנג צוואנט ווארט דאס הווארט צוויג
לכהס דאס דווארט ווארט לכהס נחיהם צג וווארט
דעכ'ס הוא מושע דוויאמא לא הי' צוה לכהס
דעכ'ס לנחיהם ווארט ווא' לייך לנחיהם לכהס אשכר
ווא' ווא' דוויאמא קשה כיון וווארט לכהס אשכר

אלטר יחיאל נעבענצאהל.

פרי העץ

דברים האסורים משום דם ובו כ"ה סעיפים.

✠ (א) דם ברהה חיה ועוף בין טמאים ובין טהורים
ודם כוי חייבים עליו במזיד כרת ובשוגג
טמאת (ב) ודם שליל אף דנוק השליל אין טעון
שחיטה אבל דמו כיון דלאו בר אכילה הוא לא
נותר בשחיטת אמו ואסור (ג) ולא הוי רק כמו דם
אברים שאין בו דמים ודכנסו בלבו י ש בו
כרת (ד) דתם ורובים דם מותר:

ב (ה) אם נמצא מיטת דם בביצה אם נמצא על קשר החלבון ונתפשט גם חוץ לקשר וגם על החלבון אז הוא ודאי איסור ואסורה כל הביצה משום דהוי דם ריקום ושדא תיכלא בבילה אבל אם לא הי' המיפה רק על חלבון לחוד אז על חלבון לחוד לא הוי רק ספק איסור משום ספקא דפולחנא וי"א דאם נמצא על חלבון כיון דרוב פוסקים סבורים דהוי דם ריקום ואסורה כל הביצה הוי ודאי איסור אבל אם הי' המיפה על חלבון לחוד אף שהי' על הקשר ונתפשט חוץ להקשר כיון דלא הי' על חלבון לא הוי רק ספק איסור וי"א לקמן סעי' ז' (ו) "א דדם ביצים אסור מן התורה וי"א דאין אסור מן מדבריו:

ג (ו) אם נהפך כל הביצה לדם דאז געשח בעפרא בעלמא לכ"ע אין אסור רק מדרבנן וי"א דאף זה

הבאים ויין ורמ"ב וייעצו אם כחלם בחלומן
 ח"כא כחלם אכל בחלומן אף שהיה על השקר ונחמה
 ונחמה. ב' שיעת המלחם הוא סופר שיטות המלחמים
 אכל על החלומן כל המלחם ונחמה רק דורוק את המלח
 על השקר וזרק את המלח ונחמה על השקר אף המלח
 אלו ב' המלחם שיעת וד' י"א דלם המלחם על השקר
 ו' שיעת היין דכל מליחם המלח אין חוקר וזהו בנ"ל
 על המלחם אכל לא למעשה וכתבו הש"ך והמחברים דמלח
 שיעתאקא מלחומתא יע"ש. ה' י"א עיין ב' ויעין בנ"ל
 דקדק בחשבונות י' ללך שיעת ו' ללך דלא שיעת ו' ו' ו' ו'
 שכתב בנ"ל ב' ח"ל ש' ב' ב' אף ידוע שהיה חוקר ו' ו'
 המלחם אכחו אין ח"כא עליו אכל המלחם אכחו ו'
 לו לומר ואם ידוע שאין המלחם אכחו כ' ונחמה
 שיעתאקא דלוח"מא הוא ונחמה בחלומן בזה קמ"ל עיין מה ש'
 אין המלחם אכחו מדרבנן ונחמה וזהו ספק לקמן דכ"כ
 יע"ש ש' דכ"כ של דכ"כ לכחוח חסיד וספור רק

בעיניהם דם חייבים עליו וכו' אבל אם הוא מלא דם ויכבד בו מקום הסתכלת האפרוח אינו חלל מדרבנן יע"ש ובסי' ס"ז א"י כיב האריך שם הרבה והעלה שמואל מן הסורה מקום דהוי כעפרה צלמא כחומר מדרבנן בשם רבא"ה ואף דב"י ס"י זה כחז על דברי רבא"ה דדברים אלו דמוים הם ואין כן דעה הסוקרים חייבו צומה שרצא"ה מחיר לגמרי וקוצר דלף איקור דרבנן אין זו אלא זה הוא מוסכם מכל הסוקרים דאין זו איקור חורה רק איקור דרבנן יע"ש ולכאורה לריד להבין כיון דהוי כעפרה איב אחלי אקור ודרבנן הא נכלה שאינה ראוי לגב אינה קרוי נכלה ועוד קשה להא חילק הכותבים בין צילת עוף עמוד לצילת עוף עמא כחומר דרבנן צביג מוא"ה סיח שכחז שם ח"ל צילת עוף עמא שסתחיל עוף להחנקם זה ואכלה לוקח מוסם טרף העוף אכל צילת עוף טבור שסתחיל עוף להחנקם זה ואכלה מוין אוחו מוחה מדרבנן עכ"ל ואם כחומר כזה שכחז הש"ך דהוי כעפרה איב אף צילת עוף עמא כן הוא ואחלי לוקח מן החורה וכבר העיר בקושיא זו בשפ"ד א"י ונראה לפע"ד ליישב ומתחלה נבאר לבאר בנכלה שאינה ראוי לגב אי אקורה מדרבנן או לא:

א) גריסין צע"י דף ק"ז תחיל לא תאכלו כל נכלה לגב אשר בשעך החתכה ואכלה או מבור נכבדי נכלה הראוי לגב קרוי נכלה ושליין ראוי לגב אינה קרוי נכלה יע"ש ופסקו הסוקרים כן להכלה כחומר צמחיסא ועומי ציוד ס"י ק"ג שכחזו דאין מוחר עד שפסקול מאכלה נכ [ותמחתי על הנאון צמחיסא זליל ציוד קמ"ה ס"י כיו שכחז דלף פסקין כריש יע"ש ולא ידתי לסיק דעמו הקדושה איך יפרנס הא דעומי ס"י ק"ג ועיין לקמן מה שכחתי קלם ליישב דרבנין] אך דעה מנחה כהן וחליין דעביס אקור מדרבנן ודעה פ"ה דלף מדרבנן מוחר והנה מוסל דכחז דנינו גבי צילת עוף טבור וכפי שפירש זו הש"ך לכך מוחר מן החורה מוסם דהוי נכלה שאינה ראוי מוחר דקוצר כדעה מ"ב וחליין דעביס אקור מדרבנן אקור אך דעה הרמב"ם פ"ה סקוצר דלף מדרבנן מוחר נראה דקוצר כדעה פ"ה איצ"ל דלכאורה יס להקשות לפי מה שכחז הע"י ס"י ק"י ועוד צומה דוכתי דכל המפורס הוה צמורה אין כח ציד חזיל וכו' ואיך אקור חזיל נכלה שאינה ראוי לגב הא הסיבה מפורש בקרא [ואף צדנא סתלוד מדרש להחיר כמי קוצר הע"י דאין כח ציד חזיל לאקור עיין בפ"י בקושיא דקמק מוחר דקדושין שם]:

ב) ונראה לפיכך דלכאורה יס להקשות לריש דקוצר ריש להלכות וסמ"ע צ"ל כחז בשם ר"מ דעמנו מקום דלחשני' לאכלה וא"כ בנכלה שאינה ראוי לגב כמי יחיה לחשני' וביותר יס לחומר לדעת דש"ל דלריש כיון דריש צלמא אף שלא כדרך אכילה כמי כן הוא [וכבר דבתי בקצרה זו הרבה בסי' ס"ה יע"ש] ואחלי מחיר נכלה שאינה ראוי לגב ואף לדין דמסקין כרבנן דריש קשה דהא עביס אקור מן החורה ולפי דעה ח"ל הוי מוסם לחשני' וא"כ מועיל קצנה לחשני' לדין עביס אקור צלמא ואחלי נכלה שאינה ראוי לגב לא אמרינן קצנה לחשני' עביס לאיקור צלמא להיות איקור חורה ונראה ליישב דהנה על קצנה לחשני' כבר הוצרכו לחורוים דלדבריה נראה דלא לחשני' ולכך ככל ח"ס כרי שלא יסי' נחשז

לו לאכילה דלא נראה לעשות איקור דכל ישראל יס להם חוקת כשורה וחירלו כיון דכלאו הכי אקור עביס מדרבנן הו ליכא חזקה כשורה ואמרינן לחשני' [עיין בקשר שו"ת תפארת ליוסף להנאון אדני"ק פרעו"שלא ז"ל] ובקשר שו"ת צ"ח ילחם להנאון אדני"ק לבדו שלייעט חס יחיה צמחיסא אכל נכלה שאינה ראוי לגב דמוחריה מן החורה וכל זמן שלא אקור חזיל לא שייך לחשני' קצנה רבנים לחורוים הניל וא"כ לקצנה הספ"ה דליכא איקור דרבנן כלל אך לשיעור הסוקרים דליכא איקור דרבנן אפטר לומר דכיון דאקור חזיל שייך לחיב קצנה לחשני' ואקור מן החורה ולא קשה על הע"י דכיון דהיחיר מפורש בקרא איך יכילם חזיל לאקור ז"ל דכיון דאקור חזיל נעשה איקור חורה ופס"י יס כס צידם כה"ג ודו"ק:

ג) ואם חומה היא נכנה עליה טירה כקף לייצב צומה קושית החיד בסי' ק"ב ששקטם שם צומה דעמנו דצמחורו אף צמחור ויעוט ואיקור רוב כמי מוחר ואחלי כיון דנכלה שאינה ראוי לגב אקורה עביס מדרבנן איב מ"ש וכל איקור דרבנן דבעינן רוב היחיר יע"ש ולפי חלומי א"ש כיון דיעקר מה ש"ס כח צידם לאקור נכחתי מוסם דעמנו איקור חורה דלחשני' לאכילה איקור וכו' ויין ש"ס כאן דעמנו הוה איב אף מועט לא שייך לחשני' כקצנה כ"י יקח שסתחיל לעיל בסי' ק"ב ע"כ אף איקור דרבנן ליכא אך דעיון ל"ע דלחשני' צמח אקור מודם ר"י דשייך לחשני' אך כל מה שסתחתי הוא לפי דעה ספיקוס דשכ"ל ונכלה שאינה ראוי לגב חזל מילחא הוא כמו שכחז בסי' אונס חסיד חילק וקוצר דשני ענינים הוה ומחיר קרלי נפקא דנכלה שאינה ראוי אף שסתחיל אוחה צמחני ונעשה ראוי לאכילה אפילו הכי פקע שם נכלה מוחה ויע"י אלעריק קרא להחיר דל"כ חלל שאלה צדנך שאינה ראוי לאכילה לא לריד קרא להחיר דהא הוי שכלי' יע"ש ודנך זה כבר כחז כמי צמחיסא ס"י כ"י וכדי שלא יקשה מה שסתחתי על שיעור הע"י לריד לומר לקצנה זו כיון דלא מפורש בקרא רק מדרש חז"ל הוא דליפין לה פס"י יס כח צידם לאקור וא"כ כחור כן יחייב מוס שטעמיה מקשים מוסל דלחורין צמחיסא חייב דל"כ להא אילעריק להחיר מילה צמחיסא וקשה דלמא חובל פטור וקרא להחיר מילה אילעריק כ"י שלא יאקור חזיל מוסם מוא יעביירו כמו שאקור צמחיסא ולפי' יחיה דהא כיון דלא נלמד רק מדרש אכתי יס כח צידם לאקור ולדעה סקוצרם דלף צדנך סתלוד מדרש אין כח צידם לאקור נכלה לומר לפי מה שכחז צמחיסא צמחיסא חז"ל דע"ש דאקור אין ראוי לגב מוסם דאין אלו צמחיסא שפיר צין שיעור סתלוד ואפטר דמס ע"י מודם ד"ס כח לאקור מוסם זה ולפי דברי ח"ס יחייב מוס שסתחתי לעיל להא פסק הרמב"ם לאקור צילת עוף טבור מדרבנן דלפטר לומר דזהו כל הסוקרים מודים דאין אלו צמחיסא להבטין שפיר צין קלקול וסבן אך לפי' יחפור קושיא דלחשני' להא פסקו עומי דלף צמחיסא היחיר ורוב איקור מוחר ואפטר דכונחם כיון דהסם איבי צאין מוחל צמחילן איב ח"י שלא כדרך אכילה והוי חז"ל רבנן וריש וצדנך זה יס ליישב מה שסתחתי לעיל על הנוצי דלפטר דמס מו"מ פסקי כ"מ וסמ"י אס מוחל אוחה צמחילן דזהו פליג ר"מ אבל כל זמן שאין מוחל אוחה צמחילן וס"י שכלי' מודם ר"מ דמוחיר מן סתורם

דליכא כוז ולא נהני בזה רק ביעול עשוי ונחמדי
זית מליך בגליון השני כחלם שנס סוף חסדים
למי. המניח לא כתב הכתוב בזה. הענין פ"ח בלי

באשני ח"א נחלת עזראל הלכה פקוקה הובא
בליש הגלון ומהשקט שכתבתי ויד יסודם כולם
פקוק להחיר אף בנחל על החלומן אם נחמדי
הדבר הזה כחתי בלתי בלתי קדושים ק"י ס"ו שחולך
דברך הליש וכתב שמשמע לו שכן דעת המניח
אך עס בקוף קעני ד' הניח את הליש בליש
והמניח עס כתב שכן דעת המניח וזוין כן הכל
לפקק מקום האוקר דלא בליש יעני וכן בלתי
עוד בהנחה יד אברהם שכתב את הליש וקיים
להחיר בהפניו ואני כתבתי קעני זה עיני דעת
הליש ולהלכה עיין לקמן (י"ב) ונראה לי כן זה
שעני ולא בליש לא כתב זאת בודאי דכן כוונתו
דליך ילעטו החלומים לבעול האיסור כיון דלא
נחמדי וזכרנו ועיין לקמן מה שכתבתי דש' ללד
ס"ה מותר לעורמן ולעכרן ולא ילעטו לבעול (י"ג)
ואם נחל כ"י כל זאת מוצא בליש והוא מוקדם
מכל הפוסקים דכיון דלא נחל רק על החלומן אשר
לדעת הגאונים ור"י ורמב"ם אין כאן איסור רק
דש' לחוש לדעת הרמב"ם ע"כ מהני ביעול מה בלתי
(י"ד) **אבר** כ"י כן הוא הכתוב ליש וכן הש"ך

כתב להחיר אפילו מה צמד וע"י. אוקר
ומ"א כתב אם הכתוב היה גדול יותר מאסורה
א"כ יס רוב ולא צעין כפול אך הליש כתב דצדן
זה כיון דזינן את חלומן היכיר ולא כשאר רק קלח
א"כ בודאי יס רוב בליש הכתוב נגד הכתוב
ואפילו הכי אין להחיר מ"א לא פלוג וצעין לעולם
מה בלתי יעני ומה"י חולק ב"כ על הש"ך ואולי

לפניו דקוצר דבכל ביעול ברוב צעין כפול א"כ
הכתוב היה גדול מאסורה דמותר כמו שכתב
מקורן ממה ש"י ידעתי כוונתו דלא אם ע"כ אחר
מה בלתי כן רוב ידוע דלא חלוקה א"כ דעת ור"י. אך
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'

לפניו דקוצר דבכל ביעול ברוב צעין כפול א"כ
הכתוב היה גדול מאסורה דמותר כמו שכתב
מקורן ממה ש"י ידעתי כוונתו דלא אם ע"כ אחר
מה בלתי כן רוב ידוע דלא חלוקה א"כ דעת ור"י. אך
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'
הנלכס כחלם דצעין דוקא מה בלתי וכו' וכו' וכו'

א) והנה צדן דלין ענעלין איסור לכתחילה נחלקו אבות העולם אי הוי גדלוייתא או דרצנן שיעת
החליצד וקיימנו דהוי מן המורה ושיעור המור. צמולין דף ל"ח וקיימנו דלא הוי רק ונחמדי
והנה לפי שיעור הכתוב יס שפסקו רמב"ם חזקת אשה דלערינן עס צמולין זרע בשילה מידות הוא
דלח"ל ענין משה דלערינן וזה האל גדלוייתא מה בלתי נטל ולמה לא אצור גדלוייתא עומד
לבעול שלישי משה דלערינן דף ק"י לא אצור חזקה שלה לתקלה והשם עיקר התקלה בזה
שמשמע איסור עיין בשער הענין פ"ז מהלכות מ"א וזו"ל פ"ז דענין שחזקתו מכלן שיעור החליצד
ולפי"ע נראה ליישב שיעור המור דפסקו לר"ד להנין איך וזו"ל במוצה לתקן ב"כ לכתחילה לדיעבד עוד
הקשו אחרים כיו"א לי עבד לא מהני עוד ספקס ח"ד ב"י ל"ע הא גדלוייתא קנקין שובג אטו מור
עוד

הוא רק לשלול את הסיבה ולא להסיר האיקור אך הדבר כיון דהוי כח פסיק רישא ואקרי אך זה כיחא באיקור דלורייתא אבל באיקור דרבנן לפי שטת חסיד הוצא צמיא ק"י ע"ל דעומד אף פסיק רישא א"כ יהי מותר להוסיף ואפשר שזו כוונה הגמרא הכי מילי דלורייתא אבל דרבנן מנעלין ודו"ק. ומצינא יחייב קושים החוסר דחנא דעגול ר"י הוא דקינר דבר שאין מחבין אקור וא"כ אקור להוסיף אף דרבנן וזוהי א"ש הא דפסק המחבר בסי' ל"ט דרבנן מותר להוסיף והיא דעה הרש"א ז"ל וא"כ קשה קושים החוסר מהא דעגול ולפי מה שכתבתי א"ש דהא אכן פסקין כ"ש דרבנן שאין מחבין מותר ודו"ק:

ובזה יובן לן היטב שטת מהר"א הרש"א סם דלף איקור דרבנן שאין לו עיקר בחורה אקור לעצב ומותר להוסיף כי ההם קיבצים כדעת המ"א שחולק על חסיד ואוסר. פיר אף באיקור דרבנן ע"כ אם יש עיקר בחורה אקור אף להוסיף אך אם אין לו עיקר בחורה קיבצים המה דמותר פ"כ ע"כ אקור לבטל ומותר להוסיף ולפי דבריהם יחייב קושים חסידים שם שהציא מחבין דלף דרבנן אקור פיר ולשטתם א"ש דיש להלק בין שיש לו עיקר בחורה אז אקור פיר אבל אם אין לו עיקר בחורה מותר פ"כ:

ד **עוד** נראה לפעיד אחלי עגול אקור להוסיף דהסם כבר כתבתי דבאיקור דרבנן העטם דמותר להוסיף וטעם דשאלו אך דהוי פ"כ ולפי' דין של ר"י דלורייתא שיש עוד עליהם פ"כ החר בחבור עיין במדעי רש"א סם וא"כ הוי פ"כ דלא כיחא ל"י דמותר עיין חוסר שבה דף ק"ב ושם בונה ר"י בזה דלמחר מרבה עליהם כ"י חיינו בצופן שיוכל ללפוח בלא על איקור ולא כיחא ל"י כלל בהציעול וספיר מילי מנעלין ל"י בשלמא בשאר איקורים לעולם נהסם מאיקור אפילו מרבה עליו אף פעמים אבל בחבור לא טי"ד זה אך נראה לפי מה דלמחרין שבה ק"ב ע"כ דלורייתא קינר דרבנן רוח מלויים אטו רוח שאליו מלויים נחלל דכל הכי דשכיח להיות פסיק רישא בזרין לעולם אף דלא הוי פ"כ יע"ש א"כ כחן יש לבזר לא כיחא ל"י אטו כיחא ל"י וספיר נקשין על כ"י מחסם ומחבלין הי"י דלורייתא אבל דרבנן מנעלין פירוש כחיד דהוי פ"כ דלא כיחא ל"י ולפי' עגול מורה ר"י דלף באיקור דרבנן אקור להוסיף כיון דהוי פ"כ דכיחא ל"י והבן ומה שכתבתי לעיל דכל הכי דלורייתא לבזר אטו פ"כ בזרין כמו שקינר אביי דבזרין אטו רוח שאליו מלויים יחייב ל"י שטת רש"י שבה דף מ"ד בשטתם סם מנעלין כר רש"י פ"י חוץ מנח הדולק בשבת פירש רש"י שם וכתב רש"י חסדו למה נקט רש"י טעם זה דהא נוסקתה ששים סחם ללו מנעם זה נקט רש"י טעם שנתקן בסיק לבזר חקור ולמה נקט רש"י ק"ד דשים ולא נוסקתה ואפשר לומר וטעם דלכאורה סחם על מה דנקשין סחם וזה כ"י דבר שאין מחבין דלמחר איני ר"ש בצופן דהוי פ"כ כגון שחולך בחצירות כעגולא צמיא ק"י רע"י יע"ש וז"ל דקושים חבין הוא וטעם דרש"י אחר סחם וטעם אף בנחש דליכא פ"כ אך עדיין קשה הא אביי קינר דבזרין אטו שאליו מלויים איבדא דכחנא דבאיקור דרבנן לא בזרין וכיבין לא הוי רק מלכא דרבנן אך ז"ל דהא מוצא צמיא דבזרין יש לבזר כמו בכל מלכא

עוד לריך להבין הכי נראה איקור זה בקרא ונראה לפעיד דקינר הר"א דהא דלמחר לעטת סחורה צמיא הוי דלורייתא וקרא לאו אקמחא הוא וכפי מה שהפליג סע"י קי"י דעטת שאקרא חורה לעטת סחורה צמיא הוא מוטעם בזרין דלמחר חתי לאכול יע"ש צמיריות הוא נחלל דביעול איקור דהוי ג"כ מוטעם בזרין זו [כמו שכתב הלבוש] הוי כ"י דלורייתא אך החוסר וקיימאם ספיר דבזרין זו לא הוי רק מדרבנן וקרא אקמחא הוא וזה דבר כיון מחר כוב מלמחר צמיא צמולין שטעיר זוהי ולפי' לא קשה מה שהקשינו על הר"א דהא דלמחר זה אף דהוי דלורייתא אפילו הכי לא דמי לסחא איקרי חורה דהא סחם ס"י רק מוטעם בזרין ודו"ק ומנחם לא קשה כ"י לא קושיאם על שטת החוסר דהא מוצא צמיא ס"י ק"כ דלף הקיבצים דלמחר לעטת סחורה צמיא הוי דלורייתא ס"י ר"א אבל למחר לה"ש לא הוי רק דרבנן ולפי מה שכתבתי דלורייתא הוי זה גם נחלל דמותר הר"א דלמחר לא הוי רק איקור דרבנן א"כ כל המקומות דמוכס צמיא דהוי מן החורה אפשר זה חולין לרי"א אבל החוסר פסקי כחוסר וספ"כ כחזו דלא הוי רק דרבנן ובשגגה זו יש ליישב שטת הגמרא וביחס יע"ש של חרובים שכתבו דמחזין ידוע לא מה"י דביעול מן החורה וכבר חתמו עליו כל המוקדים בידוע ולפי מה שכתבתי אפשר דהמה מודים דלן עיבדים צמיא וצ"י אחר דביעול אך כיון דעיקר דלא מה"י דביעול מדרבנן הוא מוטעם בזרין שם לא לאכול מחבין כמו שכתבו בחוסר קינר הגמרא דבזרין זו הוי דלורייתא כמו שכתב סע"י לענין זה דלמחר לעטת סחורה צמיא וכו' שכתבתי לשטת הר"א דלמחר לענין דלמחר מל"י ודו"ק כי קלרתי:

ב **ורפ"י** מה שהעלינו דקנא דלורייתא בין לשטת החוסר וקיימאם ובין לשטת הר"א דהא דהא דמותר גזירה דלמחר חתי לאכול מן האיקור אפשר לומר צמיא כיון דבזרין הוא מותר רק דלאו חרובים כיון דכיל ליקם סחלמוריס ולבסידם ע"כ לא מנעלין אבל עכ"פ לא טי"ד בזה סחורה דהא עתה אין עומק מעטת חרובות דהא המעורבות כבר הוא רק שטתם מעטת שחורף חוסר ואפשר דגם כזה מותר הוא ואם כנים דבזרין צמיא יחייב לן שטת חרובים ספיר צמיא ק"י ל"כ קט"ו ז"י נוער חס הקדמה וקט"ו סע"י וס"ד סח אקור לבטל איקור ולפי מה שכתבתי אפשר דקינר חרובים דכסיג מותר לבטל ודו"ק אך מצינו וס"ד מוכס דלף כחיד אקור לבטל ע"כ אין לבנות שום יקוד על קנא זו ואף לא ללירין לשום קנין כי אין לזו מדני פוסקים:

ג **ועתה** נחזור עוד בעיקר דין דלורייתא אם כבר מעורב כמו צמיא סחור לא בלה דנפשיה לא כי"כ אם מותר להוסיף היינו לערוך חס סחלמוריס מנעלין צמיד לחסור קינר האיקור סחם מקור הדין הוא מנחם צמ"ה דף ד' אחר ר"י מחסם אחר רב עליהם שטתו מן הדקל לחור סחור צמיא מרבה עליהם עליהם מוכסין וקשין וס"א ק"א מהפך באיקורל כיון דכחצא דסחורא כיחא כי ק"א מוסק צמירית ק"י מחסין וס"א ק"א מנעלין איקור לכחמיל ס"י מילי דלורייתא אבל דרבנן מנעלין ובחוסר סם סקטו צמיא עגול ויקוד וצמל יע"ש ונראה לפעיד דלריך להבין אחלי אקור להוסיף על הסיבה הא הוי דבר שאין מחבין דהא עיקר כוונתו

יך (כב) וכן אם לא לקחו אותם בכף רק שעירה
מדם המים רותחין נ"כ כולם אסורים דשטא
נשאר מעט מים עם ביצה האסורה בסוף ונאמר
המים דלא היו רוב במינו דשאר הביצים שהיו
לרוב לא היו מצטרפין ואח"כ שישפכו לחוץ
נאסרה כל ביצה שנוגע בה הרושב ולא ידעו
בכמה נגע אולי במחצה מהם והיו נ"כ ס"ם
לחומרא ע"כ כה"ג יש להמירף הכל:

מן (כג) הא דטבאר לעיל דאם נתן עליהם מים
צוננים או אם השאירם בקדירה עד
שיצטננו דמותר ע"י ביטול ברוב היינו דוקא
בהפ"ם או לכבוד שבת אבל באין הפ"ם יש לאסור
בין שנמצא על הלחץ לחוד או על חלבון לחוד
כיו דלא נתערבו יחד רק נתבשלו אך י"א דאין
חילוק בין נתערבו ובין נתבשלו בנמצא על חלבון
מהני רוב ובנמצא על הלחץ בעינן ס' ונראה לי
דאם נמצא על הלחץ ועל חלבון באופן שנתבאר
לעיל דהוי דאין איסור או לכ"ע לא מהני רוב
ובעינן ס' אף במינו בין נתערבו או נתבשלו:

מן (כד) י"א דאף בנמצא הטיפה על החלבון
המים והקדרה אסורים כיון דהוי אינו
מינו לא מהני רוב אך בהפ"ם אם נתערב המים
בתבשיל או ששכלו בקדרה תוך מעליע יש להתיר
דאמרינן סליק שאינו מינו כמו שאינו ויטנו רבה
עליו ובבבשלו ונראה לי בבלי שא"א בהנעלה יש
להתיר את הכלי אף לכתחילה אחר מעליע:
(כה) אם

להקל נזכר זה ולדברנו להחמיר כחזק שם נעשה
זה ואפשר להקל לא היו ספק על זה יע"ש
[נמעינו לא מלאחי וזה רק בדברי חמודות] גם
כפי הנראה נחוש שפיר יס להכיר וגם הליש כחז
בפירות לשיעור דלוי חילוק בין נתבשלו או לא
בנמאל על חלמון צעין ס' יע"ש וכן נראה מדברי
שאר פוסקים שלא חילקו בזה כלל אך נולד אחר
נראה לפעיד ד"ס להקל יותר בנתבשלו דכבר
כתבתי לעיל בשם כ"מס ומצינו דא"ס דאף נדס
צ"ל"ס אם נתבשלו היו דס שצ"עו ולא היו רק
איסור דצנן אך הליש לשיעור לא נחית לה דהא
קוצר דנמאלא על חלמון היו ודאי איסור ואין
דצנן אלא כפי אשר כתבתי להפטר לקווד על
הפוסקים להחיר בפס"מ אי"כ בנתבשלו ס' וק"ס
להחיר אף בלין הפ"ם והבן ולהלכס ע"ין לקמן וזה
שכתבתי אף בנמאל כ"ו עד סוף הפע"ף הכל מוצא
בפ"ס יע"ש (כז) וכן כ"ו כן מוצא נ"כ בנמאל
פ"ל"ס ס' ונ"כ ס' כ"ו סנה כבר הנאחי לעיל
השיבה הפ"ס בזה שכתב שכן מ"כ חמוד ונשמע
ודבריו אף בלין הפ"ם אך בסוף החשונה מלד
לומר דצ"עוול גרע טפי מעטש שכתב שם דכיון דקופו
להכיר אם האיסור כ"ו הכוכר ואין כ"ל חע"כ
ע"כ אף נעטש זה י"כ להחמיר שלא יתבטל ברוב וכפי
הנראה שטעם זה אף אם נמאל על החלבון יש
להחמיר צ"עוול וגם זה דלא בליש דנמאל על חלבון
מחיר אף צ"עוול אלא הרב ז"ל מלד להחמיר אף
בחלבון צ"עוול אף מ"ס"ס שם לדבר"א י"כ להכריע
כמו שכתב מקודם בנמאל הפ"ם או לכבוד שבת יע"ש

הנה כל סכומא יראה שנקודת כחז להחיר אף בלין הפ"ם דהא כחז כן אפי' נזכר חמוד והוא חולק
כמוס כמו שהנאחי דבר לעיל ונראה לי דנאמח דעת כחז להחיר אף בלין הפ"ם רק מנחה שפסול
כחז לו בשם ח"א ונשם המורים לאסור ע"כ כחז הרב ז"ל ללד בקצלה לייש דע"ה הפ"ס כמו שכתב
ס' בזה"ל ח"א י"כ דעת הפ"ס וכחז על זה דע"כ הירולה להחמיר כדעת הפ"ס די שמוחיר בלין הפ"ם
אזל בפס"מ ומהר אף מנחה פ"ין לי הכרעם דנעמו להפטר דנאמח חזר צו ולא נלס להחיר רק
בפס"מ ע"כ כתבתי בפ"ס לדעמו להחיר רק בפס"מ ובנמאל מה שכתבתי בפ"ס דע וזה שפ"ס הפסול
שם ח"א להחמיר אפי' לא מלאחי וזה הפ"ס ולדברנו בכלל הכל כחז להחיר ברוב אף בנמאל על
חלמון יע"ש ולא חילק שם כלל בין נתבשלו או לא גם כבר כתבתי לעיל ד"ס ללד להקל יותר בנתבשלו
כיון דלא היו רק איסור דצנן עוד אפי' נצ"ך דעת הפ"ס א"ס כוונתו שפוסקים להחיר דוקא בפס"מ
וכבר שנה א"ס זה בנתבשלו אלא בשאר הערונות מחיר אף בלין הפ"ם כמו שכתבתי לעיל בשם יד אברהם
אפשר דעל כל הערונות צ"ל"ס ברוב קאמר דלוי להחיר רק בפס"מ כמו שהנאחי לעיל בשם יד אברהם
בקוצר כן ע"כ נראה לפע"ד להלכה דאף בשאר הערונות אין להחיר רק בפס"מ כמו שכתב יד אברהם
אף בהנאחי הרבה פוסקים להקל עכ"פ ראו"י לחוש בלין הפ"ם לדעת הפ"ס ול"ס וי"כ וי"כ אלא בפס"מ
יש לקווד על רוב פוסקים שהנאחי ובפרט שכבר הורה זקן הגאון מוה"ר"ש כן וכחז שזה הורה
כמוס והדעת קדושים אף שכתב דנעת שראה דברי ל"ס המור"כ דבריו הא א"כ"כ בפע"ד ד"ה ה"ה
צ"ע ואם נתבשלו אף שכתבתי ללד ד"ס להקל יותר אף מנחה שהגאון מוה"ר"ש כחז ללד להחמיר
יותר צ"עוול אין לזה מדבריו ואין להקל רק בפס"מ ובפרט דל"ס חוסר אף צ"עוול ודאי לחוש לדבריו
ע"כ בלין הפ"ם אונס אם נמאל על חלבון בזה נראה לפע"ד להחיר אף בלין הפ"ם כיון דאף ל"ס
מחיר בזה וגם כבר כתבתי שאל י"ה נראה כוונתו וזה גם שנמאל על חלבון להחמיר בלין הפ"ם לא כחז
ש"ס לפטר דבריו שלא י"ה נראה כוונתו וזה גם שנמאל על חלבון להחמיר בלין הפ"ם לא כחז
כן בפירות ואפשר דכוונתו רק בנמאל על חלמון וגם כל הפוסקים הסבירו להחמיר בנמאל על חלבון ולא
חילקו בין נתבשלו או לא ע"כ נראה דנמאל על חלבון להחמיר ברוב אף בנתבשלו אף בנמאל שכן
עליהם מ"ס לונגים כמו שכתב בפ"ס וכמו שכתבתי בפ"ס ומה שכתבתי ונראה לי וכו' זה פשוט וברור
ואף שפטר מ"ס לא כחז בפירות כן ומנחה כוונתו כך דהא א"ס נמאל על חלבון וגם על חלמון היו
ודאי איסור לכל הפוסקים ואף א"ס נאמר כמו שכתבתי דהוי דס שצ"עוול הא ע"כ היו ודאי איסור
דצנן ופשוט הוא דנע"ין דוקא ס' לנע"ל איב"א דל"ס מה שכתב שם הפסול בפ"ס דנתבשלו היו כמו
ערפות דלוי להכיר ולעולם ס' רק ספק אי"כ אף בזה ס' מ"ס להקל אך כבר כתבתי לעיל שעל זה
אין לקווד להקל כלל יע"ש וזהו יחזקאל כל מה שכתבתי בפ"ס ומה שכתבתי ונראה לי וכו' זה פשוט וברור
מלד דלוי לנבב הקולות לומר דמחיר רוב בזה ולומר כ"י דעת הקוצרים דאמרינן ס' אף שפס"מ
מלד דהא לכ"ע מחיר סלק כבר חזק עליו בליש שם וע"כ בלין הפ"ם ראו"י להחמיר בזה כדעת ל"ס
שפסק רק להחמיר בלין הפ"ם אונס נמאל על חלמון ל"ע אף בפס"מ דהא כבר כתבתי דלוי להקל

זון (כה) אם נתבשרה הביצה לכדה באינו מינה
ונמצא מיפת דם אף על החלבן לכד צריך
ס' ואם הוא ספק אם יש ס' אסור (כז) ביצה שנכר
נעשה ריקום בשר שנתבאר בסעי' נ' שאסורה
מדרבנן ונתבשרה עם שאר ביצים וליכא ס' כולם
אסורים רבוה לא מהני רוב:

יח (כח) אם טרף ביצים ונמצא מיפת דם באחת
ולא נורע אם היא על החלבן או על
החלבן דנתבאר לעיל דכולם מותרים משום דחד
בתרי במל כיון דהוי מין במינו מותר אהיב לערבם
באינו מינו כיון דנודע התערובות מקודם ונעשה
הותר ע"י ביטול רוב אך זה דוקא בהפ"מ או
לכבוד שבת:

יט (כט) ביצה שנוקדה שתרנגולת שלא נתעברה
מזכר דק שספגא מארעא אינה ראוי
שיצא ממנה אפרוח לפיכך אם נמצא בה מיפת
דם אין זה דם ריקום וזרק את הדם משום מ"ע
והביצה מותרת (כס) ואם נתעברה באינו מינו
וליכא ס' נגד הדם אין לאסור התערובות דלא
התמירו לאסור הדם דק בעינינו ויזכר משום מ"ע
אבל לא כשהוא בתערובות ואינו ניכר:

כ (ל) ביצה בת יומא המבואר לעיל דאסורה
משום לא פלוג אם נתעברה באינו מינו אין
להתיר את התערובות אלא יש ששים נגד כל
הביצה ואם הוי ספק אם יש ששים ולא הוי
חסרון ידיעה יש להתיר ונראה לי דאם לא היתה
המיפה רק על חלבן שלא על הקשר כיון דרבו
המתירים בביצה בת יומא אף דיש אוסרים גם
כזה משום לא פלוג אפילו הכי אם נתעברה
באינו מינו ויש הפ"מ יש להתיר אף דליכא ס':

כא (לא) נמצא מיפת דם בביצה ולא ידענו אי
הוי ביצה שספגא מערעא או מזכר
נתעברה אין לעשות מזה שום ספק לצרפו לס"ס
דרובא לאו ספגא מארעא הם רק מזכר נתעברו
וספגא מארעא הוי רק מיעוטא דמיעוטא:

(לב) ביצה

נאילו מינו קני כבוד כיון דלין נותן טעם בתערובות וליע' ו' דמחיר זכר נקטק טעים וזוהי נתי' סקינר סמתי' כ"ע
הניזל כן נקטק אה"ס ומיל' נאילו' ק' חמ"ז יע"ש ועיין במס' ח"י ס' מה שגולד דלפטר דהכל גם
הס"ך מורה דלמדין קלק אך כנר כחנתי דליש מולק עליו אך דין זה נדוע גם ל"ש יורה דלמדין
קלק (כח) זילא כו' מנוכל נש"ע ועיין בפ"ה וספ"ד וז"ל נאילו' אופן ידענו דהוי ספגא מערעא (כט) וא"ס
כו' כן הניזל נפ"ה נקטק טעים יע"ש:

לא **ביצה** בת יומא כו' עיין בספ"ד ח"י ו' דמחיר זכר נקטק טעים וזוהי נתי' סקינר סמתי' כ"ע
לעיקר דנשאר זילא' אין לחסור נקטק טעים כמו שכתבתי לעיל נשמו דלא ביד יסודה
סהעתיק' משמו לחסור בכל זילא' נקטק טעים וזה שכתבתי ונראה לי זה פשוט ועיין מה שכתב בספ"ך
נאילו' י"ב לדעת רמ"א כיון דלא הוי רק עומ' מנהגו כן נתי' נאילו' אך דיש לחלק קלח יע"ש ורזיק
וספ"ד ח"י ו' לא כח לחסור זילא' בת יומא נמלל על חלבון רק נקטק ס' ונראה לחסור כנולל על
חלבון שלא על הקשר כדעת רמ"א וז"ל דעת ספ"ד לחסור זכר אך בלא תערובות וכן בספ"ד
עלד' זכר לחקל יע"ש נאילו' ו' אך לפע"ד נראה דכלל תערובות אין לחקל לכל בתערובות ויש הפ"מ יש
לחקל זכר כמו שכתבתי (ולא נמלל כו' עיין בפ"ה שכתבתי נקטק טעים כן דכל הכי דקטק אחד טעים
פטי' לאסור לא הוי ק"ס וכן מנוכל נש"ך ק"י ק"י ומקור זה הוא מתיק' כבודו דק ע"י שספגו נאילו'
כחן וכו' יומא לוקחם על חזקת כבודו ותכלו משום דרובא בכללן והקטו איכ' להם מתיק' ק"ס יע"ש אך
הפ"י נקוטקס לחסור טס חליון סרנ' נפטר זה והניזל דעת ספ"ד נקטקס טעים דמתי' ק"ס כו' משום
דקמון מיעוט לחסור והוי כזו כמו שהניזל סרנ' נאילו' לזה מהא דלמדין ספ"ך מיעוט מילוח לחסור
נקטקס ונקטקס הניזל דגם חוקי' נכדס קונדס קנל' זו היפ"ך מ"ע שכתבתי בתערובות ועיין בש"ס פ"ה
ועיין בספ"ך ק"י ח"י ל"ב וספ"ד טס ועיין מה שכתבתי נקטקס ק"י כ"ב ח"י ח"י ולקמן נש"ך פ"ד
יע"ש ונראה לפע"ד דרך פלפול לומר דחוקי' נתי' מודים לקבנ' סרנ' נאילו' הכי פטי' הקטו אה"י
מתי' ק"ס דהס' ידוע קוטקס העולם אה"י מתי' ק"ס ח"י לוקטקס ר' יונס שכתבתי ח"י נתי' נאילו'
לחם עכשקס וטוענת דפחח' ס' קחוס איכ' שחפס נעלמה מודס דקיס לינה אחת ולמוחנה נאילת
ודועס

כב (ל) ביצה שנמצאת במעי תרנגולת שחושפת ונמצאת בה שיפת דם ו"א דאף דבביצה בת יומא אסרינן משום לא פלוג אבל ביו הואיל שלא נולדה אין לגזור ומותרת כמו ביצה שספגא מאריעא ו"א דכל דין ביצה בת יומא שנתבאר לעיל כן נמי בביצה זו שנמצאת במעי תרנגולת שחושפת:

כג (ט) אם נמצא טיפה שחורה בביצה אמרינן האי שחור אדום הוא אלא שלקה ואסורה מ"מ אם ספק שאינו רק תחילת קלקול כמו דשכיה ביצים מקולקלות במעים או אף שנמצא על החלמון יש להחריק אם נתבטל ברוב במינו:

כד (י) אם נמצא טיפת דם על החלמון צריך הבחנה ברורה אם הי' דבוק מתולדה אבל אם רק מונח על החלמון יש ספק שמא מתקום אחר בא לו על החלמון ומותרת אם נתבטלה ברוב במינו (ו) נמצא שני טיפות על שני התיכות חלמון וספק אולי משני הילמונים הם כי לא הבחינו אם שתיים דבוקות מתולדה אם היה ששים נגד ביצה אחת הכל מותר מטעם ס"ס שמא שני טיפות היו מביצה אחת ואת"ל שבא מתקום אחר שמא בא מחלמון של ביצה האחרת ומהני לביצה האחרת ביטול ברוב:

כה (יא) דם דנים אע"פ שנתבאר לעיל שמתור מ"מ אם קבצו בכלי אסור משום מ"ע לפיכך אם יש שם שקשקים וניכר שהוא מדנים מותר וכן בתערובות אף שאין בו רוב היתר מותר כיון שהוא מעורב ליכא מ"ע:

סי' ס"ז

במה דברים אסורים משום דם ובו ה' סעיפים.

א (א) בדם בהמה חיה ועוף אם הוא דם שהנפשו ונשמה יוצאת בו היו איסור כרת (ב) אבל דם אברים אינו אלא בלאו והני מילי כשפירש מן אבר לחוץ או אפילו לא יצא לחוץ רק שנגרד בחתיכה וניכר הדם שנתכנס למקום אחד ופירש ממקומו (ג) ואם פירש ממקום למקום מחיים ולא נצטרך ו"א דגם זה היו ודאי איסור דאורייתא ולוקה ו"א

ב (א) בדם (ב) מנוצר בדעת קדושים (ג) נעלם כו' גם עפ"י דעה ה"לם שהמחיר נמצא על מלואו דלא מהני כו' זה דייק וכל הדינים אלו הם לפי מה שפסק כל"ש אך כבד כהנתי שח"כ הניח מונח ל"ש בליע וכבד כהנתי דבשפ"ו י' להקל וכ"מ דיינים אלו סכנהני כאלו בלין חפ"ו וסגן (ד) דם דנים מנוצר בשיע וע"ע בשיע כמה דיינים אשר לא סתמקסם פה:

ורווח ממש להא לאורנין נגמול כל האומר לא ליהי כחומר לא פרעתי דמי ואפילו עדים מעידין פלוה ופרע על מה שחומר לא ליהי אינו נאמן ועל מה שחומר יעידים שפרע אינם נאמנים כיון שחומר שלא פרע ויכרח להנך דהנה בחוקי הקשו ס"ס דלף בלשון כהן איכא ק"ס דפסק שמה מוכח עץ היחם והיכלו כיון דלא טענה בודלי דלא היחם י"ע והקסם כהנללס דסא למשנה אחרונה אפילו מורם בעלמם פאקוס אחרין שמה עינים נחנה בלחך ואינה נאמנת יע"ש וסג"ן הינך על קושיה סחוקי משום דמ"ע לא עכיה ועל חירוף זס נמי קסא כמו סכנהני לעיל בשס הכי"צט דיוחא קמוד ייעונו דמ"ע למחלה דלינה פתחו אך בלידוף פני סחיוליס צידד יחייבט סכל דכאנר לכך לא היו ק"ס מוכוס דמ"ע לא עכיה אך יס לומר קמוד ייעונו למחלה וסחי רוצה להחיר על זס כאנר דס ייעונו אין כאלו דהא לא טענה ולי מ"ס דעיינס נחנה בלחך לכך אינה יכולה לאקור א"ע ועדיין איכא ייעונו ללך למחלה ז"א דסא אף למשנה אחרונה לא בכל הסכים אמרינן עיינס נחנה בלחך רק סאלו מושטין משום יס שעינים נחנה בלחך אבל איכא עינים ייעונו נ"ס סחומנה אונה איכ מהייעונו דמ"ע יס עוד לגנע מ"עט פאינס נחנה עינים בלחך ומדלל טענה בודלי דלאו מ"ע היחם ולא נכאר לן מ"ס מהייעונו דמ"ע רק מהייעונו דמיעונו ואין כאלו ללך למחלה דלינה פתחו לכך בלשון כהן אקוס ודוק. ומעשה יחייבט על נכון קושיה השלם דלף דהוי הודלח בעל דין אינה אקוס דשמה עינים נחנה בלחך דסא הוי ק"ס בשני לדיס קקולין ולא מ"ס קמוד איכ אף דמ"ע לא מהני מהייעונו דמיעונו ללך אבל כאלו בלשון יפכאל הוי ק"ס עונה ואינה נאמנת כהנללס ומעשה פכיר סקסו סס בחוקי דלי רוצה בללון ומיעונו אונס אף דבעלמם אמרינן קמוד כמו סכנהני הכי"צט אבל הכס ליכא למימר קמוד דלא נכאר רק מהייעונו דמיעונו כמו סכנהני דמ"ע ודוק כי קלפתי וזס דבר נחמד מלך ובנדון סכנהני דמ"ס לכ"ע אין כאלו ללך כיון דהוי רק מהייעונו דמיעונו מנוצר (ג) בילה כו' מחלוקה הפוסקים בזה מנוצר בפנימי ופ"ה וציד יהודה כהנ' להקל יע"ש ול"ע ו"א אם כו' מנוצר צד"ק חס הוא עפ"י דעה ה"לם שהמחיר נמצא על מלואו דלא מהני כו' זה דייק וכל הדינים אלו הם לפי מה שפסק כל"ש אך כבד כהנתי שח"כ הניח מונח ל"ש בליע וכבד כהנתי דבשפ"ו י' להקל וכ"מ דיינים אלו סכנהני כאלו בלין חפ"ו וסגן (ד) דם דנים מנוצר בשיע וע"ע בשיע כמה דיינים אשר לא סתמקסם פה:

סי' ס"ח

א (א) בדם מנוצר נגמול ובפוסקים וס"ע וי"ן בפוסקים מה נקרא דם הנפשו וע"ע בשפ"ו קוף (ב) ח"ל דע דמקור ומחבר כהנ' דם חס ונשמה וסחיטו עוף ובללמ דם העוף יס צו ונלקוח כמו דבמהני סוד רלחי' כהנ' דבמהני העור אלו ח" חסם דס ולניס קע"י ח' כהנ' עוף (ג) אבל דם כו' כן מנוצר נגמול ובפ"ע ומה סכנהני דלס לא ללחך רק סכלרר כהנ'ס וכיכר הוי בללו דכ"י כן מנוצר ממה סכנהני כקמוד בלחך ג' יע"ש (ד) וס' פירש וכו' הנה בעור כהנ' וז"ל חס פירש מן האבר וז"ל לחוץ או סכלרר כהנ'ס או פירש מהקומו ונחשוניר לללח וכלל דמקס אחר אק"ר ולוקס עליו וכהנ' חז"י מ"ס או סכלרר כהנ'ס בלמד מדין אונולל דלסמיק וי"ס או ספירש מהקומו כו' בלמד מדין סוכר מפקחו סל כהנ'ס ולפ"י דבני אונולל דלסמיק ובני סוכר מפקחו סל כהנ'ס לא אסכחן כהנ'ס דלוקה עליהם משמע לרבינו כיון דמסכין ל"י כהנ'ס וק"ל דם אכניס ספירש לוקה עליו הכי כמי לקי עליהם עכ"ל והמעו עליו דסא כסוכר מפקחו סל כהנ'ס הוי אינע"י כפ"ק ולא אסרינן רק מקסם וכמו סכנהני פנ"י בעלמם סס כקמוד והא"ך אפסר דלוקס מקסם וכבד הדינ' כהנ'ס בזה על פטור והס"ק על חז"י כהנ'ס דכני העור יע"ש כדכ"ס ופירש הוי כהנ'ס העור דמה סכנהני לוקין לא ק"י על חז"י דכ"ס דכ"ס לללח חלל כוונתו דלס פירש יס חסם פאקוס יס חסם פולקין

ויהא זה לא היו רק ספק איסור (ה) ואם לא פירש כלל מחתיכה מותר לפיכך מותר לאכול בשר חי בהרחה בלא מליחה ובכלבד שלא יהיה בה גידין שדם כנוס בהם דם זה הוא ככנוס בכלי:
ב (ה) דם שבישלו או טלחו ויהא דלא היה רק איסור דרבנן ויהא דהוי איסור דאורייתא:
ג השובר מפרקתה של בהמה קודם שתצא נפשה (ו) ואף שהיה זמן מרובה ויניקה מיקרי קודם שתצא נפשה (ז) כיון שהדם מתעורר לצאת בשעת שחיטה ומחמת ששובר מפרקתה אינה יכולה לזנק וחוזר ונבלע באבריה לפיכך אסור לאכול מבשרה חי שהרי הדם פירש ממקומו ונבלע במקום אחר (ח) ולבישול וצליה דברעת רמ"א להחיר ע"י חתיכה ומליחה דוקא דע"י חתיכה ומליחה יוצא הדם שפיר (ט) והיה אם התך בשר מבית השחיטה קודם שתצא נפשה צריך חתיכה ומליחה בין לקדרה בין לצלי:
ד (י) ויהא דלכתחלה יש לזהר לשבור מפרקת של בהמה או לחתוב סכין בלבה לקרב מיתתה משום

להכבד בהגיה א"ת ודלי וי"ט לכמה דברים עכ"ל נכתב בפנים שני דעות נזהר לא נכח לפע"ד א"ל כלל הדם במחתיכה דין זה נלמד מהמחלל דלמקמי כמו שכתב חז"ל וזו לא מלינו מי שהולק על הטוי"ע דנשלמה צבור מפרקתו דין זה נלמד מהמחלל דלמקמי דק נקט ולי פירש הדין וקיימנו אצ"ע"ל אי פירש ממקום למקום אסור וכן קובלים הני פוסקים דלא הוי רק ספק אצל באומלל דלמקמי לא מלינו בפירוש מי שחזק על הטור ומלד הסבול זה נכח ע"י כיון שניכר הדם אשר בכב פירש למקום אחר והוי כמו י"א למי' ודלי"י שם נכח ע"י דמא צבור מפרקתו הוי אצ"ע"ל דלא אפסע"ל לשיטת הדין וקיימנו ואומלל דלמקמי פשוט צ"ס לאסור ונס הטוי"ע נקטו הני פוסקים דנים כנס אחר זה ומשמע מהם דחמיר יותר כלל במחתיכה מזה שפירש ממקום למקום ולא כלל דמא מחלל כנס י"א למי' דין ג' כתבו נחמיה ללאט ונבלע במקום אחר ולי הוי חד דינא למא חלקו בניהם ע"כ נכח לפע"ד דנלמד הוי ודלי אסור לכל הפוסקים שוב לחי' בנשי' א"י א"י שכתב ג"כ דלכך נכח ע"י יע"ש ונס בלא כלל נכח לפע"ד כיון דטו"י כתבו ודלי אסור יש להחמיר כדגירסא לעבודתו ודלי ולא למסדו ספק וזו יתבאר כל מה שכתבנו בפנים:

ו (י) לא וכו' מוצא נשיע. ודע דחיד צ"י קטע ביאורים א"י ג' כתב לסוכות מכלל דלין ע"כ הדם לגבי רק ע"י דוחף דקבינא אצל לא ע"י דוחף דקבינא דלחתי' נכח מי דוחף לאכול באומלל סיכא משכח לה הא וי"א דם צנין ע"י דוחף דקבינא דוחף לומר דוחף ע"י צנוע דוקא וללועקו אסור וי"ט עכ"ל והנה א"ס קבלה נקבל אצל מלד הסבול אין נכח שום חילוק בין סקין לשיניים ונכח כמ"י וזה הביא נכח יד יסודם והסכים עמו דקבדו דטעם דמותר לאכול באומלל אף שנלחח נפשו דם צנין ע"י לעיסה בשיניים זה לא מיקרי פירש כלל כל שניפרש ע"י אכילה והביא ביד יסודם רמ"א לזה מחולקים טולדו בחלוט דחיס אסורים אלא לאסור שפירשו ואפ"ר הכי מ"ס שפירש בפיו לא מיקרי פירש כיון דהוי דרך אכילה יע"ש ולפע"ד אין ע"ש רמ"א דמא כחם כיון דהחית חורס מחולק כל זמן שלא פירש לאורי העולם מצינו דקרא איב צודלי דדינח מורס לחמיר אף מ"ס שפירש בפיו דלתיב לא משכח להחיר וד"ק. אצל דמס לא מלינו צ"ס מ"ס רוב"י בקרא להחיר לאכול באומלל רק שהפוסקים כתבו כיון דמס שלא פירש מותר איב מותר לאכול באומלל וא"ס לחמיר דנעת פלוגתא בשיניים נבלע הדם למי' לחוד פ"י מכלל לן לומר דמס לא מיקרי פירש מה לי צ"י מ"ס לי פירש בכלי הא בין כך ובין כך פירש מיקרי ואמ"ל החירו אלא לריד לומר דלא החירו רק לצנוע בלא לעיסה ועיין לקמן בסי' קטע מה שכתבנו צ"ס וי"ט ע"ש בפרט דין זה צ"ע. ונציין הדמס כתב צ"ס א"י א"י שכתב ג"כ דזה הוא רק לעצם הסוכות הדמס אי להעביר הלכוד אצל למי' לכך איב כאן הדמס ובפ"ד א"י א"י דמס דכיו' יע"ש (ה) דם שבישלו וכו' יש בזה מחלוקת בין הפוסקים והכרעתם אחרונים נכח דלא הוי רק אסור דרבנן אפ"כ כתבו להחמיר בכמה דברים בקסיקא שלא לזנוי לקט דרבנן ועיין בנחש' פתח לעיקר דהוי דאורייתא ועיין לקמן סי' קטע (ו) ואף שהם וכו' בן מוצא נשיע' חיל ויחיו לדינא אין לקומד ע"י ואף צ"ס וזמן ענינה ויניקה אין לשבור יע"ש (ז) ע"כ אם ודלין זה מוצא נשיע' ובפוסקים יע"ש (ח) ולבישול וכו' בן ס"א ע"י פירוש הש"ך בדעת רמ"א וכן פוסק בחי"א ועיין בש"ך דנצינ' דווקא כללם כל לכו (ט) וי"ט בן מוצא נשיע' וכו' שפירש שם שפירש ומהם של סוכות שחשבו ע"י יע"ש לכן נכללתי על סרב בחי"א שאלה קצתה הש"ך מה שדמס א"ס סלבוט ואפ"ר הני פוסקים סוף ג"כ הגם זו ולא ידעתי למא יע"ש (י) ויהא דלכתחלה כיון כן כתב רמ"א דנשיע' א"י ע"י כתב חיל מה שכתב רמ"א ויהא דלכך נכח יע"ש מה שכתבנו ענינה הוא ויהא מוקיפין לחתוב סכין בלבה ואלו בנמלא אסור לחמירם דנחל דבים וכלן אחר אף לעלמו אסור עכ"ל ולכאורה לא ידעתי כוונתו דמא בנמלא נכח דמס אסור כמנכח ע"י א"י ליל כוונתו דמא

משום שמבליע דם באברים (א) אבל מותר להכות על ראשה לקרב מיתתה דע"ז זה אין מבליע דם באברים (ב) לכן מה שנהגים העולם בעוף אינדיק ששוברין מפרקת בקרדום אף שלא בדרך שחיטה אסור דהא מבליע דם באברים:
 ד (ג) נצטרך הדם מחמת מכה אסור לאוכלו חי ולקדירה צריך תחיכה ומליחה ולצלי שרי ע"י מליחה קצת אף בלא תחיכה כמו שאר בשר וכן הדין בחתך בשר מבית השחיטה לאחר שיצא נפשה ואין בה חיות כלל אפילו הכי הוא אותו מקום כמו נצטרך הדם:

סי' ס"ח.

דיני מלינת הראש והעופות וכו' י"ב סעיפים.

א (א) המומן הראש באפר ונחלים לצלותו או למולו צריך שיכין שיהי בית השחיטה למטה וכן אם מניחו על נחורו ינעץ בנקב החוטם קנה או דבר אחר כדי שיהי נקב המוח היוצא החוטם מנולה וכן אם עשה נקב בעצם המוח מן הצד צריך שיהי הנקב למטה כדי שיוצא הדם למטה דרך אחד מן המקומות אלו (ב) ואף שאין הקרום מנולה על האש לא איכפת לן בזה כיון שקרום הוא רך פולט הדם דרך הנקב (ג) ואם הניחו על הצדדים ולא ניקב העצם כיון שאין לדם אשר בקרום והמוח מקום לזוב דהא עצם המוח מקיפו מכל צד היה כמו שנתבשל בדמו בקדרה ע"כ המוח והקרום אסורים (ד) אבל שאר הראש מותר דעצם מפסיק ואין הבשר שעל העצם בולע ואף אם בולע מעט כבולעו כך פולטו:

ב (ה) ונהגין לבתחילה שלא לצלות הראש שלם ואפילו אם רוצה להניחו על בית השחיטה היישין שמה יתהפך על הצדדים (ו) ע"כ מוציאין המוח מן הראש קודם מליחה ולחתך הנגלות שתי וערב שאז מתחתך הקרום היטב ויש מסירין הקרום (ז) ובדיעבד אם התכוו שתי או ערב סגי אפילו לא הסיר המוח קודם מליחה ואפילו לא נתבשל דיון אין צריך למלוח פיש ואם כבר נתבשל או אפילו לא נתחך שתי וערב רק ניקב העצם והקרום מותר כיון שהי הנקב למטה והי מקום קדם לזוב דרך שמה (ח) ואם נקב העצם לאחר ולא הקרום בצלי כה"ג מותר בדיעבד אבל במליחה אף דיעבד אסור כיון דלא נקב הקרום אין המלח מפליט דם שבקרום (ט) וי"א דדוקא הקרום לבד נאסר אבל לא המוח דם שבמוח יוצא ע"י הנקב שבעצם אף שלא נקב הקרום אך י"א דאף המוח נאסר כדי קליפה מה שבלע מדם הבנום בחוטין שבקרום וגם לא יצא מידי דמי במליחת הראש כיון

כיון (א) דודאי יכול להפליט דרך הקרום יע"ש ולי שפני ל"ע דלם נאסר דקרום אינו נפסיק רק העלם וכמו שהבאנו בתוס' דעלם אינו מפליט וכפי הנראה נלשנו דנולע רק דלתי מפליט אי"כ העלם ית"י חסור שוב מלאכי בתוס' ק"י ע"א שכתב בפירושו דעלם חסור דלא נמלח בכלי שאינו מנוקב נאסר הכלי אי"כ גם העלם נאסר ומתחת על המוסקים שלא הזכירו דין זה יע"ש (ט) וטובין כו' מנוקב דנתי"א (ו) ע"כ כו' מנוקב דנתי"א וכתב בשי"א ח"ל ולא ידענו למה על נקיצת עלם קני ולי דמסרו לקוים תשי"א ח"ל מ"מ במתיכה הקרום וכלוהי ד"י יע"ש כ"כחו אצלי מליכו מליסם קודם סללים ודוק (ז) ובדיעבד כו' מנוקב דנתי"א וכתב וס' שפירשנו כי הסיך א"י מ' ויין בנפשי' דלף דכח הסיך שתי וערב כוונתו או ערב (ח) ואם כו' כן מנוקב בנפשי' א"י ב' נסס סכס"א דקרום כך סוף ואל"ל חס"כ לל"י מ"ס שפ"ן כן למתי"א לקד"כ צפ"ן חס"כ נק"רם וכן מנוקב בנפשי' ק"י ע"א א"י מ' ובנפשי' סס (ט) וי"א כו' כן מנוקב בנפשי'

ע"כ נלעזו מותר ע"י חס"כ ומליסם כמו שכתב הנתי"א וע"כ סב"ל על זה דע"כ לכתחלה לא יסמוך על זה לנזיר מנקמה וזה לא נחשבה בגזירה לכן סב"ל כן נסס י"א (א) אבל מותר להכות וכו' כן מנוקב בנפשי' וכן כתב בנפשי' א"י ק"י ח"ל וכן נוסחם העולם דלף סוסה למוח מוכן על נאסר יע"ש וכן פסק בנתי"א (ב) לכן כו' כן מנוקב בנפשי' א"י ק"י וכתב לי דלף חס ונלם לחתך ולמולח חס"כ חסור דלם כנר כחנתי נל"י י"א לכתחלה אין לסמוך על זה (ג) מנוקב דנתי"א ובנפשי' וי"א ע"כ בנפשי' דל"ן א"י נוסבין להלמית כנר כחנתי דל"ן א"י נקליסם נחליסם ע"כ לא כחנתי מדיסם א"י נפסי'?

סי' ס"ח.

א (א) המומן כו' י"ס בזה שלשה פיעות כמו שכתבנו בנפשי' סב"ל בנפשי' א"י ח' כר"ן קוצר דדוקא בל"י אבל במלינה לא צפ"ן חס"כ סללו וסכס"א נסס י"א דוקא במלינה קני נוס סל"י בל"י לא חס"כ וזה וסכ"ר מוסס מוחיו צ"ן במלינה וצ"ן בל"י ס"י ע"י חס"כ שכתבנו בנפסי' וצ"י בנפשי' סכס"ר ב' סב"ל ס"י דעוס במלינה ובנפשי' א"י כתב חס"כ סללו בל"י ונתי"א בנפשי' ב' כ"י מ"ס ספ"ש ב' ספ"ך חס"כ אף במלינה חס לא ע"י חס"כ המנוקב בנפסי' ע"כ כחנתי צ"ן בל"י וצ"ן במלינה וכדעס סכ"ר ונתי"א וכן כתב בנתי"א יע"ש (ב) ודף וכו' ע"ן בנפשי' ק"י א"י ח' שכתב ח"ל וסכ"ר כ"י הנל"א מדיכיו בנ"י כ"ס דלל"י צפ"ן חס"כ במוטין ואפילו סכ"י לא סגי' כל"ן בנפשי' א"י דל"ס חס"כ דק"ר כו' שכתב הנפשי' דקרומו כך כ"ע מדיסם דלל"י לא צפ"ן חס"כ יע"ש (ג) ואם כו' דע' דלגולת חק"ך חס' סוסו מכל ל' ונכחורו סוסו סוף וכן צ"ס ספ"ש וי"ד ד"ר ד"ר מ"ס סכס"ר ע"י א"י ב' וספ"ש סוף וכתב עוד סס בנפשי' דלכחורו כ"כ חס"כ דע"ך חס"כ סוף מוסס קרום חס"כ חס"כ כח כח דגס צומו עלמו י"ס ב' דס וספ"ש עוד למה צומו סכס"ר חס"כ חס"כ ע"כ עלמו י"ס לוור דמוח כ"י עלמו כ"י ב' דס ח' עלם סגלולת לא חס"כ ונל"ל לחיות צו נקניס כס"כ עלמו יע"ש (ד) אבל כ"י סכ"ר בנפשי' כח ספ"ש לסכ"ר מוסס דכ"כ וכתב בנפשי' א"י ב' דלפ"י סל"ר ככר ספ"ש כל דעו ולי"י ח' ספ"ש ונל"ל ב"ח ע"ס חס"כ חס"ר דל"י ס"ך ככ"י א"י ב' בנפשי' ק"י ע"א חוסס לע"ך ספ"ש דעלם חס"י סולט ומתי"א סכ"ר מותר ומתי"א בל"י לא כ"י מ"י דל"י מנוקב בנפשי' ע"י דכ"ר סכס"ר סכס"ר ע"כ ככר סל"י כולל ס"י דיעבד א"י ד"י לע"ן מליסם וע"כ בנפשי' סס נסס חס"כ דקרום מפסיק ומ"י סגי' סכס"ר א"י ח' דודאי יכול להפליט דרך הקרום יע"ש

וכו' ולי שפני ל"ע דלם נאסר דקרום אינו נפסיק רק העלם וכמו שהבאנו בתוס' דעלם אינו מפליט וכפי הנראה נלשנו דנולע רק דלתי מפליט אי"כ העלם ית"י חסור שוב מלאכי בתוס' ק"י ע"א שכתב בפירושו דעלם חסור דלא נמלח בכלי שאינו מנוקב נאסר הכלי אי"כ גם העלם נאסר ומתחת על המוסקים שלא הזכירו דין זה יע"ש (ט) וטובין כו' מנוקב דנתי"א (ו) ע"כ כו' מנוקב דנתי"א וכתב בשי"א ח"ל ולא ידענו למה על נקיצת עלם קני ולי דמסרו לקוים תשי"א ח"ל מ"מ במתיכה הקרום וכלוהי ד"י יע"ש כ"כחו אצלי מליכו מליסם קודם סללים ודוק (ז) ובדיעבד כו' מנוקב דנתי"א וכתב וס' שפירשנו כי הסיך א"י מ' ויין בנפשי' דלף דכח הסיך שתי וערב כוונתו או ערב (ח) ואם כו' כן מנוקב בנפשי' א"י ב' נסס סכס"א דקרום כך סוף ואל"ל חס"כ לל"י מ"ס שפ"ן כן למתי"א לקד"כ צפ"ן חס"כ נק"רם וכן מנוקב בנפשי' ק"י ע"א א"י מ' ובנפשי' סס (ט) וי"א כו' כן מנוקב בנפשי'

וְאֵם עִירָה עָלָיו מְבַלֵּי קוֹדֶם מְלִיחָה מְבַשֵּׁל כִּי קָלִיפָה עֵיב צָרִיד לְקַלּוֹף הָעוֹר קוֹדֶם מְלִיחָה
וְאֵם שְׂדֵי הָעוֹף מוֹנֵחַ עַל הַצֹּדֵדִין כִּנְכֵם מִי מְלִינָה לְחֹכְמָה דֶּרֶךְ הַנְּבוֹנִת אֲבָךְ אִם רֹאשׁ הוּא לְמַעַל
א"ל

א"צ קליסה דא"א למו מליגה לכנום דרך הנצות
ואם עירי שני פעמים ואז כבר נשרו כמה נצות
ע"י עירי ראשונה ובעירי שניה נכנס המים ואוסר
כדי קליסה (יש) ועירי שנפסק הקולות אינו מבשל
אף כדי קליסה:

יב (ה) כלי שני אסור לכתחילה למלוך בו אם הדין
 מולדת במים דיש אוטרים דכלי שני
 מפליט ומבליע ואף אם נאמר דיוצא אח"כ הדין
 ע"י מליחה דכ"פ עכ"ל הכלי יהי אסור ובכנדיים
 יהי נבלע בהם ההכל דלא שייך בחלב לוטר כ"פ
 ואם נקדח הכשר לכבוד שבת ואוורחים והבשר
 מלא גרוד דא"א למולחו כך אם הוא כבר מנוקד
 מנידי דם וחלב וכבר הורח מדם בעין שעל גבו
 מותר להניח בכלי שני אף לכתחילה דיוצא אח"כ
 הדין ע"י מליחה וט"ס מולד כל מה דאפשר שלא
 להניח בכלי שני שיהי שולל במים רק במים שאין
 יד מולדת בו:

ש' ס'מ.

דיני מליחה והדחה ובו מ"ג סעיפים.

א (א) צריך למלוח הבשר קודם בישול דעיי המליחה יפלוט הדם שבו דקים להו לחזיל שטבע המלח להפליט דם מן הבשר (ב) ומכע זו הוא דוקא במלח אבל שאר דברים חריפים אין בהם כח זה לכן לא מרני מליחה רק במלח ודוקא: (ג)

איקור דם לחוד ויחד אף באין חס"י דכנולעו כך
פשוט וענין ליעבד דבלי שני בשל איקור יתבאר
ד' דם רחמי' לעצמיהו כבאן מה שכתב בחס"י תבאון
בש"ע דידן מלכה דרמז שפתי' בשנים דבש"י ח'
ה' הכי חסד' שבחין יחד קרוב להחמם ור"ל י"ה'
בכתחלה מעט כמו שנכלל בכלי' שאליו מוקד' ויחד
ו' לזר דלשילוי קטע'ס מחד אוזיל' לא נאסר ועטס
בבחי' כז' קליפ'ס ונני' לא יוכל חתול' להשיל' אס'
ומקום אחד אשילו' רגע רק יסבצנו חניד' לעצלה מן
ס' לקריס' ואין לי היסור כי אם לללי' ורף כי מה
י' אס' כול' נפש רזוי' להסחיר' אס' דואס' שנתחמם
ועי' אס' וכן כלי' ליכנס עבלי' ועיין לקמן בפי' סי'ט'
שנחמם כעין זה יע"ש:

מי"ם"פ.

טו צריך למלח וכו' כן תוצר בנצח וצ"ע ועיין בנצח בנפחיה שחקר לנפחיה תחבר צ"ע דלח
כתבנה תחבירה בלח מליה וי' קי בקדיה בדרם אף תחבירה תוצר ח"כ י"י מוצר
לנצל כן להחלה וכתב לחייל וקף לחין וכוונה לנצל לאל לאכול חבצר אפילו הכי נעצל וימרי יע"ש
ועיין גר אפרים ק"י קיט שכתב ב"כ דז מיקרי כוונה לנצל כיון דהוצר בכוונה חכ' אלס להל דמולר
בס"י ס"ד בנ' נחלים ומלדז ו' דעת הס"י סי' דלפטר צענין אחר אקור ח"כ אלס לחין וכוונה לנצל
ורבר תאכרית הרבה לעיל נס"י קי' ודעתה דוכתי בפרט זה (ב) ועצב מנין הגאון הקדוש זלליה בפרט
דברי חיים חאריץ פרצה צענין ז'ס ודציא שמונה אחר חמיר צצר שטנלם צמין הקדקא בלגון אפריז
סאלאען וספי' על ז'ס צלבוטו תהיור סאל עלה על לבו מעולם שמוס ד'ס אוריין יתקסב צו'ס להתי'ר
עליה מלח וכל ז'י קרחה סאלה זלח כנחל מולד ס"ה אקור במור ולא וסחי' עליה רק צעלם
להקיר זלח תהעקעס' אחרת' דגרי וקריג' שפס'ס ומוקרי' ס"ה אקור במור ולא וסחי' עליה רק צעלם
עכ"ל ובקור תתשובה אחר כל אריכות שחאריץ ס'ס כתב וזה לטון קדשו ועיקר דלפטר תהלה תהיה צעני
דגרי'ס תחבירה תחמומה זו תהלה עושם פעולת ספיעטס להילי' כל סדס וס"ה דגרי'ס חריף זלח מלח
סאין צענעו להילי' ז'ס צוילי אקור לעלות כז וכו' וצמח' ז'י דמעטס ז'ס מוח' ע"י סדסם וזלח'ס
ז'ס דהסאלאען לל עושם פועלס כזו כל דבר סריף בלל דומאק אינו עושם פעולתס כמובאר דבר
זה באחרונים אולם ז'י יודע ערב הסאלאען אולי דרכו לתפוך ולהצליע לוס כרס'ס לי דאקור דלמל' מולט
ובולע ולחומר כקטי'ן עכ"ל תהיור אומס דגרי'ס הקדושים לרי'ס תננה צמח'ס ספיעטס דלמל' סלנו וצלע
ולכך לא צעני עוד עליהם סעה שנקלעו וצמח'ס ע"י הסאלאען כל יל' ע"י עליהם ס'ס תוצר כצ"ע צ"ע
הוצ'ה

ב וקודם מליחה הצריכו חייל להדיר תחילה הונח ביחס יוקף ונשיע ס"י ס"ח ונשיע נכמה הבשר דוכתי דכלי כפי סיד קולדת צו חף עכאור שפליט ומצליע אפילו הכי מהני מליחה אחיכ כיון דכלי כפי חינו מצטל איכ בהללחט נמי מה צדק חף שפליט ומצליע ילא אחיכ הדס עיי מליחה או לליס כיון דהללחט אינו מצטל ולא ברע מכלי כפי לטיט הפוקקים דמפליט ומצליע אפילו הכי מהני מליחה אחיכ להוליח הדס עכנע דכנולעו כך פולטו עס דס על עמלו חף כנלס לי לפיר כיונחו חקל'סס סומחילס הכי' סס סחונס סכנס חיד כרס ס"י ס"ט עכנע דמס עכנע צכנע עיי סחול סוב אינו יולס עיי מליחה וליס דכך עכנע על עמל להנליע עד סכנע לא ילא סדס מה עכנע עיי מליחה ועס סחול וליס דמס דכריו מנעס עכנע סס זס דוקס מה עכנע עיי עמל חכל מה עכנע עיי הללחט כיון סלא ידעו עכנע על סחלאחן אפסר עכנעו כן סול סמס עכנע עיי סחלאחן סוב לא ילא עילומס ולחומכל קנטינ ודוק. וקודם מליחה כ"י סכס בענעס הדמס ככר סחריכו ספוקקיס ואעתיק דכרסס כחסיסוס צ"אור קלס:

א גרסינן מולין דף קי"ב ע"א אור שחולל חין סכנר יולס חיד דמו סליכ מולחו יסס יסס ומדירו יסס יסס איחור כ"י הונח אור מולס ומדיר סומחילס סכס אדיר ומולס ומדירס ולא סלי' סל דחלי' צי עכנע סל דלס חלי' צי עכנע סירוס קסי' כל דחילס ככר סחנכמינן חילול עיי' ולכאורס יס לדקדק כיון דשחולל וריס צלו להודיע לנו קדר מליחה איכ לנח סחמס סחמינו סדמס רסחוכס וסמכו על סחנכ דחלי' צי עכנע סכר יוכל להלמיס מוס עככול צלו קס כחסי' סחמינחל וסחמי' דלס סיכסו כמו ספירס סחמס סומחילס ונכלס לפעיד דכ"ס וסחולל צלו קס כחסי' סחמינחל וסחמי' דלס נעסס דלף סחלי' צי עכנע מלריך סחמס סחמס סדמס רסחוכס סדמס סענע לא נחנע כלוס כיון דסי' זמן ככ קודם מליחה וככר כסיינעס דסס ועיי' סחמי' דלסו כן קס דחנל ס"י כחסי' דלס חלי' צי עכנע חכל כחסי' דחלי' צי עכנע חלי' סל סדמס רסחוכס ולא סמו לככול כיון דמס סחמי' כן לפיר סחמינחל ולא יכור מוס סוס ענוד ועיי' כסי' ח"י צי:

ב ומעם סל סדמס יס צוס כמס סיטוס ח"י סיטוס סחסי' ס"י סחיל'צ' וסוס דסיו כמו כנדל עיי' ככר דסחמס רוב דס עסי' לא סחרינן לכחסיס מסיך סריס וככ"ס חס סול קס לכחסיס חכל דיעכר חס מלס כלל הדמס ונחנעל כך כחכ סס להחיר יעיס' ולכאורס יס לסייכו וססי' סחיל סחנכמי' דלכך לא סכו סחולל וריס סלל לעיט דכרסיס כיון דדיעכר לא יסי' סיס עככול דחל סכנר מורכ חף לפי מוס סחנכמי' לעיל חין כחן סוס רסי' וסנן. סיטוס צי סול דמס סחליס וככס סעסס מוסס דלחין סעלס מליט' חללס דמס סעפסיס חכל לא. מוס סחסיינעס על ככר וי' לחוס סמל יניס סחסיכס לחסר סיפליט כל סוס וסלי' וסי' יסך זס סדס ויכלע סכנר וססי'צ' סומחילס ססי' עליו דלחין לחוס סיטוס סכנר סומחילס עד סיפליט כל סלי' וססי'צ' חירך דעכ"ס לכחסיס יס לחוס חף על סמס כחוק ולפי זס יסייכ' לן מוס סדקדקסי' לעיל לנח לא סחריכו דכרסיס סחולל וריס סדמס רסחוכס וסמכו על סחנכ ודוק. חף לכאורס יס לדקדק לפי סכר ו' לנח סחרינן כומחל דלס פליי' מוסס דריס חריי' כחלי' צי עכנע וסחילס' כלל חלי' צי עכנע דלמס חף רי' חריי' כלל חלי' צי עכנע קס רי' חריי' סכר קודם יי' ענוד וסחילס' חריי' כחורס לחסר יי' ענוד חלל עסי' דמס מוכס סומחילס דלעולס מדיס ומולס וסייכו עכנע דחקנו ככר סמל יססס וליכ כודלי' גס רי'ס לא פלי' על סחסיכס עיי' לריך לומר דחריי' כחלי' צי עכנע ודוק:

ג עור הקסס עליו ססי'צ' דמחיי' חס יסכס ויססס ח"י יכלע דס פליטס וסח' דלריך דמס לחסר מליחה מוסס דלחילס' לא חייסינן דקכר סריסס דליכ' ס' כנר דס פליטס וסל דלריך דמס לחסר מליחה מוסס דלחילס' ונחנעל' דס סחסיינעס על דס פליטס לא יסי' ס' ויסכור סכנר יעיס' חף לפי דכריו סחנכר סוב קוסיל רסחוכס על ססי'צ' ח"י דכיון דלף סיריס סחילס סקור לסחסיס דלחילס' חף סיך לענוד סחנס דלמס יססס כחוקס דכללו ח"י סקור לסססוס כעלמל ח"י סוי מורכ לסססוס חוס ספיר דגזרינן סמל יססס חכל ח"י סקור לסססוס מוס סחנס סיך לזס דלס יסכס חסי' זס יסכס כסי סחנסס חונסס אפסר לומר דסיכר סחלי' דמורכ לסססוס ולסס פליטס לא חייסינן דמולס סורף סדס פליטס חו דפליטס סלי' סל יי' ענוד מדיס חס דס פליטס ולא כסכר עליו קס מוס סחסיינעס עיי' ויכלע לחסר פליטס ליר וסדמס סחנכס לריך חריי' דלולס לנעל חכך חסר סיטוס מליחה דלו י' דס פליטס חו חף לחסר יי' ענוד וסוס סחלס סעלי' ודוק. כלל לפי סיטס סריסס חס לא ססס סכנר עד סמכר ליר מורכ דיעכר ולדמס סריס חף סססס כסי מורכ דיעכר וסנן ונע"י ח"י ח' סכנע דדמס יס חסי'ס כעסי' צי סול דמס סחלי'ס ככר סחמי' וסי' צוס' ועיי' סחמי' וסיד וסנכוסס חריי' כריך סס ונעיקר סכנר סחלי'ס כנלס לפעיד ססוכיכס כן מוס דחרי' כחולין לי' סרולס לחכור מוססס קודם סחלל נפסס וכו' וסחנל לא סחיר סס סדמס רסחוכס ונכסי' ססי'צ' גי' צוס' ומוס סחיללו דחריי' כחלי' צי עכנע ס"י כנלס רסלי'ס לזוק דמס סכס חריי' עוד קודם סחלל נפסס ונודלי' סענע אינו עדיס קס סחלל ונחמ' חף לפיטס סחלי'ס כחל כיון דעדיין סכנכסס ולא ילא נפסס עדיין לא כחסי'צ' סדס עיי' ולכן כחמס ח"י סדמס וי' ספירס' סחל' כסס רכ"י' סכנע דלף עדיין חס ח"י סדמס קס קוסס יעיס' וכסי' סחללס לפיטס סריסס חף קוסס ח"י וסנן. סיטוס ג' סול סיטוס חירן סכנע חיל כדי לככר סכנע סלס יסי' כחסיינעס עיס לא יסי' כס כנלס להולי' דס וכסי' מוס סחסי'צ' ספוקקיס סול סיטוס חסס עס יי' סנמכר' חף סרינן ככר לככר מוססס סחסיינעס עיס וי' סנמכר' כחנר. כדי סיחרכך גוף סחסיכס סילל כל דמס דלכאורס יס ימו לריכ' כריסס וככר סעיר צוס ססי'צ' כחסי'ס יעיס' חף כדי לייכר דמס ספוקקיס כנלס לפעיד דלכאורס לי' סנמכר' דכחסיינעס גוף סחסיכס וסכסי' לירלמו סדמס ומליחה סריס' וסחמי' דמס כודלי' לא כחסיינעס כל סחלי'סוס סכנכסס כמו ען קס מקומות מקומות יס ח"י סחסי'סוס סלל כחסיינעס סלמו כחסי'ס רסחוכס וסחמ' סמל יכלע כחלי'ס סריס' כריס דכיון דסדמס סחסיכס נכמרו כחמ' עקומי' קכ'י

הבשר (ו) ואם הדית המבחן תבא אחר שחיטה כשעה שעדיין הבשר חם י"א דסני בדרחה מועמט ויש הולקים על זה וסוברים דאין חילוק ולעולם צריך שרייה חצי שעה כמו שיתבאר לקמן (ה) שיעור הדחה לכתחילה צריך חצי שעה שרייה במים ולהדירה יפה במי שרייה עד שיצא המים בלא מראה דם וכן יעשה בחלל עוף דם יש דם הרבה ומכ"ש בבית השחיטה דשם יש צורות דם (ו) ואם חתך כל נתח אח"כ לשנים צריך להדירה שם פ"ש דע"י דוחקא דסנינא יצא דם (ז) ודוקא אם חתך בסבין אבל אם קרע ביד י"א דא"צ להדירה (ה) ויש מחספסים עוד דאפילו נשך בשנים נ"כ א"צ להדירה אך יש הולקים ע"ז וסוברים דאפילו אם קרע ביד צריך להדירה וכ"ש אם נשך בשנים ויש להחמיר כדבריהם:

ב (ז) יזהר לכתחילה שיהי' כל ההתיכה במים בשעת שרייה אך אם לא היו המים מכסים כל ההתיכה ונשאר פניה מנולה צריך לזהר שיהיה שם עכ"פ היטב (ז) בזמן הקור יזהר שפיו המים צינתן קודם השרייה והדחה דאל"כ המים מטרשלי' (י) ואחר השרייה והשפוק ימתין מעט שיטמטמו המים כדי שלא יטמ המלח אבל לא ימתין עד שיתגבב לגמרי:

(יב) ואם

נחמה טעם המלח שבו צידלי דאינו מוצל כח המלח ואף שיחולל מים פליט יעשה עוד להלכה פעולה פליטה ולא יחולל כמו וכן. טעם הנוסח היה טעם הסניג' והטעם דלד דם טעמי' היו דם בעין ונבלע בנכר וזים בעין לא אמרין אידי דעריד למפלג לא צלע וגם לא כנולעו כך פולגו ע"כ לר"ך הדם להטביר דם בעין טעמי' ולפי טעם זה אם מולח בלא הדחה לא נהני מליחה שניה וזה דעת ים אוקרים טעמי' ז' טעם שניה הוא טעם בהציל הדמ"ש דכיון שלא הורה בהשפוט א"ן כס צולח להפליט כי כס צפוט ופירם מקלח לחן וצולע חך הסחיסם דלא טייד טייד כיון דלא מפליט צפוט ועיין צפוט צפחיתם טכח כונה כ"ה צין הטעמים ולכתחילה לייכים אלו לחטוט לכל החומות שחל הטעמים אומם דיעבד יתבאר א"י לקמן (ו) ואם וכו' כן כתב הרמב"ם בהדמ"ש וזהו מ"ש צחיד וזה שחקקו על טו"מ למם הציור דבר זה לאם הדית הטבח פשיעה דמה לי הדית הטבח או הדית צחיד אכן לפי טכח הרמב"ם א"ש דלא כשהדית הטבח אם הצטרעדין חס קני בהדחה מועמט לכל הטעמים אינרל טזה דוחק לפסח כן כוונת טו"מ דל"כ אולי לא כהצו שהדית כצנצר חס ע"כ א"ש חס ים לקטין על זה לכלכה טוב דל"חי בהשפוט בית אפרים שחולק על החיד' יע"ש וציד אפרים כתב דעכ"פ לר"ך לקנח את הצנצר יפה יע"ש (ו) שיעור הדחה וכו' כן מוצא צמ"ח וסוף לעטם הדין וי"א שצנצרי דענין שיתכרך הצנצר ומה שכתבתי עד ש"ל הניח בלא מלח דם כן מוצא צמ"ח ק"י י' הציור צחיד צמ"י זה (ו) ואם חתך כ"י מוצא צמ"י (ז) ודוקא כ"י מוצא צמ"י וכתב חס"ח דל"ך ציד להדית (ה) וי"מ כן כתב צמ"ח ופנים ב"ל ונאמח צמ"ל הקצרה א"ן טם חילוק ע"כ ככתבתי להחמיר דלא דעת הפיה דל"ך א"ש נקדע ציד לר"ך הדחה כ"ש צמ"י (ז) וזהו כ"י מוצא צמ"י (ו) צנן וכו' כן כתב צמ"י וסציורו צמ"ל מוצא דם ונחמה ונחמה ונחמה כן הדין כמו בנחמה מלך אחד דיעק הטעם הוא כוונתו דנחמה יחולל מים ולא יעשה פעולתו ונוחלל דלא נחמה כק מלך שמוח טמ"ה ואם חתך רק קלח מהצנצר לחצר שריים והדחה ולא הורה מקום המלך כיון דלא היו רק מקום מיעוט דים להחיר אף צא"ן הפיה יע"ש וי"א ואחר הסרייה וכו' כן מוצא צמ"ח ומה שכתבתי שלא ימתין עד שיתגבב לגמרי כן מוצא צמ"י א"י ד"י ועיין צמ"י שם שכתב וי"ל ועיין צמ"ח הציור א"ש לא יתחלל המלח לא יוליא דם ויוליא דם יעבד א"ש כתיב מלך אחד הדחה ים להחיר כ"ש דל"ך קי"ל עיקר הטעם מים ריכוך או דם בעין וצמ"י מחיסם צמ"י ז' ים להחיר כ"ל אף צא"ן הפיה עכ"ל וי"ל ונחמה דם צמ"י טכח צמ"י דל"ך קי"ל עיקר הטעם ריכוך דלא אינרל כיון דהטעם מים ריכוך ואם כתיב טעם לא יעשה המלח פעולתו וס"י ה"י ל"י להצר ז"ל לומר כיון דהטעם מים דם בעין ואם ככר הורה ליכא דם בעין על צמ"י ומה ליכא לן צמ"י כתיב צמ"י ב"ש צנצר אכ"י ולא אדע אם צא הדם ז"ל להוכיח דהכתיב ע"י הדחה ומליחה שניה דזו צנצר ופסוק דכיון דלא ים להחיר כ"ל דם בעין למה לא י"י מחסו מליחה שניה דלא כל עיקר טעם האוקרים הוא מים דם בעין והכל לא טייד חס"ח ז"ל דלא ככר פורח דם מים ריכוך ים לחוט צמ"י שכתב טכח וטעם זה בודאי מחסו מליחה שניה כמוצא צמ"י וצמ"י וי"א כוונתו להוכיח דצמ"י מוצא אף בלא מליחה שניה ועוד גם מלך הקצרה כנחם להל"ך הדחה ומליחה שניה אף לשיעור צמ"י רק ע"י הדחה ומליחה שניה ועוד גם מלך הקצרה כנחם להל"ך הדחה ומליחה שניה אף לשיעור המולקים על הדין וי"א שצנצרי ולא קצירו להו טעם דריכוך היינו מלך דקצרים דלא כתיבם להלכותו המולקים על הדין אף בלא הדחה אבל אם בלחם א"י מלך מלך ע"י ע"י ולא ידבק המלח בשם אפר

ד' וי' ואם לא שראו רק הדיחו היטב בכלי במים ושפספס היטב וזויר ודריחו במים שניים עד שנשארו המים לבן הוא לצורך שבת שאין לו פנאי לשרותו חצי שעה מני בזה. וי' ואם כבר נמלח הבשר אף שלא הורח רק הרהה מועטת י"א דפני בכך כיון שכבר נמלח י"א וי"א דוקא אם כבר נתבשל אבל אם לא נתבשל עדיין לא מני בהרהה מועטת רק צריך לחזור לשרותו ולמולחו וי"א דאין להתיר בהרהה מועטת רק לחזור לשרותו ולמולחו פ"ש אבל אם לא שראו ולא מלחו פ"ש ונתבשל כך אף דיעבר אסור (ו) אם נקדש הבשר לא מהני הרהה ושריה עד שיפשר:

בשר

משים דם צעין והכא לא ס"ד טעם זה כוונתו שיהיה צלול ועיקר האיסור בכלל דמיוס ללא ידבק המלח בחתיכה ולא יעשה פעולתו אי"כ פשוט וזכור דע"י מליחה שנית יש להחיר לכל תפוקים אלוהים נראה לפעיל לפקט כוונתם דהא צדור ופשוט דאין להחיר כלל הדמה ומליחה שנית דכיון דהחייבם לנזרי והמלח לא ידבק בנשר לא יעשה פעולה פליטה וזה שנקדשו רבים אחרים הוא אי מסי דיעבר מליחה שנית ומקום הספק הוא כך דהנה אם נמלח כלל הדמה כלל י"ש שר טעמים תפוקים לאקור ע"י הדמה ומליחה שנית טעם אחד שהצוי לה"ש דהנשר לא יפלוט בשעור ודלע וד"ס בע"ג ועיין בליש אי קים בלריכות מועט זה טעם שני הוא וזה שקצרו קומי וקומי דדס שע"ג הי' דס צעין כוונתו שהחלי לעיל את דבריהם והנה לטעם הקומי והקומי צדלי צכאן י"ש להחיר ע"י מליחה שנית דהא כבר הרהה פ"א וליכא דס צעין אלוהים לטעם שהצוי לה"ש אפשר לאקור צכאן דהוי כלל הרהה כלל כיון כהני"בם לנזרי ע"י כחז סרצ צעל פומי להוכיח דצכאן יוצר ע"י מליחה דהא צכאן צ"י אלו מהי"ים בהפ"מ ע"י הדמה ומליחה שנית ואין אלו חישטין צשיצ לטעם הכל"ש ואף צכאן צכאן דלזני לוקים צמליחה שנית הוא משים דלזני חישטין לטעם הקומי וקומי ש"ס צעין י"ש ע"י כחצול ש"ס ואיכ כאן צכאן שנית פ"א אף לדעת הקומי וקומי מוכר איכ צדלי י"ש להחיר צכאן ע"י הדמה ומליחה שנית אף צכאן חפ"מ והנן כי זה צדור ופשוט כוונתו אולם החיד כחז דלפטר דצכאן צ"י צדרי דהא קלח אף צכאן הדמה לכן אין לו לחוש רק לטעם הנודרי ההולח יחולל מיד לכן צכאן צכאן דהא ומליחה שנית וצכאן חפ"מ אלו חושטין לדעת הקומי וקומי ש"ס דס צעין ואין אלו חישטין כלל צמלח לקצרה תפוקים שהצוי לה"ש דלא יפלוט בשעור וצולע משים דלזני קיננים ד"ס להחיר צכאן אף צכאן הדמה אכל ל"ס כהני"בם להחלוח ע"י עד שהולח לא ידבק בהצבר אפשר דכל תפוקים מורים צום דלא יפלוט בשעור וצולע ושוב לא י"א ע"י מליחה שנית ואף דכאן אין לחוש לדס צעין צכאן צדרי י"ש לחוש לקצרה לה"ש לכן לא החליח החיד להחיר צום אף ע"י הדמה ומליחה שנית כן דלח לפעיל כוונת דבריהם שוב ע"ינתי צח"ס כלל ט"ו שהצוי את א"ו"ה וזה שכתב לא יתחין עד שיהיה צדלי וכו' וכתב ע"י צו"י ש"ס בלז"ס וקיים צום וס"י"ו דוקא להחלוח וכחז עליו מ"י ח"ל ונראה דהיה לחזר בציכול אכל א"ס לא ציטלו ונולח כך אפשר כיון ד"ס חקנה ע"י הדמה ומליחה שנית לא ידקרי דיעבר עכ"ל איכ בפה"י צדור וצולע דהא ציטלו מוכר אף צכאן מליחה שנית אלוהים ל"ס וזה ששרישה צכאן חפ"מ ואח"כ אין להחיר דיעבר דה ע"י מליחה שנית וכן מכתב כיון דאין להחיר צכאן צדרי ח"ל מועל פעולתו וכפי א"ס כחצני החיד ח"כ עוד א"ס להחיר ע"י מליחה שנית ע"י צדלי להלכה דאין להחיר רק ע"י הדמה ומליחה שנית וכן כחז צכאן כפי י"ס שהצוי צכאן ד"י יהודים והקיים ע"י יע"ש א"ס שהולח צכאן כוונת אחרת צפומי וצח"ד הנראה לפעיל כחצני ודוק. (ו) ואם לא כ"י צח"ד כחז קסם דל"ס הדיו טע"צ קני וכחז ס"ד דאף לא נמלח עדיין ולכאורה אין מונן א"ס דיעבר י"ש צום והפומי וחד וכל חפוש"י טע"צ לא ציאלו כלום צום וס ל"ך להצין וכי משים טרפס דבריה פ"ש לא נח"ש למה גדולי תפוקים הקוצרים טע"צ מקום כיכוד ופשוט דע"י הדמה לא נכתב הבשר ע"י כחל לפעיל כוון כוונתו שכתב צח"א אי ג' וכעו שכתבתי צכאן צדרי ד"ס רמ"א וד"ך כוונתו כן דצכאן כ"י צ"כ נכתב הבשר ואף דצח"א לא כחז שרי"ס צכאן צדלי דכן כוונתו דאף דלזני י"א פנאי לשכות ח"ל טע"צ אכל עכ"ס יבול לעשות הדמה ויפספס צכאן מ"ס שיתכבד צכאן צדרי ודוק וצכאן ח"ל שכתבתי צכאן ח"ל יבול לשכות ח"ל צדלי ל"ך לשכות פ"ש ח"ל ש"ס כיון דלכתחילה ו"י ואם וכו' כי"כ הס"ך ע"י פ"ד צדרי וזה דהא צכאן מועטת משים דאין קומי"ן דיעבר דעיקר טע"ס הדמה כול משים דס שע"ג וע"י הדמה מועטת ח"ל ועבר ד"ס שע"ג (ו) וי"א וכו' כן מוצא צכאן צכאן ט"ו וצכאן כ"י לפקט דעת רמ"א ודבריו נראה דא"ס לא נחצול עדיין לח"ס לא יחוש לטע"ס הדמה תפוקים הקוצרים דטע"ס הדמה הוא משים ריכוד ולד"ס צדלי ל"ך להחיר פ"ס עד שיתכבד וצ"ל מזה הדמה מועטת ועיין לקמן צח"א כ"א שהצולח צכאן חידוש"י רמ"א שנית צליע א"ס להחיר א"ס נחצול כלל מליחה שנית ודעתו נראה לאקור יע"ש ע"כ ל"ע דין זה ו"י א"ס וכו' והנה צכאן ק"ף א"י י"א כחז ח"ל דע דצכאן שולח קנה וסדריהו כך אחר שהפשר ל"ך להחיר לפי טע"ס ל"ך וכשהוא נקדש הוא קשה בלזני ומ"י דיעבר י"ש לקח ח"ס פשוט עכ"ל והנה מ"ס שנקיל דיעבר נראה אף צכאן הדמה ומליחה שנית דל"ס נמלח דיעבר דהא ח"ל הקרישה מוכר ולא ידעתי עצמו ד"ס צדלי ח"ל הקצול נראה לכלל הפעמים ל"ך הדמה ומליחה שנית ואפשר דע"י לא הי' נקדש רק ח"ך הסד"ס ואיכ מסי הדמה עכ"ס כוונתו הדמה מועטת שכתבתי לעיל דהא דיעבר לדעת הס"ך אף ש"ל נחצול עדיין ולדעת סו"י דוקא א"ס כבר נחצול אכל א"ס נקדש גם ע"י מורה ספומי דאף דיעבר לא מסי דהוי כלל הרהה כלל

ה (טו) בשר שמלא קרה אין מועיל מליחה דכין דנקדש לא יעשה המלח פעולת פליטה ואם נקדש חוץ שיעור מליחה (יז) ידיו ומלח פיש ואם נשתרה אחר הפשר שיעור מליחה במלח שמלח מקודם ונתבשל כך כשר דיעבד (יח) ואם בצירוף קודם הקרישה ולאחר הפשר שהה שיעור מליחה י"א דלא מהני (יט) וי"א דבדיעבד אם נתבשל כך מהני הצירוף ולהלכה יש להתמיר בדעה ראשונה:

ן (כ) אם הבשר קרוש וא"א להמתין עד שיפשר כי צריך לבשר על שבת או לשאר סעודת מצוה מותר להניח קודם מליחה למים המים בכלי שני ויש לזהר שלא יהיו יד סולדת במים (כא) אם הונח בשר קודם מליחה אצל תנור חם הבשר אסור לקדירה ולצלי ויש מתירים ויש אוסרים:

ן (כב) לכתחילה אסור לשרות בשר בכלי כשר אבל בדיעבד אין לחוש ואם נשתרה בשר במי שרייה מעליע או היו כבוש והבשר וגם הכלי אסורים ואף במקום שנאסר הכלי מותר לחזור ולשרות בו פ"ש בשר קודם מליחה:

ך (כג) אם נמלח בלא הדרה כלל אם אין הפ"מ יש לאסור הבשר ולא מהני מליחה שנית דנבלע בו דם בעין שעל גביו ולא יצא עוד לא ע"י מליחה ולא ע"י צליה ואם לא נמלח רק מעט ולא שהה רק מעט ג"כ לא מהני מליחה שנית (כד) אבל לצלי יש להתיר אם לא נמלח רק מעט ולא שהה רק מעט (כה) אבל בהפ"מ יש להתיר אפילו נמלח הרבה ושקה שיעור מליחה ע"י שיחזור וידיחנה וימלחנה פ"ש ואו מותר אף לקדירה (כו) ואם היה סי' נגד דם שעליו אף באין הפ"מ מותר (כז) אך צריך לקלף הבשר דלחוטרא אמרין דמליחה אין מבליע יותר מכדי קליפה ע"כ לא מהני ששים לחתיר את קליפת הבשר (כח) ואף דאיכא ששים נגד דם בעין שע"י י"א דאין מותר רק ע"י הדרה ומליחה פ"ש דמליחה ראשונה לא עשה פעולת פליטה כיון דלא הודח הבשר מקודם עשה (כט) וי"א

כלל וכלאית' בחי' שכתב בפירוש דלף דיעבד לא מחסי יע"ש וכן מוצא דגדול מוכרזה דהוי כלל סודת יע"ש (וה) בכר וכו' ש"ך נכס נסיל (יז) ידיו וכו' כן נכלס לפע"ד בכוונת הש"ך דלכ"ך להדי' וזה שכתבתי ולס לא מלל וכו' כן מוצא נס"ך (יח) ולס וכו' כך פירכו הפמ"ג וחד' בכוונת הש"ך (יט) וי"א וכו' כן סוד דעת פ"מ מ"י וי"א וכתב צקסר יד יסידה שכן עשעע מדנכי נס"ל עלמו וכן מוצא צקסר אפי' נכנצי ויש למרס גס כיונה סס"ך כן וזה שכתב וזהה שיעור מליחה אחר ההפסק היינו צליונך וזה שכתב קודם שנקרס ולא צל לאפוקי אלא דעת הקרישה לא מלענך ולהלכה כיון דפמ"ג וחד' כתבו להחמיר אין להקל נגדס ולס נשתתס צוליהה צעת סק"רס וסודת אח"כ יס צזס מלוקקת צין אחרונים לס להחיר ע"י מליחה שניה ועעס חוקרים דיש לוותר כיון דכנר שסם שיעור מליחה שזא צנוקס אסד לס הי' נקדש ופלע שס כל דמו וע"י הדסה נקסמו נקצי פליטה כדעת הש"ך נס"י ע"י ולס מלח שניה יחזור ויצלע צנוקס הזס ע"כ כל הסחיכה חקורה לצל וכן פסק בחי' דל"ן להחיר רק לל"י יע"ש שכתב עוד טעם להחמיר ובהגה"י יד אפ"ס סק"ס להחיר נחפ"מ דיש לקמוך על דעת הט"י נס"י ע"י דהודה לס נקסמו נקצי פליטה וכתב שסם כיונה מדגול וצרכנ' להחיר נחפ"מ ובהגה"מ אמרי צרוך נסע"י ד' הציא אס' הלי' ססק"ס לט"י דסודת לס נקסמו נקצי פליטה ועיין נס"י ע"י ולהלכה ל"י צזס ונכלס דלס נולד ל"ן סקס אס מ"י נקדש צעת סוליהס אז לכ"ע יס להחיר ע"י מליחה שניה מטעס ק"ס ועיין נספ"ד א"י י"א סחק"ך צקסר נקדש להחיר אף צלל ומליחה שניה וכתב דכיון דנולד הסקס קודם ציפול לס נחשצ סקס דצננ' (ו) מוצא צרימ"א ונש"ך ונפ"מ ק"י ק"ה (זא) אס סונס כ"י כן מוצא נפ"מ וכן פסק בחי' ק"י ע"י ועיין ציד אפ"ס ק"י ע"י וזה שכתב צזס ועיין לעיל סוף ק"י ק"ה וזה שכתבתי שס נכס ח"ס ועיין עוד נח"ס ק"י ק"י שכתב דלס לא סודת מוקודס חקור אף לל"י ואף סודת מולד סדנ' לאסור אף לל"י

וחולק שס על חיד יע"ש ועיין עוד נפ"מ ססקס ועיין נח"א (זב) לכתחילה כ"י מוצא נס"ע וט' אס כ"י מוצא נס"ע (זכ) אצל וכו' כן העלה נספ"ד א"י י"א ועיין ק"י ע"י וזה שכתבתי וזה (זח) אצל כ"י מוצא נס"ע והטעם צזס מטעם דנחפ"מ יס לקמוך על הסוקס דיעק' הדסה הי' מטעם דסמלח יסמלל מלס ולא יעשה פעולתו לכן מהני סדסה ומליחה שניה (זט) ולס מ"י מוצא צרימ"א (זט) א"ך וכו' כ"כ צכ"ס ובהגה"מ אמרי צרוך ונחידוסי ציה מליר ונצי"א יע"ש והטעם דהא לחומלל אין מליחה חוקרת רק כ"י קליפס ונח"ד סל"ך לייקצ למס דעת נצי"א צלל ומליחה שניה א"ך לצקוף העלה דיעק' דל"ך סדסה ומליחה שניה וסמלל על סגלון מוסרישק זל"ל סבהסויו על הפמ"ג שכתב נכס חיד להחיר צלל ומליחה שניה יע"ש א"ך כזה סוקס"ס סק"י להחיר אף צלל ומליחה שניה הי' פ"א ל"ס א"י ק"ה ק"י סגלון מוסרישק מייסב סמליחה ספמ"ג דהוי סחתי דסחתי וכתב סוד זל"ל דנלחמ סדנר סקס לכו א"י יקדס סטעס מטעם וסוס ריכוך או מטעם דס צעין וכו' דלס סמלחו דצננ' אזלינן צקסר לקולל לכן אס ל"כא ק"י מלח' ומליחה שניה דלחמינן דטעס מטעם וסוס ריכוך וס"י דל"כא ק"י מלח' מטעם מטעם דס צעין וכתב נמנלל א"ך צודלי אס לא נמנלל דע"י ל"ך ומליחה שניה ואף דסקס דצננ' סח"י דהוי סחתי דסחתי לא אזלינן לקולל סיינו דוקא נחלל עעסח כמו צעירוד אצל הכל סוי ספי סלחוס וכלל סח"י סל"כ כצנ"י סגלון זל"ל וספסר ד"ס צ"ק י"א ג"י מוקלס סל"א סכתנו דהוי ק"ס דסחתי נכלס לכולורם סלל כצנ"י סגלון זל"ל וספסר ד"ס לחלס צין ק"ס צללויס"א וצין סקס דצננ' ול"י סננת סגלון מוסרישק סל"ל יס"פ צ"ן וזה סקדקסתי צכ"י ק"י לערין דס צ"ז"ס וכלאית' צעלי לצונס וצקסר יד יסודת סק"סו ג"כ להחיר אף צלל ומליחה שניה ולהלכה נכלס לפע"ד אף סכתנ' מלחמיר וסנולס נקלס יס לו על מ"י לקמוך וכעס ולח"י צנלינן מל"ס"א ונצימיו ע"כ סכתנ' צכ"ס להחמיר וסנולס נקלס יס לו על מ"י לקמוך וכעס ולח"י צנלינן מל"ס"א סכתנ' ג"כ סה דספ"ד צכ"ס ק"י ל"ך ומליחה שניה ונצימיו דמק"ס עמו ונחידוסי נצימיו דל"ס סכולס לאסור אף סודת עמו ונמנלל צלל סדסה ומליחה שניה דלפסר דלפסר דעס סק"ל מל"ס סודת עמו

(כפ) וי"א דמו"ת אף בלא מליחה שנית ולהלכה יש להחמיר כסברא ראשונה (ז) אם נמלח תתיבה בלא הדחה עם שאר חתיכות שהדחתו אותן חתיכות שהדחתו מותרות אף באין הפי"ם דלגבי אחרות לא היו דם בעין דנמס תחילה קודם שבא אל אחרות:

מ (א) לא ימלח במלח דק כקמח ולא במלח גס ביותר ואם אין לו רק מלח דק מותר ואם הוא גס ידקנה (ב) וביעובד בכל מלח שנמלח מותר (ג) ואסור להניח מלח על מקום מיוחד לבשר ואסור להניח בשר כמקום שאין מיוחד לכך שיש לחוש שמא יש שם קצת מלח (ד) וביעובד אם נמצא שם מעט מלח אם הדף חלק ברהויטני דהוי כלי מנוקב מותר אף שלא הורח הבשר בעצמו דשכחותו מקום במל הוא בכששים וגראה לי דעכ"פ צריך לקלוק שם בחותו מקום אף דיש ס' (ה) ואם הדף אינו חלק ברהויטני דהוי כלי שאינו מנוקב אם שורה שם עד שנראה ציר אסור כל הבשר כדין מולח בכלי שאינו מנוקב המבואר לקמן:

ו (ה) יסור עליו מלח שלא ישאר בו מקום בלי מלח משכני הצדדים ועופות צריך למולחם גם בפנים וכל דבר שיש חלל בפנים אך שאינו מנולה לאור א"צ לפתוח ולמולחם בפנים כגונות שבראש צריך לפתוחם דעם יש דם כולם (ז) ואם מלח תרנגולים ולא פתחם י"א שאין להחיר אותם רק לצלי אבל לא לכישול וי"א שמותרים אף לכישול אבל בני מעים אסורים אף לצלי חוץ מכבד (ח) הריאה והכליות לא היו חתיכה אחת עם העוף צריך להוציאם למולחם (ט) וי"א רביזין דקנים מתולדה היו כמו החתיכה אתה ולהלכה יש להתמיר כסברא דאשונה;

יא (ט) עוף שלא נמלח דק צלע צלע שניה
היו בלא נמלחה כלל כיון דחלל מפסיק
ואף נמלח מצד אחד לא היו (מא) אם הופרד העור
מעל הבשר היו שתי התיבות ע"כ מליחה על העור
לא מהני לבשר;

[יכ] אם

ליל על המצות העלה לאקור הדקין שזכרנו ושני
דחא בפנים י' דס ואס י' כח כנולח לפלוס
דחא קנייחא יעיש וליע דלי תסוס ועס זס אס
כני י' דס צנין צפנים אף י' לוור דקורב
הסניס י' לסחי צפסיו לא נחפס כדס צנין אף
אס הערף צפסיו ועיאל דסוהיו גס צני ועיני
אס הוה הפיו עוד כחז סס סגולן מוסישק זל
י' י' רוחא יעיש אף כחז סס לסחי סכזד ולא
כנולח בלל חסא כנזכר צפנים קי' יעיש ו
לסחי דרוקן אונס דרולו מרננס חניי' סס
אס סיוף אס נחפסל אף צפסיו וליוור
אזל ודלי' דס צפנסים סחול דס צנין אין סס
חין י' צ סקוט עי' סחידי וידיו צפנים וינלסח
בלל דסס כוונתו מלד פנים ועיאל דלסקי
דרוקן אס כנולח על דס צנין הוה דנאכר אכ
הכלס חקבים סגולן זיל עס סער אפנים
אין לסחי כנולח סניח רק לזלי והסולן זיל
ואפסר דזס סוי למיע דס י' דס כחול סס
לזל כנולח על דס ליע דנעלחו כחז סס כסיון
סניח חיד (לס) ויאל ח' כיכ סקסר סערי דס
עין צנעין דעס ססליך סננס צוס וסעלס
כלל כחולו לז סעור כסרד סניח ק' כס צפני
כחול

יב (כ) אם נשאר איזה מקום מיעוט בלי מלח מותר בדיעבד (כ) ואם לא נמלח רק מצד אחד אם הוא תוך י"ב שעות שיעדין פולט ציר יכול למלוח עתה צד השני דצד שכבר נמלח לא יכלה את הדם מצד שנמלח עתה כיון דפולט ציר אך אם כבר הודח שאו נסתמו נקבי פליטה ע"י הדחה ע"כ אין תכנה במליחה של צד השני (כ) אך י"א דבהודח לא נסתמו נקבי פליטה ומהני מליחה (כ) אלא שצריך עתה למלוח גם הצד שכבר נמלח והודח כדי שיפלוט ציר ולא יבלע דם וצריך למלוח תחילה צד שכבר נמלח כדי שיסתמך מקודם לפלוט ציר ולא יבלע דם שיפלוט אחר הצד שלא נמלח רק עתה אך י"א דאף אם לא הודח עדיין הצד שנמלח צריך לחזור למלוח מחדש אף צד שכבר נמלח דאז הוי נמלח משני צדדים ויש להחמיר בדבריהם רק יותר שלא ידח את הצד שכבר נמלח דאז קי"ל כדעת הסוברים דבהודח נסתמו נקבי פליטה ע"כ לא ידח וינפץ בידו המלח שמקודם וימלח מחדש:

יג (כ) ואם הוא אחר י"ב שעות דאז אין פולט ציר אין תכנה רק לצלי אך כיון די"א דכ"ד שעות פולט ציר ע"כ אם הוא הפי"ט וצריך דוקא לבשר מבושל ואין יכול לאכלו צלי יש לסמוך עליהו להתיר תוך כ"ד שעות ע"י מליחה למלוח צד שלא נמלח וגם צד שנמלח ימלח פ"ש (כ) ואם כבר נתבשל הבשר אז אם הוא הפי"ט יש לסמוך על הפוסקים דנמלח בצד אחד מהני אף בחתיכה עבה (כ) ואפילו אם צד שנמלח מונח למעלה אפילו הכי טעם המלח להפליט מטמא למעלה:

יד (כ) אם חתך מחתיכה לאחר שיעור מליחה א"צ לחזור למלוח שם רק הדחה צריך אף במקום חתך ואם חתך לאחר מליחה ומהדחה א"צ אף להדחיו שמה אבל אם חתך תוך שיעור מליחה צריך להדחיו מקום החתך ולהחזיר למלוח שמה וי"א דלא מהני מליחה פ"ש משום דנפלט דם בעין ע"י החתך וחזר ונבלע שם תבץ קודם הדחה ע"כ נאסר הבשר (עין סוף סי' זה מה שכתבתי שם):

טו (כ) שיעור שהייה במלח הוא שעה אחת שהוא ששים מנושין ואם הוא צורך גדול כגון לצורך שבת או שאר סעודת מצוה וי"א להמתין שיעור שעה י"א שצריך להשהות הבשר במלח י"ח מנושין וי"א דאף אם נתבשל כך אין להתיר הבשר בפחות מן כ"ד מנושין ויש להחמיר בדבריהם (כ) ואם שכח והדחיו הבשר קודם שיעור שעה אם כבר שהה במלחו שלשה רביעי שעה א"צ למלוח פ"ש אבל אם שהה פחות מזה אפילו שהה חצי שעה צריך לחזור למלוחו פ"ש ולהשהותו שיעור שעה בלא צירוף שמקודם:

טז (כ) לאחר שיעור מליחה ינפץ מעליו המלח וידיחיו עכ"פ שני פעמים או שיתן מים הרבה לכלי כדי לבטל כח המלח וציר ואח"כ יתן הבשר לכלי וידיחיו שם שלשה פעמים (כ) ובדיעבד אפילו לא הדחיו רק פ"א ונתבשל כך מותר (כ) יש אוסרים להדחיו הבשר במי פירות ויש מותרים:

יז (כ) צריך לזהר שלא ליתן הבשר קודם הדחה לכלי בלי מים משום דהוי כמלח בכלי שצ"ל שמינו מנוקב וי"מ בדיעבד אם חזר ונטל אותו תבץ וידיחיו שם קודם שנתאחז ציר בכלי אף שנמצא שם

סומך דכחז טס דלס ועצירים אח"כ חס סכמו עד סעור דבוק מוש צבצב דלסוק לכחילה חכל דיעבד ונוסח וסור חולק עליו וסוק חף צוס דיעבד וכן פסקו הפוסקים ופני"ט וסיד וסני"י כחז להחיר חס חסיר אח"כ חסוס וסנלון יע"צ ז"ל חוקר חף דיעבד וכן עיקר להכלם (כ) ע"י ס"ך (כ) ולס חל כ"י חוסר צשי"ע ועיין בחידושי רעיקא סנירס חוסו סולר"ך לוליס פ"ס גס לז סנולס וכן צמס"י ח"י ע"י חסיר צוס וכחז דלספסר דגס דעס כח"י כן יע"ס ודוק ולענין חס חוסס נסחמו נקבי פליטס סור חסולקס צין סני"י וס"ך (כ) ע"י יע"ס דחסיר חף לחסר י"ב סעוס ולחי וספספס לרעסו צסודס וגס חסר י"ב סעוס ח"י ג"כ חוסר ועיין בסגסוס סידוסי רעיקא ססכיס בקוסיס על ט"ז למס חין חסיר לחסר י"ב סעוס ולס סגסו דחס חוסר צני"י לחסיר חסר י"ב סעוס ולספספס דכוסנס רעיקא ז"ל חף צסודס ודוק וסס סכנס סני"י דכיון דלספספס צללי חל ח"י סני"י חולק עליו סס"ך וספס"י וי"י וס"ס חסכיו ע"ס סני"י וסח"ד נכלס ססכיס לט"ך וספספס יד יסודס כחז סלון חסולקס ציכיס קכ צסירוס דכ"י רח"י חכל להכלס חס ח"י לו לחכול ללי ולר"ך דוקא לחוסל לרצני סכיס ח"י סני"י יע"ס ול"ע ועיין ביד חפכיס ד"ס חסנס להכיס לז חסולס למעלס וכחז ד"ס לקסוך על זס צספ"י ול"ע דחס צספ"י צללו ח"י חוסר ו"ס לומר דחנסס ז" סיון דיכול לעסוס חוסיר לעסוס כן ח"כרל דצס"ך חסעס צסודס ח"י חסר כ"ד סעוס חף צספ"י חסיר וקסס חס"י חל ח"י סכנסצל חל ח"יסס סכיס חוסר צספ"י ול"ע חל חלל סני"י ס"ד ועיין ח"י ח"י (כ) ולר"ך כ"י כ"כ צסירס יקוח"ל (כ) כ"כ סס"ך וחף דט"ז ק"כר דכיון דלספספס צללי חל חוקיר סני"י חל פסק סס להחיר צוס חף צלון סני"י יע"ס (כ) חוסר צשי"ע [כ] ס"ד [ג] ס"ע וכחז צס"ד לר"ך דחסס (כ) צס"ל פסק דלעס סס"ך"ס כ"ד חוסטיון ו"ס להחמיר כדצניו (כ) כן חוסר דדגול ורצנס (כ) לחסר כ"י חוסר צס"ך חף צספס זכור לחנסס ח"י ח"י ח"יסס כחז חוקנס פ"ח סלסס פעמיס חלצל חיסון ח"י חסטיפס וצכניסג כחז דסחנסג לנסן ולסד"ס וסוטפין יפס צניס וח"כ לוקסין ביד צל"כ וסדיס ג"ס וס"ג כחז חנסג לטקיף קודס סיון חל"י וח"כ וסדין צכלי סלסס פעמיס וצין דחסס להססס סוטפין חכלי וחסר סלסס דסוסס סוטפין עוד פ"ל לנקיס ח"י דחסס יע"ס (כ) חוסר צשי"ע (כ) עיין וסס צני"י וס"ך ופ"ח ויד חפכיס ודוק ועיין צזכור לחנסס צלריכוס (כ) לר"ך כ"י עיין ס"ך ח"י ח"י ח"י ל"ב דלפוסס י"ס סס חסירס דצצניו ועיין דגול ורצנס ח"י סכנס לפסס דצלו"י ל"א כחז דלעס סחנסג צסני"י כ"י וצלו"י ל"ב כחז דלעס רח"י סס צסני"י כ"י יע"ס וצסיון כ"י יס לחסוס על סס"ד דצלו"י כ"י סעחיק חס חס דצני סס"ך וס"י ל"א וצלו"י כ"י סעחיק חס סס"ך ח"י ל"ב לכן כללס סס"ד וספספס דכ"י סס"ך צלסון חסר חסיון ו"ס סכנס סס"ך צל"י ל"א דללו דוקא ח"י חלל ח"י ל"כ ח"י ח"י ונצול כס סולס כונסו לר"י ח"יולל חנסר לחסר ח"יסס וסדסס ונפל סוס צכר ח"יס"י ח"י"ר חנסל כס חולס כסו ח"י ל"כ זס חסר ח"י חף דלעס רח"י צסני"י כ"י וקנ"ל סס"ך

[illegible]

מולחים קודם בישול ועוד דרתיכה בחזקת חיתר
חיתה עומדת דם שלא פירש מותר ע"כ אוליגן
לקולא (סו) ואין צריך למעטת קפילא לראות אם
נמלח בדבדאי סירכיה נקמיה ואתי ואף לפי דעה זו
נראה לי פשוט דאם התחיל לאכול לנראה לו
שאין מריני טעם מלח אסור:

כב (סו) אחד ששלח לחבירו בשר וכתב לו
שמכברו לכבוד שבת ולא נודע לו אם
המשלח מלח הבשר ונתבשל כך הבשר והכלים
אסורים אבל אם אשתו שלחה לבעלה בשר לכפר
על שבת והיא רגילה חמיר בעת ששלחה בשר
לבעלה למלוח מקדם גם יודעת שאין בעלה יכול
למלוח בעצמו ואין בכפר מי שיטלח לו גם יודעת
שבעלה אין אוכל עלי רק מבושל אף שלא כתבה
לו עתה שנמלח הבשר והוא בישל הבשר וא"א לו
לברר עתה אם מלחה אשתו והוא הפס' או שאין
לו בשר אחר לצורך שבת יש לסמוך על האומדנות
[כן הוא לדעת פנ"א ח"א סי' י"א] ויש חולקים על
זה וסוברים דאין לסמוך כלל על אומדנות כיון
שהוא דבר שיבוא לידו בדרך אין שום צד להחזיר
[שב"י]:

כג (סו) אם נמצא חלב ובשר באופן שיש
להתקטף

לכיון דליכא רק הערבות כאלו העד לנכור שהערבות יע"ש שהל"ך בנכר זו אכל הכא כיון דחתיכה
זו בחזקת הערבות דם עומדת לא ניליחנה ומקטף ואף שנקטו בלשונם חזקת איסור אין כיוונתם דוקא
חזקת איסור רק בחזקת סה"י כאלו דם עומדת וז"ל ופשוט ובכונה מקוונות הלכתי בנכר זו ונעתיק
סדן שכתב הע"ז להחזיר והקפתי בפנים עוד טעם לנכר כיון דחיתה בחזקת סיח' אי"ב מוקיעין חזקת
סיח' נכד החזקת ש"ס כאלו הערבות דם ונשאר ספק השקול ולאוינין קידר לקולא אך צנקירות הספק
חולק עליו ואומר טעם שכתב בס' וצ"י הצי"א נכס בה"י וס"י ללאר ובפני"ב כה"י ד"ש ללדד בנפישו יע"ש
וח"ד הצי"א שני דעות ולא הכריע וביד הפנים הצי"א נכס חמ"ב שכתב דכדאי חמה הע"ז ופ"ס וכו"ס
למקור עליהם בנפישו ובשער הולך פ"י דמקולות הצי"א דכס"ב סק"ב י"ב לע"ז אך ונול"י לא נכלא כן
והיכלה להקל י"ס לו על מי לקטוף אך לפע"ד נכלא דל"ן להקל רק בצי"ן דאם המורה חוקר לידת
הספק מה ה"א ונכלא לו חומרות מוכיחות שנלמה בלשון דפכים שני לסיח' מל"אוי"ק או י"ס להחזיר
בנפישו אכל בסקת השקול אין להקל וא"ס בסקת חו"ר רק אם נכלא שני הלדדים אכל ללד אחד בודאי
נכלא י"ס להחזיר אך בל"ן הפ"י ודע דלענין ספק אם הודסה הדסה אחרונה י"ס כאלו ק"ס ספק שאל
סודת וספק שאל י"ס ק"י נכד חללה כמו שכתבתי לעיל בנכס הפני"ב דהם נכסב ספק אי"ב י"ס להקשות למה
ל"ן טעם דמנחה או נקליטה חלואי לא חתירים הפוסקים מעט ק"ס ובפער שהיו ק"ס בל"אוי"ק דכנ"ן
ול"ל טעם מעט דהוי נכד מחזקת ולא מעט ק"ס ודו"ק (סו) וא"ן וכו"י כן כה"ב בנכ"ס לנכד הע"ז (סו)
אחד כ"י בנכ"ס פנ"א ח"א ק"י י"א הל"ך בל"ד הי"ר וסעלה שא"ן להחזיר רק בל"ר חומרות המוכיחות
בבודאי כזכר נולח ובספר שני"י ק"י ק"ט חולק על הפנ"א בל"אוי"ק שכתב סס הפנ"א דלא הוי
ל"אוי"ק וטעם שכתב סס יע"ש ועי"ן בפ"ה ויד' אפרים שהצי"ו דנכ"ס בל"ר ובספר בל"י פוסק דלא
בפני"א וכתב עליו חת"י כאלו זה שהצי"ק הנ"ל הפנ"א אין לו"ר לא איסור ולא הי"ר יע"ש ע"כ
כהנ"ל בפנים לל"אוי"ק אם לא הי"ר לל"אוי"ק חומרות דמוכס עובד דהכ"ב ק"ב פנ"א להחזיר ונכ"ס בנכ"י
מודה דהם הוי ל"אוי"ק חלואי דהכ"ב סס בנכ"ס שני עוד טעם להחזיר כיון דעומד להחזיר לכן אף ק"ס
לא חת"י יע"ש א"ן בל"ד שכתבתי בפנים אפשר דל"ל לנכד דהם דומם לוי טעמלה אשתו בנכ"ו וכו'
ל"ך לשאל חלואי אם חללה בודאי דנ"ס חתירין קב"ק מול"א וידי ודאי כמו שהל"ך בנכ"ס בנכ"ס כזכר
יע"ש וי"ע להלכה (סו) אם נכלא כ"י צננין זה מוכיח א"ל להל"ך קל"ה:

א **כתב** בל"ל שיש טעמלה בשר וה"י סס מחיכה סל"ב ולא ידעה אם נולח החלב עם הבשר או לא
ופסק חלואי דמל"ב עם בשר הוי מין בשאינו מי"ו וא"י ליכא ק"י הוי איסור חומס אי"ב הוי
ספי"ק דל"אוי"ק ולחומרה ופ"ס סק"ב ע"ז אך בפל"י חו"י חולק עליהם כיון דהכנה בנכ"ס ס"ל
דנול"ה אינה חוקרת אף בשמן רק כדי קליפה ואפ"ל הוחמירין עד ק"י חו"י רק נכס ספק שאל ונפער
דאם ק"ל דל"אוי"ק ק"י ל"ך קליפה טעם דמל"א חו"י ונפער יוח"ד וכו"ד קליפה אי"ב בל"ד הוי ק"ס
וק"י בקליפה וכו"ן דלא יודע בל"אוי"ק חק"ס נכד בנול"ה הקליפה חד בנכ"י יע"ש ויע"ש סס שכתב למה אין חומ"ר
לנכ"ר הספק ע"י עניינות קליפה וכתב דנול"ה ליכא רק טעם קל"ס וא"ל לנכ"ר ע"י עניינות יע"ש. ובח"ד
סק"ב לכו"ס וז"ל יתבאר מה שכתבתי בפנים ומה שכתבתי דל"ן למקור על זה רק בנפישו יתבאר ומה
שכתבתי ל"ה לקטן והנה מה שכתב בנכ"ס ל"ך ספק שאל חו"י ונפער רק כדי קליפה אף בשמן
כן מובחר כ"י בנכ"ס שני בנפישו דעל"ל נכ"ד עד לחלל חוק ונמל"ה עם שאל בשר והחזיר הבשר
בנפישו וקטורה מול"ה מעט ק"ס שאל חו"י ערפה ושאל סל"ה דנול"ה אינה חוקרת רק כדי קליפה
ע"ן צנני"ד ק"י מ"ע בנכ"ס ומה שכתבתי שאל חו"י נמל"ה עם שאל בשר דהבשר מותר בקליפה
בנכ"ס

זמקום שנגע התכנוולת דהיי ק"ס. וכמו שפסק
הש"י וכחז דלף דרוב הכנולעים דרך הוספת אפילו
הכי צריך שיש לו זמק לא הוי רק ספק טרפה
דבטול דרך הזמק נכנסה המומה ונכ"י ק"ס א"ו ל"ד
חלוקה עוד בזה והעלה להחזיר בספק טרפה שנומל
עם נשך וטעם ק"ס כמו שכתב בש"י ליצרא
לכלורה קשה דלא הוי ספק אחד בנזק וספק אחד
במעורבות וצוחר בנ"י ק"י דלא מהני ק"ס כזו
בשלושה בדיניו דל"ל דומה הדיןם הא הוי בני
הספקות מענין אחד ובנזק אחד אבל בספק טרפה
הוי ספק אחד בנזק וספק אחד במעורבות ומה
שכתב הש"י בפ"ו בשם"ד ק"י ק"ס ע"ס וי"ל ונ"י
הספקות מהם מענין אחד דלנו בלתי לדון על
שאר הצדק אחר גלוי ולא אכחד שלא ידעתי
כיוצא בזה עם נכך שאלו בלתי לדון על שאר
הצדק בנ"י ע"ס א"ו ע"ס ק"ס ספק אחד בנזק
וספק אחד במעורבות שוב נראה בשם"ד ק"י ק"י
א"ו א"י תוך הכנסה בזה ובקוף א"ו ד"י הניח א"ו
הש"י בל"ע וכחז אומנם בלא נודע י"ס להחזיר יע"ש
ולבוא על חוקן הדבר לדין א"ו להחליף קל"ה בדין
דספק אחד בנזק וספק אחד ע"ה והנה צבילה דף
ג' גרסינן וספיקא מקורה וחס כחערנו באלף כולם
מקורות ודעה ר"ה וקיימנו דעל ודאי חסיד קאי
אבל ספק מותר במעורבות וטעם ק"ס ספק אחד
שנא הניחל ומותר וספק הסני שאלו אינו אובל
עמה המעורבות חסיד שנה רק של היתר הוא
ודעה ר"י סזון וקיימנו קובצים דעל ספק קאי
דזה לא נחשב ק"ס ע"י בנזק, ונש"א ע"ס ונח"י
ובנ"י בנ"י ק"י ונ"י ונח"י הניח בזה ד"י
והנח"י חסיד וטעם הדבר למה לא מהני ק"ס
כזו ונש"א בחזרה הניח הניח שטעם ר"י מהטעם
שלא אומרינן ק"ס להחזיר רק בפני מעורבות וכל שלא
בא מהני מעורבות לא הוי ק"ס וספקה עליו
ונח"י דף ט"ו דומה ק"ס א"ו בלא מעורבות
וחז"ל דהתם שאלו דאי"ל לבוא לבנין רק
מהני ספיקות ואין אחר יכיל לומר איך נחזיר
וכבר הקדמה כמו שכתב אומר צבילה ספק נולדה
שמיד עושה עליו באיור ואח"כ נחערבה בחזרה
ובא ספק זה השני ויבואל בזה עם שאלקנו ונשקם
טרפה ואח"כ נחערבו בחזרה ומה נאמר שאלו לא
זו הוא ואח"ל ע"ז שאלו אינה טרפה והא כבר
הקדמה ונשעם שטלמה בזה ספק טרפה ואין נחזיר
מה שאלקנו מפני שנחערבו בחזרה ונאמר מה
שאלקנו מותר הא עכ"ל וצוחר בדבריו דעיקר
קצתה ר"י הוא כיון שנאמר וספק אין מועיל אח"כ
מה שנחערבה ספק הני במעורבות א"ו ע"ס עם נכך
שכתב נאמר הא לא נאמר רק וספק ולמה לא
מהני עם שנחערב ספק ק"ס במעורבות ונח"י
בלא נודע הספק עד שנחערב קשה ע"י ולע"ז.

(ב) **וראיה** צדק הניח כתב טעמו של ה"י
דלא מהני ק"ס רק אם ספק הראשון
אינו חסיד רק מדרבנן כגון סאי דמעורבות אבל
אם ספק ראשון חסיד מדרבנן כמו צבילה לא
מהני ק"ס וצ"ע נ"י ספק ראשון אינו רק חסיד
דרבנן דמוקדינן אחרם על חזקת היתר והנש"א
במעורבה הניח דהם דבריו דבפ"ה הוי ספק מדרבנן
וע"י בשם"ד ח"א ק"י ז' א"ו ק"י עם שכתבתי בזה
עוד כתב שאלו דבנזק וספק ק"ס רק דבנזק
ראשון חסיד מן הסודם אבל בפני גופים צדיק
ש"י ספק ראשון מותר מן הסודם כגון בפני

המעורבות אבל ספק אחד בנזק שאלקנו מן הסודם
וספק השני במעורבות לא הוי ק"ס ול"ד להנין
טעם הדבר ונראה לומר דספק אחד בנזק וספק
השני במעורבות לא מהני ק"ס ע"ס דלא אובל
ביחד כל המעורבות לא הוי רק ספק אחד כמו
שכתב בחזקת, רק דלא יאכל צב"ל אי"ב הוי ק"ס
ספיקות הדדי דפעם ראשון נאמר דומה ומה ספק
שנא האיקור הוא בזה ששאלקנו וצפ"ע השני נאמר
דאיור ה"י בזה שאלקנו וע"י צב"ל בנזק
הספיקות מחידשים א"ו י"ב אך אם ספק ראשון
לא הוי רק מדרבנן לא אכחד ל"ן א"ו בנזק כמו
פני מעורבות אבל אם ראשון הוי חסיד מותר
לא מהני ק"ס כזו הול"ל דקדומה הדדי אבל בפ"ה
בנזק אחד דלא הוי ק"ס ספיקות ע"י ונ"י א"ו
אם ספק הראשון הוי ספק חסיד מותר בזה
יח"ש מה ששאלקנו על שטעם ר"י מאלמנה ע"ס
דמותר וטעם ק"ס ואח"כ הא הוי ספק אחד
בנזק וספק אחד במעורבות וכבר הניח בזה צב"ע
ק"י ז' ע"י ה"י יע"ש ולפי האומר א"ס מותר דלא
הנש"א לא יכשלו לומר וא"כ לא הוי ק"ס ספיקות
וד"ק. ומניח לאפי קצרה ז' א"ס קצרה הש"י הניח
דכיון דנזק העגל לא נחערב ואין א"ו דכיון עליו
רק על הצדק שנומל עמו א"ו י"ס בלא בליעת חסיד
ואפילו אם אדם אחד חסיד ביחד כל הצדק אי"ב
ק"ס ספק שאלו אין בלא טעם צב"ע כנח"י דלא
נכלע רק ב"כ אי"ב אחר ע"ק לא נאמר שום צב"ע
שמה ואח"ל ד"ס ע"ס צב"ע שאלו אינו טרפה וא"ו
דהיי ספק אחד בנזק וספק אחד במעורבות אבל
ע"ס פני ספיקות שום מענין אחד אם י"ס בלא
חסיד או לא ואפילו אדם אחד יכול לומר כל
הצדק ביחד ולא הוי ק"ס ספיקות ומה שפ"ה ק"ס
כזו מאלמנה ע"ס וד"ק כי זה צדק ונכ"י מותר
ולע"ס הראשון שכתב ספיקות דכל דספק א"ו הוי
חסיד מותר לא מהני ק"ס וצ"ע ספק א"ו לא
הוי רק חסיד דרבנן אפשר דמה צמעה דש"י הניח
העגל לא הוי חסיד מותר רק חסיד דרבנן
דמוקדינן אחרם על חזקת היתר מן הסודם רק
מדרבנן שייקין שאלו בנזק חסידים הפנימים לכן
מהני ק"ס א"ו א"ו ספק אחד בנזק וספק אחד במעורבות
א"ו א"ו נטעם פש"א שכתבתי דכיון דאקרה וספק
שוב אי"ל להלכך ספק ראשון לקים אפשר לומר דזה
דיוקא אם א"ו דכיון גם על נזק חסיד שאלקנו
וכבר נחערב בזה חסיד אבל ספק צב"ע שאלו א"ו
דכיון על נזק העגל שזו צב"ע נאמר בספק חסיד
כמו ש"י מקודם רק על הפליטה ומה א"ו דכיון
אם נכלע בחסיד זה חסיד הול"ל העגל א"ו שאלו
ג"כ חסיד אבל אין זה האיקור שאלקנו א"ו העגל
דלא הפליטה ל"כ היא ז' יע"ש ונח"י חסיד דשמואל
לאקור ל"ן ע"י לקמן בנ"י פ"א אי"ב לא ש"י בזה
לומר שכתב נאמר דשני הספיקות בזה כאלה [א"ו]
זה דוסק קנה דכיון דכבר נאמר העגל גם חסיד
החזקתו באיור] נאמר לכלל טעם טעמים מותר
כ"י סזון דכיון דש"י דומה ק"ס א"ו ספק
אחד בנזק וספק אחד במעורבות וד"ק. ובר נ"י דין
קצתה הש"י הניח מותר א"ו חסיד מותר כ"י דלא עד
בלא לא פליג ר"י סזון אלא צב"ע ספק טרפה
שצו"ל נחערב בחזרה כמו דלמרינן ע"ס וא"ו
נחערב בחזרה ונח"י ע"ס ע"ס על ספק קאי אבל
צ"ע ספק טרפה וספק נחערב וספק לא נחערב
צו"ל מותר כ"י דהיי ק"ס א"ו דהיי ספק אחד

בנזק

אין וקפס אחד. בתעורבות והעטם. משום דשני ספיקות היו ונענין אחד. שמה לא כפל כאן לתעורבות שום איסור ונמילא צהלי דינא דשני נמי כן הוא דנאמח סקולק הבשר בשאר ק"ס שמה לא נחשב כהן שום איסור או משום דלינו נפגעט או דהיתר הוא וזה שכתב בנב"י דשני ספיקות הנה ונענין אחד כיון דלנו באלו לדון רק על שאר הבשר אונס עטם הדבר דמורה י"י בקפס טרפה וקפס נחשבה דמחני ק"ס נראה אף לקצרה הכ"ה צ"ל הכיל ספיק יס לחלק בין ודלי כפל דקוב לא עמי חזקה היתה של התעורבות אבל בקפס כפל כיון דבחזקה היתר עומד מועיל ספיק ק"ס דקפס אחד בגוף וקפס אחד בתעורבות כיון דחזקה היתר מסייע לקיים וכן אפשר לומר לפי קצרה רא"ה הראשונה ועי' בנב"י אשכנזי ק"י ז' ולקצרה שני שכתבתי בשמו בודלי א"ש דבקפס שמה לא נחשב כלל לא היו ק"ס הסותרים ודוק וא"ה בנ"י ק"י אבאר עוד בזה ויעי' בשפ"ד ק"י ק"י שכתב ב"כ קצרה זו דהבא נדון על שני עדיף טפי כיון דלא חזקה איסור:

(ד) **אמנם** בנב"י ציד"ד ק"י ל"ב חולק על השב"י וטעמו משום דלפ"ן ללכך דעת ראב"ה דמליחה אינה אוסרת רק כדי קליפה אף בשמן דהוי דעת יחידה ולא נחשב לקפס כלל יע"ש ובספר ח"ד בנ"י ק"ה דוחה את השב"י והלכה והצי"ל מה שכתב בנב"י לחלק עליו יע"ש וא"כ יתיר ונשכחו מ"ק ק"ט שפסק ככ"ס ואפשר לומר דעיקר טעמו של הח"ד שחולק על שב"י לאו וטעמו של הר"ב רק משום דהוי קפס אחד בגוף וקפס אחד בתעורבות והנה לענין הלכה אעתיק בקל"ר דעת אחרונים בזה דיו של שב"י. הנה"כ מ"ק יוד"ד ק"י ל"ב חולק עליו והעלה בניין בנ"י בלא נודע להיתר משום דהוי קפס דרבנן ואף דהוי ע"י גבול כיון דלא נודע עד לאחר הווליה והוא כבר נכתב בזה ונעשה דרבנן ג"כ דוקא דהפ"י ועי' ר"ס נחשדו דיוס ק"י ל"ב הקדים עמו והנה לפי קצרה הנה"כ גם צה"י דיו של ל"ל יס לאסור בליתו מינו דלא ככ"ס ור"ס בנ"י ל"ב חזקין קצרה השב"י והקדים עמו וכתב דעת ראב"ה לאו יחידה הוא ומי' להלכך לק"ס וכתב בכתבי שכן דעת הפ"י בזה דוכתי וכת"י בכתובת דה"כ ציד"ד ק"י ל"ב וכת"י בשו"ת שפ"ק ק"ס דלא אפריס אחר ק"י י"ד ובאר שם דאף דבאיסור דרבנן אין להיתר בקליפה ונב"י קד"ר כיון דכבר הוקדע המנהג לאסור בודלי איסור אף באיסור דרבנן אבל מינו חזי להלכך לק"ס ובח"ס ק"י הכיל העיר דהוי קפס דרבנן הסתמי דאם בלתי קפס דרבנן להקל ויחזיק בקליפה א"כ אם יהי פעם אחת ק"י בלכך להיתר בלא קליפה ונב"י קד"ר וקיי"ל דקפס דרבנן הסתמי לא מהני כמו שכתבו בזה"ל ציד"ד ק"י ל"ב [ומה שכתב דהב"י בעל ח"ס לא קב"י ל"י קצרה הב"י ונח"י"שק שהצתי לעיל ודוק] אך לפ"ז למה נח"י"שק ק"ס דהא ק"ס הסתמי נמי לא ונח"י"שק וכתב העיר בזה הכ"ה הב"י הגדול אב"ד ק"י בלכך בלכך בזה יחזק ק"י הכ"ה והנה בעיקר הדין דק"ס הסתמי דלא מהני כתב בנב"י מ"ק יוד"ד ק"י ק"י דלא הוי רק ודרבנן יע"ש והנה הב"י הגדול אב"ד ק"י בלכך בזה"ל שפ"ד ק"י ונח"י"שק דעת חוכה ק"י ל"א חז"ה ה"ה דעת ונח"י"שק בשניות יוד"ד ק"י ז' דהוי רק חוולא דרבנן ומדכ"י דפסק החולק חולק על עיקר כלל זה וקוב"ד דמחני ועי' בנב"י דיוס ק"ס מחשבים חז"י י"ב שהקשה מהא דמחשבים בשני תעורבות דהוי ק"ס הסתמי וכבר הצתי לעיל ועי' בשו"ת נע"ה ק"י ח"י שכתב לחלק קלם ונשקו בזה יחזק ק"י הכ"ה כתב ב"כ לחלק בלכך חזקין קלם ואין להאריך כעת

בגוף וקפס אחד. בתעורבות והעטם. משום דשני ספיקות היו ונענין אחד. שמה לא כפל כאן לתעורבות שום איסור ונמילא צהלי דינא דשני נמי כן הוא דנאמח סקולק הבשר בשאר ק"ס שמה לא נחשב כהן שום איסור או משום דלינו נפגעט או דהיתר הוא וזה שכתב בנב"י דשני ספיקות הנה ונענין אחד כיון דלנו באלו לדון רק על שאר הבשר אונס עטם הדבר דמורה י"י בקפס טרפה וקפס נחשבה דמחני ק"ס נראה אף לקצרה הכ"ה צ"ל הכיל ספיק יס לחלק בין ודלי כפל דקוב לא עמי חזקה היתה של התעורבות אבל בקפס כפל כיון דבחזקה היתר עומד מועיל ספיק ק"ס דקפס אחד בגוף וקפס אחד בתעורבות כיון דחזקה היתר מסייע לקיים וכן אפשר לומר לפי קצרה רא"ה הראשונה ועי' בנב"י אשכנזי ק"י ז' ולקצרה שני שכתבתי בשמו בודלי א"ש דבקפס שמה לא נחשב כלל לא היו ק"ס הסותרים ודוק וא"ה בנ"י ק"י אבאר עוד בזה ויעי' בשפ"ד ק"י ק"י שכתב ב"כ קצרה זו דהבא נדון על שני עדיף טפי כיון דלא חזקה איסור:

(ב) **אמנם** מה שהתיר בשפ"ד ק"י ק"ט בנמולא מהט' בשלל הגוף בעוף שיש לו זמק דלא הוי רק קפס טרפה ע"כ שאר בשר שנמלה עמו מותר וטעם ק"ס כבר כתבתי לעיל ק"י כ"א חז"י דלחמיוס חולקים עליו בזה א"כ אף דיש לו זמק אם העור שלם ונמחץ הוי ודלי טרפה דכיון דרוב הנבלעים הוא דרך הוושט וא"ל שמה יקב הזמק ונב"י ק"י נקב זה לבני מעיים שאל"ל לנזל דרך נקב שזמק לבני מעיים יע"ש אי"כ ליכא ק"ס והשב"י לא סתיר רק אם יס לומר שכל ונמחץ כגון שהעור יקב או שאינו לפנינו וקפס א"ס יקב אבדים הפנימיים דה בודלי לא הוי רק קפס טרפה אבל בנמולא מהט' בשלל הגוף והעור שלם בחי' לעולם הוי טרפה ודלי ור"ה"י בנ"י להבאון ונב"י פליגי"ה ציד"ד ק"י ק"א שכתב ב"כ לדמות דעת הפ"י הכ"ה וטעם אחד והוא דאף דיש לעוף זמק אפילו סבי' הוי ודלי טרפה משום דהוי ק"ס לאיסורא שמה יקב הוושט בהליכתו ואח"ל שלא יקב הוושט ונכנס דרך הזמק שמה יקב אחד ואלגדים הפנימיים וק"ס ונב"י שמה לא הוי דה"י יקב הוושט נכלה ויקב אחד ואלגדים הפנימיים לא הוי רק טרפה וק"ס לאיסורא חשיב כבודלי ונחזק כך בעלה דאף אם העור אינו לפנינו ב"כ הוי ודלי ולא כתב בנב"י דהוי קפס רק בלשון שהעור לפנינו ויכ"כ שכתב הק"ן ונמחץ כיון שהעור יקב ע"כ ליכא רק קפס אחד שמה יקב אחד ואלגדים הפנימיים אבל אם העור אינו לפנינו ואף בעוף שיש לו זמק אי"כ ק"ס לחוולא ע"כ הוי ודלי איסור יע"ש אונס כבר כתבתי לעיל ק"י כ"א בשם פוסקים דלא אין עוד לפנינו אפילו בזהמה לא הוי רק קפס דשמה נכנס ונמחץ ולא יקב אחד ואלגדים כלל או שמה יקב ומה שכתב שנים יחזק דהוי ק"ס לחוולא דשמה יקב הוושט ושמה יקב אחד ואלגדים הפנימיים אפשר לומר דע"כ בקיצה הוושט אין לחוש כלל דה"י יקב הוושט דרך הליכתו הוי י"ל דרך שם הוושט ולא הוי ב"כ לבני מעיים ומה שכתבתי בנ"י אין לנו להסתפק אלא דרך חז"ה מק"ס נב"י לאו שמה דרך הוושט ונכנס לפנינו ויקב שם הדקין וי"ל לחלל או שמה דרך העור ונמחץ ולא יקב כלל ע"כ אם העור

כעת אך צעיקר חלכס צמס דקמן גדינו של חסדי
כיון דים כזה גדול פוקקים לחורוס המהירים
כדלי סמס לקיוד עליהם בסמ"ט וקעורה מלס אך
דיו של הכוסים אף סהוא עחיר אף שלל צמקוס
ספיו והסכים על ידו החיד וכבר כחצתי דלף
החולקים על הסביי מעעס דהוי סקס אחר צנוף
וקסם אחר כחערוצות עכ"ס מודים גדינו של הכוסים
דסס לא סיד קנחל זו אף הנוצ צמולק על סביי
דקסם סמל מליחם בקליפה לא הוי סקס איכ חולק
נוי על סלי דיו של הכוסים עיכ כחצתי כפכים
סלין לסחיר רק כספיו דוקל ודוק?

ה' ובמה סכחצתי לעיל צעין סים סחחתי
בס"ס דקסם אחר צנוף וקסם אחר
כחערוצות אעתיק וס סכחצתי כסידוסי צח גדיקין
צנח"ס דף עיד אוד רב ענעה של ע"י סכחערה
צמלס ענעיה וכו וקסקין סס דלס פירסו ארבעים
וכחערוצות חערוצות ססיו מוס סים אכל סס
כפלו סס"ס למקוס אחר חערוצות ססיו אקור מוס
דלונקין איקירל כרובל אי"י הוי ל"י כולס סקס
ע"י יע"ס צס"ס וצס"י וסכס לכאורה יס לסקסס
לס כפלו מוס"ס לסערוצות אחר וסו דלפי חטעס
סכחצ רס"י מוס דליקורל כרובל אי"י מוילל
כחחלס דלל סיד סלי טעוול מוסר חערוצות צי
אף מוס ספירסי כדלרבעים לכך ויחר מוס ד"ס
לחלו כסכלר איקירל כרובל אי"י מוטעו כחחלס
דליו צח לחלו אקור וסכס וסכסות דכ"י רב
דקע ארבעים וס"ס אין לוידק כלוס דדיוק"ס
קחתי אסדרי ולכאורה כרלס דדוקל קע ארבעים
לסחיר דכיון דליכל נוי קנחל אקורל כרובל
אי"י דסל לכאורה יס לסקסו לונס מסי סים
כחערוצות צי דסל הוי קס סלינו מוססל איצרל
לפי קנחל וי"ע וס"ד צס"י ק"י לא צעין ככלן
סים מוסססל דסל מוסלל לריכ"ס אלו ליון לס
כפל לכלן איקור אף לפי דעס ספוקס"ס דלף
כס"י צעין סים מוסססל קסס לונס מועיל ככלן
סים עיכ לריד לונר דכיון דליכל נוי קנחל
דליקירל כרובל אי"י סס"י"ע לסי"ס זו מסי אף
דלל מוססל אף סס"י"ע וס"י וצ"י צס"י ז"י וצ"י
ק"י סקסו דלף לס כפל מוסלס נוי ויחר וססר
לונר דחונס קנז"י לחו כדעס סס"ד סכ"ל דלל
צעין סים מוסססל אכל לפי דעס ספוקס"ס
דקנז"י לחו דלף כס"י צעין סים מוסססל
אסר דקנז"י לחו כחחל דדוקל קע רב ארבעים
ודוק"י עיד אסר לונר סעס דלל מסי חכל
סים רק כחלטרק סעס ד"ס לחלו"ל כסכלר איקיר
כרובל כנו ספירס"י וסוס דהוי סים קסחכס כנו
סססס כחחל צנ"י קנז"י"ע ססס"ס יע"ס אף
כיון דליכל נוי קנחל דליקורל כסלר כרובל יס
לונר דחסי אף סים גרוע אף לפ"י קסס לסי"ע
סס"י"ע וס"י וצ"י לונס מסי סים סל הוי סים
קסחכס וכבר ססליו סללסיו"ס דס"ס סס"ס
לא מסי כחכולר כח"ס צ"ק דף י"ל וססר לונר
דדוקל כליקור דלונז"י"ס לא מסי סים ססחכס
אכל סלל דון סחורס ככר כחכעל סליקור כחערוצות
ולסיון רק מודכנן חול דלל כעל מוס דהוי דכר
סס"י עיכ סקילו צוס כחערוצות סס"י כס"ס גרוע
קסחכס ודוק?

ו' עוד סס כחחלס חכלי חול דח"י ר"י מוסר
רימוני כלון אוקינ צכ"ס כ"ל כפל אחר
מסס לחוך כרובל ומוצול לכרובל אקוריס ר"ס צן

יהודה מוסר ר"ס לריכו אקוריס וסרינו
לסלסל וסלסלס למקוס אחר מוסר וקסקין דסוולל
קנז"י צס"י וסכלר איקוריס קנז"י כ"ס וס"ס
ככ"י"סל ככוס של ע"י חזכיו סס לסחיר חערוצות
סלי"י וכל ידענו איך חדיו כחערוצות צי כס
ככ"י"סל דרימוני כלון ג"כ לא חזכיר כלסון סח"ס
רק חערוצות צי אף ר"י חוסק לא חזכיר כדכ"י
רק חערוצות צי וססעס מוס דלון דח"י אף
חערוצות צי מוסר דל"כ צמל פליג וכן כס"י
כחחל כח"ס סס וכחצו עיד סל דקע חערוצות צי
מסוס דלון דלוקר אף חערוצות צי חוסק עיד
דלל דמי חערוצות צי אף דחוס עכ"ס אקור
לכול כל חערוצות כידל דלס אוכל כידל ליכל
סים אכל כחערוצות צי אף סלולל כידל איכל סים
יע"ס ולפי זס כרלס לפרס צמל פליג ר"י ור"ס
ולססר לונר דעמל ד"י דלוקר חערוצות צי מוס
דלל הוי סים מוססל ור"ס קנז"י כדעס רח"ל
וס"ד דכ"י לא צעין סים מוססל כנו סכחצתי
כח"ס א"י מוס כחערוצות צי איכל סס"י סים
מוססל סלס כלור סמל אין כלן איקירל סלל
כפל לסי אסר עיד לונר מוסל סכ"ל סמל אין
אוכל עמל סליקור אי"כ קסס וי"י ד"י דלוקר
אף ח"י אכל דלססר כיון דלס אוכל סלל כידל
אף כח"י ליכל סים מוססל דלל"ל וסלל סכ"ל
סמל אין אוכלו עמל כיון דלולל כידל וקנז"י ר"י
כיון דכידל א"ל לס"ס אף כח"י לא כחכ"ל לסי
כיון דהוי סים קסחכס דלוקרל סלס מוסר סמל
סליקור כסלר כחערוצות וס"ס אסל מוסר סמל
סליקור ס"י צוס סלכל כנו סססס כחחל צנ"י
אף ר"ס קנז"י דחסי סים גרוע כיון דלל הוי רק
איקור דכנן דון סחורס ככר כחכעל כח"ל כנו
סכחצתי לעיל אף לריד דעס וס"ל לנכח"י כעל
ח"ס ד"י פליג נוי כח"י דלל לא כוכר כדכ"י
לסליק רק חערוצות צי איכל אסר דלל פליג רק
צוס כיון דהוי סים סלינו מוססל וס"ס סים
קסחכס אכל כחערוצות צי אסר דחוס ר"י
כיון דהוי סים מוססל לא אכס"ל לן אף דהוי
סים דקסחכס לו דקנז"י דלף דלל מסי סים
קסחכס כח"י לא הוי קסחכס דיכול ללולל סלל
כידל ולי מוס"ס דלס יאכל כידל לא הוי סים
מוססל קנז"י ר"י דלל צעין סים דמססל וכן
קסס נוי איכל סמל לא סח"י ר"ס רק ח"י
דקנז"י דלל צעין מוססל אכל כח"י מוס סליקור
כיון דהוי סים קסחכס וכלל ססויו"ס זלל מ"כ
וס"ל דלל רב צס"י"ע סח"י ס"י וסלינו דקנז"י
כ"ס ס"י דס"י וס"י"ע דקנז"י כ"ס ס"י וס"י
אף ח"י צס"י וס"י"ע דקנז"י כ"ס ס"י וס"י
ג"כ ח"י איצרל דכחחל מילל לכר ד"ס מוסר אף
ס"י דלונל דוקל ח"י מוסר ר"ס וכלל ד"י"ע זלל
ווסח"י ככ"י"ע דליקירל דליק סקס ע"י אקור וס"י וס"י
ס"י דלף ח"י מוסר מוס דל"כ ה"י ל"י לונר
כרובל יחר דלף סים אקור ודוק"י גס ככ"י"ע
דרימוני כלון לס כלור דלל חח"י ר"ס רק
חערוצות צי אכל צי מוס דל"כ ח"י קע ר"י
כדכ"י ללוקר ח"י סל צוס סל ר"ס מוסל אכל
ללו ד"ס כחחל אף ח"י מוסר וסל דקע ר"ס
כלס"י ח"י מוס דכ"י מוסר ללולל כל חערוצות
כידל כנו סכחצו כח"ס איצרל דלכאורה עדיין
יס לסקסו מ"ל לסוולל ד"י חוסק אף ח"י דלונל
לא פליג על ר"ס רק כח"י וליד לונר דכיון
דקע

להסתפק אם נמלחו יחד אם אין הס"מ יש לאסור
כמו בודאי נמלחו יחד אבל אם הוא הס"מ יש
להתיר הבשר ע"י קליפה (ש) וחיכו דמות בקליפה
ולא נדע באיזה מקום נגע זה ברור דאף אז
נאמר דנגע לא נגע דכ' במצות מן החתיכה אז
הקליפה במילה רבוב:

(עא) בשר

דקקט רײַם זענען מיט אײַן הוי מורדע רײַ זעט יוהא
 סײַ. לו לײַטש לױער זענען מיט מוחרר כײַן דײַ
 מורדע זענען אלץ ללו דײַ פליג אײַן זענען לכן אלץ
 דקקט רײַם לעסער מיט אײַן דעמחט רײַם אײַם
 עמיר אעלען פאר רײַם חסא לײַ לײַקעט מיט דעזע אײַם
 סכל זינד מוחרר-זענען רײַ פליג זעט זעט דורקן.
 ובל זעט מורדע לעסער סכל אעל דעט זעט זעט
 דאך מיט זענען דעמיר אײַם סכל זינד מוחרר זעט
 הערעט כײַן דעלל הוי ר

[illegible]

ענין דורכי דעוהר כ"ו בן נוצאר צמוקסין וצפוני צפ"ק וצבויס או"י וצבר כחנתי בן צבנה
 מקומוה צבסי אף רחמי צבסר חמודי דינאל סכחז דעכ"ס לריך לקלוק צלויס מקוס אף
 דלא ידע חיבי נגע וחקליסם צטילה צבוס הא קיי"ל בכל יצם ציגם דעטל צבוס לריך להשליך אחד
 וסחסיכות וחלינן דהשליך האיסור בן נגי צבאן יע"ש אף לא רחמי צבוס אחד מאחמוינס להלכין צבאן
 ציקלוק ודארצנה סחטוה דצריסם משועם סאין לריך לקלוק כלל כיון דעטל ואפסי און דחסי דק ונח
 סוירא צעלנא כחז ריטא להשליך אחד משועם עיין צב"ק קיט וסאכ כיון דלא נאכר דק כדי קליסם אינן להחמיר
 כיב וז"ע אף אס צא לצשל לריך קי נגד סעלוע בן כחז צמטי וטיון לקמן קי ילא קיני גי סחצחסי
 סס דצריי. כחז צבסר זל"א קעי"ג ונעסם סחטלו סס מחיכות צבסר יסד וקודס פסחו צמליסם ססעור
 סחטור

כך (ע"ה) פשר שנתבשל בלא מליחה וכן שומן אף לא מוחק כ"כ ברם כמו שאר בשר אפילו הכי אסור (ע"ה) ובין שהחזיר הבשר או לא הורד דינו שיה בזה (ע"ה) וכן אם נפל לכלי ראשון וסלקוהו מיד אף שאין יד סולדת בתמיכה כיון דיד סולדת במים הוי נתבשל בלא מליחה ואסור (ע"ה) ואם יש ששים בקדירה נגד התמיכה כל הקדירה מותרת (ע"ה) ואותה חתיכה נשארה באיסורה אך בהפ"מ או צורך שבת אף התמיכה מותרת דכל מה שפירש יצא לחוץ ונתבשל בששים ואם נמלח בלא הדחה ראשונה ונתבשל ויש ששים נגד התמיכה אף בהפ"מ אסורה דהא נבלע בה דם בעין שעל פני התמיכה (חידושי רעק"א) (ע"ה) ואם נמלח לקדירה אחרת אף בהפ"מ צריך ששים נגדה (ע"ה) וי"א דכיון דתמיכה מותרת בהפ"מ איכא אף שנמלח לקדירה אחרת וליכא ששים נגדה כל הקדירה מותרת ולהלכה יש להחמיר בדעה ראשונה (ע"ה) והרמב"ם שיהא חלולה י"ש לאסור אף בהפ"מ (ע"ה) חתיכה שלא שמה שיעור מליחה הוי בלא נמלח כלל (ע"ה) וכן בשר ששהה ג' ימים בלא מליחה ונמלחה ונתבשל כך ג"כ הדין בלא נמלח כלל ובאין הפ"מ אף דאיכא ס' התמיכה אסורה (ע"ה) וי"א כיון דלא הוי רק חומרת הגאונים יש להחמיר התמיכה אף באין הפ"מ אם יש ששים ורוב פוסקים בדעה ראשונה לאסור וי"א דבזה כיון דע"י מליחה יצא רק קצת דם וחזר ונבלע בה ממלח אף דיש ס' בקדירה אף בהפ"מ אסור (כ"כ בחידושי רעק"א) **כה** (ע"ה) בשר ששהה שלשה ימים בלא מליחה ובלא הדחה נתייבש בו דמו ואין יוצא עוד ע"י מליחה אף אם יתנו אח"כ למים פושרין להתרכך אינו מועיל ע"כ אסור לאוכלו מבושל כי אם צלי אש ואף לאחר צליה לא יבשלנו אך בדיעבד

והכז ז"ל האריך להשיג עליו וספקים לאסור אם יד קולדת נקדירה ולא בתמיכה וכן כחז בחז"ל וכן עיקר להלכה איננו דקפסר שעני דעה האריך להשיג על השפ"ד והעלה כח"י ועיין במלח"ה שסקל שהביאו ג"כ אונס לפע"מ אף אם נודע לקדירה הווי עכ"פ ח"י יוכל לדעת שגוף צנוקים אחד ח"י יד קולדת בתמיכה ולא חתכים בזה דכל מהלך דלא כח"י ע"ה ל"ה אדעתא ואפשר עוד שצננו שהולאם היס"ה יד קולדת והכפ נלענן ע"כ נראה להחמיר (ע"ה) ואם כן ה"ל ונוצח בפוסקים ובש"ע (ע"ה) ואותה וכו' כן מנוצח בנתי"ל משום דס' פסיעת מליחה ע"כ אין התמיכה מלוקח לששים ואם נפלה לקדירה אחרת לרי"ך ג"כ ס' נגדה. ואם נמלח בלא הדחה ראשונה י"ש לאסור אף בהפ"מ כ"כ בחידושי רעק"א וכן אם נמלח בלא הדחה ראשונה אף דיש פס"ס אפשר לוונד דתמיכה אסורה דנבלע בה דם צנן ולי"ע ועיין מה שכתבתי בזה בלוי ע"כ ודוק. ומה שכתבתי עוד להחמיר בהפ"מ כן מנוצח בנתי"ל ומוכרס בפוסקים אחרונים (ע"ה) ואם כן צנוקין ח"י כ"ע העלה לאסור בקדירה אחרת מועם שכתב ס' יע"ש וכן נראה דעה אחרת בנזק ומוכרס ז"ל (ע"ה) וי"א וכו' כן כחז בחז"ל ח"י ח"י אף להלכה נראה לפע"מ כיון דבאין הפ"מ גם חתכים אסורים ח"כ די לן להקל בהפ"מ בלא נפלה לקדירה אחרת בלא נפלה לקדירה אחרת י"ש להחמיר בדעה ראשונה וי"א ע"כ נראה שיהא חלולה י"ש לאסור אף בהפ"מ (ע"ה) וי"א דכיון דתמיכה מותרת בהפ"מ איכא אף שנמלח לקדירה אחרת וליכא ששים נגדה כל הקדירה מותרת ולהלכה יש להחמיר בדעה ראשונה (ע"ה) והרמב"ם שיהא חלולה י"ש לאסור אף בהפ"מ (ע"ה) חתיכה שלא שמה שיעור מליחה הוי בלא נמלח כלל (ע"ה) וכן בשר ששהה ג' ימים בלא מליחה ונמלחה ונתבשל כך ג"כ הדין בלא נמלח כלל ובאין הפ"מ אף דאיכא ס' התמיכה אסורה (ע"ה) וי"א כיון דלא הוי רק חומרת הגאונים יש להחמיר התמיכה אף באין הפ"מ אם יש ששים ורוב פוסקים בדעה ראשונה לאסור וי"א דבזה כיון דע"י מליחה יצא רק קצת דם וחזר ונבלע בה ממלח אף דיש ס' בקדירה אף בהפ"מ אסור (כ"כ בחידושי רעק"א) **כה** (ע"ה) בשר ששהה שלשה ימים בלא מליחה ובלא הדחה נתייבש בו דמו ואין יוצא עוד ע"י מליחה אף אם יתנו אח"כ למים פושרין להתרכך אינו מועיל ע"כ אסור לאוכלו מבושל כי אם צלי אש ואף לאחר צליה לא יבשלנו אך בדיעבד

מטעמו

[illegible]

וכנס הכי הוא כמנוסל כי אחי רבין אמר ר"י
מליח אינו כרוחם וכנסו אינו כמנוסל אמר ר"י
סא דרבינן ליהא דהאי פ"ככא דהוי ב"י ר"א דמלח
זה בשלח ותנא ונ"י ר"א פלמוד"י דר"י הוי אי
לאו דשמינ' ל"י מר"י דלמח מליח הכי הוא כרוחם
ע"כל בגמרא וכיון דליחא לדרבין נשמע רק מהאי
פ"ככא אי"כ לא נדחא רבין רק ונחא דבדל"י קוצר
ר"י דמליח הכי כרוחם כשמואל חלל ככנסו אשכר
דעדין קוצר ר"י דלא הוי כמנוסל וכיון דלא נדחא
דבין רבין בזה חל"כ פליג ר"י על שמואל וק"י"ל
כר"י לגבי שמואל ואנוס פסקו הסוקקים כשמואל
היסק הכלל דשמואל ור"י הלכה כר"י יע"ש שאל"י
ולפשי"ד נראה ליישב דלכאורה קשה לפי מה שפסק
פסק"ד בק"י ל"א ח"י י"ז בלוח"ה דדבר יבש לגמרי
ואין צו לחלוטית אפילו כפי"ס מלו"ס היבש מותר
וכפי הנראה טעמו ונ"ס דל"ן כח ברוח דמליחא
להצליע לדבר יבש לגמרי אי"כ קערה שחלה בה
בשר אנוני אסור לאכל בה רוחה הא מליחא אין
בה כח להצליע לקערה איברא דהנ"י כתב דר"ס
הוא בלוח"ה דבדל"י היבש נאסר ע"י מליחא רק
דל"ן כח ברוחיה להפליע מדבר יבש לגמרי ולזה
הסקימו הפוסק וחי"ד יע"ש אך הם נאסר בגירסה
זו דבש ונותר קשה ונאסר וס' שרקיטי ע"כ נראה
לפי שיטה זו לומר דנעטעס ככנס נאסרה הקערה
דשיעור ככנס צעלה ולי"ר הוא כדי שיתחיל להכתיח
אך דל"ס לא נאסר מליח הכי הוא כרוחם גם משום
ככנס לא הוי נאסר ככנסו הוא דוקא בנעטעס רק
משום דמליח הכי הוא כרוחם אי"כ מהכי ליה דאף
בשיעור שיתחיל להכתיח הוי ככנס כמו בכל דבר
סריף סוב מל"חתי ברי"ס שכתב סגורא ז' ונהי"ח
שחיל כוונתי לדבריו וזהו יבן לן ונה דלמחין
בגמרא שמואל לטעמי' סקוצר מליח כרוחם וכנסו
כמנוסל אסר לכאורה ככנס כמנוסל לא הי' לרי"ך
להקי"א בכלל דהא חליקור הוא רק ונשום מליח
כרוחם אך לפי מה שכתבתי אי"ש ודוק"י ולזה
למחין דליחא לדרבין מהאי פ"ככא אי"כ בודל"י
דקוצר ר"י כשמואל צין ברוחיה וצין בכבישה דלי
רק ברוחיה לבד קוצר דהוי כרוחם עדי"ן קשה
אחלי חצרה לפ"ככא חל מליחא אינה פועלת
לדבר יבש לגמרי אלא ונחא משום דקוצר נ"י ככנס
כמנוסל אי"כ נאסרה הקערה משום ככנס ומוחם
נ"י דקוצר מליח כרוחם דל"כ לא הוי ככנס
כשיעור שיתן על האש ויתחיל להכתיח כיון דמליח
אינו כרוחם חלל ע"כ ליחא לדרבין וצין ברוחיה
וצין בכבישה קוצר ר"י כשמואל ופשי"ד פסקו
הסוקקים כשמואל כיון דגם ר"י סגר כוונתו וליחא
לדרבין אף בככנס ודוק"י כל זאת כהנתי רק בדרך
פלסול צעלוא ונעתיק מה שכתבתי בענין זה
בחסותי לכבוד יד"י ויד"י נפטי הרב גדול סמ"צ
מורג מר"ן בן הדקס שכלולתא דמחוקא יחי' בחינח
לנצ"י הסכם המפואר מוכתר בנעלות ונודות טובות
הגביר המפורסם יקר ערך כשי"ח מו"ס עקיבא קוצר
ר"י הן בש"ק העבר כשהייתי בלוח"ה חל והקשה
כ"ח קוש"א כפלאם על שיעור רש"י ז"ל וממנה
עלה ח"י הוון בגמרא לעי"ן בזה ע"כ בלתי כח
להודיעו מה שעלה בנולדתי בענין זה בעוה"י
ואקטיל עמו באריכות;

במונח חלל בלא מונח אינו כמנוסל ואי אשכר
לומר כן דהנן בפרק ז' דשביעית ור"י יס' שבכסו
בשמן חדש חייב בביעור אלאה בלא מונח חל נותן
טעם כמנוסל ונראה לכנסו הוי שטחה ככר ג'
ימים דברר לא ולא הוי כמנוסל ופולט טעם וקולט
טעם כדלמחין בעי"ן קנקנים של ג' מל"ס ב"י
ומעין ונעלי"ע וכפולטו כן בלעו מה פלגו ג' כ'ך
בלעו ג' וכו' וכן קיבל ר"ס וביבוביו מפי ר"א
מו"ן וכן פסק רל"י"ס אנוס ר"מ פ"ס בשם ר"י
במ"א דבשריה יום ולי"ה משום ככנס כמנוסל ורל"י
מהא דלמחין ביום מידות הוא דלי ח"י לה כולם
יומא במחצא שרי ובי בשל ל"י אסור וכלל דבשאר
איסורים אי ח"י ל"י כולם יונא בלון אסור דל"י ח"י
מידותיו דבשר בחלב וכו' יע"ש סהם שיטה כ"י
דמה המדרכי מונחיתין דפ"ק דשביעית ושיטה ר"ס
מפי ר"א מו"ן ח"א למה מונחיתין דמה אשכר
לומר דל"י"ר סודר ככנס בשמן ג' אך דמה נחא
דפסקים דף ע"ד אך ל"י לא דמה נ"י שיטה כ"י
מהא דפסקים איברא ד"ס לומר דקוש"א ז' קוצר
גם על שיטה כ"י נחא דשיטה כ"י נדמה נחא
ש"י קושיות ושיטה ר"ס ונחא קוש"א אסור לן כלאס
לפ"ס דבין המדרכי אנוס רל"י בנודרי ס"ף ע"ז
סב"ל בשם ר"מ סקוצר כשיטה ר"ס דכנסו הוי
ג"י ונחא רל"י נחא דפסקים דף ע"ד וכן העתיק
הב"י ר"ס ק"י ק"ס נשמו וקס"ס ד"ס רל"י לקחור
דמה נחא דפסקים מוכח דנעטעס הוי ככנס אך
נראה דר"ס ס' הביא רל"י רק לעיקר הדיון ול"ן
בלון נאסר ע"י ככנס כמו שכתב שם ר"מ פסק
וכי' וחי"ו לאפוקי ונשיטה כ"י דקוצר דק במונח
מיקרי ככנס לזה הביא רל"י נחא דפסקים ונחא
ד"ס נשמו דנעטעס הוי ככנס ור"מ קוצר ג' ר"מ
מחנך לשיטתו קוש"א ז' כמו שכתב אי"ה לקמן
מה אף עיקר רל"י סב"ל ונחא הוי לדמות שיטה
כ"י והב"י ובי' ברי"ס ק"י הביא בשם הגהות
מיינון שכתב בשם הר"ס דקוצר דכנסו הוא דוקא
במונח ולי"ר כשיטה ר"י והקשה עליו דהא הביא
הר"ס רל"י דכנסו הוא בנעטעס נחא דפסקים וי"ד
והא חסם אע"כ דלא הוי מונח ולי"ר מיתכר אי לאו
הדיקוס הוא יע"ש עוד הביא ב"י שם חסות הר"ס
דקוצר ג"כ כשיטה ר"י ונחא רל"י ל"ס נחא
דלמחין פסק כ"ל ל"ן לחוד ל"ן ד"ה מותר ולא
נתן שיעור כנס יס"ו ז' בחור ז' מה מוכח דהא
דלמח שמואל ככנס הכי הוא כמנוסל היינו דוקא
בדברים חריפים כולם ומונח יע"ש;

ב הנה נחצול כי צדן ככנס נחלקו הסוקקים
לשלש כחות ולכל אחת יש פנים שכלם
ומה שפיער כ"ח על שיטה כ"י ככר הסיור
לרסוקים ז"ל ונעטעס חל עליה מוצב ביאור לבאר
כל אחת מהסיבות צמ"ס כפי קט' שכלי וסמך
הר"ס יב"א ז"ל הביא רל"י לשיטה כ"י מהא דלמחין
בפרק כ"ל ל"י ל"ן לחוד ל"ן מותר ולא נתן
שיעור לדבר כהם יס"ו ש"מ בלון אין בולע כלל
אנוס מה שפסקו על כ"י מונחיתין דשביעית ורד
ד"ס נראה לפשי"ד ליישב ואדרבה מס' י"ס לנח"י
רל"י לשיטה כ"י דלמח נקטו דוקא ורד ח"ס וס"ו
וע"כ דדוקא בזה ק"ס לא לחז"ל דעבד של ורד
וס"ו כן הוא לבדוע חק בלון ולכך לא נחמו ש"ס
שיעור להכבישה וזהו אי"ש כ"י לשיטה ר"י הא
דקן כ"י דתרומוה כל הככשים ז' ע"ס ז' ויחוס' הא
וקשה אח"י סא ככנס כמנוסל וככר העיר בתוקי
י"ט

א הנה במדרכי כ"י דבילה ק"י הכע"ד ככר
ז"ל בפרק כל אשכר אחר שמואל ככנס
הכי הוא כמנוסל ובכל מקום פירוש רש"י ככנס

דאס מערה היינט צוהר מעליע ווונאל מיט אהרים גיכ היי כנוס אונס צתשונע שז יעקב קי' כ"ז ביאל לפתור צוה וצתשונע כתר כהונה קי' ל"ז פבוט לו מקנרל באס אפיכ שוורו צמיס אהרים לא היי כנוס אך אס צוהר וועליע עירו הייטס ואח"כ חצוירו אונס מיט שמה צוה מקתק וועלעם להקל צאליק דעבן יע"ש וכבר העיר עליהם צפער טעני דעם משיטת ר"ת ז"ל ורבת לייטש יע"ש ויין צ"ד אגרים קי' סיט קעני גיט שחעמיק אס חשיבה כתר כהונה להקל משמע שפסק בן ועיין מה שכתבתי לעיל אוי קי"א ציט צוהר וליע להלכה:

ה' ערך נחלס לפעיד לייטש שיעת רש"י וונס שפסקע עליו ונחל דעקמים דף מ"ד וצלידוק קושיה הניב שפנחתי לעיל הא ר"י סיבר כנוס היינו כנוסל אף צשאר איקורים אייב מה חידוש דבניא עוד לייטש קושיה הניב חנייאל קי' לייטש שפסקע למחן דקיבר טכיע ללו דלוריחא ככל איקורים רק צבניא אייב איך ילפין צבניווע דחלב מותר דאלייב למחן אקרה חירס צב"ח למחל צאונס חלב אקור ואלקער לוייטש צבניא דאלייב אס ככלע מחלב לצבר ונחל דבשר אף דחלב צבניא ענלעם אקרה הא טכיע ללו דלוריחא וצבנר לייב דחלב קע טענא ואל ונחלס לכך אקרה חירס צב"ח דאף טענא ואל ונחלס אקור וכדי לייטש זאס נחמיק כנונר צחולין דף ק"ח חורר אציי טענא ואל ונחלס צענחא דארייחא דלי דב"ח דבניא ונחלס מיט לא גמרינן דחידוש האו אי חידוש האו אציי דלייב נותן טעם נמי פירוש רש"י דחידוש האו מוסר דשניחא מין הייב האו א"ל ללו טימ דללו חידוש האו ויין דללו חידוש האו צבניא מוורע צשילע דענין כתיבה טעם א"ל רבא דרך צישול אקרה חירס פירוש רש"י לעילס אינא לך חידוש האו וכו' וצנוס גלי קרל דענין כתיבה טעם מללס אקרה חירס רק דרך צישול ונחמיק טס הקשו על רש"י צוה דעשרת דחידוש האו ונחלס דכל חד לחוד שרי הא צפסקים דף מ"ד חידוש טס טעם ונחלס דגם כלאים נמי בן חירס ונחמיק טס דחידוש האו דלא אקרה חירס עיי' כניסה יע"ש וצפער ר"ס צפסקים הקשה ונח צבך דחידוש האו הא חידוש האו לקולא אייב אדרבא אפער לגמור חומלס מינה דמה צבניא דיש לקולא דלא כאקער עיי' כנוס אפילו הכי יס חומלס דטכיע וכו"ש שאל איקורים יע"ש עוד יס להעיר מניל צאונס צבניא דטכיע היי דארייחא דלוחל לא אקרה חירס צבניא רק סיבי דהיי טענו ונחמיק לטענת רש"י אפער צאונס דענלע חלב צבנר וליכא רוב צבנר נגד מחלב או איפכא דאז אף צשאר איקורים היי דלוריחא ולטענת חידוש דיש צתשונע צבניא כות כרי איכילס מרס דאז אף צשאר איקורים היי דלוריחא דזה נקיר טענו ונחמיק אכל צאונס דשאר איקורים מותר מן חחורס מניל דעבניא אקיר:

א' אונס כדי לייטש כל זאס נקדים מה שכתבו צחיק צני' קי"ה על הא דלמרינן ר"ס צג שצבר צו כלאים ימכרנה לנכרי וסקסו לינעל צבוב וחירלו דמין דכל חד שרי ועיי' נחמיק לא סייד צישול וסקסו אייב צבניא אציי צעל החס עיי' צישול אקרה חירס כיוונס צלא כתיבה טעם אין דרך צישול צבך יע"ש צחמיק ועיד אפער לייטש קושיה חתוקי מנחלס אציי צעל דיש לומר דליפין חירוס צשילע דכל איקור דשייד טעם צעל האו נקי אכל

יו"ט צתחית משיחית הללו וגם הקשה על ר"י ונחמיק דמורד יס ראי' לשמואל ונחמיק דכל הנכבשים יס ראי' יע"ש אך לטענת רש"י יע"ש שוב ונחמיק צבניא קי"ה שכתב העיר צוה יע"ש אונס מהא דפסקים דף מ"ד לכאורה קושיה חזקה האו ולריך לומר כנוס שכתב צבניא קנאל חלק יו"ד קי' כרי לדחות ראיית חירל צבניא שחוכים מקיביל זו דכנוס האו מעליע חירל טס אונס מוסר הא לא אריב דהא לכאורה יס לדחות ראיית חירל צבניא דאזו מי ליחמירו דברים הנאקרים צלונן אפילו צפסוח וועליע כנוס ללי טיט צו צקעים ולדעת סרנה פוקסים נאקר כולו אף צלונן וכו' והא דקאמר כולי יומל ללו מוסר איקור דשאר איקורים נקט לה אלא מוסר הייב דבניא נקט לצנוחא אפילו כולי יומל קי' ונחמיק צללי או אפיי ויס צו צקעים עקקינן דנאקר צשאר איקורים צלא טעם כנוס יע"ש ולפיין גס טענת רש"י יע"ש וסנן ועיד יס לומר דאף דקיבר רש"י דאין כנוס רק צחמיק ולייב היינו לאקור כולו כנוסל אכל מורס רש"י דמחיי כנוס אף אס לא היי דבר חירק לאקור עכ"ס כדי קליפה ולייב אייב מקיביל דפסקים דשאר איקורים כנוס צענלע כדי קליפה אכל צבניא אף כדי קליפה לא נאקר וכילול צוה כתב הניב טס לייטש מקיביל דפסקים ארייב דריי דקיבר כנוס אינו כנוסל כוונתו דלא נאקר כולו אכל כדי קליפה מורס ר"י דאקור וספיר היי צבניא חידוש אפילו לריי דשאר איקורים נאקר עכ"ס כדי קליפה יע"ש וצבנרל זו יס לייטש כנוי על רש"י ונח שפסקו עליו ונח דורד הנכבש צשונן אף דזה דומק דמחמיק טס צחמיקין דנאקר כולו עיי' יוסר כנוס דהא דורד צשונן טענע האו לצנוע צלונן כנו שכתבתי צסם וכו"ל צוה כתב הניי דכלי חקס דחם צולע חקף צלונן יע"ש צק' ליי ועיין קי' קי"ה צושיי שפסק בן להלכה ועיין טס עוד צתשונע האונן מוסר צליי דסק דענלע רק כדי קליפה:

ב' אף עדיין נשאר לן לייטש שיעת ר"ה דקיבר גי' היי כנוס וסדא ראי' ונחל דפסקים וכתבתי לעיל דעיקר ראייתו רק לאפוקי מדעת רש"י דמחמיק ונחל דפסקים דכנוס היי אף צלא חומן ואייב לפי טענתו א"ל לייטש כנוס שחיקן הניב דארייב צללי טיט צו צקעים דאייב איך חוכיה ר"ה מקיביל זו לדחות טענת רש"י ועיי' דקיבר ר"ה דקיביל זו אייבי צבנר הי ונחמיק כנוס ואייב קשה הא מוכח מקיביל זו הייב ונחמיק רק דענלע היי כנוס אף אפער לומר דקיבר ר"ה דבניא היי כנוס כנוסל ונחמיק כולו אכל צענלע מורס ר"ה דנאקר כדי קליפה ונחמיק לטענתו מקיביל דפסקים כנו שחיקן חירס לריי דקיבר כנוס אינו כנוסל כנו שכתבתי לעיל ונחמיק ראי' מקיביל זו לדחות דעת רש"י כנו שכתבתי מוסר דקיבר ר"ה טענת רש"י דכל דלא נכבש צחמיק אף כדי קליפה לא נאקר ומקיביל זו מוכח דברים טלס עכ"ס כדי קליפה נאקר ומניל צני נאקר כולו אף טלס נכבש צחמיק וסנן:

ד' והנה כנר חנחלי דרייב וקיינמו מציילס ראי' דענייטס ונחל דלמרינן צני' קקקיס על גוי מנחלס גי' ונחמיק מעליע נחלס לפי טענת זו דאף שאין נכבש רק צמיס מחולפים דהא מערה כל מעליע אפילו הכי היי כנוס ונחמיק נחמיק דלדין

למעלה ונקי ונוחך אף לאפשר לומר ציצת מידות
הוא ע"כ אף למעלה ונקי אקור ואפ"כ חכי ילפין
ומזרע צבילה הכי לאפשר ללמוד ציצת ונשאר
איקורים ונוחך לאפשר נמי ללמוד שאר איקורים
וציצת דע"כ לא בעל וטכ"ע הוי דלחיתא כן הוא
כוונת אב"י על דרך רש"י וז"ל ועל זה הדין דבא
דרך ציצול אקרה חכם פירוש לעולם מידות הוא והוי
לן למימר דאף צבי לא בעל דלא לגזור ציצת
ומזרע צבילה דהא ציצת הוי היסוד בתיבה וגם
שאר איקורים א"א לגזור וציצת דע"כ הוי וון
החירה ונחא טעמא דהוי חסד בתיבה והא דלא
נאסר בלא נחית טעם וטעם דנעשה בלי קרא
דבעין נחית טעם דלא אקרה חסד רק דרך
ציצול והוא כמו שחילקו בחוקי שהבאנו לעיל אחר
זמן רב שכתבתי זאת ונאחזי חס"ד י"ד ק' פ"ה
שכתב גם כעין קצת שכתבתי דציצת חסד הוא
ישיש:

(ח) ועל סי' דרך זה יתפרש ג"כ שגוף דמקדים
וסייניו לכל השקלה ועריא ההם הוא על
דרך שקלה ויחיה של אב"י ונחא בחילוק והוא
דלחיתא דע"כ ילפין וציצת ונשאר ציצת מידות
הוא ונחא מידות אילינא דכל חד דצבי עלתו שרי
ועי"ה נאסרו א"כ לא שייך ציצול דהי חסד בתיבה
כמו בכלאים ואנחי ונח"י הכא ציצת ק' הא
כלאים הוא נחית ונח"י דלא אקריין קצת וז'
לחידוש"י רק ילפין ומזרע צבילה א"כ י"ס ללמוד
כמי שאר איקורים וציצת כמו דילפין ציצת ונשאר
איקורים וזה הוא קצת אב"י במלך ועל זה
אמרינן דלחית דיוות לכלאים דהא בלא"ה לא חלי
נעטם אכל ציצת חליה ההוא הא קרי צעטם דהא
אי חלי ל"י כולא יונח נחית שרי ודך ציצול דוקא
אקרי וכל דליכא טעם לא הוי דרך ציצול ובג"פ
גלי קרא דע"כ נששים ולא דילפין ציצת ומזרע
צבילה דליכא לעילך ציצת ונשאר איקורים ולא שאר
איקורים וציצת דמזרע הוא דהא הוי חסד בתיבה
וזה הוא קצת רבא בחילוק ולא קשה קוש'ם
החוקי על רש"י בחילוק ולא קושית הד"ם כמו
שכתבתי לעיל והא דלחיתא דהי מדי לכו כלם
יונח ויחיה ודרך ציצול דוקא אקרי דין הכוונה
דנשאר איקורים כגון אקור וציצת ונח"י רק
הכוונה לחוק החילוק דהא כגון אף ל"י דקצת
אינו כגון וכן ישיש רש"י דאף לשחל לא
שייך כגון רק בחילוק אכל עכ"פ בודל כיב מודים
דכגון ונח"י בודל ונח"י דהא חסד ישיש על זה
רק דלחית צו רק טעם קלום ואין צעטם זה כח
לאקור ומזין דלא אקרה חסד ציצת ונשאר אף
דליכא קלם טעם רק דוקא ע"י ציצול ונח"י ילפין
דבעין דוקא טעם ונח"י וכל יחיה נח"י דליכא טעם
לא ויקרי דרך ציצול ולפי זה קר עכ"פ נח"י שחקה
המ"צ על כ"י שהבאנו וגם וזה שחקה כ"ה על
שער רש"י דהבאנו לא שחקה כ"ל דכדא אקור
שאר איקורים כמו שביאכתי וסגן ונח"י חסד
חללם ישיש שפר קושית הכוונה שחקה על
קוניה דכוכות שהבאנו דהא לפי זה שכתבתי
עיקר הטעם דלחיתא ציצת ונשאר טעם חסד דהוי
חית בתיבה ולא שייך ציצול כגון אכל נשאר
איקורים דשייך ציצול קצת רבא דליכא לעילך
וציצת כיון דע"כ כגון ונח"י חסד אילינא דלחית
דציצת כל חד שרי א"כ י"ס לחלק כמו שכתבתי
אכל אס נאחזי דחזב אקור א"כ אף ציצת לא הוי
אמרינן

אכל כלאים לאו נעמא חלי רק דיש לומר דע"כ
ציצת ונשאר דחיתא רבים לכך אמרינן כיון דע"כ
הערכות נאסרו וכל חד דצבי עלתו שרי לא בעל
דלחית כן ונעטם כיון דע"כ נעטם כל אחר איקור
כן נחא לפע"ד לחלק בין ציצת לכלאים ולפי
סקדאם זו ישיש לן שפיר קושית חסד דהא
פשיטא דהא דציצת עכ"פ ון חסד דהא ונח"י
דקצת דנשאר איקורים עכ"פ לאו דלחיתא הוא
וטעם דהא אקור בעל כגון חסד כגון ציצת
ורין צביגא דמזרע צבילה א"כ ציצת דהוי חסד
בתיבה דלא שייך ציצול כקצת החוקי כגון ונח"י
דע"כ אקור ון חסד ונח"י ונח"י סקדאם ה"י לכו
לומר דאף ק' לא ונח"י קושית החוקי אף ונח"י
קרא דבעין דוקא דרך ציצול וכל חסד דליכא טעם
לא הוי דרך ציצול ש"מ דלי א"כא ששים ויחיה כמו
שחילקו בחוקי או כמו שכתבתי דילפין ומזרע צבילה
דכל אקור שייך צו טעם אי א"כא ק' שרי נח"י
כמו דלחית כן שים חסד ונח"י דנח"י ונח"י
וחילוק זה ונח"י ציצת דציצת לא נח"י רק
ומזרע חסד אכל צבי חסד כן חסד דלחית דהי
ע"י ציצת חסד ק' ונח"י חסד לך פשוט לחי
ציצת וציצת עכ"פ הוי ון חסד:

(ז) ובה יתפרש לן טעם הפלוגתא שגין אב"י
ונח"י ס' דאב"י חסד ונח"י טעמא ולא
נח"י נעמא דלחיתא כמו ציצת דהי קרי דרובן
[והיינו טעמא ונח"י דאקור בעל כגון ון חסד]
ונח"י נח"י לא גמרינן ונח"י דמזרע כוונתו
כמו שפירש רש"י ונח"י דכל חד לחיד שרי והוי
חית ונח"י ולא שייך ציצול כמו שכתבתי בחוקי
שהבאנו וכיון דלא שייך ציצול דין הוא דע"כ ון
החוקי אכל שאר איקורים בעל כגון וליכא לעילך
שאר איקורים וציצת ונח"י ציצת ונח"י חסד
על רש"י שפירש דהיינו מידות דציצת ונח"י דכל
חד לחיד שרי דלחית ונח"י שכתבתי בודל ע"כ עיקר
כוונת אב"י כן הוא כיון דכל חד לחיד שרי הוי
חית בתיבה לך לא בעל כגון אכל שאר איקורים
בעל כגון וסגן ונח"י שחקה ונח"י יתפרש חס"ה
לקמן וישיש נמי קושית חס"ה שהבאנו דהא
אי נאחזי דמזרע הוא היינו ונח"י דהוי חסד בתיבה
ולא בעל א"כ נששים אופן א"א לגזור שאר איקורים
וציצת כמו שכתבתי דהא נשאר איקורים שייך
ציצול וא"א לעשות קיום כמו שכתבתי חס"ה דהא
כיון דלא שייך ציצול ציצת ע"כ לניכס אלו לומר
עכ"פ אכל נשאר איקורים דשייך ציצול כגון
ילפין ונח"י דחיתא רבים דמזרע בעל כגון וסגן
דמקדים יתפרש חס"ה לקמן ועל זה אחר אב"י אי
מידות הוא א"כ דליכא נח"י טעם נמי כוונתו
בקושית החוקי אנחי ציצת ונח"י ציצת נששים כיון
דהי חסד בתיבה וזה הדין אב"י דלאו מידות
הוא כמו שפירש רש"י וז"ל וכיון דלאו מידות הוא
ילפין ומזרע צבילה דמזרע נחית טעם עכ"ל
כוונתו כמו שכתבתי א"כ לייש קושית החוקי הכיל
דלכך בעל ציצת נששים דמזרע ומזרע צבילה דכל
דבר איקור שייך צו נחית טעם בעל נששים
וכיון דמזין דילפין ציצת נח"י לענין ציצול נששים
ומזרע צבילה ונח"י י"ס לגזור נמי שאר איקורים
דנח"י ונח"י שחקה נח"י טעם הוי עכ"פ ונח"י
דיש לחלק ציצת דציצת לא בעל כגון כיון דהי
חית בתיבה ונשאר איקורים לאפשר דע"כ עכ"פ
כיון דמזין דילפין ציצת ונשאר איקורים לענין

[illegible]

דכיל לאסור ע"כ לע"ג ונחליט זיך שאלו קוף קי
ע' שכתב ג"כ להקל אם לא שם כלל והוא ללמד
כזה (ק"ה) ולא כו' כ"כ חס"ד אי' ע"ה ועיין במ"א
שכתב דמ"ה שלמעלה ע"כ אפשר דלמי אסור רק
וועטס קכ"ס יע"ש אך כוונ' פוסקים לא כתבו כן
שחל וועטס קכ"ס רק ונדינ' שפירש ס"ס ונחליט
למקום וע"ע בפוסקים שכתבו דכיון דרבו הפוסקים
להחריב לכן אם כתעבד צטל מד בחרי ועיין בע"ז
לבוש דז' דוקא אם נחל' אח"כ כדון (ק"ה) אם
סוכה כו' ז' וועטס של חס"ד ונחליט כמו שכתבתי
בפ"ס וכפי הנחל' הסמי' וסח"ד הסמי' ונחליט
אך כפי' נח"ד ועיין וז' שכתבתי עוד מזה בסי'
ע' אי' ל"ב (ק"ה) ונחליט כן הוא דעת רש"י וכפי
פירוש ד' חס"ד יע"ש וק"ה ונחליט כן הוא שיעור
החוק' וקיי'עס וס' ל"ב וס"ד פ"א פ"ב ופסק
המחבר עיין ח"ד אי' ל"ב וס"ד פ"א פ"ב ופסק
במ"ד ככ"ל וכמו שכתב חס"ד דוקא בשם שיעור
בב"ש ח"כא דמסתמ' חס"ד וסח"ד פוסקים כדלס
לאסור אף בלא שם ול"ע וז' שכתבתי לענין כלי
כן ונחל' בב"ש ועיין בפ"ד אי' פ"ב שחל"ד
(ק"ה) ולא כו' כ"כ חס"ד אי' פ"ב (ק"ה) ולא כו'
כו' כ"כ חס"ד ונחליט וק"ה ונחליט כפי' חס"ד אי'
פ"ה שפסקה דמ"ה נחליט למחך בפקין ח"ך שיעור
מליחה ח"ד ח"ד שחל"ד יול' ד' צעין ונחליט ח"ד
כ' אי' שיעור לדבר ונחליט ונעט פ"א צטל בסי'
ול' ח"ד ונחליט אסור כ' אי' כוונתו לצטל יע"ש
ולפ"ד עדיין קשה לפי ז' שכתבתי לעיל במנחת
בל' סדס' דל' דל"כא ק' ל"ד קליפ' אי' ב' גס
בכ"ל יס"ד ל"ד קליפ' ונחליט ז' חס"ד שכתב דלון
כוונתו לצטל ח"ד דעת חס"ד דל' דלון כוונתו
לצטל אסור אם אפשר צעין חס"ד יע"ש כדלס
לפ"ד דנחליט לא כתב ז' רק לשיטת ספי' בסי'
ל' ח"ד ד' צעין רק דסדס' כל"כ כדי שלא
יחלל' חלל' חס"ד וכו' ופסק חס"ד חס"ד
כוונתו לעיל וסח"ד דנקי' חס"ד חס"ד בלסוני ד'
צ"ל ל' דוקא חס"ד כו' שכתבו חס"ד וסח"ד בסי'
ק"י ז' דמ"ה שנקטו הפוסקים ד' צעין ל' דוקא
יע"ש ח"כא דלפ"ד ע"כ צ"ל חס"ד חס"ד ונחליט
לחל"ד דל' צ"ל חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
דס"ד ד' צעין ונחליט כ"כ חס"ד ונחליט חס"ד
ז' גס בסי' ד' צ"ל חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
חס"ד חס"ד יע"ש ונחליט חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
צ"ל חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
למעשה וז' שכתבתי דכ"ל לא חס"ד חס"ד חס"ד
גוונ' כן ונחליט חס"ד ונחליט חס"ד חס"ד חס"ד
לכנעיל' ונחליט חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
והנחליט חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
שכתב דלחל"ד י' חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
בסי' ע"י ז' שכתבתי לענין חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
כלל כל לכו' יע"ש.

(א) מותר מנחל' בנחליט וס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
אי' ל"ב פוסק חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד חס"ד
דע"ד

סי' ע.

ד' מליחת הרבה בשר ביחד וכו' כ"י סעיפים.

א) מותר למלוח הרבה תיבות זה על גב זה ואפילו בזה אחר זה ולא אמרינן כיון שזמן פליטת דם הראשונה יכלה חודם שיכלה פליטת דם שנייה באחרונה ויכלה הראשונה דכיון דאכתי פולטת ציר אמרינן

ולא נראה ציר בכלי יש אוסרים כל החתיכה ויש
מתירים כיון דלא שיה כלל ולא נראה ציר בכלי
(ק"ה) ואם נראה ציר בכלי אך דיש ספק אם הוא
תוך שיעור מליחה או אחר שיעור מליחה יש
להחריב מה שחזן לציר כיון דרבו הפוסקים המתירים
אף תוך שיעור מליחה אי' יש להקל ע"כ בספק
ונראה דע"כ אסור למעלה מציר כדי קליפה גם
צריך להשהותו במליחה בכלי מנוקב כדי דל"כ
הי ספק במליחה ואסור:

ל"ב (ק"ה) אם הונח בשר שנמלח והורח על בשר
שלא נמלח בכלי שאינו מנוקב ואח"כ מלחו
בשר העליון פ"ש ונשרה בשר התחתון בציר שוב
מבשר העליון ושהה שיעור כבישה בציר כדי שיתן
על אור ויתחיל להרתיח אפילו הכי אין לאסור
מבשר התחתון רק מה שבתוך הציר דשם נעשה
כבוש אבל למעלה מציר מותר כיון שבשר זה לא
נמלח אין פורש שם ממקום למקום ויש מתירים
אף מה שבתוך הציר כיון דהציר הי' היתר ויש
להחמיר כסברא ראשונה:

מ (ק"ה) מליח הרי הוא כרותח בין גוף החתיכה ובין
ציר היוצא ממנו אך דוקא תוך שיעור מליחה
אבל אם עשה המלח פעולתו לאחר גמר פליטת
דמו ו"א דפסק כ' היתר ולא נחשב עוד רותח
וציר היוצא אח"כ היתר הוא (ק"ה) ו"א דאף דמחל
היוצא הו' היתר אבל ע"כ הו' רותח בין הציר
ובין הבשר ע"כ אם הונח בשר לאחר שיעור
מליחה לכלי שאינו מנוקב בלא הרחה נאסר מרס
ומלח שעליו כל מה שמונח בציר ולמעלה כדי
קליפה ו"א דוקא אם שיה בציר שיעור כבישה
כדי שיתן על אור ויתחיל להרתיח אבל אם לא
שהה כ"כ אין צריך רק קליפה ולענין הכלי הו'
הדין כמבואר בנמלח בכלי שאינו מנוקב דנאסר
הכלי:

מא (ק"ה) ואם נפל בשר זה על כלי ויש בכלי
לכלוך חלב נאסר עד ס' אף להסוברים
דמשום דם לא נאסר רק כדי קליפה אבל איסור
חלב מפעפע יותר דגבי דם יש עוד לצירוף
דנתייבש הדם במלח לא נאסר אף דבשל בציר ונראה
דבלכלוך חלב אף דאיכא ס' צריך נמי קליפה כדי
כל איסור שנבלע ע"י מליחה:

מב (ק"ה) ואם הוא חס"ד וגם סעודת מצוה יש
לסמוך על סברא ראשונה דאחר שיעור
מליחה נחשב צונן אבל באין חס"ד וסעודת מצוה
המנהג להחמיר:

מג וק"ה מותר לחתוך בסכין בשר תוך שיעור
מליחה אך צריך להדיח מקום החתך
ולחזור למלוח שם וכ"ש דמותר לאחר שיעור
מליחה והסכין לא נאסר אף שיש בו גומות דע"י
הולכה והבאה דהם משרק שריק ומתקנה אך צריך
להדיח הסכין או לנעוץ אותו אם נתייבש עליו
הציר ו"א דתוך שיעור מליחה אסור לחתוך מבשר
משום דע"י דוחק הסכין יוצא דם בעין וחוזר ונבלע
בבשר לכן אף דיעבד אסור גם ו"א דאף הסכין
צריך הנעלה לכתחילה והמחמיר לאסור בלא
הנעלה תבוא עליו ברכה:

וְלֹא מִיֵּחִיר בְּקִלְפֵּה יַעֲשֶׂה אֶךְ כִּרְחֹם לַפַּעַד כִּדְרוֹ
עֲשֶׂה בִּם הַעֲוָל וְהִלִּים וְהוֹסֵר וְכֹלֵי לֵזָה מִמֶּנּוּ
סִיף חוֹי מִיָּח וְכַחַס שֶׁם צִפְסִיד בִּיב סִבְרָל זֶו דֹּאס

ורתח בשבילזה (כד) ודוקא אם האיסור תפל הוא דבר יבש ואף חלב נחשב לענין זה ליבש אבל אם האיסור צלול אף שהוא תפל כיון דהיתר מליח מונח בתוכו נבלע הצלול בהיתר יבש ונאסר:

מ (כו) הא דמטא תפל מותר היינו אפילו אם הוא בכלי שאינו מנוקב לא חיישין שמהור יפליט מטמא ויכליע בטהור ונראה דוקא שלא נשתנה שם הרבה בין החתיכות המליחות רק שלקח תבץ משם אבל אם נשתנה או נעשה אף התפל מליח ואוסר אף בכלי מנוקב (כז) ואם הטמא מליח דמכורא לעיל דאסור היינו אף שמונהגים בכלי מנוקב כל שציר מטמא נוגע בטהור אוסר:

י (כח) כל מליחה לדין הרהיגין עפי' רשאי אין חילוק בין תתאה לעילאה ולא בין כחוש לשמור לעולם יש לשער בששים ואף דאיכא ששים צריך ג"כ קליפה:

יא (כט) אם שהה בשר מרפס כמה מעלי' במליחה ולא הורח פולט ציר ואף דיתבאר לקמן דלכל הפוסקים אין פולט ציר רק מעלי' היינו בשפע אינו פולט לכן לא אמרינן אידי' אבל מעט פולט לעולם לכן אם הונח דבר היתר לבשר מרפס אף לאחר כמה מעלי' נאסר מהציר:

יב (ל) לכתחילה אסור להשהות בשר במלחו ויורר משיעור י"ב שעות לפי שאחר י"ב שעות לא פולט ציר בשפע וחורר וכולע מרם שעליו אבל כדיעבד אין חשש אף שהה כמה ימים כיון שהוא בכלי מנוקב:

יג (לא) חתיכה שלא נמלחה וגם לא הורחה הרהה ראשונה והונחה אצל חתיכות תוך שיעור מליחה ולא נשתנה ביניהם לא הוי כנמלח בלא הרהה ומותרת ע"י הרהה ומליחה אף בלא הפי' דאידי' דתפליט דם שלה תפלוט דם שבלעה אבל אם נשתנה הרבה בין החתיכות הוי כנמלח בלא הרהה ואסורה באין הפי' כמבאר סי' ס"ט:

יד (לב) ואם נפל הבשר שלא הורח לציר אף ששהה שם קצת כיון דלא קיבל מעט מבלח עצמו לא הוי כנמלח בלא הרהה דאין בה כציר אלא להתבלע בעצמו אבל לא להכליע דם בעין שעליו ע"כ מותר הבשר ע"י מליחה דאידי' דיפלוט דם שלו יפלוט דם שבלע:

טו (לג) ואם נשתנה הבשר בציר שיעור שיתן על האש ויתחיל להרתוח בין שהורח הרהה ראשונה ובין שלא הורח אם הוא בכלי מנוקב ויש לציר מקום לזוב בהפי' יש להרתיע ע"י הרהה ומליחה ואם הוא בכלי שאינו מנוקב י"א דכל זמן שלא נכבש מעלי' מהני מליחה ומותר בהפי' וי"א כיון דנכבש בשיעור שיתן על האש ויתחיל להרתוח לא מהני מליחה אף בהפי' ואסורה משום כבוש ויש להרתיע כדעה שניה לאסור משום דהוי כבוש ולא מהני מליחה וי"א דאף דיש להחמיר לאסור למלוח ולבשל אבל לצלי שרי בהפי' גנ"כ מותר וי"ד סי' מ"ב:

(לד) ואם

נעשה כמליחה יע"ש וכן מוצא סם צעלי לצונה סכנה סם דומי' כסן ליירי בלחמן זס יע"ש ח"צ כסמם (בה) ודוקא כי רמ"א בקי' ל"א ולי"א אבא סם ועיין בקי' זס א"ב דהלז אין אוקר סיח' סם הלז חסל (ב) סם וכו' כן מוצא צרי"א וכל צו הצי"א לחמוריס וסא דכחצני ונכסא לי כן מוצא מונה סכחצני לעיל בל"א ח"צ (ב) וסם כו' ריע"א צי"א לחמוריס ופסיע סול (בה) מוצא צרי"א סי' זס וקי' קיס ולי"א לקמן קי' ל"א וקי' קיס אבא צענין זס בל"א (ב) סם כו' מוצא צרי"א סי' נ"א (ג) לכתחילה וכו' מוצא צרי"א ע"י וקי' (ד) חתיכה כו' מוצא צרי"א ע"י דצדכי המוצא לכתחילה אסור וצדיעצד מוצא ודע דלחסי צרי"א כלל ל"א א"י כיא סכנה וי"א ללחט סכנה הנאסנה סיפור לכתחילה לא ימלח עליה סא חתיכות וליין על המוצא צרי"א וימלחן לא מוכח מידי דסא המוצא ליירי דנעלם ויכוס או ללחט ספלט כל לי"א כמוצא צרי"א וצרי"א א"י כיו' אבא צנה צענין סולט ל"א אפסר דמוח' לכתחילה ומוח' כן וקע"י א"י דמולחין סכנה חתיכות וכו' וזס אף לכתחילה אף דאפסר לחלק דצרי"א א"י עדיין סולטת דס צנה סכחמילה סאמוריס לפוטע ואף דנערה לחסונה פליעסס קודם ללחמוריס כיון דעכ"ס סולטת ל"א לכך מוצא דלף לשיטת ר"י מוצאליינס מוצא אבא סם ככר נעור פליעס דס וסולטת רק ל"א למוד אפסר דאסור לכתחילה לעלח עליה סוז מלחסי צרי"א ע"י א"י ע"י סכח כן יע"ש וסם סכחצני סלל נסכסה כן מוצא צרי"א א"י כ"ע יע"ש וס"י מולק על הש"ך וקוצר דלף נסכסה צרי"א לא הוי כנעלח בלא הדסס אף ספס"י וס"י פסקי' כש"ך עיין צרי"א וס"י ס"י סקיון צקלורי דיינס (ב) וסם נפל וכו' בל"א גס סס"ך מורה דלל אכסה לן נסכסה קלח כן כחצו ספס"י וס"י (ג) וסם נסכסה כו' כן כול דעס ס"ך בל"א לי"א צרי"א ז"י סם דכל דיס בל"א מוקוס לזוז לא מיקרי ככוס צפסוס מועלע' מועל' דמוח' ע"י מליחה וסם סכחצני דוקא צרי"א להחיר אבא בל"א ספס"י מ"י ככוס ונאסר מוסס דע"י א"י י"א לפי גרססו צרי"א יס מוצר דקוצר דלף דיס בל"א מוקוס לזוז כמי' הוי ככוס וכל כמיס למילוק סל סס"ך דלח"כ לא הי' לו להגיס את הר"מ א"י יע"ש ח"צ וגס סס"ך קיס סם ולי"ע וכן כחצ צרי"א סוף ק"י זס צדיו סס"י ח"ל ולש"ך גיס בל"א מוקוס לזוז יס ללדד ולסקל צרי"א עכ"ס וכן מוצא צרי"א סוף ק"י זס צדיו א"י סם יע"ש וכל זס כחצני להחיר דוקא צרי"א וסם סכחצני להחיר אף בלא הורח זס מוצא וסם סכחצני לעיל צרי"א י"ד דצדכי אף נסכסה מוצר ולא מיקרי נעלח בלא סדסה וכן כחצו ספס"י וס"י צדיו זס דמוח' צרי"א אף בלא הורח וצרי"א כיון דל"א א"י מוחיריס רק צרי"א א"י אפילו הוי נעלח בלא סדסה כמי' מוצר צרי"א כמוצר לעיל ק"י קיע ודע דפס"י צדיו א"י כחצ סם בלא הורח סכחסיס וספלה לל"א ויס לל"א מוקוס לזוז יס ללדד לסקל לככור אוחיסס אף סלין ספס"י יע"ש וצדיו צ"י צרי"א כחצ ד"ס לל"א מוקוס לזוז יס ללדד לסקל צרי"א עכ"ס יע"ש וסם דכר חצנה כמוצר לכל מעיין סל בלא ספס"י וצרי"א כחצ דוקא צרי"א ולי"ע וסם סכחצני צרי"א וסם סל"א ככלי סלינו מנוקב וכו' דעס סס"י צדיו א"י סם לקסוק על רס"ל וס"ך א"י לי"א צרי"א ז"י סדסה או לא סדסה לעולם צרי"א מוצר אף דעס כל זמן סלל ככבס מועלע' ודוקא צרי"א ולי"א חילוק צין סדסה או לא סדסה לעולם צרי"א מוצר אף דעס ספס"י

צרת"ל

בכח"ל והסיד' צ"ח ל"ו פעלם דלם נתבטל בלא מליחה שנית מורס רח"ל דמוחק דלף שמונה בליך פולט וחינו צולט יע"ש ועיין בספ"ד שכתב דלין רח"ל הסיד' מוכרחם ובמיד' נפקק על עיקר הדין וכתב ללוקר ע"כ לא כחצתי מזה נפטים רק כחצתי להחיר דוקא בנחלם כפסטרות דברי רח"ל. וזה שכתבתי להחיר בלא מורס דזיעבד כן מובחר בנח"ל ומוקסם בפוסקים וזה שכתבתי דבשהה אין להחיר רק בפס"ע בלירוף סעודה מל"ס כן כתב בפס"ע דין הכיני שם ועצמו נכחם לי כיון דלף בלא ששה לא החיר כאלו רק בפס"ע וינף הדין דבשהה ג"כ לא החיר הפס"ע שם ומוקדס דין השלישי רק בפס"ע אי"כ הוי חרי פס"ע ע"כ לא רלה להקל כאלו רק בלירוף סעודת מל"ס ודנריו נכונים ומוקדס דלין לטו לנבז קולות אל' הסיד' מיקל בפס"ע להחיר לף דין זה יע"ש. וזה שכתבתי ללוקר בכלי שאינו מנוקב וזה שכתבתי החיר מל"ס כבש פס"ע הוי כמו שכתבתי לעיל וכן כתבו הפוסקים וס"ד. ודע דלכאורה י"ס לעיין וס"ד דק"י ס"ע קט"ו כי בנעשה דכ"י חוקר רח"ל לף בלא ששה וחלואי לא וזה"ל מליחה שנית ולי"ל כיון דס"ס ויירי בלין פס"ע אי"כ לא מורינו ככ"ס בליך כיון שפסק כאלו ולדעת הס"ד שם נלחקר מה שכתבתי החיר ולמעלה כדי קליפה וכתבתי שם נכס חרי' דלוקא בשהה שיעור כבישה ויס' לדקדק על הסיד' שדין אי' כתב להחיר בפס"ע לף בשהה כיון שכתבתי לעיל דמוחק לף בכלי שאינו מנוקב כחירוף אי' של הסיד' ודנריו ג' כתב צהלין ופס"ע להחיר מל"ס לז"ז ללוקר לף בפס"ע וזה דין שכתבתי חקן בפס"ע ללחקר ויס' לומר דנדין ג' כיון דלדעת רס"ל ללוקר מוקדס דלא סיד' ככ"ס בליך ע"כ החיר עכ"ס בלין לז"ז מוקדס לז"ז מוקדס כבש והבן עוד י"ס להחיר לז"ז פסקין בסי' קט"ו בנעשה דכ"י לז"ז לא הפס"ע ופס"ע מל"ס לף בלא מליחה שנית לחל"ל מליחה שנית דהא בלא ששה פסקין כאלו דהוי כבש ולא וזה"ל מליחה שנית לחל"ל כדעת הסיד' בחירוף ג' חל"ל בנעשה דכ"י לז"ז לא נחמיר עכ"ס להלך מליחה דשחל עיקר כדעת הסיד' בחירוף אי' דיוולא דס"ס ע"י מליחה אי"כ לחל"ל ח"ו לנו להלך מליחה כיון דעיקר החיר הוא רק בפס"ע ומליחה שנית לא מיקרי פס"ע ועוד קשה ציחק על חירוף אי' של הסיד' לפיכך הפוסקים החולקים על רס"י וחוקרים החס' בסי' קט"ו וחלואי לא החיר ע"י מליחה שנית כיון דלף בשהה שיעור כבישה בליך

באין הפ"ט אסור דבציר לא אמרין ככ"ס אבל בהפ"ט אמרין אף בציר ככ"ס ע"כ ידוע מעט כדי להעביר הלכלוך אבל לא הרבה כדי שלא יסתמו נקבי פליטה וימלח פ"ש ומותר ואם לא הדיח להעביר הלכלוך ונמלח כך מותר בדיועבד ואם ששה שיעור כבישה כדי שיתחיל להרחיקו אין להתיר רק בהפ"ט וסעודת מצוה ובכלי שאינו מנוקב כיון שנוגע הבשר בשולי גיבית או לא נוגע מה שכתבתי הציר נאסר אם ששה כשיעור שיתחיל להרחיק משום כבש ולא מהני מליחה שנית אבל מה שלמעלה מן הציר מותר כיון דהוא אחר שיעור מליחה לא נאסר מה שלמעלה מן הציר רק כדי קליפה ומה שכתבתי הציר אסור משום כבש:

בא (מא) ואם הוא אחר י"ב שעות ותוך מעלי"ע והונחה אצל חתיכה שהוא תוך שיעור מליחה באין הפ"ט אסור דלאחר י"ב שעות שוב אינו פולט ציר כשפע לכך בולע ושוב אינו יוצא דרם ע"י מליחה וצליה אבל אם הוא הפ"ט מותר אפילו בלא מליחה שנית דיש לסמוך על הפוסקים דכל מעלי"ע פולט ציר ואידי דטרוד לפולט לא בלע ואם נפל לציר אף שיש לציר מקום לז"ז אסור אף בהפ"ט אף בלא ששה שם כלל דבלע מיר ושוב אינו יוצא ע"י מליחה דבציר לא אמרין ככ"ס ואף דבתוך י"ב שעות סמכין על הפוסקים בהפ"ט אבל לאחר י"ב שעות כיון דיש כמה פוסקים דאינו פולט ציר הוי כמו ס"ס להורא שמה אינו פולט ציר ואח"ל דפולט שמה לא אמרין בציר ככ"ס לכן אסור אף בהפ"ט אך שאין לאסור רק מה שכתבתי הציר ולמעלה כדי קליפה אבל למעלה מזה מותר דרם אינו מפעפע למעלה. **כב** (מב) ואם הוא אחר מעלי"ע למלחה בין שהונחה אצל חתיכה שהוא תוך שיעור מליחה ומכ"ס אם נפלה לציר נאסרה מיד ולא שייך בזה לומר אידי ולא ככ"ס דלאחר מעלי"ע אינה פולטת ציר של עצמה:

כג (מג) ספק אם נפל הבשר לציר או למים וכ"ש אם ספק בנפילה גופה אם נפל הבשר או לא נפל מותר דהוי ספק דרבנן אבל ספק ציר היוצא מבשר ע"י כבישה ספק מים אסור דהוי ספקא דאורייתא דציר היוצא ע"י כבישה אסור מן התורה וי"א דאף היוצא ע"י מליחה הוי דאורייתא ואסור בספקין:

(מ"ד) שתי

בכלי מנוקב מתיי' מליחה שנית חלל ע"כ נקטע וזה דעיקר בחירוף ג' של הסיד' ודו"ק (מא) ואם הוא כ"י כן מובחר בנח"ל וכוונ' פס"ע צו הסיד' ולזה הכיניו בפס"ע וס"ד ויע"ש כדל"ל ז' נראה לי דלם הורחם אחר י"ב שעה וחוקר מעלי"ע ומוכחם אלל מחיכה בחוק שיעור מליחה לף שכתבתי לעיל בחדשה חוק י"ב שעות דלם י"ס ללירוף עוד חז"ס ספק י"ס לקטין בפס"ע על הפוסקים דלא נקטמו קצני פליטה חלל בחדשה אחר י"ב שעות אין להקל מעט דהוי כעין ס"ס לחומלל ש"צ מלחתי ניד אפדים ק"י קט"ו שחעיר בזה יע"ש (מב) רח"ל ומוקסם בפוסקים ולי"ד דלם נחמיר כדעת מוקדס בנח"ל על כרס"ב דלף בזה הוי מליחה שנית (מג) ספק כ"י בנח"ל ומוקדס דלם ספק מים מותר ויחלל דכ"ס ספק אם נפל כלל בודלי דמוחק וס"ד ספק קודם מעלי"ע או לחלק מעלי"ע אי"כ דבספק זה אפשר לחמיר דהא לף קודם מעלי"ע ליכא חירוף רק בפס"ע כמובחר לעיל וס"כ הוי כמו ס"ס לחומלל לף אם ספק הוא שחל חוק י"ב שעות ושחל לחלק מעלי"ע בזה י"ס להחיר וזה ספק דרבנן ורח"ל נקט י"ד יסודם סוף ק"י זה אי' י"ס כתב להחיר בסקס שחל חוק מעלי"ע ושחל אחר מעלי"ע חלל דבספק אם הוא קודם מעלי"ע או אחר מעלי"ע וידענו נעת דהוא אחר י"ב שעות י"ס ללוקר מנעם שכתבתי לף אם הוא בלופן ש"ס ספק שחל הוא עוד קודם י"ב שעות אפשר דיש להחיר במוכחם אלל מחיכה דל"ל סיד' לומר אידי דטרוד לא בלע והוי ספק דרבנן חלל לא בנפל לז"ז חלל דנבטל לז"ז לא סיד' חכ"כ רק בפס"ע מוקדס דמוקדס לפיכך הפוסקים דלא מורינו בליך ככ"ס אי"כ כש"ס כאלו עוד ספק שחל הוא אחר מעלי"ע

כד (מ) שתי חתיכות בשר שהוכשרו מדם והורחו ואח"כ נמלחה אחת פ"ש ונפל עליה הלב בשעת מליחה והתפילה מונחת על המליחה שניהם אסורים דאזתה שנמלחה פ"ש היו רותח וכולע וגם מכליע לתפילה ואף דמבואר לעיל בטהור מליח ומטא תפל דמותר משום דאין הטהור מפליש מטמא היינו ברבר ניש אבל חלב דצלול נבלע בבשר מליח ונאסר ומכליע נמי ההלב בחתיכה תפילה ונאסרה ואף שמבואר לעיל דחתיכה מליחה אינה מכליע בתפילה רק ציר של עצמו אבל לא דבר היינו דוקא דם דיש סברא לומר משריק שריק וגם יש עוד שם סברא לומר כשבא דם בעין לציר נעשה כמו דם פליטה ואידי דמירוד למפלט לא בלע או כב"ס אבל בשאר איסור צלול יש כח בציר להבליע בתפל ע"כ התפילה נמי אסורה:

כה (מ) אם הונחה חתיכה שהורחה אחר מליחתה על חתיכה שהיא תוך שיעור מליחה לא נאסרה רק כדי קליפה דרם אינו מופעפץ למעלה רק כדי קליפה ואם ספק אי היתה מונחת למעלה או למטה יש להחרי' ע"י הורחה ומליחה שנית בהפ"ט וצריך נ"כ לקלוף מקום שנגע בחתיכה ואם אינו יודע המקום אך זאת יודע שיש רוב נגד מקום שנגע מותרת בלא קליפה דנתבטלה הקליפה ברוב קליפותיה מהחתיכה וכתנאי שירבה אחר"כ עד ס':

כו (מ) נפל לציר ע"ג קרקע אם היא מבושה בנשרים חלקים ברהיטני הוא ככלי מנוקב דהא יש לציר מקום לזוב ואם אינן חלקים הוא ככלי שאינו מנוקב ואם הוא תוך שיעור מליחה נאסר כולו אף מה שהיו לציר כדון מולה בכלי (מז) אם

היו כעין ק"ס לחיובא ועוד יש ליתן טעם ללאקור כיון דודאי צלע רק ש"ס ספק לי לחיובין ככ"ס א"ל להחרי' מכא ספק דרנבן דה"י נגד המוקם וכבר כתבתי לעיל קצתא זו וזאת שכחתי בפ"ס דליז היולא ע"י כביכה היו איסור הורה ואין להקל בפסיקי כן הוא דעת רס"ל בלח"ס אך כס"ד הביא צל"ז ד' בש"ל א"י"ס דגם דס היולא ע"י כבוס לא היו רק איסור דרנבן ופסק בוותיה יע"ש אבל בשס"ד א"י י"ס ספק דהוי דלוי"חא יע"ש וכיון דלף צדס שגאלו דעת רס"י ודמ"ס דהוי דלוי"חא ומנוול פסוקים ד"ס כמה דרבים שאלו ומועזים ונע"ס זה צווליסה דלכו מושטין לש"טעם זו והגם דהכנעה הפוקקים דצווליסה לא היו רק דרנבן אבל בכבוס כיון דלא וול"ו בפוקקים ראשונים דהוי דרנבן וק"ל כחצ צווליסה דהוי דלוי"חא צוול"ו להחרי' שוועים צוה ולא להקל כן נכלה לפע"ד ודע דלס הודמה החתיכה תוך י"ב שעות דכתבתי לעיל דלס יש עוד א"י"ס דלדים לעשות סקיף להקל יש לקמ"ד בשפ"ט על הפוקקים דהודמה לא נכתמו נקצי פליטה סיינו דוקא לס הודמ צוול"ו תוך י"ב שעות אבל לס סוף ספק שוול"ו הודמ אחר י"ב שעות צוה אין להקל כלל כמו שכתבתי לעיל צוול"ו הודמ ללח"ס י"ב שעות דאין להקל כן נמי צפסק דל"ס היולא ע"י מליחה הוי דלוי"חא שכתבתי וי"ל דלף היולא ע"י מליחה הוי דלוי"חא הכס הכניא כחצ דהול"ו שוול"ו דרנבן יש להקל צפסק אך רל"י"י צשי"ט ח"ס שכתב דרוב פוקקים אחר הכ"ז. וס"ד הסביונו דדעת רס"י ורע"ס דס שגאלו ושבס"ו הוי דלוי"חא יע"ש ומילא ד"ס להחרי' צפסק ורל"י"י צשי"ט ח"ס א"י"ס כ"ב שכתב דהוי ספי"ק דריכל אי הוי דלוי"חא ח"ס מ"ו יש להקל צפסק ח"ס וספק ל"י יע"ש טעם הדבר אונ"ס בחידושי' נעק"א כחצ דלס קודם מליחה או ח"ס ויס' יש ללאקור ח"ס לש"טעם הסביונו דל"י ע"י מליחה לא היו רק איסור דרנבן אפילו סבי' אין להחרי' צפסק כיון דחתיכה צמקת צמקת צמקת יע"ש וד' צשי"ט א"י כ"ב סבי' דין זה לס נאסרה החפילה צ"ע וצח"ד א"י"ס כחצ ללאקור (מ) לס כ"ו חסם הגלון וחס"טק ז"ל צהסוה"ץ לפנ"ג ק"י זה כחצ דלס ספק לס סיה"ס ונומח לעעלה או לעעם יש להחרי' סיקלוף צווקס שנגע ד"ס לל"ף ש"טעם הפוקקים צ"י ק"י דצמקת א"י"ס איסור רק כדי קליפה בוונתו כיון דסס הוי איסור כחוס א"כ צפסק יש לקמ"ד להחרי' צקליפה ולס אין יודע ווקס שנגע ו"ס רוב נגד קליפה ונומח צלל קליפה דוקס קליפה נכתל חר צמתי כנונול צרמ"א צ"י ק"י וצביסול צעי"ט ש"ס ג"כ כך סמס הוקף דצ"ו יע"ש אונ"ס הגלון הכ"ל חג"ס צטל"ו סחירס דצצ"ו ומה שכתב סיי"ו צל"ו ס' וס"ד צל"ו מ' דלס דחתי' וס"ל סס צד"ס לעעלה דוקא לס יודע צוול"ו מל כסוקין לעעם אבל צפסק אסור וסוס דד"ק סווליסה להסח"ק כמה פעמים ול"כ אין להחרי' צפסק וסס שכתב סגלון ז"ל לחל"ץ צ"ן דין זה לס"ס צצ"ר אכ"י ולא זכ"י להצ"ן כוונתו סקדוס ואין ח"י דלס ס"ס חילוק צ"ן סכ"ל לס"י דע"י וס"ד וכו"ן דחסס הסביונו כל הפוקקים ללאקור וספס כמו שכתבתי לעיל צל"ו כחצתי כו"י סכ"ל ללאקור וספס אך צווליסה סבי"ס יש להחרי' דלס דעת כמה פוקקים ספסוקים לל"ף ע"כ על ש"טעם הסביונו דלס נכתמו נקצי פליטה וסחי' מליחה סבי"ס וכבר כתבתי לעיל דכל ש"ס לל"ף עוד ח"ס ספק יש לקמ"ד על סחתי"ס וסכ"ל נמי יש לווער שח"ס י"י וסח"ס לעעלה ואין דס וספס"ט א"י"ס ע"כס אין להחרי' צוה רק צהס"ט וסכ"ל כיון דלף צלל הודמ סחתי"ס רק נכלה לל"י פסק סחתי"ס ללאקור צל"ו ספ"ט דכ"ס צ"י לא לחיובין רק דלחרי"ן ככ"ס חס לא לחיובין רק צהס"ט גס יש לקלוף סחתי"ס צמקת סנגע דלס ח"ס לעעלה צלעס כדי קליפה ול"כ על הקליפה ליכא שום ספק וכל ס"י ליכא לל"ף צ"ס ספק לא וסחי' מליחה סבי"ס כיון דהודמ. א"כ"ל דעדי"ן איכא פוקס דלס לש"טעם סחי' כחולק על סס"ד צש"י סחתי"ס ח"ס קליפה א"ל כו"ו שכתבתי לעיל ח"י י"ד א"כ יש ווקס להחרי' צלל קליפה ח"ס ככ"ר כחצתי דאין להחרי' צ"ן דין זה רק צהס"ט וסכ"ל וקלוק ווקס שנגע אין שום ספק וסס יקל לל"ף דעת סחי' וגם ככ"ר כחצתי צש"ס הגלון וסחי"טק ז"ל דלס אין יודע ווקס קליפה וסחי"ט צלל קליפה דצ"י"ס ח"ס ח"י"ס א"כ לס יכלה לצטל סחתי"ס צעי"ט כו"י ש"ס נגד סחי"ס וכן מנוול צהס"ט ק"י ק"ס סוף ח"י י"ל יע"ש וצמ"ס דחתי' כחצו פוקקים כן וסחי' צמקתין סחי"ס סחי"ס אכל עוד צ"ן זה נ"ס נפל לל"י כ"י ז"ל ס"ס כחצ א"י"ס דלכו להסח"ס ח"י קרקע וסקי' כ"י מנוקב ולס"ס סקס"ס

שאינו מנוקב ואם אינו מכוסה בנסרים רק קרקע
לחוד יש להסתפק אי הוי ככלי מנוקב או ככלי
שאינו מנוקב ע"כ יש לאסור מה שבחוד הציר
ולמעלה מזה כדי קליפה והשאר מותר:

בז (מ) אם יש מים מעורב בציר והמים הוא מעט יותר מהציר המים מכסל כח הרפיות הציר ואינו אושר אבל אם אין מים מרובים על הציר אין מכסל כח הציר (מ) ואם הוא ספק אם מרובים "א" דהוי שפיר דרבנן לקולא (מ) אם נפל בשר שבתוך שיעור מליחה לציר ולמי הדחת הבשר אך שהי' מים מרובים עליהם מותר הבשר דלא בלע כלל הדמים המרובים מכסל כח הציר וגם מכסל רתיחת המלח שעל התמיכה אך צריך למלוח הבשר פ"ש דהא המלח הודח בהמים ונראה לי שצריך להשתות מהדש שיעור מליחה בלא צירוף שמקודם:

סי' ע"א.

דיני מליחת הראש והטלפים והמוזה וכו' ה' סעיפים

א (8) המנהג לכתחילה שלא למלוח הראש של
רק מוציאין המזה ונוטל ממנו הקרום והעצם
הגלגולות מחתכו שתי וערב ואז מתחתן גם הקרום
הרבוך בו ימולחו יפה יפה לצד פנים וחוזר ומולח
על השער בחור שאין השער מעכב על המלח
לפולס הדם :

ב (ז) המלפים שעל הרגלים מוחקת אותם למטה כדי שיווב הדם דרך שמה ולא יתבנם בתוך המלפים ומולחם ויניח מקום החתך למטה כדי שיווב הדם שבתוך המלפים דרך החתך וימלא את הרגלים על השפה (ז) ואם לא הניח החתך למטה רק הניחם לאורכם יש אוסרים מה שבתוך המלפים ויש מחזירים בדיועבר (ח) ואם לא חתך כלל ראשי המלפים ומולחם כן שהיו זקפים ובין מנחים לאורכם יש לאסור מה שבתוך המלפים אבל מה שהיו למלפים מותר ונראה לי שצריך לחתוך ג"כ מעט למעלה מן המלפים כדי קליפה (ה) ואם לא חתך מה שבמלפים ובישל כך כל הרגל שלם יש

[illegible]

ס" ע"א.

(א) **המנהג** כו' כן מוצאנו בנתיב ק"י קט"ה ועיין בתשובה צ"ח יעקב הצי"ו בשי"ח וצו"א וצ"י ד"ש
לאקור אף דיעבד אם לא חסרו יע"ש ועיין לעיל בפי' ק"ס סכנחתי דד"ן זה הוא צ"ן
בנתיבם וצ"ן בלילה ועיין בפי' צ"י זה דמפי' הנתיבם ע"ב שער ועיין מה סכנחתי בפי' ק"י קט"ה ד"ש
להחמיר בדעת האוקרים לעולם העופות על הנוהג ובעת ואלח"י צו"א סכנח בפי' סכנחתי בפי' דרגלי
בכ"ס מנחלים לכו' לא מה"י מנחלים יע"ש (ה) העל"ם כו' מוצאנו בפי' צ"י זה סכנח העל"ם ולפי' ל"ע כיון דרוב
לפסוקי צו"א אף מה"י סכנח העל"ם לאקור אף דיעבד זה סכנח העל"ם ולפי' ל"ע כיון דרוב
פוסקים מחזיקים אף בלא סכנח א"כ עכ"פ אין להחמיר ד"ן זה יסוד ואלח"י צו"א סכנח בפי' סכנחתי בפי' דרגלי
להחיר דיעבד יע"ש (ו) ואם כו' כן העלו הפ"ק והמחזיקים מחזיקים זה סכנח העל"ם אף אם סיו זקופים
וזה סכנחתי ונחלם לי וכו' הוא ממש דכל הפוסקים מחזיקים כחזו הע"ס מפי' דה"י כחנלם בנ"י
מפי' מוצאנו וכן חש"ך דלף דה"י סכנח בפי' ק"י סכנח העל"ם כחזו הע"ס מפי' דה"י כחנלם בנ"י
לפי' סכ"ל א"כ לא להחמיר כיון דגם אם הוא דעה כחזו הפוסקים ונחמיר דעה סכנח לל"י לא נאסר יע"ש
ולפי' ע"כ כדי קליפה לעולם העל"ם י"ס לאקור דה"ל לכל הפוסקים כחנלם בנ"י מפי' דה"י כחנלם בנ"י
כדי קליפה לעולם ונחמיר א"כ מה"י לא כחזו המחזיקים להחיר כחזו קליפה בזה סכנח העל"ם
ולפי' ממש דרגל פשוט הוא לכן לא החזירו זה (ה) ואם לא כו' כ"כ בפי' צ"י זה י"ד ונחמיר

זעטענדיק דעם פארשטאנדלעכעם
ס'האט גיין ליבא ליבא חורס דאס
זאל נאך דאס חיש וואסיר דעבן
צומאכטן ס'וועט זיין דאס
זעטענדיק דעם פארשטאנדלעכעם

שני

דאסער להפסידו כל שאינו כיכר בעל ודאורייתא
אך יש לדחות דהא עכ"פ ליכא רק ח"ס ודויק.
ועיין צמ"ח מה שמפסל בס' במחילה דברי רש"י
וכנה דמקרא דמקרה לחוד שנועין לר"ע נמי טכ"ע
דהא בחלי זית יין שנבלע בפה אי לאו דטכ"ע ליכא
אסור כלל ומה יעורף להיחר יע"ש ודויק. ובס' זאת
אסור לדחות דכוונת הפוסק דאס' ילעוס בפיו ולא
ח"א להפסידו ובעל וליכא אסור כלל ודויק ולכאורה
בס' וזהא דאמרינן בס' בנאמל ומה קמ"ל דאף שהוא
ע"י חטאות יע"ש הכי דאף דאסור להפסידו ויחרי
חטאות אף גם זה יש לדחות ודויק ולי"ע. נחזור
לעניינינו דעולה מדעת רש"י דאס' כיכר האסור
לוקה בזמ"ה כאל"פ וחלי שיעור אסור וליכא חלקות
זה הוא כוונת ר"י צמ"ח טעמו ומחשבו וכו' וכל
סיכ' דל"ט כיכר בעל דבריו וכן הורה זה כוונת
ר"י. סס טעמו ולא ויחרי ויעין עוד לקמן בס' פ"א
ונה שכתבתי בענין אסור להפסידו ודויק?

ה' שיטה ה"ב הוא שיעור הכוונת בס' ט"ו וזהו
טעמו ומחשבו דאמרינן ר"י דאס' יש בו
כזה בכדי אכילה פוסק בין נחמה או לא נחמה לוקה
מן ההורה ובפירוש הקובץ קיבץ לגמרי כשיטת
רש"י דקובץ דמקסיס דחמה מהלכה ולכן פסקין
כרבנן דר"א בזכות עיין בסקף עשה זה באורך
בפ"א מחשבו ד"ל דפיקר כ"א יע"ש ועיין וזה
שכתבתי ק"י ק"ב א"י א"י א"י י"א להעיר על
החמ"ס בטעמה דר"א היינו לפי סיכוס הכנה ודויק
אך י"ח א"י קובץ ר"י דלא כר"ע רק עכ"ע
לאו וכן הסורה אף אס' יש כזה כאל"פ לכ"ע הוי מן
הסורה וכמו דמקסינן סס בפסקים אי כזה בכדי
אכ"ס דאורייתא מיט דרבנן דפליגי אלא סנה לכותה
לית ב"י כאל"פ ועיין בכו"מ בפ"א ונחשבו דזה ילפין
ומקרה ויוקמינן לקרא על נזר ששרה פחו בין
דאי לאו קרא הוי חמ"ס שנבל דבריו ובזה כאל"פ
דאמרינן בכתיבות דח"צ כנה דהל"מ הוא היינו
בכל חטאות אכל אס' נחערב ואינו כיכר דשייך
ביטול היא דוחה וכן הסורה ואחא קרא דמקרה
לכזה כזה כאל"פ דלא בעל הוא ואין לוור דמקרה
מכנה אפילו ליכא כזה דהא אפילו בעיני א"ו לוקה
וב"ש עי"ה אלא ודאי דמקרה מרבה אי ליכא יין
כזה כאל"פ בפה דלא בעל. איכא דאסור נקחמו
ולהפסיד היין וכן הפסד א"כ הא"ד הוי ק"ד דבעל
ע"כ לריך לוור דקיבץ דר"מ דכל דלא כיכר בעל
הוא אפילו אס' אסור להפסידו כמו שכתבתי בדעת
רש"י ובלי לן חורה משרה דאינו בעל וכפי משמעות
לשון הכמ"ס וכפי דעת כמה מחמ"ס כנה לא
מחייב דריביו דמשרה הוא דווקא על חלקות אכל
לענין כנה דליכא ריביו מחייב דבעל דבריו אס'
לא כיכר עיין בכו"מ פ"א מחשבו וקובץ נמי דבעינן
שאכל כל הפסק כדי סיה"י חובל כזה האסור
בליכא הפסק אכל אי ליכא זית בתי ח"ס
אפילו אס' אכל כל החטאות לא ונשכחה לה סיה"י
אכל זית וכן האסור כפי שיעור הלוקה שהוא
ח"ס מוילא דלא אכל רק חלי זית בשיעור שהיה
דא"ס מוכר הוא מן הסורה זה כוונת ר"י צמ"ח
טעמו ולא ונחשבו כיון דליכא לחייבו ונקות מוילא
דלא ילפין חטאות כזה ומוקרה איכ' בעל הוא
במחר וכן אפילו ה"י זית בתי כאל"פ אף שהוא לא
אכל כל הפסק ומלא דלא אכל שיעור שלם לדעת
כמה מפורשים וכמשמעות לשון הכמ"ס ליכא אסור
חורה דכל דלא אכל זית בתי כאל"פ בעל הוא מן

הסורה רק מדבנן הוא דאסור וכל זה אס'
נחערב באפ"ן דלא כיכר האסור דשייך ביטול אכל
אס' כיכר האסור אף שאכל בחטאות אכל ביטול
לא שייך וזה איך עיין כלל לטעמו ולא ונחשבו ע"כ
יכתבה הד"ן אס' יש כזה כאל"פ לוקה וגם בחלז
ודם ח"צ כנה דבזה לא לריך רוב"י דמקרה ובפסח
ח"ס הוי חלי שיעור דאסור וכן הסורה אף שהוא
בחטאות כיון דליכא לא בעל וכן כנה מפורש
בפסחיה לה"ס יע"ש ודויק?

ט' שיטה ה"ב הוא דעת ר"י ח"ס שהוא בראש
וכי א"י שהוא בחס"י כ"י דלכ"ע
טעם בעיקר דאורייתא כונו דילפין ומוקרה או
מגעולי מד"ן גם אין חילוק בין טעם גרוע היינו
כיו"ד ששרה טכ"ס בתי דלין ואלא ונחשבו שיש ונחשבו רק
טעם בלבד וכן מוילא מד"ן אף שפולט הקד"ס
אין זה רק טעם גרוע ולא ונחשבו ונחשבו טעם גרוע
היינו כיו"ד ששרה פחו בין שנין היין הוא בפה
או נחערב יין בתי שנין היין הוא בתי או סלג
בבשר שנין החלב ככנס בבשר וכן אס' נחמה
כיון חלז שפסל כונו כל אופנים הוי דאורייתא דלין
לחלז בין טעם לטעם עיין בפ"א ברי"ד דברי סס
ודויק. אף דמחלז בין אס' יש בחטאות זית כאל"פ
או נחערב הינה להיחר אסור אף דהיחר הוי רוב
כיון שטעם היחר הוא באסור ע"כ אס' אכל זית
חטאות לוקה כאל"פ אכל זית אסור לחלז וזה
הוא דאמרינן ר"י צמ"ח טעמו ומחשבו לוקה ודויק
אכל אי ליכא זית בתי לא הוי רק בחלי שיעור
דליכא אסור חורה אכל אינו לוקה. איכא דמקרה
עניינן בתי ליכא זית כאל"פ וכן בעלי מד"ן וסס
ליכא לזיכר רק אסור לחלז ואלא טעם דלין יע"ש
וכן הד"ן כי"ד הפוסק אף חכמי לא ידעתי מ"ל על
זית באכילה פוסק דהפסק ואינו לוור יש לן על זה
יש לוור כיון דבכ"י ילפין וקרא דטעם לא בעל
דבריו מוילא הדרינן להלכה דא"ס ונעורף שיעור
אכילה ואין קבאל לחלז בין שהוא צמ"ח או ע"י
חטאות כיון דלא בעל. איכא דמחשבו מ"ל שכתב
לריך לוור דקיבץ ר"י כד דהל"מ שיש על ח"ס
הוי נמי בכלל זה כיון דיש כאן זית אסור וכן
טעמו של ח"ס בליכא דא"ס וטעמו אס' כיכר וכו'
דעל עיקר יש לחייבו בזה החטאות כיון שאכל
כל הפסק כן בטעמו נמי יש לחייבו אף שכל אכל
רק כזה וכן היחר והאסור כיון דכ"ס אכל טעמו
ונוחשו כזה ונחשבו אי ליכא זית בתי כיון דאפילו
אכל כל חטאות אינו לוקה דליכא כזה בליכא
דשיעור שח"ס מוילא דעל טעמו נמי אינו לוקה
דטעם כזה שהוא גרוע אינו מהפך היחר לשיעור
זה הוא קבאל ר"י לפע"ד וזה הוא דמקלינן ועיין
בפסקים סס אי זית כאל"פ הוי דאורייתא היינו אס'
נחערב והד"ן. אף יש לחקור לדעתו אס' נחערב חלי
וולד הקבאל כנה שח"ס חלי אינו כנה כה"ג נחערב
נחערב זית באכילה בתי או חלי זית בתי בתי
דטעם אסור כנגד בתי כנה שח"ס אף לכאורה יש
דאי דכ"ג אינו לוקה דהא ח"ס מפורשים הוי
דאמרינן ר"י טעמו ומחשבו לוקה זה זית כאל"פ אפילו
לא אכל כל חטאות רק זית מוכר לוקה ואח"כ לא
אמרינן ר"י ע"י נחמה דאף חלי זית בתי פוסק לוקה
יש לדחות דאי זו. איכא דמקרה דמקרה שכתבתי
שכתב דריביו קלומיסיס קיבץ כשיטה זו. ונחמה
דקיבץ הכ"ס דלעולם בעינן דוקא זית שלם אכל
חלי

טעמא וואו ייזר האיקר אפילו הכי אס יס זיט
כא"ס לוקא וזה קשיא נפלאה מאלד ובעיני ובהב
הפיה שטיטס זו דמה מאלד הפוקסין רק כל מאלד
דליכא טעמא הוי כמו מצינו ודוק!

ודע לשטיטת ריח וריח ליכא מוס ראי' לומר דכל
מאפשר להפריד האיקור אס אינו ניכר בעל

מלאווייחא כמו מכתבתי לעיל ללמד לשיטת רש"י
ורמ"בם ז"ל דהא לדידמו צמיר שטרה פחו ציין אף
אס נאמר דיין לא בעל אפילו הכי כיון דיש בפה
טעם יין איהענד הפה כולו איקור דהספד וכו'

והנן אף דיש לומר דלכאורה ונחל לן דקרא דמשרס
איירי בשרס ענבים צוים דלמא איירי קרא דשרס
פחו ציין דמאשר להפרידו לכך לא בעל וקאמל

דליחענד כל הפה איקור אכל בעלמא הכי דליח
להפרידו בעל הוא אלא כיון דליפין וקרא דמשרס
דאף דליח להפרידו דשיך ציעול אפילו הכי

אמרינן כהפך ולא בעל שטרה וזה דאין לחלק בין
אפער להפריד האיקור או לא לעולם בעל
מלאווייחא ודוק. ויס להקשה עוד לדעת אס

לא נחערנו רק שחכס צימד לחוד פיו ולעס
וורגיס טעם האיקור צטעה לעיקה אס גס צום
אמרינן כהפך ומייב על זיט מליקור וסחר כמו

אס נחערנו עקידס או לא ולכאורה יס להביא ראי'
דציעין דוקא נחערנו וקודם דלגליס לומא פליגי
רבנן על ריב צמיר שטרה פחו ציין כיסור דליידי

הסם בלא צלע היין בכל פה כמו שפירס רש"י
סם בפקיסם הא צמיר צטעה לעיקה איהענד טעם
כעיקר ונחפך ואמאי פטרו רבנן דהא ע"כ איירי

מאכלס צימד כמו דמרינן הסם סיחר ואיקור
צביא הוא דמלסרף יעיס צמורא ודוק אף יס
לומר דאף דמלמליא לריד מילכלס צימד חיינו בלא

סאיס דכאיס אכל אין לריד צימירס ימד לחוד פיו
אף מלד הקצנא נכאס דאין מילוק אס נחערנו
וקודם או מנחערנו צמיר ע"י לעיקה ועיין צמירס

דף ע"ס בזה דמאד ר"ל הסגול והסודר וכו' פירוס
רש"י סם דבעל צמיר צטעה לעיקה יעיס ועיין וס
מכתבתי לעיל סוף פ"י לעינן אס נחערנו רק

חלי זיט איקור צמלי זיט סיחר יע"ס ועיין לעיל
ק"י קיב וס מכתבתי צטעה ר"י יקר דקובר דיין
בעל צפה לעינן מלקוח דאף דקובר טעם כעיקר

חוי דארייחא אכל מלקוח ליכא דלענין זס בעל
יין צפה זאף דמאשר להפריד היין וון הפה עכ"ס
צטעה מלועס צמיר או נחפול מיעוט איקור והוא

סיין צמיר סיחר והוא הפה ודוק!
יא) שיטה סמיט הוא טיטת מלאד'ד ורסביא
דלכ"ע טעם כעיקר מלאווייחא רק שאין

צו מלקוח כיון דאין עונסין וון הדין וס הוא
טעמו ולא מנחשו דמור ר"י צמיר ואין מילוק בין
טעם לעסם דאפילו שרה ענבים צוים דאין שס רק

חלי זיט צמלי פסק לא הי וון הסודר עיין לעיל ודוק
ול"ע זזה ומלמלי צמירס ק"י ליב אף ע"י שרלס
לחלק צקצנא לשיטת ריח מלאכוב לקמן דדוקא אס

נחערנו זיט שלס אכל חלי זיט שטקן טעם לחלי
זיט של סיחר לא יע"ס ועיין צמירס יו"ד ק"י פ"ה
ווס עכ"ס צמירא דמלי זיט מרגל יע"ס. טב

הסוכנתי צמירס ומלמלי שטכר העיר זזה הרב
הגלון מרגל אצדיק לצב שטייטס בקשרו ציט ילחק
חיל יו"ד ק"י קי"ס או ייב צטעה ריח שס יע"ס!

י) שיטה ד' חיל טיטת ריח מצינו מלאכ'ס
צמירין ל"ס דכולה עלמא צמיר עכ"ס
או מנחשת או מנעולי מדין וקובר כמו דאין לחלק

בין טעם גריע לטעם גמור וכל שטוחן האיקור
טעם צהיחר אפילו י"ה אלק פנעיס סיחר
נכר האיקור לא בעל ונחפך הסיחר לסיח איקור

כיון שלף צהיחר נכנס טעם איקור ולוקה על כל
זיט וזיט ודברי ר"י מנחשט צמירי אף קשה עליו
ווס דמקלין צמירין בפקיסם מ"ד אי כז"ס בלא"ס

הוי מלאווייחא וחסס קאי על מנחשט אי"כ ווס כ"ס
צאיס ועוד וקשינן חסס אי כא"ס מלאווייחא מיע
פליגי רבנן על ר"ס כזכוח ומשכין הנח לכוחס

דליכא כז"ס כא"ס ולריס אכחי קשה מיע דרבנן
וכן לריס לומא לן קרא דכל ומנחשט הא בכל
איקוריס כך הוא אפילו ליכא כז"ס כא"ס כהפך

סיחר לאיקור ולי"ע. **שיטה** ח' חיל טיטת מטרור
צאיס ק"י מנחשט צמירס ריח כפי דרך הס"ס מוס
דקשה ל"י לרגירי מטרור צטעה ריח ווס מנחשתי

לעיל בלי"ע ע"כ קובר דכוחס וכל הכי שס צמירינן
ליכא טעמא רק מהוא קיורא צעלמא רק דהוי
מנחשט לכך ציעין כז"ס כא"ס וסילכל כל הפסק

דזוס לא אמרינן כהפך כיון דליכא טעמא ולי ליכא
זיט כא"ס בעל הוא ומוחר וון הסודר ע"כ פליגי
רבנן כזכוח כיון דליכא כז"ס כא"ס וגס ליכא

טעמא ומקלין כרבנן אף מ"י יחן להנין טעם מדבר
כיון דליכא טעם ווס מילוק יס צמירי"ס או צמירי
לומא לא בעל צמיר ומלמלי וקיס ילפין וסח לחלק

בין צו זיט כא"ס או אין צו זיט כא"ס לוונס דמורק
יס לומר דהא דמקלין שס כז"ס כא"ס מלאווייחא
דכך מלאווייחא הלכס על מנחשט דכל דליכא זיט

בכאיס לא בעל ולוקה אף באין צו טעם ועיין בפכ"י
לעיל ק"י קיב או אי"י א"י ווס מכתבתי סם
אף לפ"י קשה לומא מנחשט ריח הא דר"י צמיר

צמירי"ס וניכר האיקור מה דמק קלס ואי קובר
דמח מטרור ס"י ל"י פירס צדך מנחשט טעמו
ומנחשט אף דלל ניכר האיקור רק שאין כלן

טעם גמור רק לקיורא ווס זיט כא"ס ואי
מסוס דלשון טעמו קשיא ל"י דמנחשט דיש טעם הא
לפי הסודרס של מנחשט צמירי דקשה ל"י לשון טעמו

וע"כ מוסוס דיש אכילה פסק דהוי כמו בוף איקור

קרי ל"י טעמו ומנחשט ודוק וטעמו ווס מנחשט היינו

דליכא אכילה פסק וגס ליכא טעם ווס דמאד

טעמו סיני לומר דלל ניכר האיקור כמו שפירס

מנחשט כיו"ס צום ס"י מנחשט לומר על מנחשט וליכא

טעמו והיי מנחשט דס"י יכול למקצי לר"י בין צמירס

ובין צמירס בלא ניכר האיקור ווס שאין כן לפי

וס שטכרס צמירי לריד לגרס מרישא מריכר

וקיפא בלא ניכר ודוק ואף אס מנחשט דלשון טעמו

מנחשט ר"י לא הוי מנחשט ל"י לריח מפרס דאריי

כס"ג עדיין יקסס מנחשט לומא לא נקט ר"י דינו

צמירי"ס כמו כזכוח וסוי דמורא ע"י דאפילו צליכא

דיני מליחת הלב וכו' מ' סעיפים.

סי' ע"ב.

07

אחי! אפילו אם נאמר דעביש לאו דלורייא דק' דהא
 כיון דאפשר להספידו ומפני' אחי' כדים כיון דהא
 כיון אף לפי דברינו אלה עוף לשעים ו' ונחמ' ע'
 דלא בעל דלמא גס קרא דיוקא לכסי אחי' אצל כל
 לאו דלורייא שפיר כחצתי דיע' לרשות ונשים דיע'
 דאחא להספידו בעל הוא דהא עביש לאו דלורייא
 יתקע לן דלמא קרא אחא על פה פחו ציון דלפס'
 יחיי ספיק' ביטול טעמי לאו דלורייא אלא עביש ד'
 ונאקוין לקרא לשה ענבים או לשה פחו ציון
 דלמא קרא אחא לשה פחו דהוי טעם גמור
 ענבים צוים וטעם דלמא ענבה אן לחלק בין ע'
 האקור לכעי' וזו ערל דלורייא ואם לאו כיבד דק'
 איקור אן כון טענות כלל עביש לאו ספיק' ביטול
 ליה הורה לעשות פעולה שלא יח' הערבות דה'
 ליה טעמא' לעיל דליך לשעים פעולה להספידו
 דהנש' צבולין ליה' כחצ' לך עביש הוי'
 יטעום וכבר כחצתי לעיל לייצ' דלכ' קרא למה
 דהנש' קובד דכל יחיי דייכר איקור וליא' להספידו
 טא' מחלוקת דנש' ודמ' איכ' קסא ונאור דלוריי'
 יכול להספידו וליא' טעמ' היג'ם גזר' עין הקד'
 קובד דהנש' דזה ויקרי אפשר להספידו דאיכ' קסא
 דלורייא' ונחמ' לנצל אצל אפילו לנש' דלמא
 ואחר טעמ' דהנש' דרובא קובדים לאקור אף דלי'
 דמ' כיון דלא נחמא אקור ון הורה ועין דלי'
 דהנש' למוד ונצל כל הפוסקים לא נחשד בלפס'
 כחצ' אפין ללך שיטות הקיברים דנש'

שיצא ע"י פעולת מליחה וצליה כדם פליטה נחשב (ה) ואם הניחו במלח עד לאחר פליטת כל דמו וציריו נאסר הלב מדם שבחללו דאז לא שייך לושר בכים:

ג (ה) אם נפל לציד אחר פליטתו או שנפל דם בעין עליו נאסר הלב כמו בשד אחר (ו) ואם במלח הלב בלא הרהר כיון דאף בשד אחר מותר בהפ"מ נבי לב יש להחיד אף באין הפ"מ כיון דיש אומרים דלב שיע ולא בלע אף מדם בעין ונראה לי דעכ"פ צריך מליחה שנית דעיקר טעם הרהר הוא שמלח יתמלא מדם ולא יעשה פעולת פליטה (ז) וזה דוקא אם לא הורה צד פנים דצר חוץ אין עליו דם ואין צריך שם הרהר (ח) ואם נמלח הלב בלא קריעה עם בשד אחר יש להחמיר להצריך במליחה קליפה להבשר ובצלי נמילה דשמא הוא דם בעין דק לגבי לב מהני המעט דשני דעכ"פ לא בלע רק מעט וכדם פליטה יחשב אבל לגבי שאר בשר שמא היה דם בעין אך דאין אומר כולו כיון דכלאו דכי הרבה פוסקים מוכרים במליחה קליפה ובצלי נמילה אף דלא פסקין כוחיהו אבל הכא הוי ס"ם לקולא (ט) ואפילו אין הלב דבוק שם בעינין קליפה במליחה ובצלי נמילה. (י) המנהג לחתוך ערלת הלב וינדין שבפנים:

ד (א) אם נתבשל הלב בלא קריעה צריך סי' נגד כל הלב ואפילו איכא סי' צריך קליפה או נמילה באותו מקום שנבע בשעת מליחה או צליה וגם הלב נשאר באיסורו משום דנתייבש שם הדם בשעת בישול ולא יצא ע"י קריעה ואין חילוק בין אם הלב סגור או פתוח למעלה:

ה (ב) אין עוף שלא יהיה סי' נגד לבו לבן אף אם הלב דבוק בעוף ונתבשל כך מותר (ג) ואפילו אם נמלו הראש ורגליו התחתונים עד הארכובה התחתונה (ד) ואם נמלו גם הרגליים ולא נשאר רק גוף שלם לחוד אם יש סי' בקדרה דק דלב דבוק ומצד חוטא דאיסור דבוק מצריכין סי' בעוף ולא מצריפין שאר הקדירה או יש להקל ולומר דבעוף נמי איכא סי' כיון דכל הגוף הוא שלם אבל אם לא נתבשל בקדרה דק העוף לחוד או אין להקל ולומר דודאי איכא סי' דק אם הוא שלם לגמרי ולא חסר רק הראש ורגלים אבל אם חסר אף רק עור שהופשט לא אמרינן דודאי איכא סי' וכן אפילו הוסיפו אח"כ לקדירה דבדודאי איכא סי' כיון דמעיירא: נתבשל עם העוף לחוד ודח"נ לאו מצד חוטא הוא ע"כ לא מהני דק אם מעיקרא לא נחסר מעוף דק הראש ורגליו אבל אם חסר יותר נאסר הכל דח"נ. (ו) זה הוא דוקא במחמא אבל אם יכול לשרע ויכל להיות שאף אם אין כל העוף שלם יש סי' נגד הלב:

ו (ז) אם נתבשל הלב בקדירה עם בשד אחר ונשפך ויש ספק אם היה סי' נגד הלב כיון דדם שבישלו לא היה רק איסור דרבנן וגם דם דיוצא מבשר ע"י מליחה או בישול עם בשד הוי מין במינו דהמחל שנשאר בבשר לאחר פליטת דמו נמי טעמו כמו דם א"כ הוי ספק דרבנן ולקולא

דס צעין אחר חוקר יע"ש וקיים סם דש להחמיר ככל הפירושים יע"ש וכן כחנתי צפנים וכחז עוד סם וכל זה באיסור דם הא צפוק אקריס ודאי אף לג צולע יע"ש וזה ואלו וכו' זה פסוק ואלו סקנא (ח) אלס כן מנואל צפמיד וסיד דלעטס העלמי שהיו עיקר הוי לב כמד שאל צפד (ט) ואלס כו' כיצ צפמיד לוי ד' ועיין מה שכתבתי לעיל בקי' קיע לוי לוי צפס ומוסרשק ז"ל לאסר צי מעיים וכחז סם וקסם דלא סדרד וליע (י) וזה כו' כיצ צפמיד וליע (יא) ואלס כן מנואל צפמיד וסיד וכן הסכינו צפמיד לוי עי' ונחמד (יב) ואפילו כו' כיצ סקיד דמה כחז נויס דעק ללד דוקא כול וכן הסכים סיד מיוזים לוי י' וצפמיד לוי י"א הניח דמי חולק על סקיד וקסר דוקא דבוק יע"ש (יג) הווכה מנואל צפמיד ועיין דגדל ורנבס סהניו צפמיד למה מלך הניח לקטף שאל צפד המנוול עם סלז סלז מפקס צין הצפד וצין דס צעין שכתבנו וסוי צפוקס קליפס יע"ש ולפע"ד ככלס כיון דדס יולל דקן קטקוט סלז וקס לין דבר מפקס צין דס צעין שולל עקב וצין סלז צפד המנוול עונו וסזן (יא) אלס וכו' כן פסק המנהג צפיע וסכינוו ספיקס דלף דמנל סלז ולל סלז רק דס שכתבנו אפילו הכי אלס לנכס כוונס דס סיס ונס שכתבתי דלף דליס קי' סי' כן מנואל סלז צפמיד וצפוקס וסל דלל לחור כלסל סלז מוסס ליקור דבוק וסכס דלות וסחי ציעור עיין צפ"ז וסיד לכן כחז העטס וסוס דנתייבש הדם צפוס יע"ש ולענין אי לחמירן ליקור דבוק צקליפס לו צנעילס ולומר דצפד צעוף לצד קי' נגד הנעילה עיין מה שכתבתי קי' לוי ועיין צעלי לצוכה שכתב ולי וסעילס כחז להסליד סלז צנעילס צלל קריעה וליני יודע מה ענינ ס' צס דווכס דכ"ע מודיס דהוי דס פליטה מדר סלז עמונו וקורעו אחר ונתייבשו וסני ועיין צפמיד דדלל ליתן קלס עעס על הניס דנתייבש סדס צעטת וליטה אף לינו מנואל צפוקס כלל ודלדצת מוכס צפוקס דשני עכ"ל אף צוליל כחז צפס ככס"ב דיש להחמיר להסליד סלז כיון דהוי רק הסקד ויעושו יע"ש (יב) אין עוף כו' מנואל צפמיד וצפוקס (יג) ואפילו כו' מנואל צפמיד וצפוקס (יד) ואלס וכו' מנואל צפוקס וכן פסק סחיד ונס שכתבתי אלס סופט עור ה"נו עור לוזל ועיין צפמיד לוי עי' סהעלס דנעס סע"ז דגס צלס לין לקבל רק לענין ליקור דבוק דהוי רק חומלס אכל לל לענין סכ"כ יע"ש (טו) זה כו' כן מנואל צפוקס עיין צפמיד לוי י"א ועיין צפמיד דנע סנלס מנזר דמס סכתנו ספוקסס צפופט עור אפסד לומר דלף צעור עוף כונו אלס סופט עור אף וס"ז נכלס דק צעור לוזל סול דיש לומר דלף צו קי' אכל עור עוף דהוי דבר מיועט לכ"כ אף צפופט סעור יס צעוף קי' וליע להלכס (טז) סדיס כחז להקל צנפסד מוס דס ענינלו לל סיד רק ליקור דרבנן וצפד סערי דעס חולק סלד דמס כחז סרשינל דלף דס סעלסו לו סעלל לל הוי רק דרבנן עכ"פ אין להקל צפמיד וס"ס כסי ונתייבש דהוי דלוחיאל יע"ש אף לפי המנואל צפמיד וסיד לכל ספוקס יס להקל צנפסד דלף דס ענינלו הוי דלוחיאל מה צכר סל הוי ונ"מ אף דיש לומר דזה דוקא דס סנצלע צנפד אכל דס סכסע צלל אפסד דהוי ונ"מ עם צפד וליחי ציד אפסס קי' זס סכתס סס לענין אחר דיש להקל צפסד כיון דס סנעללו לל הוי רק דרבנן יע"ש וכו' וליחי צחיק מה סנעלפל סס לענין מ"ס סיוול ונתייבש דס וסכס דבוק

סי' ע"ג.

דין צליית הכבד ובו י"א סעיפים.

א (א) הכבד יש בו ריבוי דם לפיכך אין לו תקנה לבשלו ע"י מליחה אלא קורעו שתי וערב ומניח התיכו לתחת וצוללו (ב) ובכבד של עוף מרגי לתוך הגידון והקונקות באותו צד שמרה תלוי בו וחותר מעט מבשר הכבד ראפשר לדם לזוב דרך שמה (ג) ומריחו ומולחין קצת כשהיא מונחת על האש לצלותו וצריך לצלותו כדי חצי צלייתו דאו לאכילה ואח"כ ידיו ומותר אח"כ לבשלו. (ד) לכתחילה צריך להדירו שלשה פעמים (ה) ואף אם אין רוצה לבשלו רק לאכלו כך אחר צלייתו אפילו הכי צריך להדירו:

ב (ו) ואם צלוא בלא קריעה רק נקבו הרבה פעמים בסכין מותר אף לבשלו אח"כ ונראה לי דזה דוקא בכבד של עוף אבל בכבד של בהמה בעינן דוקא קריעה שריע (ז) ואם לא עשה כן נוטל הסמפונות לאחר הצליה ומותר לבשלו ואם הכבד התוכה או אין צריך לכלום (ח) ואם רוצה לאכלו אחר צליה בלא ביטול אין צריך לחתוך כלל וי"א שגם בזה צריך לחתוך עכ"פ שתי או ערב:

ג (ט) אם כרד הכבד או בשר בנייר לצלותו כך אף דיעבד אסור דא"א לדם לזוב וחודר ונבלע בו. (י) צליה להוציא הדם י"א דלא מרגי רק על גבי גחלים אבל לא ע"ג דבר שרוחם מאש אף שתנור חם הרבה ואף מקום התנור נאסר מדם ויש מסתפק אי מרגי הצליה אם תלוי באויר התנור אף שתנור הוחם הרבה ויש מתירים בכל זה אם יש בתנור חום הרבה כמו בגחלים והמנהג שאין צולין רק על גבי גחלים או בשפור על אש: קרעו (יא)

דינים ועיין ביד אפרים וזה שחזיתו בשם הנוצץ וזה שחזיתו בזה ועיין בסיד ובסגנות חגלון מוהר"שק על הפנ"ג ועיין עוד בש"ע דלריך למחוס קונקות הירוש וכתב הש"ך דאם נישלו ולא קרעם מותר:

סי' ע"ג.

א (א) הכבד כ"י מוצלר בש"ע (ב) ובכבד כ"י בנ"א כחז וכן אם נטל אשם הערה ומחיתת כסר מן הכבד לכל בחי' כלל כ"ד כחז כמו שכתבתי בפנים וכן העתיקו הס"ק ונחמאל כן כוונת כוונת רמ"א אלא שקילר וכן פסק כמ"ד יע"ש אך וזה שכתב ס"ס כמ"ד בש"ע דזה דוקא בכבד של עוף יע"ש לא נחמאל כן בש"ק גם משמעות ח"ס ורמ"א ח"ט כן אך הט"ז כתב לחלק בין עוף לבהמה וכן מוצלר בש"ע ח"י ז' ולחלקם ח"י לזוז מנהג שפסק ספ"ד שלא להחיר זה רק בצנף אבל לא בנחמאל וכן המנהג וט' ומדמו כ"י כן מוצלר בש"ע כ"י ע"י דאף לל"י לריך לכתחילה הדמם וכן כחז ספ"ד ח"י י"א יע"ש וזה שכתבתי ומולחין קלה כן מוצלר בנ"א כמ"ד ח"י וזה שכתבתי כ"ד ח"י לל"י כן מוצלר בנ"א ועיין מה שכתבתי בס"י ע' וזה שכתבתי ורמ"א ידמו מוצלר בנ"א (ה) לכתחילה כ"י כן הביא בשפ"ד ח"י ה' בשם "וי" וזה שהנהג ס"ס בשפ"ד על הכמ"א דהכ"א נשוע דוקא אם רוצה לבשלו אח"כ אז לריך הדמם ולקמן בס"י ע"י משמע אף רוצה לאכול בלא ביטול לריך הדמם יע"ש כנ"ל לייסר דהכ"א סודיענו דאם לא סדירו אף שנישלו אח"כ מותר בדיעבד ורמ"א שכתב השינוי אחרונים בחיזון זה (ה) ולף כ"י כן מוצלר בס"י ע"י ועיין לעיל ח"י ד' (ו) אם לל"י כ"י מוצלר בנ"א ופירש בו הש"ך דזה דוקא דיעבד ונ"א כחז דדוקא לפקט

כן כוונת רמ"א אך לפי וזה שכתבתי לעיל בשם הס"ק דזה דאין להחיר רק בכבד של עוף ובח"א כלל ל"א מותר בזה אף בכבד של בהמה אך הוא ח"ט לטעמו דאף בדיו המוצלר בזה ז' ב"כ מותר אף בנחמאל אך לפי וזה שכתבתי ס"ס לפקט כמ"ד גם בדיו ח"י אף להחיר רק בכבד של עוף ח"ט דאפשר לחלק בין לכתחילה או דיעבד אף בדיו המוצלר בזה ז' אך לחלוקה בולד"י דיש להחיר אף דיעבד בכבד של בהמה ולי"ע (ו) ואם כ"י כן מוצלר בנ"א וזה שכתבתי ואם הכבד כ"י מוצלר בנ"א (ח) ואם רוצה ל"י כן מוצלר בנ"א כמ"ד ח"י וזה שכתבתי ח"י ז' ולחלקם ח"י לזוז מנהג שפסק ספ"ד שלא להחיר זה רק בצנף אבל לא בנחמאל וכן המנהג וט' ומדמו כ"י כן מוצלר בש"ע כ"י ע"י דאף לל"י לריך לכתחילה הדמם וכן כחז ספ"ד ח"י י"א יע"ש וזה שכתבתי ומולחין קלה כן מוצלר בנ"א כמ"ד ח"י וזה שכתבתי כ"ד ח"י לל"י כן מוצלר בנ"א ועיין מה שכתבתי בס"י ע' וזה שכתבתי ורמ"א ידמו מוצלר בנ"א (ה) לכתחילה כ"י כן הביא בשפ"ד ח"י ה' בשם "וי" וזה שהנהג ס"ס בשפ"ד על הכמ"א דהכ"א נשוע דוקא אם רוצה לבשלו אח"כ אז לריך הדמם ולקמן בס"י ע"י משמע אף רוצה לאכול בלא ביטול לריך הדמם יע"ש כנ"ל לייסר דהכ"א סודיענו דאם לא סדירו אף שנישלו אח"כ מותר בדיעבד ורמ"א שכתב השינוי אחרונים בחיזון זה (ה) ולף כ"י כן מוצלר בס"י ע"י ועיין לעיל ח"י ד' (ו) אם לל"י כ"י מוצלר בנ"א ופירש בו הש"ך דזה דוקא דיעבד ונ"א כחז דדוקא לפקט

ד (א) קרעו הכבד שרע ונמלחה שיעור מליחה
ונתבשלה אף לבדה בקדירה מנהנינו עפי
הכרעת רמ"א לאסור הכבד, (ב) אם נכבש הכבד
במים מעלי"ע י"א דכבד מותר והבשר נכבש עמו
החלי נכבש בו אסורים אך יש מתייחס את
הכבד דוקא אם הודחה מקודם אבל אם לא הודחה
דאין ס' במים נגד דם בעין שעליו אף הכבד אסור
אבל י"א דאף אם הודח כבד קודם כבישה יש
לאסור אף הכבד ויש להחמיר בזה: זו אבל בספק
ככותש י"א לתמור:

(יג) כבוד

פעמים נא לפני כד שאלו בחנוך גרף ע"ב תרס"א
 של תכור ואסכתי כי אין לדס מקום לזרז וכסולנו
 כך בזולעו סוד רחמי דקסס מונסמינן דסנן אין
 לילין סח הפסס על ססכסלס ופרס"י דסוי ללי
 סססנ ד"ס רכז וסורנין בזנורס ססוי וסססרס ו"ס
 וסס סכסלס וניקסס וסור וקסס בזכסלס בזיסס
 מונקסס ססלי לז סרינן מוסס דס סך יס לזור
 דל"י ססלי בזרי ססכסלס וס"כ סססע עכ"ס
 דזכורי וס"י לליס להזיל דסס יע"ס ולסע"ד סס
 הלוי בזרי לז סססע מזס לסס"י דפססר לזור
 דרסס נמי סריי בזכסלס מונקסס לז מסי להזיל
 דסס דססס סלע ססס דד ססכס"ס דס דל"י

[illegible]

צאטרונא

ובשפורין שלנו שמונחים באורך יש לחוש שמא ותהפך מצטט למעלה אסור לכתחילה אף למטה מבשר. י"א דאם נמלח הכבד מקודם אז מותר אף לכתחילה לצלות בין שלממלה וכן שלממטה ונראה לי דזה דוקא אם קרעו שריע וקרעו שריע אבל אם לא קרעו הוי כלא נמלח אבל י"א דאם קרעו שריע ונמלח אז מותר לכתחילה לצלות דוקא למעלה מכשר אבל לא למטה ואם שנייה נמלחו קודם צליה י"א דמותר לצלותם בין שהכבד למעלה ובין שהכבד למטה ומנהג העולם שלא לצלות כבד עם כשר לא תחת בישרא ולא עילוי בישרא בין שהכבד נמלח ובין שלא נמלח וכן מבואר בבאר היטב:

ח (ש) לבתחילה אין למלוח הכבד אף לבדו משום היכר שלא יבוא לבשלו אלא מיהו קודם וכשהוא תוחבו בששור וילתנו קצת (י) ואם שהה במליחה קודם צלייה ידחנו מוקדם (צ) ובדיעבד לא לא היתור מותר (ק) ואם נמלח כבר על צליה שם נמלח עדיין או שכבר נמלח אך לא הודח מותר אבל אם הכשר כבר נמלח והודח נאסר הכשר (ש) ואם קרע הכבד שרע ונמלח ושהה שיעור מליחה בין שהודחה אח"כ או לא הודחה אך שנמלח מחדש פיש על בשר שכבר נמלח והודח ככלי מנוקב יש להסתפק אי מותר הכשר ע"י מליחה שנית או לא מהני משום דכבר נסתמו נקבי פליטה ואם לא נמלח הכבד פ"ש רק שלא הודחה עוד ממליחה ראשונה יש להתיר הכשר ע"י מליחה פ"ש:

ט (ז) אם נמצא כבד דבוקה לעוף לאחר מליחה יש להחמיר ולקלוף שם במקום שדבוק ואם נמצא כך אחר צלייה יש להחמיר ולקלוף אף אם אין דבוק רק נגע שם ואין זה רק חומרא לכתחילה לכן אם נתבלש אחר בלא קליפה מותר וא"צ למלחם היבשול:

ו (כא) אם נמלח הכבד בכלי שאינו מנוקב יש לאסור כל הכבד אף מה שחוק לציר כמו שאר כשר. אם נמלח הכבד עם בני מעיים כיון דאין מוחזקין בדם וכבד ריבוי דם יש לאסור הכבד מעיים:

יא (כ) נמצא כבר בעוף כשהוא מבושל צריך להיות בעוף ששים נגד הכבד ואין לך עוף שיהי' בו ששים נגד הכבד ע"כ הכבד רבוק בעוף נאסר העוף משום איסור רבוק וצריך בקדירה ששים אף נגד העוף ואם אין רבוק כל הקדירה מצטננת לכמל הכבד ואם יש ששים הכל מותר חוץ מן הכבד דאסור אף שנמלח קודם בישול:

סי' ע"ד

והיה עליהם לכבד ומחילא מוהן דזכירם נפשיה
זה שאלו מלפין דעת ריה צעין דוקא סתקרב
פריע קודם עליהם. וואס סתכחתי וואס פניהם
בעלמור וכו' כן מוצא דגביה וועטס ודל דלית
ומתי עליהם לכבד וכן הניח צפשיד בנס הכי
ווי' וזוה יתבאר מה סתכחתי צפנים ועיין צפשיד
אוי י"ד שהניח דגם הכבד שפירס פי סוף ומחלוקת
בין הסוקקיס אי הוי דלדרייטאל או דרנבן והניח
זה סתם עבר אפריס דגם שפסמונה הוי דית ועפי'
הסעס עס להסיר סקס כבוס כבד ונתי
עמיס או וקוס דהוי ספיקא דרנבן או וקוס סקס
יעיס וט' לכהמילא כיו' עז עוצאר צפניא ויה
סתכחתי אלל מדיס קודם כבד תחאל לעיל אוי' ויה
יה וואס כיו' כן כתב צפשיד אי' עיין וווס סתכחתי
וצדיעבד כיו' פשוט סוף וכן מוצא צפאל כלל ליי'
אוי' עיין וועיין צפשיד שהעמיק את חמיי שהינס צליע
אס נעלה בלא דחמס וסהס כסיעור דלפער דיש
לסחיר לללי צלירוק העטס דכדז איינס צולעס דיש
צספיי' כרלס לכאורס להסיר דהא צבצב מחיריס
צספיי' אך כבד תחאל לעיל דפמי' קוצר דכבד
לא סייך ספיי' איינבל דכיון דרנבצר מחיריס צספיי'
מוחילא כבד דיש ללייך עיד טעס היי' כלא
להסיר אף צלין צפניא אך צפשיד סוף אי' יע'
הניח כלי' מויריס לאקור ויה' וואס מלס כיו' עוצאר
צפניא וואס סתכחתי אלל כיו' כי' הסייך ופשוט
סוף ויה' וואס קרע כיו' עיין צפשיד אוי' טעס סתכח
ווא' ויס לסתקסמ היי' דנעולס הכבד סתם כסיעור
וואכ' מלחמס ומדס פ"ס וריכסה אלל צטר ענעולס
והדח אי' אקור דכדז לעולס פולעס דס א"ד דלית
לחמ' ציעור ונליס הוי כסלר צטר ויהודס דקסחוו
יס פלייגח עיי' יס להקל לוועסס יע' עיי' וואס
צוליי' צול' דז סוף צין צסודס וצין בלא הורס אלל
דצלא הודס איינבל דס ומלס וועליסס רלסוה וכוין
דנחלס ומדס פ"ס אי' האלס צנעלי' דצטר אף לשיט
ריס אך דויל דהא מוצאר צפני' ע' צפשיד אוי' לשיט
ועיין אוי' ודכניל מוקקס יס להסיר דלחמ' ציעור
וועליסס יע' אי' לשיט ריה מוצר כאן אף בלא וועליס
סניס אך דיש סקס ענחס הלכס כחולקיס על דית
וואי' לעולס פולעס דס ונעבל צבצב וועי' וועליסס
לפער דכ"ס והוי סקס ענחס כריס וואחל' דלא כריס
ענחס אלל נקצי פליטס איינבל דכבד דנחלס
לעיל צסס יס אפריס דכל היי' דיש עוד סקס שפיר
יס לעסוח סקס צספיי' לוצר דלא נקסחוו נקצי פליטס
יעיס אף כיון דזחס היינס צפשיד צליע נעמסח
בצחתי צפנים יס לסתקסמ דלפער דיש להסיר ענחס
יוח' וסגן. עוד כתב צפשיד סוף וזיל ויוח' אס לא
ענחס ומדס כיון דצפני' סייט סקס דלחמ' ציעור וועליסס
לא נחמז כרסחס [כרסחוו צספיי' וקסועח מלחס כנונאל
סס] יס להקל צלירוק דלא נקסחוו אוי' צלין ספיי'
לחמ' לא נקסחוו נקצי פליטס יעיס וליחורס
לחמ' ציעור וועליסס אפי' למה לריך זוח ללייך דלא
יס עוד חסס ענחס כסיעטס סחולקיס על דית ומנח
וועליסס נחסר הנסר אך צבלי מוקקס דהא פולט דיו'
אוי' ייא צפני' ע' ודוקי' אף זוח מוחס צספייטס כיון
ככסי' וסוי' לזון וואחל' דהוי וריס ענחס אס נקסח
צלין ספיי' וסגן. (ב) אס כיו' נמי' עפי' פירוס
ולענין כד עס צני' מויריס מוצאר דנדיצ' ויד סאלר
בו' כי' נמי' ועיין' מלדז זוח אס נפלה לקדנרס חסור
צפני' יעיס ועיין' צפשיד שטולדס להסיר הכבד צני'
צנכרס לוחי' ענחרי' צספיי' אף צפשיד אוי' כיו'

(א) המחול בו מצולק צס"ע (ב) וחותר צרי

מבואר ברו"א ועיין בס"ך וספ"ד

ח'י' ד' דעל גבי צוקסא כמי' מוחר ומה סתכתי
שמוחר לבשל עם נשר עיין צעפיד ח'י' א' הציא
הס"ח סהיח הטהיח וחדכי דאיקר לבשל עמול עם
נשר ואכן לא קיי"ל בן יע"ש וט סלחיות כ"ו בן
מוחר צוויח דמחנב שלל נכשלס סתחליה וכן
ספס צמ"ל וכו"ה ספסות דבריו מ"ה דל"ו ספסות

בן וכתב עליו בשערי דעם סלא כיון ים כ' פ"ט
כתב וכתב א"י שמואל כחכבא אכל אכל קי"ל
בכח כחכבא יע"ש אך הש"ך ח"ו צי כתב על רמ"א
דמדרשו אלו א"י כחכבא כן ופ"ט בש"ד ח"ו צי
בכח צי לסתקא בכחיה הש"ך ח"ו קאי על
הרמ"א דמדרשו אלו א"י שמואל כחכבא ח"ו צי
פ"ט א"י כחכבא ופ"ט ח"ו צי ח"ו צי ח"ו צי

[illegible]

בשני דיווחיך שאר צהר חזא ח"י ח' בניסן תש"ד

ביתד ה"י ק' איב לעבן איסיר דבוק אח"י לא היקל מעסק ויחיד וזיל ויס לומר איסיר דבוק דמוחזק בנבוע הוי סקק איסיר תונה בעמיל דל"ן הבעלה באובלין. כינונה דבאיסיר דבוק לעב"ן לאסיר נ"ך הסתיכה יס להסמיר יומר אף בעמילה דמוחזק בנבוע וזין ז' חומה אכל לומר סכ"י להלך"ן ק' גדר כל העמול בעמילה דלא ה"י חכ"י כן חומה לא אומירן ק' בודלי וזל בסק"ן. אף קשה לי לפי פירושו סל סכ"י זיל דהס"י איירי דהוי סקק טוב איב עדיין ה"י לו להסיר עמול גופה אף אס באור דאיסיר דבוק הוי איסיר תונה וזל חומה אכל עכ"ס הוי ק"ס סקק אחד שטא ה"י ק' בעמול וחמיל דלא ה"י ק' שטא מליה אינא איסירת רס כד"י קליפה דלף בסקק ערסא דאוריחא מחיירי ספוקסיס בעמילה דבליה קליפה מעטס ק"ס ז' וכו"ס דאיסיר דבוק ד"ס להסיר מעטס ז' וזל מיק"י כזן ק"ס נקטס דלא דהס בסקק אחד שטא ה"י ק' איב באור דבאחא מליה אוקירת עד ק' וזין לירך אף קליפה אכל קליפה אכ"י איסירת יומר סכ"י קליפה איב אף סה"י ק' ל"ך קליפה דהא אינא מעפעס יומר וקליפה ועי"ן לעיל בסי' ס"ט ה"י ס"ט באריכות מזה ועד"ך כזן יומר דהס בנעפעס דסי"י הוי סקק אחד בנ"ך וסקק אחד בנעמירות אכל סכ"י סכ"י הספיקות הוי מעב"ן אחד ובגוף אחד אף אסכר לייבט לפי מה סככחתי לעיל דל"ן להסיר בסק"ן ז' רס בעמיל ואלקור עמול לא הוי ספ"י כ"ן דל"ך לקל"ך העמול סחת סקומויס ונעס"ס הידי"ן איב הנשאר עמול לאסיר סק"יפה לא הוי ספסד ערונס להסיר עיב איסיר עמול. אחר סככחתי זמא מלאח"י בנבמות הבולן מערש"ק זל"ל על ספ"י סככח וזיל סכס כלמא להסל להסיר אף העמול כ"ן. ד"ס סקק וכו' כ"ן דה"י סתלס בסקק ערסא מעב"ן בעמילה איב ג"ס סקק אס יס ק' וכו' גס דכ"י רמ"א ק"י ק' יסד מוכס דעל כל סקווע"ס ככז דבסי"י די בעמילה וכו' יס לעמול להסיר אף העמול כן כלמא לפסיד כזן עכ"ל ובהכ"ה סכוכתי לעמתי ווע"ן ק' מ"ד סככחתי דבזקוס עמול מורס רמ"א דנע"ן ססיס אף המ"י כלמא דהסמיר מעוס דקוצר דנעמול לא מיק"י ספ"י כזן סככחתי מור קסא לי סא דהסמיר ספ"יפה גסא סעמול לפסיד לאסיר אף הנשאר עמול וז"ש אס בודלי ליכא ק' בעמול אומירן סכ"י וזל"ך ק' גדר כל העמול בעמולה בעמול וזל ספ"י כ"י יכ"י ובסי' ל"ב מוסק דבסי"י לא אומירן סכ"י בעמילה וכו' סכ"י סככח סס לזא וכן כלמא מסי"י ק' ל"ב סככחתי סס אס ספ"י לפסלס ואיב למס סמיר כזן אס בודלי ליכא ק' בעמול להלך"ך ק' בנשאר סככחתי עזו גדר כל העמול ואסכר לומר דכזן איירי בל"ן ספ"י אח"י סמיר עור אף בסקק רס סקומויס ירעס סא אף דסקק

ד (ה) ואם נתבשל המחול בלא ניקור אף דיש בקרידה 'ס' נגד הקרומים וכן 'ס' ספק אולי ה"י בטחול עצמו 'ס' נגד הקרומים אפילו אולי אומרים איסור דבוק לאסור המחול עצמו וממילא הדומה וצריך 'ס' בקרידה נגד כל המחול ואז מה שבקרידה מותר ומחול אסור ואי ליכא 'ס' נגד המחול הכל אסור:

סי' ע"ה

חֲסִידוֹ יֵדְעָה לֹא מִיֻּקְרֵי סֶקֶם אֲזַל עֲכִים לַעֲנִין זֶה
 שֶׁנֶּחֱלָה חֲבִי"ם לְהַסְחִיר הַסֶּקֶם בְּקִלְטִים בִּיּוֹן דִּים שֶׁ
 צָבָרָה נֶגַד הַסְּחִירֹת אֶף דָּלִין שֶׁ נֶגַד הַעֲמּוּל אֶף
 וְדִבְרָאֵי לִיבָא שֶׁ בַּעֲמּוּל נֶגַד סְחִיבּוֹר אֲפִילּוֹ חֲבִי
 בַּסֶּמֶךְ לֹא אֲחִירִין חֲבִיב צְמִילָה אִ"ב עֲכִים בַּסֶּקֶם
 אֶף דְּהוּי סֶקֶם גְּרִיעַ אֲשַׁכֵּךְ לְהַסְחִיר אֶף צִנּוֹן הַסֶּמֶךְ
 וְכֵן וְצִוְּרָל צָעֲנֵי דִּים בְּצִוְּרָה לְהַסְחִיר מִטַּעַם זֶה
 אֶף בַּסֶּקֶם חֲסִידוֹ יֵדְעָה וְכֵן מִיֻּדָּה בְּצִוְּרָה מִטַּעַם
 דְּכִי הַסֶּמֶךְ דְּמַחֵר בַּסֶּקֶם וְאִנּוּאֵי לֹא הַסֶּמֶךְ דְּרוּקָא

אז נאמר ואלו לשער כמו שכתב ספמיז וכן נורה הצהה לשון החיד' שכתב ספסם להחיר הנשאר
חילק בין הניקור לפנינו או לא וכן כתב צביים להחיר בשקם ולא חילק כלל ונדע דברים קוה איע
דבקי' ק"ע כתב דרס ובשרי הכתב לנצח' כיון דמיהל היולא אחר מליחא ונשאר הכשער עיטס דרס ים
ובכאן כתב דהיו מין בשאלינו ויורו ובקי' ע"ב ספיקא ונשקפא ל"י בזה יעיי' ובמילא כלל ליד' א"י כיס
המחיק כשחזר חזק רמיל דהיו נחלה עם בשר המחיל בשמ"ח להספיד אצל העמיל אפיקו וכה
למח' במידותיו רעקא' שכתב וזיל אם נחלה העמול וכנס יחד ים להחיר כנס בקליפס כיון דהכנס
מוקסין ק"ל דלא אמרין הכי וגם צמליהם ים להקל ביהור כו' איכ' ים לקעוך על קיולא דנשקפא ים
בעמיל ק' ספר מידותיו הנכסוני ולפ"ד אס' ידוע שנתלחו יחד ולא נחלה העמול לצדס להחיר ים
העמול בקליפס דגם דבוק אס' כיון חוונתו צמלחא ים לקעוך על המקליס דלא אמרין דבוק וילשק' הגל
לשקס' כיון דנחלו הכי ים קבדא דנכסוני גיפס ים שקס' עכ"ל הבאין רעקא' זילא אך נחלה לפ"ד אס'
דרך נחלה כל מחיכה צפני עלמו בידו אפילו אם תשאל אומר שזכר שכעה ונחל העמול צעה שמונה על
השער אפסר דהיו כל מילחא דלא רמיה עליו דהא לא ידע אס' ים איהם כימ צהר ים להחיר מרובם צהר
וכעה ל"ע ועיין מה שכתבתי עוד בקי' ק"ד. דהא דוהא דפסקין כאן צקי' זה לא לקבור מעוסי איקור
דבוק ולשאר שאר השער כמו שכתב הצ"ח וכו' שפירשנו צו נצטי' שפאלה דליקור דבוק הוי משס איקור
מורה הכלל מניח לא הוי דק' מוונתו ים להקפוז על זה מהא שכתב העי' בקי' ע"ב א"י ע' לענין אס'
נעלו הכנסים או הנכנסה או הפשיע עור איחור דהיו סקם אס' ים צעוף ק' נגד הגל ואס' ים עוד לז'
להקל מומר וכנס סס המשי' דהכונה אס' ה' עוד בקדריהם הצטיל עד שצבאטיק' חכל בודלי ים ק' רק'
שאלו מוקסין' שמה איין צעוף גיפס ק' ונאכר העוף מעוסי איקור דבוק וכיון דליקור דבוק הוי דק'
מונח לאן ים להקל איין קסס מוונתו החיר אף' העוף שדבוק צו איקור מעוסי ד"ס סקם שמה ים צעוף
לחור' ים ולא אמרין איקור דבוק מוקסם ובכאן אוקר העמול אף' צמליהם ולא היקל רק לענין דלא אמרין
הכי' מוקסם אצל גוף העמיל איקור ונשקפא ונשים איקור דבוק דלין הגעלה צמליהן ואלו ים לוונר מעוסי
דהסס הוי דס שפסלו ונחלו דלא הוי רק ונדבדק' ליעה הדנס מוקסין' אצל הכא הממיר מעוסי חכל הוי
איקור חורה עוד ים לוונר דהסס סמכין על המוקסין' דולוי איכס שפסלו דוויק'. חונס החס כתב עוד
נפשי' חורס אצל ציטל עקריהם צפני צמלחא אז נאכר העוף מוקסם שמה איין ק' צעוף נגד הגל ונאכר'
לא הוי מוונתו לאן ים מוקסין' אס' עוד הצטיל לקדריה לדין ק' נגד כל העוף ואמיל' כתב כאן להחיר
השער דהא בודלי מלח העמיל צפני עלמו שכן דרך המליהם ליקה המהיבם בידו ויניחלו ונאכר הכף ביד'
קורס שנענעב עם שאר צפר' איכ' כינח' הכי' נאכר שער שאר המהיבם דלין לאקור העוף ק' ונשים
ביחד הוי דוונת' מלח דעונא' הסס דלא נאכר מעוסי איקור דבוק וזה הוי מוונתו צמלחא אף' דלחאק' גוף העוף מעוסי איקור
דבוק ונחור עוד מרבי' נשים איקור דבוק וזה הוי מוונתו צמלחא אף' דלחאק' גוף העוף מעוסי איקור
דבוק כתב כאן דלין זה מוונתו צמלחא דלין הגעלה צמליהן נכנסים ספיר להקל דכיון דהכא הוי איקור
דלחריהא כתב להקל בין איקור דבוק גיפס וזין הכי' מעוסי איקור דבוק אצל הסס צמלי' צ' דהוי איקור
דרבנן היקל כתב מחיכה גיפס אצל נאכר מעוסי איקור דבוק אצל מה שחמור' הסס כנחשאל צפני עלמו
לוונר חיל' מוקס' איין כ"כס' סכא דהוי איקור חורה אס' מוונתיהם נחלה העמול צפני עלמו ונאכר' נחערב
עם צפר' בודלי' דשא' צפר' נאכר אס' איין ק' נגד כל העמול מעוסי דעמול כי' ואפסר שצמלח' כן הוי
רק דלייני הכא שנתלחו ביחד. איכרס ד"ח' דבכל מוקסין' מחר צבאן השער והפשיע הוי כמו שכתב צמלי'
צבאן צמלי' א' להקל בין איקור שפסל לאינו ויורו וסקם אס' ים ונאכר ואח"כ כפל לתצטיל אסר
ויס ק' נגד איקור' הנחשון וכו' הכי' לא ונקליטין ושאני כאן צמליהם דלא הוי רק מוונתו דמחיר ונשים
לח' דצינח ולא סייק' לוונר צמליהם ולפי' אף' שנתלחו העמול לצדו גיכ' ים להחיר שאר השער שנתלח
עמו ונחור ועיין לקעוך צמלי' ה' ודוויק'. (ה) ולא נחשאל כו' הנה הצ"ח כתב שני ענינים להחיר הנשאר
שנתלח עם העמול עיטס א' ונשים דלא אמרין הכי' אצל בודלי ולא בשקם. עיטס שפני דמחיר צמליהם
הוי רק מוונתו ולא כהנו מוונתו ז' דק' בודלי ולא בשקם עכ"ל והענין' צמלי' א' העמול יעיי' והנה
לפי עיטס א' ים להחיר לא צמליהן כיון דהיו סקם א' ים ק' בעמול איכ' הוי סקם מרבי' ובשקם א' ים
להחיר כיון דים כנס מוקסין' דקינבים דלא אמרין איקור דבוק ואף' המהיבם עלמו מוונתו וכבר הכתבתי
לעיל צמלי' ד' דבקי' ע"ב מוונתיהם סס בשקם אף' ב"ף העוף יעיי' ובכנס' לעיל דשא' הסס דרס שפסלו
לא הוי רק איקור דרבנן ועוד דמכריהם על המוקסין' דולוי ים ק' והנה הוי איקור דלחריהא ים לשמחתי
מפי א' לפי עיטס דהחיר מעוסי דמחיר לא הוי רק דרבנן א' ים ק' מוקסין' דלא אמרין הכי' ובמיוח'ו
מעוסי סקם דרבנן או מעוסי ק' דעמל עיקר כמוקסין' דלא אמרין הכי' ואח"ל דלמחירין הכי' שמה
ים צמלח' ק' נגד האי' איכ' גם לגוף העמול ים ק' להחיר שמה ים ק' ואח"ל
דליכא ק' שמה עיקר כמוקסין' אפסר לקיחורו מומר או דליו מומר לצבוע או דלא היתה פסס אחס' חור'
לצבוע ואיכ' ה' לו להחיר אף' גוף העמול אך ל"ל כמו שכתב סס המשי' צמוף א"י א' דליקור דבוק
הענין

דין מליחת בני מעיים וכו' ט"ו סעיפים.

ב (ו) קורבן מוחזק בדם כשאר בשר אבל בדם והמסס ובית הכוסות היו ספק פלוגתא ודכוותא לפיכך אם ספק נמלחו ונתכשלו כך והוא הפ"ט יש להתיר מנח ס"ס אבל בקורבן אין להתיר אף בספק נמלח :

ונעם לומר לבלוע הוי ספק חורה צמיח דלין
 העלה צאכלין יעיש וכן יס לומר לעטס סרשין
 בגוף סמחול המחיר צביטול ושאר צמק מחיר אף
 לנעטס סמכי וסמירי צספק סמכי צביטול וסמירי ספק
 ליסור דבוק רק צמליס סיקל צספק סמכי כיון
 דללל הוי רק סוורלל צמלולל דבוקלל לומר סמכי
 סמלל ליסור דבוק לאסור בוף סמחיסל אף צמליסל
 וסמירי סין סדין וסוס דלין העלה צאכלין יעיש
 סוורלל סמחול וסמירי סלר ססטר כוור ססכב צספס
 וסססל לריסל עיקר כעטס סמכי כוור ססכב וסספס
 וססס דעל עטס רלשון יס לסספק יעיש וססס וסספס
 סססל סססל סססל סססל סל סססל סססל וסספס
 ליסור סספל לליווי וססל וססל אף ה"י קי וססר
 וסססל סלל צמליסל סלר וסס קי נגד ליסור רלשון
 ליסין וססריס סססי ספק דרצבן לספל כיון דלין
 צספק דרצבן רק סמליס צבדלי חורה וססלי ודלי
 ליסל דלל הוי רק סוורלל צמלולל עייל וסלי סמכי
 צבדלי רלס הוי ליסור דבוק צבדלי רלשון וסס
 צבדלי יס קי נגד סליסור כיון דסמליס סספק סול
 וסמלס סלפי עטס סמכי ססכב סססי דוקל צוליסל
 סול סססוורלל סרלשון וסדקירי רלשוןלל כוור ססל
 סול וסלר דלססר צביטול אף סמחול עלמו כיון דכל
 וסמירי אף סמחול וסב ססכב סססל צמליסל סמירי
 לל ירסלי לסקי דססו רכיון דסמול כלסר צמליסל
 כעטס סספסי וסלי לאסור צביטול כוור ססכב

סי' ע"ה.

(א) אין כיו' מוצא בנזרח ובשמי' וזה שכתבתי בנזמי' וכו' עיין לקמן בזה' ג' באריכות וזהו שכתבתי לכתחילה לר' לנהלם וזהו גם זה מוצא בראשונים ובשמי' והטעם כחז' איה' הביאו הש"ך א"י ח' וישם ליה' לבקר השמות וכאלו עליהם קלת משמות ושמות ומוחק בדם ומטעם זה א"ל לנהלם אף לכתחילה רק מלד השמות ולא מלד הפכיו' א"ל לבנות כחז' הטעם ללר' מליהם לכתחילה ומעט דים בדם קלת דים וזה הוא קצרה מר' וידועב' א"ל דים ק' נגד הטעם דם לבן ומוחק בדם מליהם וזהו שכתב בשפ"ד א"י ה' דלף לטעם זה כיו' קני' מלד אחד יע"ש ועי' בנזמי' א"י ז' דלם במד' לא ונחם הוא מנצל חקור בנזד' והנה' צ"ע ולבע"ד י' להעיר על דעת האומרים לכן לר' מליהם לכתחילה ומעט דליו' בענינ' 'אמור' א"ל אין כוונתו לנצל ורמז' שכתב העיר בזה' בפרשנות יעב"ש יע"ש אף י' ליקט לפי מה שכתבו כמה שופקים יע"ש דלמקט' אקור לנצל אף אם אין כוונתו לנצל וזהו א"ל דים חקקם בנזמיה' אקור לנצל אף אם אין כוונתו לנצל ונצ"ע בנזמי' שם שדחה את השב"א והטעם דלם נהלחו בלל הדמה בראשונה שר' לביטול דליו' עליהם דם בעי' יע"ש ולא הבינתי דהא ע"כ לטעם הריכוך לר' מליהם שניה וטעם זה הוא עיקר דליו' קוברים עליו בנזמי' בנ"י קיי' ונחם הסיר לנצל אף בלל מליהם שניה דכיו' לר' לכתחילה מליהם ומעט דים בעי' בזה' והנהלתי ראשונה שנהלחו בלל הדמה לל עשה פועלה' להול' הדם ומליה' לכתחילה לר' מליהם שניה ואפשר שכן בונת' שכן להסיר לנצל ע"י מליהם שניה ואפשר ש"ס לחלק ולהסיר אף בלל מליהם שניה ונחם ל' דלם רחמי' שנהלכיהם בדם ונהלחו בלל הדמה בנזד' י' לאקור וזה פשוט. וזה שכתבתי בפנים שאם רחמי' וכו' מוצא בשמי' דלם רחמי' דלמקור' הם כשאר שער. ובזהו הסופקים לכתח' גופא י' שם דם עיין בשפ"ד א"י ז' ורואה בדיקס' קצבי' הכתבה הוא דליו' מחזיקין דם (ב) צוקקת כיו' דלדע"ס כחז' צוקקתן הוי כמו חק' ולשמי' ומהנה' וקיימור' דמחיר בכנס הסיד צוקקתן והט"ו והט"ז העלו בצוקקתן לכל הסופקים מחזיקין דם כשאר צער ובנזמי' כחז' בזה' א"י לעני' דלמ' ודל' דלף קיי' אין לעשות בזה' דכולו' קני' דמחזיקין דם בכנס וא"כ כ"ש צוקקתן והדריש' יחיד הוא בצער ואין להקל כלל. ודע דהסופקים ומהנה' קצור בנזשונם כחז' ורמז' כחז' י'ס מולקס' בכנס ואומרים דמחזיקין דם ואפילו דע"ד אקור הכנס וציה' הכתובה כשאר צער עכ"ל פה' בכנס ונצ"ע ציה' הכתובה אף הענין הוא כך דע"ד שם כחז' הוא שם כולל לכנס והספק וציה' הכתובה וכיו' דמחזיק' פוסק כשיטת' הקובצים בכנס הוי דם הסיד' בהספק וציה' הכתובה ח"צ' ופשוט וכ"כ בנזמי' א"י ז' חיל' ודע דמחזיק' צוקק' של עוף מחזיקין צו' דם דהא כחז' כטור בנ"י וי"ש שאין לעוף כחז' והספק ונצ"ע לו כדליו' זקק צוקקתן ודכיו' דלחן מחזיקין דם בכנס וסיה' בהספק ונצ"ע ק"ל' כן במצול' בנזמי' כלל' ז' דג' דים בדם איה' הסופקים דמחזיקין דם ה"ם בזקם כמי' שסוה' נגד אוח' אכרים יע"ש אף שלא ידעתי למה לר' לכתב להביא רמז' שנה"כ הוא בכלל כחז' ונחם שכתב רמז' בנזמי' וזהו א"כ בנזמי' כחז' רמז' כן בפרש' אקור בכנס ונצ"ע כשאר צער עכ"ל ועיין בנזמי' שחזיר צוקקתן שספק' אם נהלם או לא וכתבשכל כך מעוט' דהוי קיי' ובשפ"ד א"י ז' הביאו וכתב עליו חיל' ועמ"ש בנזמי' דליו' להקל ולדכיו' סיה' ודל' לא נהלם כיו' דלכתבשכל הוא ספק' דכנס' מאלתר שמועב' זה' לפלוגתא' דרנזוחא' ואין בנזמי' דקמ' פלוגתא' כשהם שקולים לא יחיד דם רבים עכ"ל וזהם בשק' אחד לחוד בנזמי' גם שטרי' לא

DN (7)

[illegible]

בשר שנעלה ופלט כל דמו וזכרו וכו' וא"כ שוב
נאסר אם ליכא קי' נגד המאכל ושומעתי שהורה ג"כ
לאסור בקורקנן כה"ג וכו' י"ע. ולכאורה י"ע לדקדק
על היראה זו למה ד' בשמים נגד המאכל למה לא
יחל חני' דהא בודאי חזק סי' דבוק צעוף והוי
איסור דבוק ויהי' לריק קי' נגד כל העוף והלאה
שגאלון מוסיף ז"ל בטהוריו על הפומיג קי'
קי' העיר הזה וכח דכיון דחזק גומא ה"י נחלם
ולא ה"י זו דס' אי"כ חזק מפקסין בין המאכל
לעוף כמו שכתב הס"ד בקי' כיצ' גבי ור"ד
דמפקסין בין הפתוח לדס' י"ע. לחנם לפע"ד נעם
זס' אינו מפקסין דלכד זס' דהע"י חולק על הס"ד
בבבבא זו כוסף לזה הא בקי' ע"כ גבי לב ספקין
איסור דבוק אף דלכ' ה"י נחלם ומפקסין בין עוף
לדס' שחורו והס"ד בעלמו הכי' שס' דזה וכח
דאי"י בלא נחלם הלכ' ועי' בשפ"ד שס' מה שהעיר
בזה ועי' מה שכתבתי בקי' ע"כ בכוונה הס"ד
ויהי' איך סי' הכא דומה מונס' ללכ' דלמריק
איסור דבוק ע"כ נחלם דכדון שאלחו לא ה"י
חזק דבוק לעוף כמו שכתב ונלמנו שנסאך הדין
העוף אזל אם ה"י דבוק צעוף אה"כ דה"י נל"ד
קי' נגד כל העוף מוס' איסור דבוק אף עי' קשה
אח"י לא הל"ד קי' נגד כל חזק והקורקנן וכה
איסור דבוק דהא המאכל הנאסר נחלם ה"י שחורו
ונחלם כד' ואח"י כחז' דלס' י"ע קי' נגד המאכל
הכל ומוס' והגאלון מוסיף שס' העיר גס' דזה וכח
דכיון דהמאכל אינו דבוק לגוף חזק רק מוכח
בדוק חללו לא ה"י איסור דבוק דדומה ללכ' הווינח
בחלל העוף דלא ויקרי דבוק י"ע ובעד אכ"י ולא
לדע' כוונה דכינו דזה דהא לא דמוי לב סווכח
בדוק ע"פ ואינו דבוק זו אי"כ הדורש חז"ל ג"כ
צעוף ומוי"ד בליעמו ופליעמו בכל הקדירה דהא
העוף הוא נפתח ונ"ס ל' אם מוכח בקדירה מו'ן
לעוף או צעוף כיון שאין דבוק זו אזל הבא חזק
וקורקנן ומוס' חזק ולא נפתחו והמאכל פולט
לקדירה דכ' חזק והקורקנן ואין לב איסור דבוק
יוס' וזה חז' דומה מונס' לגוף הלכ' שלא נפתח
להול"י וזה שחללו וכחז' שס' המוקסין דלכך לא
כי' הלכ' אף דהוי' איסור דבוק שבוך חללו הוא
דס' נוס' דלענין זה מהני' פיעמו דלכ' דלא כי'
עי' בע"ז ונ"ס' א"י ד' וס"ד ופ"ד א"י ה' וא"י
ז' וא"כ חכא דלכ' ש"ך ה"י עמא אח"י לא נעשה
כל הקורקנן והזקק נכלם ע"כ נחלם דכדון שאלחו
של ה"י ה"י נפתחים קלח חזק וקורקנן ולפי'
ח"ל לומר כמו שכתבתי לעיל דלא ה"י חזק דבוק
לעוף דלכ' שח"י דבוק כיון דה"י נפתח והדורש
שבקדירה בל' ג"כ לאוכל שצופק כמו לכל העוף לא
ה"י שס' איסור דבוק ע"כ לא הל"ד קי' רק נגד
האוכל הנכנע ונדס' דהא עור חזק אשר ה"י דבוק
לעוף ה"י נחלם וי"ל דמוי' והאכל לא ה"י דבוק
לשום מוקס דה"י נפתח חזק ה"י המאכל כמו
כ"ל בשפ"ד בקדירה ודוק:

אמנם

משמעותי השאלה והגאלון מוסיף
ז"ל משמע דחזק והקורקנן לא ה"י
נפתחים וא"כ קשה למה לא הל"ד קי' נגד כל
חזק והקורקנן מוס' איסור דבוק ול"ע ולקמן
יבאר ע"ד קלח טעם לזה שלא למהחיר כי'
לומר איסור דבוק. והנס' בעיקר היראה זו הגאלון
מוסיף שס' חולק עליו והס"ד חזק מנעם דחזק
אינו מוחזק דס' וא"כ לא בלע המאכל מניק חזק

אמרינן בו איסור דבוק להצריך סי' נגד הדקין אשר
השומן דבוק בו כיון דאין מוחזק ב"ב בדם מקילים
בזה (יב) ואם נתבשל בלא הרהר אחרונה לא
אמרינן בודאי יש סי' נגד דם ומלח הנשאר עליו
ואיסור (יג) ואם הפך את הכרששתא מצד פנים
לחץ נמצא דהשומן הוא בפנים ונתבשל בלא
מליחה או כיון דהאיסור הוא בפנים ולא מבהרין
אמר נן איסור דבוק להצריך סי' נגד כל הכרששתא:
(יד) כרששתא שמהפכה לעבר המאכל היינו
מצד פנים לחץ נמצא דהשומן הוא בפנים
ומלאה בפנים בקמח ואח"כ עירה על צד החיצון
מים רותחין מכלי ראשון ונובר שלא נמלח השומן
שבפנים יש תקנה שיקלוק עתה השומן מן
ההחלולת וימלח אותו דעירוי אינה מבשל רק כדי
קליפה וחלחולת הוא במקום קליפה ואף ההחלולת
מותרת משום דאין מוחזק בדם אך לא ימלח עתה
השומן בעוד שדבוק על ההחלולת דאיכא תיאסור
ההחלולת מרס הנפלט משומן דכיון דנתבשלה
ההחלולת ע"י העירוי ושוב אינה פולטת ציר
ובולעת דם:

י (טו) בני מעיים בלא השומן שעליהם אשר
נתבאר שאין מוחזקים בדם אעפ"כ מותר
למולחם עם שאר בשר משני טעמים. א' משום
דפולטים ציר ולא בלעו. ב' משום דקשים המה
ודם משריק שריק ולהלכה עיקר כטעם א' לכן אם
כבר פלטו כל צירן והונחו אצל בשר תוך שיעור
מליחה יש לאסור (טז) ומיהו י"א דאין אחרים רק
כדי קליפה משום סי' שמוא אמרינן כטעם ב'
משריק שריק ואח"כ דלא שריק שמוא עיקר
כהפוסקים דמליחה אינה אוסרת יותר מכדי קליפה
ולהלכה עיקר לאסור כולם (יז) וכן אם לא נמלחו
עדיין והונחו אצל בשר תוך שיעור מליחה או
שנמלחו ונפלו לציר תוך שיעור מליחה דאו בולעים
רק בבשר כה"ג אמרינן אנב דיפלוט דם שלו
יפלוט דם שבלע ובני מעיים שאין בהם רק ציר
ואנב שיפלוט ציר יפלוט דם לא מתירים בס"י ע'
רק בהפ"ט ובני מעיים לא שייך הפ"ט ע"כ יש
לאסור:

(יח) הבנתא

שריק לא מחייב הטעם להחיר וקיים דשומן ליכא רק מעט דם דו"ס לי ונעט ווס לי הכנס כיון שאין
טעים נגד חסד נאסר מלחולת ולפי ווס שבהנחי אין בכל חלונותיו על השפ"ד ונוסס להקל נגדו ולדרגס
דבני השפ"ד צבורים ופשוטים וכן עיקר (טז) צני וכו' כיכ הצ"י צע"ע ודו"ס הניא דעת י"א לחמטיר
לכתחילה אך הצי"י צע"ס כש"ל כחז להחיר אף לכתחילה וכן הוונתג יע"ש וצבאל היצ"ד וס"ד הנחיקו את
הצי"י מוונע דקובנים כן להלכה וכיכ צח"א כלל ל"א א"י דהונתג לחולות עם בשר וכן ה"א צע"פ
א"י וזה שבהנחי צניס שני טעמים לזה כן וצבאל צלשונים הצי"א הצי"י ונע"ש א"י ונע"ש צצ"ד א"י
י"ג ובשפ"ד שם וכפי הלכה השווה דעת פרש"ב לשאר פוסקים דהנ"ס אנב דעירוד לפלוט ל"ד לא בלע
יע"ש וזה שבהנחי דלחר פליטה ל"ין י"ש לחסור פשטו הוא מוסס לטעם א' עיקר הסיחא הוא וקיים
אידי ואלחר פליטה ל"ד לא שייך אידי רק משריק שריק וקיים דדקין קשין קנויטו צינתג בס הווס
חלקים ואין בהם גיונות כמו צעלר צעלר אצל מוכה צמוקס ל"א סמיכין על טעמים זה רק אם נמלחו
עם דיון אצל לא אם נמלח עם בשר (טז) ודו"ס כ"י כן כחז צע"פ י"ד יסודם צקלר א"י י"א מוסס דלף
דכש"ל ולצ"ש וחס"ד וצי"י כחבו ונשוס פליטה ל"ד אצל דעת העי"ו ונע"ש כחלס דנוטעס דמשריק לנד
מחייב ע"כ העלם להקל צבדי קליפה ועיין צח"א הקו"ד ד"ס לחסור כולם ו"ו וכן כ"י צע"ש ונע"ש
ונע"ש צצ"י ע"י וסס כחבו צני ונע"ש סעפלו ל"י צלל סהה צנולו או פסילים ונע"ש אצל וליחה י"ש
לחסיור דכ"פ צל"ר לא אמרינן אלא צחסי"י ובני ונע"ש לא שייך הפ"ט דלוחכמים לאו צד אינ"ס כ"י
ולחסי"ר דקין חלקין וקשה קנויטו י"ש לעיין צבונתו אצל וליחה ונע"ש י"ש לחסור עכ"ל וזה שבהנחי י"ש לעיין
צבונתו כוונתו דלפסקר אף א"ו סכחבו טעם דשריק הוא דוקא צנולו ג"כ דל"י ע"י לחלף שני טעמים
כמו סכחבו צצ"ד צח"א י"ג ונע"ש צחסי"ל צחסי"ל דלא שייך רק שריק מלוד י"ש לא סמיכין לחי"ס א"ו דלפסקר
דלף על זה מלוד נמי סמיכין לכן כחז ד"ס לעיין וסעלס דנע"ש י"ש לחסור אהנס צנפל ל"י צול"י דלא
שייך שריק ולא נקלר רק כ"פ ווס לא מחייב צבני ונע"ש ע"כ לא מוסקמ צזה צחסי"י רק צבונתו הוא

[illegible]

יד (כ) אם נמלח אם של ביצים והביצה מונחת בתוכה יש לאסור הביצה כמו בגמלה עם בשר דאם של ביצה מוחזקת בדם ונבלע הדם בביצה (כז) אם נולדה ביצה בקליפה לבינה הריכה אין צריכה מליחה כיוון שנולדה כדרך כל ביצה וי"א דאף בזה צריכה מליחה לכתחילה ויש להחמיר:

מן (כח) כבד שנמלח עם בני מעיים דאיכא תרתי לריעותא חדא דכבד מרובה בדמים ותו דאין מחזיקין דם בבני מעיים יש לאסור הבני מעיים:

סי' ע"ו

דין בשר לצלי ובו י' סעיפים.

א (א) אם רוצה לצלות בשר לאכלו אחר צלייתו או לבשלו אחר צלייתו י"א דצריך להדירה מקודם משום דם בעין שעליו גם יש אוטרים דצריך קצת מליחה לצלי ע"כ לכתחילה יש להדירה ולמלח קצת

הכנה והפיסה כתב שם דזה תלוי אם נותר לצטלם בחלב אי"כ לאו בשר הוא ואין לריבם מליחה רק מהנהג ולא מדינא ואי"כ לפי ההנאה בפי' פ"ז דדוקא בחלומן לבד הוא דלוקר אף דיעבד אם צטלם בחלב אבל בקליפה סתם מותר דיעבד אי"כ לענין מליחה כיון כן הוא ועיין בס"ד ח"י"י מה שהאריך שם בשיטות הקוצרים דמעותה בנידון ועיין בשפ"ד שם דלית ב"י שורייקי קימחא אפילו בעת החלומן והחלומן מיקרי מעורות ועיין ביד אפרים שם דיש שבגור החלומן וחלומן אף שיש עליו עוד עב וחדום ויש שבגור כי"כ שיש עליו רק קרום דק ולכן ולא צטלם אלא סתם דיעבד אם צטלם בחלב אי"כ אפשר דגם לענין לא נמלחו י"א להחיר כמו שכתב בפ"ה דנומליה תלוי באיסיך ביצח ואפשר לבד לא כתבו לחזונים כהן דין אם נחשלו בלא מליחה כי קמכו על הא דק"י פ"ז ונחלו שאלו מערים שנים לענין ציוח דיעבד כן כמי לענין מליחה דיעבד אף דלית בני"י שם ח"י"י מה שהאריך לדמות את בני"י שכתב בפי' פ"ז דנומליה וביצח שורים לענין ביצים יע"ש וכתב המ"י דז"ח דביצח צנוק דלא היי רק איסור דרבנן יש להקל עמי יע"ש שכתב שכן דעה רמ"א שכתביר כלן יותר בנומליה וביצח עי"כ עדיין אפשר לאסור בזה. אחר שכתבתי כל זאת רחמי צ"ח להגאון מוה"רש"ק ז"ל ק"ק פ"י זה שכתב וי"ל הכה שלא נולדה ונעלמה כדרך כל ביצה לא נמנעה מו"ש ובעי' מליחה כיון אם שחקה ונחל זה צ"ב וי"ז לדעתו אף אם לא נמנעה ונעלם דיעבד כדאס דמותר הן בהכה על זנבה הן בשחקה ונחל זה ביצים והטעם כדאס דלא גרידו ביצה מבני מעיים שאין מוחזקים בדם ומותר דיעבד בלא מליחה וה"ה ביצים כן כדאס לפע"ד כיון לדעתו עכ"ל הגאון ז"ל והנה לכאורה נראה שאין מחלק בין בחלומן לבד ובין בחלומן בכל ביצים יש להחיר דיעבד אף כפי אשר ביארחי לעיל שיעת השוקקים בלא נגמר כולן בחלומן בודאי אין להחיר דיעבד בלא מליחה וי"ל דגם כיונה הגאון היא רק בנגמר חלומן וחלומן אד קליפה הקשה וי"ע ואי"ה בפי' פ"ז ח"י"י ופי' ח"י"י כי"כ אכזר עוד בזה (א) אם כן בפשר י' יסודות כתב להחיר בזה וטעמו דאין דרך הולאה רק להוליא הדם מפנימתי להין ולא להבליע לפנימתי עי"כ הדם ואם לא נבלע לתוך הביצה שוונת בתוכה יע"ש אף לפי שם שהבחי' לעיל חזילה פיקקים צמק וקורקצן בלא וטעם זה החירו עיין לעיל ששוקקים מוכח דקצתהו ליתא ואין כדאי בזה להקל בציצול בעלמא ובפירש שושקקים שהבחי' נקטר צנחא זו עי"כ כהנתי בפנים לאסור (ב) אם נולדה כן כי"כ בשחקה ונחל צ"ב צמ"ה וניד אפרים איצ"ה דלוקטן שחזי' ביד אפרים נראה דאף שהכה הכנוולת על זנבה והפילה ביצח כיון דליכא איסור אכר נון החי יע"ש וכבר כהנתי לעיל בזה כי"כ בשם הגאון מוה"רש"ק דמליך מליחה בזה אף אם נמנע אכר נון החי יע"ש וכבר כהנתי לעיל בזה כי"כ בשם הגאון מוה"רש"ק דמליך מליחה בזה אף אם נולדה כדרכה לא אם הכה על זנבה רק שחקה שטולדה ביצים כדרך הטולדים בלא שום קנס רק שטולדה בקליפתה סתם אפשר דהגאון מוה"רש"ק מודה דל"ל מליחה כדאס דעבדו שם אלא שגדלה דלכ שטולדה בקליפתה הכה לעולם לא מיקרי כדרך הטולדים רק הפילה אי"כ להרצ' ח"ש לעולם לריך מליחה והיו מחלוקת לחזונים סתם בעל קמ"ר וסדר מוה"רש"ק ז"ל ובודאי כיון להחמיר להחמירם ודעבד כהנתי דהגאון מוה"רש"ק כתב להחיר עיין בזה ח"י"י (ב) כד כי"כ בשחקה ונחל צ"ב חזילו בפ"ה ק"י עי"כ ח"י"י וכן פסק ביד שטול ועיין ביד יסודות שם שהחזיר בדם דב"י גופה להקל אף גם וולד סקנול דקדור דברי יד שטול ואין הספר חתם ידי כעת לעיין ועיין לעיל ק"י עי"כ שכתב הנאחתי דין זה:

סי' ע"ז.

אם רולה כן סתם דעת רמב"ן דעבי' הדמה החילה ודעת רש"י דאף מליחה קלה צ"כ לכתחילה פסק

סי' ע"ז

הָאֵלֹהִים דְּעָרִיד אִי כְּכִים דַּעַל זֶה קִינְיָן אֶחָ לְהַחֲמִילָה יוֹמִי כִּיּוֹן דְּהַסְבֵּר עוֹמֵם בְּדוּקָא עַל הַסְפּוֹד לְהַחֲמִילָה לֹא קוֹנִינָן יַעֲיֵשׁ וְעִינָן בְּסַפֵּיד אִי יֵיב סַכְחָה דִּימָא שְׂאֻקְסִים הַסְפּוֹד לְכִיּוֹן דְּלֹאן לֹא פְלִיטָה שֶׁל עָלְמָא לֹא אֲחֻרְיָן בֵּים כְּכִים וְהָאֵל כָּל בְּעִלְיָהּ וּפְלִיטָה בְּחַיִּים כְּחֹסֶד אֲחֻרְיָן כְּכִים אֶחָ שְׂאֵל לֹא פְלִיטָה וְחֻנּוּפֹא יוֹמִי הַסְפּוֹד וְחֻנּוּם עַל הַסְפּוֹד וְאִין הָאֵל שְׂעוּר בֵּי חַסִּים יֵם אֻקְסִים וְעִינָן בְּסַפֵּיד אִי כִּינָא וְתַסְפִּיד שֶׁסְּדֵי לְהַחֲמִילָה חַסִּים שְׂאֵל לְסַטּוֹת בְּכָר לְחַסֵּר שְׂאֻקְסִי עָלְמָא וְגַם שְׂאֵל לְחַסֹּק בְּסַפֵּיד לֵיב סַכְחָה דִּימָא כִּי־לֹא אֲחֻרְיָן הַסְפּוֹד אֶחָ לְלֹחֵם עָלְיָו בְּכָר אֲחֵר שְׂאֵל מְחַלֵּם אֲחֵיב וְלֹא וְרִיעֵדָה שְׂרִי אֶחָ אֶס חֲלַל הַסְפּוֹד לְהַחֲמִילָה רֹחַם לְדַגְבִּי סְפּוֹד כְּמִי אֲחֻרְיָן כְּכִים אֶחָ לְהַלְכֵה הַעֲלֵם שֶׁסְּהַפִּיד דִּימָא לֹלֹא עָלְיָו בְּכָר אִין לְאֻקְסִי לְדַגְבִּי בְּכָר אֲחֵר כְּמִי אֲחֻרְיָן כְּכִים. אֲחֻנָּם אֶס כְּנַע הַסְפּוֹד בְּחַבְשִׁיל יֵם לְאֻקְסִי הַחֲבָשִׁיל דְּסַפּוֹד כְּכַלֵּעַ בֵּי חֻקְסִי דֵם יַעֲיֵשׁ בְּזִין סַפִּיֹא יֵם לְאֻקְסִי הַחֲבָשִׁיל כְּכִי־לֹא אִי וְקִיִּים וְכֵן דְּלֹאִי לְהַסֹּק כֵּן יַעֲיֵשׁ עוֹד כְּכַחַם שֶׁסְּהַפִּיד דִּימָא דְּמוֹחַר הַחֲבָשִׁיל סַכְנָה בֵּי הַסְפּוֹד בְּסַפִּיֹא הִיִּינֹא חֲבָשִׁיל סַפִּיֹא שֶׁל חֲלָב אֲחֵל חֲבָשִׁיל שֶׁל חֲלָב אֶחָ בְּסַפִּיֹא אֻקְסִי דִּימָא יֵם בְּסַפּוֹד בְּלִיעֵם סְטוּטִיִּים בְּדִמָא לֹא שְׂרִי עֵרֹד וְלֹא כְּכִים יַעֲיֵשׁ וְיַחֲבֹאֵם וְיַם סַכְחָתִי בְּפִסִּים:

[illegible]

סי' ע"ז.

דין עופות שנמלאו עם בשר שלא נמלח וכו' ששה סעיפים.

א) מולייתא היינו עופות שנטמאין עם בשר לצלות כך לבתחילה לא ימלא אלא אם נמלחו שניהם והדחתו כדן מליחה לקדירה ואז יצלה (ב) אבל בדיעבד אם נצלה כך יש כמות חילוקים ואפרט אותם. אופן ראשון אם לא נמלחו שניהם אז לכל הפוסקים מותר דגורא מישב שייב וכ"כ. אופן שני אם נמלחו שניהם ושחו כשיעור מליחה לקדירה ולא הודתו ג"כ מותר אך צריך להדריחם בין העוף ובין המיולי אחר הצלייה משום דמלח הנאסר ע"י שבלע דם במליחה נדבק בהם. (ג) אופן

סי' עוד נראה לפע"ד בקדירה ריקנית שעומדת אלל האם וכנע זה ללי והאקרה ונחוק ונעליע לנליעם הדם בשלו זה הנשיל יס לאקור הנשניל דאף דלמי קננה הסיד סס שאוקר הקדירה והנשניל משיס דכיון דהנשניל בקדירה הו כונו נישיל דהנליע נאוקר הוא כונו שכתנתי לעיל א"כ בקדירה ריקנית דלא שייך טעם זה דדוונס ונעס לשפור והנס דהקדירה נאקרה כונו שפור דלל אס בשלו בקדירה יס להחיר עכ"ס נהפ"ע כונו נחמנו השפור והנשניל שכתנתי לעיל להחיר בהפ"ע אך זה הוא לפי קננה הסיד הוונס לפי זה שהוקפתי טעם לשננה דכל היכי דלון ללרף הטעם דכ"ס לא קוויכין על טעם דמיסנצ שייב להחיר ובקדירה אף ריקנית א"א להחיר וטעם ככ"ס דהא אף דפלטת למים להחלל והנשניל סס הדם ונבלע נחמנו דכיון שנפלט לחלל הקדירה והו כלי שחינו

מוטק וסס לא שייך הטעם דמיסנצ שייב כוונתו נחיר להקיר אף בכלי ריקנית דכל דלון ללרף שני הטעמים וישב יע"ש וכן הוא בכלן ע"כ נראה לפע"ד להקיר אף בכלי ריקנית דכל דלון ללרף שני הטעמים וישב שייב וככ"ס נחיר כונו נשפור חין להחיר דהא גם בשפור פסק הנהד"ש דענת המחמירים אף דיעבד וכן נראה נחיר שפוסק כוונתו ולא החיר דיעבד נק אס ללו עליו נשיר וטעם דשייך ככ"ס ונשמע אכל להנשיל אחר שנגע השפור יס לאקור הנשניל יע"ש ואפשר דכוונתו דבשר וניחיר אף בזין הפ"ע אכל נחמנו להנשיל חין להחיר רק בהפ"ע "כדעת הט"י" להחיר כונו שפסק הפ"ע יע"ש ודוק; ודע דאף הפ"ע שחיר אה הקדירה והנשניל היינו נהנשיל של בשיר אכל אס ה"י הנשניל של סלנ לכ"ע נאקר דנלע שמונתי דלא שייך טעמים הנ"ל רק דסס ולא נשומן. ועיין בקשר זל"א ק"י ע"י נחנ ח"ל ועיין בנכס"ה הגב"י ח"י ד' העלה דאס לא הודח הדסה נאשנים ונס לא ננלל כלל יס טעם יונסד ידו ונלכלכו אפילו אס כנר כללה ווי סירלה לקויד על המוקלים חין ויחין נידו אכל אס ננללס בלא הדסה אף דלא שיה כלל אקור אף דיעבד וכ"י יע"ש. ועיין עוד סס ס"ק ט"ז ונשיל ק"י י"ז אפילו דיעבד וכ"י ר"ל אף ללו אח"כ בשיר נאקר הנשיר כיון דלא ליננו השפור ויחיו נחנ סס ח"ל חין ז"י כס לאקור הנשיר להחיר יע"ש. ונחית ניד אברים ק"י ע"ג שחיט נסס נחמנו סס הכנול ק"י י"י בכלי שנגע בכלי שעומד אכל אס שאוקר ג"כ הנשניל אף בקדירה ריקנית ללד להחיר וניד אברים חולק עליו ואוקר אף בקדירה ריקנית כונו שכתנתי לעיל יע"ש;

סי' ע"ז.

א) מולייתא כו' רש"י ומסקן כן רמ"א ויוסנס בפסקים אחרונים (ב) אכל דיעבד כו' אופן ראשון ויוסנס היא וכל הפסקים. אופן השני כו' הכס נהדחו אחר שיעור מליחה פשוט הוא דאף לבתחילה ונחיר כונו לקדירה אף בשפ"ד ח"י ז' נחנ ח"ל ושינס מלוחס וסרו שיעור מליחה ג"כ סרי וזה פ"ע"ה הוא ואולי דליה דהנולל נאקר לוס חויר ד"ס ק' ניוילי עס העוף ננר הנולל שפכנימי והחילון נדיח ח"כ שרי כוונתו נכיון קיט עכ"ל ונח"י ג' סס נחנ ג"כ אף לענין נישול דאס ננללס העוף ננר והחילון ננר ונשומע נהשיכ ללרף להדחס קודם שיוולל וכנס סס שפס"ד ונשומע מנכיו דאס ננשנלו בלא הדסה נחרייתא אף שמוחס החילון אקור וסו עוף ונחמנו כונו הניילי ונכ"י קיט ננולל דאס יס בקדירה כונו המחירה סכל סרי ואולי דהו ח"קיר דבוק כ"י חין שייך דנננס הנולל ויחיו נלו כלום הוא דחילון ודלי ונלערך ויחיו סו ודלי דאס חין נחילון כונו הפכנימי חין סאד דנכ"ס שפדירה ונלערך כיון דהנולל הוא נכניס עכ"ל יע"ש והנס הרב ז"ל ונלד להחיר נוס ונכ"י הכיראס מחליע כן כוונתו נדכניו גם נחמ"י ח"י ג' יע"ש ולפע"ד לא ידחי לקיף דנח הרב נוס כיון דהנולל נכניס לא נננס ואפשר להכיר האקור והנפיריו אס יקח הניילי נכניס דהא הנולל הוא ננעף נכניס וכל נננס חין קי"ל דכ"ה לא נעל ואף אס ח"א להפיריו אס ניכר האקור יס ומחלקה בין השוקים כוונתו נע"י ק"י קיד נפליננח נצין הרמ"בס ונכ"ה יע"ש וליך נחנ הרב ז"ל נפשיעות להחיר ונעס נישול נשנולל ננשנל בלא הדסה אחרונה ח"ס דנעל הנולל כיון דנננס נקדירס אכל סכל לא נננס כונו נכנס הרב נעלנו סס נח"י ג' חירנר דלפסד דסס נח"י ג' כוונתו דלא נננס ח"ק נכנס לקדירה כיון דהו נכניס לכן הו ח"קיר דבוק אכל נידלי דח"כ ע"י נישול נננס הנולל ונאשר להנשניל אף נח"י ג' נבי ללי נודלי דלא נננס הנולל נכניס ואח"י נחנ הרב דנעל הנולל חס חיונה ננס לפע"ד ונחית נח"י נצחירוס שחולק על הפס"ד ונעס אחר ח"ל סס וסו דנחיר נכניס מלוחס וכל סס חיוני כשנדיח כל אחד אחר לליה אכל אס ח"א להדיר אקור דהא הנולל נאקר נשנע מליחה ונודלי ליכא ק' ננר הנולל שעל הפכנימי ונעל לז הפכנימי של החילון עכ"ל אף גם על הרב הסיד יס נחמנו דהא לפי דכ"י אס ידענו דליכא ק' מותר בלא הדסה ונעס נישול ואח"י סו אפסד להכיר האקור ולהפיריו ע"י הדסה. ואפסד דכוונתו נח"י אף שפאשר להכיר האקור חלוי ננחמנוס הרמ"בס ונכ"ה דלשיעות הרמ"בס נעל עיין נע"י נכ"י קיד ועיין נכ"י נכ"י קט"י ודו"ס. ונעיקר ח"י יס להחמיר כס"ד דמחמנר טעמו ואפסד דנס הפס"י ג"כ לא החיר רק אס החילון חויר נלד הסון ונלד הפכנימי נק חמילוי ח"א נהדסה לכן נחיר הפס"י ולין כלן מחלקה בין הפס"י ובין הסיד ונסס ינחנר וזה שכתנתי נכניס;

ו' (ז-) אם עשה מולייתא במילוי כשר וביצים הוי כמו בישול ממש בקדירה ואף בדיעבד יש לאסור ואם נתן תמיכות כצל בין תמיכה לתמיכה על השפוד בשעת צליה ונצלה בלא מליחה גיב אסור אף דיעבד וי"א דיותר ואם נתן עשבים במולייתא מותר דיעבד. כשר שלא נמלח ולא הורח שנצלה עם כשר שנמלח והורח מותר דיעבד אבל לבתחילה אסור לצלות כשר שנמלח עם כשר שלא נמלח ואפילו הורח ה: ס"י ע"ח

סי' ע"ה.

סי' ע"ח.

אסור כו' כל דינים אלו נחזקו בשם יע"ש. שלא לדבק בצק בכשר שלא נמלח וכו' סעיף אחר.

אסור למסל בצק אף שכלילתו רכה על בשר בין בשעת מליחה וכן בשעת צלייה ואם מוסל אסור הכל אף הבשר דהו מונע הפליטה וכל דין בישול יש לו אבל בשמן מותר למשוה דאין זה מעכב הפליטה ופשוטי"א חיינו שעושה מעיסה עבה ונחתן לתוך העיסה בשר בלא מליחה ואופה כך התנור נרף או על גבי נחלים יש לו כל דין בישול אף מדיני דגמרא דמונע פליטת דם הואיל שהוא עבד ואם יש מ' בעיסה נגד הבשר שבתוכה העיסה מותרת אף צריך ג"כ לישול כדי נשילה במקום שהי' מונח הבשר אבל לעולם אסור אף דבבישול בקדירה במים נתבאר בס' מ"ס דרבה"מ א"י ש' ס' הבשר מותר בפשוטי"א נרע מפי דפירש שמה הדם בבשר ממקום למקום אף בהפ"מ:

נשלם דיני צלי ומליחה בעזרת הנותן לאדם נפש נשמה ורוח.

למען להגדיל תורה ולהאדירה נתתי רשות לתלמידי הבחור המושלם חריף ובקי חרי"ש כמר מנחם מענדל הלוי האראוויטץ נ"י להדפיס מהדיושיו בסוף ספרי זמננו יראו וכן יעשו כל בחורי חמד להנות בתורה תמיד;

[illegible]

בשבעות דף וי"ה ע"ב אהר דב ונש"י בר זצ"ד אהר
 דב לא שמו חלל ששכרו צעדים חלל שכרו
 בלא צעדים מחזק סיכול לומר לו לא כמרה"ק ונעולם. יכול
 לומר לו שכחתי ונחתי לך צעדי לומר ר"י דב חוץ לז"ב צעדה
 ונחתי לא שמועלה אהר ל' דבא חצי ונחתי לז"ב צעדה
 שומרים דחייב רחמנא הכי ומשכחנא עליהם סיכול לומר
 לו לא ה' דברים ונעולם יכול לומר לו נאנסך, דלמסקיד ל"י
 צעדים. מחזק סיכול לומר לו החזמתי לך יכול לומר לו
 נאנסך, דלמסקיד ל"י צעדים. ורבה כמנ"ב ספק בשי"ב
 ונחלבו שכירות ככז דצענה שכיר חסד חלל
 כששכרו צעדים וקוצר נתי צעונה השומרים צ"ל
 ענין ק"ף בלא הפקיד ל"י צעורה ור"ב החיך ונחתי
 שטרה לני חני דהלל למי הנעולה צבירה דהאן
 וקוצר ככז ונחתי לפסקו ונחתי קיסיה' רבא דצענה
 דשומרים חינו חלל הפקיד לו צעורה ונחתי צ"ל
 טס כהקפדה קיסיה' ז' :

וּנְרַעְנַד להנץ קושיא זו ונוקדס כל אחנץ קושיא
 אחרת הנובולה בקשר שיח הרי בשמים
 מעדוק קיון לז על הא דלחנץ בם רב חמון
 מקדושין דף ויג שם אחר לבנים ללו וקדשו י
 חס השבס דף ויג בלחיו הן הן עזיו וכו' וכן
 בדרכי מנוחה (פירשי' חס שם חזב למנוה עיי'
 (פירש') ופירש' גם בננוח אפי קקבר אי קקבר
 הנולה חזיו נעדים לרף לפורעו נעדים הוי
 ניונים נעדות ניהו דלי אחרו לא פרענו אחר להו
 פרענו (פירשי' דפענום בננוח להם הלוה נעדים)
 הולא לעולם קקבר הנולה חזיו נעדים איז לפורעו
 נעדים ויחיו דכלו לניער להדרינחם ללוה יוכלין
 בני לניער פרעני' למלוה והכרח דהיקון נכנ
 נבועה היקון ונבנניו הוי עדים לדננא לז ונשפנע
 נלוה דלז שקיל ופרע לז לוח למלוה עיי'ש בשיס
 השקפה לפי שיטת רמ"י ז"ל צביק דף ק"ז ש"ה
 נכנע דהא דכופר הכל כסוד ונבננע דלורייחא
 נשפנע שפנע חוקק חין אלס מעזי זור דוקא בשלחא
 נשפנע שפנע חזי עינא אבל נפקין דלין כלן
 ניונה לא שייך חין אלס מעזי ונס כופר הכל חייב
 נבננע דלורייחא ח"כ גם קודם חקנה נבננע
 ניונה הורין ניונים נפקין מחס דנעו נבננע
 דלורייחא דקו כופר כלל נפקין עיי' חורף
 קושיא ונכלא לייסב סקושי זו צידק זה דהנא

וא"כ לפי יחודן לכו קושיה השוה חכ"כ הכיל
 ע"כ דח"י ע"ה דשנעמחא ס' בקידושין הוא כ"כ
 נחמן ולפי טעם רש"י הכיל קובץ ר"כ אין עירוב
 פרכיות כח"כ כאל ומוציא קובץ הכל במקדון פטור
 משבועה וא"כ לפי חקנה שבועה ח"כ לא ה"י
 כוננים בעדותן דבליז פטורים הם משבועה ונוכל
 לומר שבועה חסוק' לשיעור דקנ"י דכ"כ נפמן קובץ
 עירוב פרכיות כח"כ כאל וא"כ קשה לשיעור קשיית
 הגלון בעל חכ"כ וע"כ פליגי ס' בנ"ק על רש"י
 וקנ"י דאמלו לנ"י עירוב פרכיות כח"כ כאל אפי"ה
 כופר הכל במקדון פטור משבועה דלדורייחא וקנ"י
 דכי הוא זה קלי אחריו"הי אלוהם ואפקדון כח"כ:
ועתה נבוא לחיץ קושיה חכ"כ הכיל על הרמ"ב
 וזה דבאמח ס' בנביא (שבועה) י'
 לדקדק עוד וזווע לא הקשה רבא ח"כ על הא
 דקאמר ס' הש"ס נס' רב לא שנו אלא כשכחו
 צעדים וכו' שבועה השווינן דמיי' רחמנא היכי
 ושבחא לה ושחיק עד אשר שאמר רמי בר חמי
 כוה ונעליא הא שמעמח ולפי הכיל כיחא הכל
 ונחמן קידם קושיה חסוק' ס' בנ"ה מוחך ש"כול
 לומר וכו' תווא לפיכך הו"כטרכ ספיר' בהגול
 קווא דק ק"י. דבמקדון ש"כול להע"ז אשילו כופר
 הכל מיי' שבועה א"כ כי אמר כמי להד"ע ח"כ
 שבועה ולפי"ה כיחא דבאמח פריך רבא הא על
 רמי בר חמא דהא הוא אמר כוה ונעליא והוא
 הוא בעלמו קינר ס' בנ"ק דלון עירוב פרכיות
 כח"כ כאל וכופר הכל במקדון פטור משבועה
 דלדורייחא וא"כ פריך ספיר' שבועה השווינן דמיי'
 רחמנא היכי ושבחא לה מוחך וכו' ולא קשה עמח
 קושיה חסוק' לנ"י הקונטרס כי הקינע"ס ס'
 חז"ל בשיעור רב הי"ה ב"י יוסף ובאמח רמי בר חמא
 פליג עליו כח"כ רבא לשיעור רמי בר חמא
 הקשה ספיר' ולכן לא הקשה רבא קודם שאמר רמי
 בר חמא כוה ונעליא וכו' דבאמח בלא רמי בר
 חמא לא קשה כלל דבאמח נוכל לומר כמי שהקשו
 חסוק' וכן על רמי ב"י הקשה רבא ספיר' בשמח
 לדורין דקוברים אכחו עירוב פרכיות כח"כ כאל
 דקובץ אזה אין עירוב פרכיות כיחא אצל לדידך
 ונעליהא וא"כ לפי"י לדורין דמסקינן באמח עירוב

פרכיות כח"כ כאל לא קשה ח"י' ובאמח שבועה
 חסומים בכל עיני וא"כ לשיעור חמ"ב דקובץ
 בנ"י משכירות עירוב פרכיות כח"כ כאל וקובץ ג"כ
 כרש"י דלמ"ד עירוב פרכיות כח"כ כאל כופר הכל
 במקדון מיי' שבועה ודלדורייחא (ע"י) וחד"י ב"ק
 קינן ר"ד) לא קשה כלל קושיה רבא בדנ"י חסוק'
 וע"כ מסק הרמ"ב באמח דשבועה חסומין הוא בכל
 עיני אשילו בלא הו"כ על רש"י בקשה ח"כ א"כ
 חסוק' שהקשה הצעל ח"כ על רש"י בקשה ח"כ ג"כ
 על הרמ"ב דהא חמ"ב קובץ בלא כרש"י ואנו
 לא נוכל לחיץ חמ"ב כוה שחלנו ח"כ רש"י דבאמח
 חמ"ב קובץ בנ"י וקנ"י דנ"י בדנ"י חסוק' דפקד
 ס' דמלדורייחא ח"כ כמי כס' וקובץ בנ"י משכירות
 עירוב פרכיות כח"כ כאל ועיין בלח' וזכר ס'
 סכח דחמ"ב קובץ בלא חסוק' ולא כרש"י עיי"ש
 נחמא לפי"י לועה חמ"ב קובץ רב נחמן עירוב
 פרכיות כח"כ כאל וא"כ לפי"י ח' דמסק חמ"ב
 דכופר הכל במקדון מיי' שבועה קשה עליו קושיה
 הגלון בעל חכ"כ חכ"כ הכיל דח"כ גס קודם חקנה ח"כ
 כוננים בעדותן ח' כח"כ והנה נוכל לחיץ חמ"ב
 לפי"י שחיק' ח"כ בעל חוקה ס' בקידושין ח"כ
 דהקשה על חמ"ב סקור בנ"י והלכות שאלה
 ופקדון דין י' דהתפקיד אלא חזירו צעדים ח"כ
 דח"כ להחזיר צעדים וי"י לריבין ליסב שבועה חמ"ב
 כעין דלדורייחא חמ"ב שבועה חמ"ב והקשה ח"כ
 ונ"י קאמר הש"ס וי"י ריבין לומר אהדריכו ללוס דאס
 ללוס וכו' הא אין יכולין לומר אהדריכו ללוס דאס
 יחזרו כן ילכרינן ל שבוע חמ"ב שבועה חמ"ב וא"כ
 כוננים בעדותן ח' וחיץ דח"כ דק"ל להרמ"ב בנ"ק
 פקדון דלריד ליסב שבועה חמ"ב חמ"ב ח"כ
 כשטולח ע"י שליח כיון דיכול לומר עשיתי שליחותך
 ולא סייך בזה שבועה חמ"ב שליחותך בלא
 שבועה חמ"ב דעשיתי שליחותך וספיר' קאמר דלא
 ח"י כוננים בעדות עיי"ש היע"ז נחמא לפי"י נוכל גס
 חבא לומר דלך דקובץ חמ"ב בנ"ק פקדון
 דכופר הכל מיי' שבועה ודלדורייחא ח"כ חבא
 כשטולח ע"י שליח כיון ד"ס לו ח"י דעשיתי
 שליחותך כאלון גס לומר חמ"ב בלא שבועה וע"כ
 לא חוין כוננים בעדות דק אחר חקנה חמ"ב
 ודוק בכל זה:

דק' מנחם מענדיל בן לאא"מור מר"ה יעקב יהושע הלוי האראוויץ שליט"א.

